ROMÂNIA SUB ASEDIU: CRAIOVA

ÎNGERUL APOCALIPSEI

AUREL CĂRĂŞEL

PAVCON / FICTION

SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

CRAIOVA

C S F

198

Aurel Cărășel
ÎNGERUL APOCALIPSEI
Ținuturi imaginare în Regatul Român – august 1938

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Îngerul Apocalipsei / Aurel Cărășel. – București: Pavcon, 2023
ISBN 978-606-9625-66-8

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Designul colecției: **Arh. Andrei Nicolescu**
Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-66-8

AUREL CĂRĂȘEL

Îngerul Apocalipsei

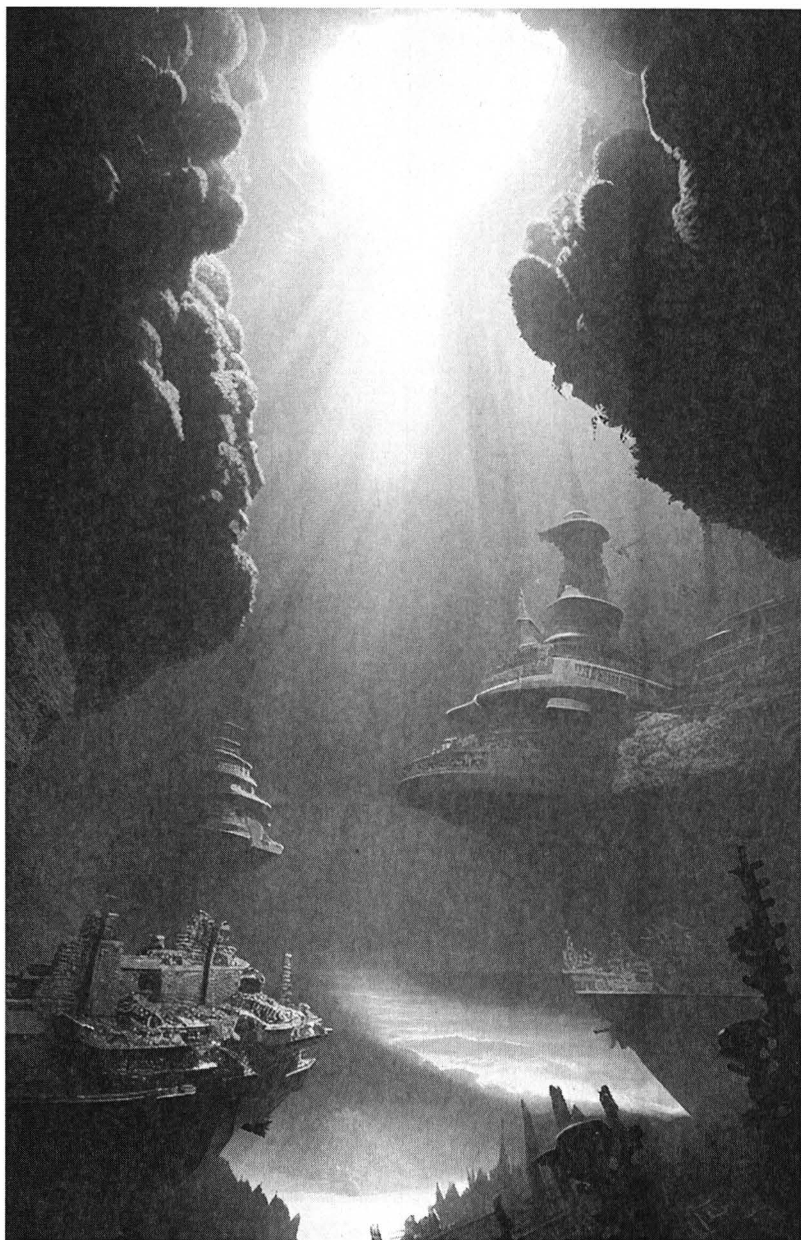
SERIA

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2023

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1944 Ein Freak - F. Purluca • **4 nuvele fantastice** - I.L. Caragiale • **A doua Lună a Pământului** - M.L. Goga • **Adam** - D. Botgros • **Alte istorii interzise** - O. Petcu • **Amintirile unui sefist part-time** - V. Bugariu • **Antologiile CSF** • **Apocalipsa după Darwin** - G. Lazăr • **Apophis** - F. Haidamac • **Aripile Albastre** - A. Borlan • **Artefactul** - M.L. Goga • **Artificial** - Cornel Bălan • **Aurul beznei** - C. Ghidoveanu • **Avatarii faraonului Tla** - M. Eminescu & A. Cărășel • **Blestemul celor patru fantome** - F. Purluca • **București 2058** - R. Grant • **Călărețul, mâna, calul** - O. Petcu • **Can și Ideea** - V. Martin • **Casa din altă viață** - M. Pospai • **Casa fără cărți** - R. Bretin • **Castelul** - A. Antonie • **Catedrala lingurilor** - P. Tofilescu • **Bacteria nemuririi** - A. Cărășel • **Cârligul spațial** - A. Cărășel • **Poarta mânturii** - A. Cărășel • **Cealaltă regină** - A. Trușcă • **Cetiți-le noaptea** - I. Minulescu • **Cineanimația SF** - B. Mihăilescu • **Colivia sufletelor** - B. Velimirovici • **Colivia umbrelor** - B. Velimirovici • **Confesiunile Omului-câine** - F. Giurcă • **Conspirația apei** - C. Murgan • **Cumulonimbus pe cerul Atlantidei** - A. Cărăşel • **Curtezana onestă şi astrologul** - V. Bugariu • **De ce tac civilizațiile extraterestre** - D. Farcaş • **De la biți la extratereştri** - D. Farcaş • **Decadența sufletelor noastre** - C. Murgan • **Deocamdată... enigme** - D. Apostol • **Dialogul păsărilor** - L. Tarko • **Dicționar de enigme şi mistere** - A. Cărăşel • **Dincolo de gratiile coliviei** - B. Velimirovici • **Dinosauria** - D. Apostol • **Dragonul fără aripi** - S. Someşan • **Drum mortal spre Tijuana** - S. Nină • **Efectul Metamorphis** - F. Giurcă • **Egal cu tine însuți** - V. Martin • **Elisa** - R. Gion • **Elogiu muncii de partid** - V. Martin • **Erezia egumenului Glicherie** - D. Ninoiu • **Europa BD** - D. Niță • **Extra-terestrul** - C. Pavel • **Fantazio blues** - F. Giurcă • **Fiara** - M.L. Goga • **Forțe ale Naturii** - D. Faur • **Glykon** - F. Giurcă • **Iarna Păscălierului** - D. Ninoiu • **Imaginarium** - A. Cărăşel • **În anul 4000 sau o călătorie la Venus** - V. Anestin • **Incidentul Indira** - A. Borlan • **Incredibila aventură a cuviosului Achim** - D. Ninoiu • **Insula pescăruşilor** - M.L. Goga • **Întoarcerea vrăjitorului** - A.V. Mircea • **Între lumi** - A.V. Mircea • **Întunericul de mâine** - R. Gion • **Învățătorul** - M.L. Goga • **Scurtă istorie a viitorului aristotelic** - A. Cărăşel • **Steaua fulgurantă** - A. Cărăşel • **Saurianul de metan** - A. Cărăşel • **Omul cu masca de Cobalt** - A. Cărăşel • **Nova Sol** - A. Cărăşel • **Criza Antropos** - A. Cărăşel • **Lumi întrepătrunse** - M. Grecu • **Lupi şi mere stricate** - P. Tofilescu • **Magic Drago** - A. Cărăşel • **Manuscrisul episcopului Petronius** - D. Ninoiu • **Marea Spirală aşteaptă** - D. Farcaş • **Marginea curcubeului** - A. Cărăşel • **Mercenarii** - F. Purluca • **Metamorfoza** - P. Racolța • **Minunatele prisme antice** - L. Tarko • **Minunile Sf. Sisoe** - G. Topârceanu & A. Cărăşel • **Monede de sticlă** - V. Martin • **Nebunul alb** - A. Truşcă • **Nerecurgerea la forță...** - O. Vitan • **Nihil Sine Bacteria!** - F. Purluca • **Noapte cu vampir şi steag** - M.L. Goga • **Noaptea oraşului ilustrat** - V. Martin • **Noopali** - C. Cârstoiu •

Se dedică acest fragment de istorie alternativă prietenului meu Marius Ghergu, cel care a creat atâtea iluzii vizuale de-a lungul istoriei reale.

Palatul Jean Mihail, actualmente Muzeul de Artă al Craiovei

Capitolul 1
Viața ca un peron vechi de gară

Vagonul era plin de călători, de papornițe împletite din papură și de păsări de curte. Cât putuse să vadă peste capetele și umerii celor din fața sa, Milovan zărise mai multe găini, un cocoș frumos, roșu-brun, cu aripi negre, vreo trei-patru gâște gălăgioase, iar în celălalt capăt i se păruse că aude behăitul unei capre. Atmosfera înăbușitoare a ultimei luni de vară era încă și mai apăsătoare din cauza mirosului acru al găinațului și al corpurilor transpirate. Se întrebă cum de reușeau bărbații să reziste în hainele groase din postav, ori femeile în rochiile de șifon, decolorate de la prea multe spălări în leșie.

La Slatina se ridicase de pe loc, ca să-i permită să se așeze unei fete îmbrăcate în haine de pension, însoțită de bona ei, o doamnă în vârstă, cu o figură acră, pe jumătate ascunsă sub un văl de muselină. Așa că acum stătea rezemat cu șoldul de spătarul băncii pe care o ocupase încă din Gara de Nord și încerca să asculte conversația dintre ele, fără să reușească prea mult, din cauza discuțiilor purtate cu voce tare între călătorii care se cunoșteau deja ori de-abia făcuseră cunoștință. Reușise să înțeleagă doar că domnișoara Cornelia era elevă la Școala de Fete „Regina

Maria" și că mergea mai întâi la Craiova, iar apoi ceva mai departe. I se păruse că aude cuvântul Arad, dar nu era sigur.

Până la Balș, ațipise de două ori în picioare, cu fruntea rezemată de peretele vagonului, și se trezise transpirat și speriat că trecuse de stația unde trebuia să coboare. Ar fi vrut să se aplece și să scoată prosopul din geanta pe care o ținea între picioare, ca să-și șteargă fruntea și ceafa, dar era proptit bine între două țărănci scunde și grase, care-și puseseră papornițele una peste alta, nepermițându-i să își miște decât mâinile. Așa că se mulțumi să se aplece puțin peste spătarul de lemn al băncii din față și să examineze pălăria bonei, cu panglici și păsărele din macrame.

— Ar fi bine să-i scrii lui... (nu înțelese numele, dar nu conta, oricum nu cunoștea persoana) și să-i spui că vei ajunge abia după Sântă Mărie la conac.

O gâscă gâgâi tare în stânga sa, străduindu-se să-i atragă atenția, dar Milovan se aplecă și mai mult, încercând să distingă literele caligrafice pe care le desena domnișoara în rochie crem, cu un evantai de mătase, pictat cu motive chinezești, în mâna stângă.

„Dragă Marioară,

Iată că mă țin de promisiunea de a-ți scrie, chiar dacă sunt nevoită să o fac din tren, pentru ca bona să poată să pună cartea poștală în cutia de scrisori de pe peronul gării din Craiova. Eu sunt bine, ceea ce vreau să cred și despre tine. Tocmai am plecat de la pension și merg să-mi văd unchiul. Apoi, așa cum a poruncit încă de acum o lună, după două zile de petrecut în Cetatea Banilor mă sui din nou în tren, către Buda, ca să iau parte la nunta fetei celei

mari a lui Grigore Duca. Abia după aceea, la întoarcere, voi reuși să trec și pe la tine, dar pentru asta va fi nevoie să mă aștepți în gara de la Calafat în a doua zi de la Sântă Mărie. În speranța..."

Și de aici nu reuși să mai zărească decât câteva cuvinte disparate, care i se părură lipsite de sens. Își îndreptă spatele, cu ochii pe geamul dincolo de care căldura toridă scotea un fel de aburi din pământul crăpat, care făcea să tremure imaginea îndepărtată a unei păduri.

— Hei, domnu', vezi unde-ți ții picioarele, că spărseși toate ouăle din paporniță!

Se grăbi să-și ceară scuze, încurcat, și se trase un pas înapoi, izbindu-se de un bărbat cu o cămașă cadrilată, transpirată de la subsuori până la piept. Acesta îi aruncă o privire fugară, apoi își făcu vânt cu pălăria, clătinând din capul mare. După câteva clipe, se întoarse către cei doi tovarăși ai săi și își continuă conversația referitoare la guvernul lui Armand Călinescu, despre care spunea că se „jidovise", sub influența Neamțului Trăznit.

Alexandru Milovan tresări la auzul poreclei cu care era catalogat regele Carol al II-lea, mai ales în rândurile clasei muncitoare, dar și în cel al legionarilor lui Zelea Codreanu. Poliția Bucureștilor primise instrucțiuni clare în legătură cu acest lucru: cei care foloseau porecla trebuia să fie imediat reținuți, duși la secție și ținuți încarcerați timp de o lună, fără să fie înaintați Procuraturii. Practic, chestorul-șef era cel pus să decidă în legătură cu soarta lor. Iar unii dispăreau definitiv și gurile rele șopteau că numeroase cadavre erau descoperite din întâmplare prin pă-

durile din preajma capitalei, iar dosarele lor erau clasate, cu ștampila „autor necunoscut".

Își umflă pieptul, oftă și reveni cu privirile către Cornelia și bona ei. La urma-urmei, nu se aflau în capitală. Iar el nu purta uniformă și, mai mult, fusese detașat la Craiova în cu totul alt scop decât de a aresta oamenii doar pentru că le plăcea să folosească o poreclă. Își strecură mâna stângă sub haina de dril și atinse documentele pe care trebuia să le predea chestorului Columbeanu. Plicul gros, din hârtie poroasă, aspră la pipăit, îi liniști bătăile inimii. Totul se petrecea conform procedurii, iar planul care-i fusese prezentat de comisarul Vozinski, în cabinetul chestorului-șef, funcționase strună până în acel moment.

— Mare atenție, Milovan! Vozinski își scuturase pipa în scrumiera metalică de pe biroul șefului său, după ce ceruse permisiunea pe mutește. Nimeni nu trebuie să știe că faci parte din poliție, cu excepția lui Nichita Columbeanu, căreia îi vei înmâna personal hârtiile, după ce te vei asigura că nu trage cineva cu ochiul sau cu urechea. Nimeni nu trebuie să se afle pe urmele tale, până ce te vei sui în tren și, odată ajuns în vagon, vei fi cu ochii în patru, ca să vezi dacă nu cumva ești filat. Dacă se întâmplă asta, cobori cu o stație înainte de Craiova și dai un telefon aici, chiar din gară. Ai dreptul să te folosești de prerogativele funcției de comisar. Pentru că asta vei fi, comisar, înțelegi, mă? – co-mi-sar, silabisise el, punctând silabele cu lovituri ale pipei în birou. Asta până la încheierea misiunii. Iar dacă totul merge bine, poți să te gândești la transformarea funcției în grad.

Rânjise și îi făcuse un semn cu ochiul. Mustața neagră îi jucase deasupra buzei de parcă ar fi avut propria sa viață, independentă de a purtătorului ei. Nu reușise să înțeleagă cum de o activitate simplă de curierat putea să aibă o astfel de importanță pentru cariera sa, dar se hotărâse să nu întrebe nimic. De cealaltă parte a biroului uriaș de mahon, chestorul-șef Protopopescu Mihail Gavrilă înclinase ușor din cap, dar nu scosese nici măcar un sunet, lăsându-și subalternul să-și facă treaba până la capăt. De fapt, cam așa și trebuia să fie, se gândise în acel moment Milovan, Vozinski propusese acțiunea și tot el o planificase în amănunt.

— Și după aceea?

— Dacă ai vreun dubiu, cel mai mic dubiu cu privire la siguranța misiunii, te întorci pur și simplu în capitală și te prezinți la sediul din Stavropulos. Acolo îi vei explica lui Mihăilă ce nu a funcționat și ce crezi tu că s-a petrecut pe traseu. Apoi stai acasă vreo două zile. Cred că ar fi bine chiar să pleci în provincie. Te sui iar în tren și... am înțeles că ai un bunic la Cernavoda.

Dăduse din cap, în semn de aprobare, dar nu spusese nimic. Nu-l încântase deloc ideea de a-l implica pe bătrânul dascăl Eliade Buciuc în această... cum să-i spună? Aventură? Misiune cvasivrăjitorească? Ciudățenie stranie iscată în mintea Majestății Sale?

— Stai acolo până la isprăvirea celor 48 de ore, apoi revii la sediu și mă cauți. În acest timp, întocmești un raport detaliat a tot ceea ce ai văzut, auzit și chiar gândit, pe parcursul drumului spre Craiova. Analizorul faptelor va fi

interesat chiar și de ce culoare avea pălăria vecinului tău de bancă, ai priceput?

Răsuci capul și se uită cu atenție la pălăria celui cu cămașă cadrilată. Era din postav bun, dar cam tocit de atâta purtare. Și avea, evident, culoarea gri. Ce naiba poți să spui despre o pălărie gri, la o adică? Oftă și își mută greutatea pe piciorul celălalt, apropiindu-se din nou primejdios de papornița cu ouă.

— Tante Claire, poate că domnul care a fost atât de galant ca să cedeze locul, ar dori să se odihnească puțin. Cornelia îi zâmbi, în timp ce îndrepta evantaiul spre el. Am să mă ridic și am să stau pe culoar, cât timp...

— Cum se poate, puică?! se stropși femeia în vârstă, săltându-și vălul și examinându-l ca pe un gândac înfipt cu un ac în catifeaua insectarului. Domnul e un bărbat solid, poate să călătorească și în picioare, nu ca noi, doamnele. Să nu cumva să ieși pe culoar și să-ți murdărești rochia de la... de la gențile de voiaj ale dumnealor.

Arătă cu bărbia către papornițele împinse de colo-colo de mișcările trenului și de picioarele pasagerilor, care se mișcau din când în când, pentru ca proprietarii lor să-și mai dezmorțească oasele.

Una dintre țărănci se uită la paporniță, la bonă și iar la paporniță.

— Ia ascultă, cucoană, oi fi mai brează ca noi, ăstea de la țară? Ce te iei de papornițele noastre? Unde le văzuși dumneata murdare? Ori poate ți s-o fi acrit cu binele... Murdară o fi cârpa aia de-o ții pe față și nu mai vezi bine prin ea.

Cealaltă începu să râdă, cu mâna la gură, aruncând priviri curioase către bancă. Discuțiile încetară și ochii tuturor se răsuciră către protagoniștii duelului verbal abia încheiat.

— Eu... dădu să răspundă Milovan la interpelarea anterioară a fetei.

Nu avu timp să spună propoziția până la capăt, că bona se și ridică în picioare, cu ochii azvârlind fulgere.

— Unde vezi tu, țărancă proastă, o cârpă murdară pe fața mea? Dacă n-ai ieșit niciodată dintre găinile și porcii din curte, habar n-ai despre pălării cu văl și despre mănuși fără degete pentru mâini. Să faci bine și să stai la locul tău, că dacă nu...

— Dacă nu, ce? se sumeți femeia, dar se vedea cât de colo că îndrăzneala de adineauri se evaporase ca luată de vânt. O să vii la mine și o să-mi tragi o palmă?

— Așa, zi, Catrino, nu te lăsa, fa! o încurajă glasul gros al unui țăran, cu pălăria de pai tuflită pe-o parte. Zi, să știe și boieroiaca de la cine-i vine carnea și prazul, că doar nu le-o crește ea, în curtea palatului.

Din stânga și din dreapta lui se auziră mai multe aprobări, în surdină, iar o gâscă sâsâi supărată de sub o bancă.

— Păi cum nu? prinse iar curaj Catrina, când auzi mormăielile. Hai, cucoană, vino și dă-mi una, dacă te simți în stare! Ca să am de ce să-ți turtesc păsărelele alea pe țeastă, zău așa!

— Bonă, stai jos! o rugă fata, trăgând-o de mânecă pe războinica ei protectoare. Nu vezi cum se uită lumea la noi?

— Să se uite! se răsti femeia, că de-aia au plătit bilet la circ. Și să ia aminte că nimeni nu batjocurește pe cineva din familia Mihail fără să plătească pentru asta. Fă loc să trec!

O împinse pe fată într-o parte, dar nu reuși să-și strecoare picioarele prin mulțimea de bagaje de pe culoar.

— Hai să ne-apropiem, fraților, că urmează repriza de box! chicoti gros țăranul, aplecându-se să vadă mai bine.

— Eu nu vreau să mă odihnesc, doamnelor, reuși să îngaime Alexandru Milovan, aplecându-se peste spătarul băncii și punând mâna pe umărul bonei.

Aceasta îl plesni peste dosul palmei. Un hohot de râs îi răspunse din partea opusă și încurajările începură frenetice.

— Nu te băga, tinere, auzi el chiar lângă ureche o voce de bărbat. Femeile au dreptul să-și lămurească singure problemele, așa scrie la Constituție. Sufragiu universal, nu?

Se holbă la bărbatul cu cămașă cadrilată ca și când atunci îl vedea pentru prima oară. Acesta dădea din cap și zâmbea subțire pe sub mustață. Din spatele lui, valul de încurajări creștea, susținând mișcările dezechilibrate ale bonei, care se forța să se apropie de rivala ei.

— Sunt avocatul Scărlătescu. Bărbatul își scoase pălăria și schiță o plecăciune. Virgil Horațio Scărlătescu, de la baroul din Craiova. Sfatul dinainte a fost pe gratis. Dacă cineva de aici dorește însă un proces și plătește taxa de timbru, sunt gata să pledez pentru el, adăugă cu voce tare, dar nimeni nu păru să-l ia în seamă.

— Toată lumea are bilet? tună o voce puternică peste capetele lor, sosind din celălalt capăt al vagonului.

Capetele se răsuciră simultan în direcția lui, părăsindu-le o clipă pe cele două adversare. Controlorul era un bărbat atât de înalt, încât trebuia să își aplece fruntea ca să nu se izbească de plafon. Șapca roșie, cu cozoroc negru, era dată pe ceafă, dezvelind o frunte înaltă și transpirată. Ridică mâna cu cleștele de capsat și țăcăni în aer de câteva ori.

— Ce-i aici, oameni buni, revoluție?

— Zi și așa, coane Fănuță, râse iar țăranul cu pălărie de pai. Se revoluționară două muieri una contra alteia, iar bărbații ăștia se ținură să le încurajeze.

— Iar tu, Moroșane, te găsiși din întâmplare chiar la mijloc între ele, zâmbi controlorul Fănuță, clătinând din cap. Ți-am spus să nu mai agiți oamenii, altfel într-o bună zi o să mă văd nevoit să trag semnalul și să te pun să cobori în câmp. Mai pune lacăt la fleoanca aia nenorocită, auzitu-m-ai?

— Te-am auzit, coane, că n-oi fi surd. Da' ce-ai vrea să le fac eu, dacă ele țin musai să se gheruiască și să se tragă de păr? Că doar n-oi fi nebun să mă bag între ele!

— Să le ațâți una contra alteia poți, nu?

— Pot, admise Moroșanu, după care se trase înapoi, lipindu-se de una dintre bănci. Treci, coane Fănuță, și bagă cleștele-n bilete, că acu' vine Craiova și te plătesc căile ferate degeaba.

Cleștele prinse să clănțăne și lumea începu să se caute de bilete. Cearta se ostoi ca prin farmec. Bona se așeză în-

cruntată pe bancă, iar Catrina își umflă pieptul mare sub cămașă și-și propti mâinile în șolduri, victorioasă. Gâștele gâgâiau supărate printre picioarele oamenilor, iar aerul devenise parcă și mai greu de respirat. Controlorul se opri în dreptul băncii.

— Biletele la control, vă rog.

Bona se scotoci prin geanta neagră, pe care o așezase între ea și peretele vagonului, scoase două dreptunghiuri mici și gălbui de carton, se uită la ele, apoi le întinse angajatului. Acesta le perforă și se aplecă ușor spre ele.

— Să nu vă mai luați niciodată în gură cu țațele astea, doamnă. Sunt mai rele decât pisicile turbate, de când se vorbește despre război. Le e teamă pentru bărbații și pentru feciorii lor. Sunt convinse că boierii or să aprobe Legea Marțială și or să-i ia la oaste. Asta le-au băgat în cap nenorociții de legionari și acu' au început să vorbească despre răzmeriță. Ca și când țara asta n-ar mai avea alte probleme. Da' ce-ați căutat în trenu' ăsta, plini de țărani și de muncitori? Nu v-a trimis conu' Mihail trăsura?

— Fata asta... se strâmbă femeia, făcându-și vânt cu evantaiul. N-a avut de lucru și a insistat pe lângă unchiu-său să o lase și pe ea să meargă cu trenul, să vadă cum trăiesc oamenii de jos. Și a văzut! o fulgeră cu privirea pe Cornelia.

— Lasă, bonă, că n-a murit nimeni, zâmbi aceasta. Așa sunt oamenii, se mai pupă, se mai ceartă.

— Ia uite unde era înțelepciunea lumii! se prefăcu bona că se închină. Păi bine, dragă, de ce nu ai spus așa de la început? Că veneam eu cu trăsura și tu cu trenul, ca să te saturi de țărani și de țărănisme.

— Domnu'? făcu controlorul oprindu-se în fața lui.

Alexandru Milovan îi întinse biletul.

— Câte stații mai sunt până la Craiova?

— Două, răspunse celălalt, returnându-i bucățica de carton. Ajungem în douăzeci de minute.

După ce controlorul părăsi vagonul, atmosfera lâncezi din nou. Moroșan se lăsă pe vine și începu să întărâte capra, care behăia și da să-l împungă, iar avocatul Scărlătescu, după ce încercă, fără succes, să intre iar în vorbă cu el, se întoarse către interlocutorii săi mai vechi și se prinse într-o discuție acidă referitoare la Camarila aflată la putere. Era clar că nu avea la inimă Casa Regală și, mai ales, pe regele Carol al II-lea.

Reuși să ațipească din nou, deschizând ochii numai când trenul opri în cele două halte pomenite de controlor. Nu-i era somn, dar căldura uscată din vagon și mirosurile grele îl făceau să picotească. Se gândi din nou, fără să vrea, la bunicul Eliade. Pesemne că la ora aceea se afla în cafeneaua Marmaray, bea cafea rece, făcută la nisip, mânca sarairli și discuta cu Fatih despre vasele de ceramică neolitică de tip Hamangia, de curând descoperite în coasta dealului Columbia. Îi era dor de cerul siniliu care părea că este numai o Dunăre răsucită deasupra capetelor, de nagâți, de pescăruși, de berze și de rațele sălbatice. Și mai ales îi era dor de japșele unde se scălda sau pescuia atunci când bunicul îi dădea voie să meargă cu Murat sau cu Ildâz, în barca lor, până dincolo de Seimeni.

Trenul prinse să frâneze cu un scârțâit prelung de fierărie ciocnită, făcându-l să se lovească cu capul de peretele

de lemn. Deschise ochii și o văzu pe Cornelia că îl privea și zâmbea. Își șterse colțurile gurii, sperând că nu se scursese niciun fir de salivă pe acolo. Îi zâmbi strâmb, la rândul său, și arătă cu bărbia către gara care se vedea nu departe.

— Aici coborâți, domnișoară?

— Dar unde crezi dumneata că ar putea să coboare? râse ironic avocatul, scuturându-și un fir de praf de pe umăr. Trenul ăsta are cap de linie la Craiova.

Dădu din cap fără să-i răspundă. Se aplecă și își luă geanta de la picioare, în timp ce călătorii se grăbeau să se apropie de ieșire, ca și cum ar fi existat pericolul ca trenul să plece imediat, iar ei să rămână prinși în vagon. Milovan se feri într-o parte, ca să nu fie călcat de capra ce începuse să behăie speriată. O văzu pe bonă cum se chinuia să coboare geanta de piele din plasa de bagaje. Reuși să se strecoare prin spațiul îngust înapoi între bănci și săltă cu mâna liberă bagajul.

— Vi-l dau eu jos din tren, se oferi, iar Cornelia îi mulțumi cu o reverență abia schițată.

Rămaseră aproape ultimii și coborâră în urma celor două țărănci, a papornițelor pline cu zarzavaturi și a patru găini mari, care atârnau cu capul în jos și se uitau la ei cu ochi sticloși. Scara metalică se mișca puțin și fu gata-gata să se împiedice și să cadă pe betonul tare al peronului. Își regăsi echilibrul în ultima clipă, puse bagajele jos și le ajută să coboare pe cele două femei.

— Mulțumim, tinere domn, dădu bona din cap, iar voaleta i se agită într-o parte și alta. Ai fost foarte drăguț să ne cedezi locul dumitale.

Se aplecă și apucă geanta de mânere.

— Să mergem, domnișoară Cornelia. Nu e frumos să-l facem să aștepte pe unchiul tău.

— Să vă ajut, până la stație?

— Nu e nevoie, domnule. Bona arătă către gara aglomerată. Mi s-a părut că-l văd pe vizitiul domnului Mihail.

Într-adevăr, un bărbat solid, cu șapcă neagră și cizme lustruite, își făcea loc cu coatele prin mulțime. La capătul celălalt al primului peron un impiegat făcea semne cu un steag verde către locomotivă. Doi câini lătrau la capra care se trăgea înapoi behăind speriată. Femeia solidă îi afurisea, încercând să-i lovească cu papornița.

— Atunci... Milovan făcu o pauză. Să aveți o zi bună, în continuare. Mi-a părut bine să vă cunosc.

— O zi frumoasă, domnule... ăăă... Cornelia îi zâmbi cald: Nici nu ne-ați spus cum vă numiți.

— Oh, eu... se bâlbâi el. Milovan, spuse repede și roși. Alexandru Milovan.

— Atunci... la revedere, domnule Milovan. Și încă o dată, mulțumiri pentru amabilitate.

Se îndepărtară încet în direcția bărbatului care-și scosese șapca și o pusese la subraț.

Locomotiva slobozi un șuvoi gros de aburi, care ajunseră până în apropierea lui. Își ridică geanta, nehotărât. Trebuia să ajungă la poliție, dar nu știa unde se găsea clădirea acesteia. Probabil că în centrul orașului, însă nu fusese niciodată în Craiova și era nevoit să se intereseze.

— Te-au lăsat baltă, domnule! râse o voce cunoscută, chiar în spatele lui. Așa sunt femeile: uită repede pe cei

care le fac un bine și nu-i iartă niciodată pe cei care le fac rău. Vezi, nu te-au poftit în cupeu, ca să te ducă până în centru.

Se întoarse. Avocatul Scărlătescu se oprise la doi pași de el și își mângâia mustața cu mâna dreaptă. În stânga ținea o geantă din piele de porc, roasă la colțuri.

— Ca să nu rămâi cu o impresie proastă despre politețea oltenilor, îmi dai voie să te invit eu la taxico-ul care va pleca din stație cam peste cinci minute. Fac cinste cu un bilet, dacă-mi dai voie.

— Taxico?

— Ha-ha! râse cu poftă celălalt. Un fel de autobuz mai mic, în care de-abia intră 14 călători. Dar e bun, pentru că vine din sfert în sfert de oră, întreaga zi, până la orele 23 ale nopții.

— Și stația unde este? întrebă nehotărât.

— Tooocmai... în spatele gării, râse celălalt. Vii?

Nu avea nicio alternativă, așa că ridică din umeri.

— La urma-urmei, de ce nu? Trebuie să ajung cumva în centrul urbei. Iar dacă alternativa este drumul pe jos, o prefer pe prima.

Ocoliră capătul dinspre răsărit al gării și ieșiră într-o piațetă dreptunghiulară. Pe latura opusă, o căruță cu un cal, înfrânat la piciorul stâng, aștepta în soarele fierbinte un vizitiu invizibil. Pe un stâlp de lumină era înfipt steagul Regatului, atârnând pleoștit în lumina mierie.

— Mergem la capătul străzii. Scărlătescu îl luă de cot și-l împinse în față. Stația e imediat după colț. O să așteptăm la terasa lui Mitrică. Are un cvas rece minunat. Fac cinste.

Doi bărbați, îmbrăcați cu cămăși cu mânecă scurtă, stăteau de vorbă pe trotuar, aruncând priviri lungi către centrul orașului, acolo de unde ar fi trebuit să apară taxico-ul. Terasa lui Mitrică era așezată chiar în stradă: trei mese de lemn, înconjurate de scaune fără spătar, pe care erau așezate carafe goale și câteva căni de tablă. Se opriră în dreptul uneia și avocatul strânse totul într-un colț. Îi făcu semn să se așeze, apoi bătu în masă cu încheietura degetelor. Pânza albă de tifon se trase într-o parte și un cap apăru imediat în cadrul ușii.

— Domnii?

— Două cvasuri reci, flăcăule. Da' repede, că vine mașina!

— Imediat, coane.

Pânza căzu la loc și Milovan auzi pașii cuiva îndepărtându-se.

— Nu stai? Ia loc, că nu te ține nimeni în picioare, domnule... ăăă... Nu cred că ne-a făcut cineva prezentările. Parcă ți-am mai spus, în tren, că mă numesc Virgil Horațio Scărlătescu.

Avocatul îi întinse mâna peste masă.

— Alexandru Milovan, spuse și strânse ușor mâna surprinzător de uscată.

Se așezară și Horațio Scărlătescu își puse coatele pe masă, privindu-l fix.

— Deci ești bucureștean, domnule Milovan.

Aceasta să fi fost situația de care-l atenționase Vozinski să se ferească? Încercă să-și amintească dacă bărbatul din fața lui se urcase în tren din București, dar nu reuși. În înghesuiala aceea, în care călătorii tot urcau și coborau în

toate haltele de pe traseu, însoțiți de tot felul de păsări și animale, ar fi fost și greu să-ți fixezi atenția asupra cuiva. Se hotărî să spună numai jumătate din adevăr.

— Sunt din Cernavoda.

— Ia te uită! se prefăcu uimit celălalt. Tocmai de la capătul celălalt al țării. Păi și ce cauți în capitala oltenilor, nene? Te pomenești că oi fi venit să te-nsori. În cazul ăsta, chiar că ai face o afacere bună, să știi matale.

Milovan îl privi câteva clipe printre gene, înainte de a se hotărî să-i răspundă. Dar nu apucă să o facă: chelnerul apăru din spatele tifonului cu două căni de tablă în mâini și le așeză în fața lor.

— Cât face?

Băiatul cu șorț negru își frecă palmele una de alta.

— Pentru dumneavoastră, domnu' avocat, e gratis, așa mi-a zis nea Mitrică să vă spun.

— Să-i zici din partea mea că nu-l uit în procesul cu Diță.

Chelnerul făcu o plecăciune și plecă.

— Bea, îl îndemnă Scărlătescu. E bun, îți spune neica, bun al naibii. Și rece.

Milovan sorbi o gură, cu precauție. Lichidul era acrișor, ușor alcoolizat și rece, așa cum îl asigurase celălalt. Nu mai băuse cvas până atunci, turcii din Dobrogea făceau bragă, dar auzise de el în capitală. Dădu din cap și bău mai mult de jumătate din cană. Avocatul bău și el, apoi scoase o batistă mare din buzunarul de la piept al cămășii cadrilate și își tamponă ușor buzele cu ea.

— Deci, te-nsori, reluă Scărlătescu, așezând cana pe masă.

Era pisălog, trase el concluzia. Dar unul aparent de treabă, așa că se prefăcu că intră în jocul lui.

— Numai dacă e nevoie, râse și mai bău o gură de cvas.

— Șmecherii ăștia de bucureșteni! făcu avocatul, tamponându-și și fruntea cu batista. Vin în provincie să ne fure fetele frumoase.

— Am spus că sunt din Cernavoda. La București am serviciul.

— Tot aia e. Am văzut cum te uitai la nepoata lui conu' Mihail.

— La cine?! se miră Alexandru Milovan, privind la conlocutorul său cu precauție.

— La Cornelia Mihail. Fata cu care ai vorbit pe tren.

— Ar trebui să cunosc vreun Mihail, la Craiova?

— Cum, nu ai auzit de conu' Jean, frate? Jean Mihail, cel mai bogat om din România, cel care anul trecut a girat guvernul țării pentru un împrumut la Banca Elvețiană?

Clătină din cap, străduindu-se să-și aducă aminte dacă vreuna din cunoștințele sale pomenise vreodată acest nume.

— Hai, domnule! se prefăcu scandalizat avocatul. Însuși Majestatea Sa l-a chemat la palat să-i mulțumească pentru gestul făcut. A fost mare tam-tam în Capitală, cu acea ocazie. Am auzit că însuși Constantin Tănase a aranjat un spectacol la Cărăbuș, în cinstea lui. Spectatorii l-au aplaudat aproape un sfert de oră, când și-a făcut apariția în lojă.

— Așa o fi, răspunse cu reținere. Și, dacă e un păcat să nu cunoști o persoană publică, atunci sunt un adevărat păcătos: nu urmăresc viața politică a țării.

— În fine, dădu celălalt din mână. La urma-urmei, acum se cheamă că a venit muntele la Mahomed. Dacă nu ai auzit de domnia-sa la București, ai venit să faceți cunoștință la Craiova.

Milovan ridică din umeri. Nu avea niciun rost să continue discuția pe linia asta, deoarece nu avea niciun interes să-i ofere celuilalt informații despre scopul vizitei sale în oraș.

— Ei, până la urmă, dacă îmi plac oltencele, poate că o să-mi găsesc vreo mândră pe aici, încheie el, împăciuitor. Împinse cana de metal pe masă. Dar dumneavoastră, domnule avocat... Cu ce ocazie prin Craiova?

— Asta-i bună! râse Scărlătescu, aprinzându-și o țigară Regală. Fumezi?

Împinse pachetul abia desfăcut spre el, dar Milovan clătină din cap.

— Sunt avocat, domnule, nu-ți e clar? Lucrez în barou. Am procese de dus, iar asta se face numai la tribunal. Singurul tribunal e aici, așa că sunt nevoit să locuiesc în oraș. Dar procesele mă mână în mai toată regiunea, așa că mă deplasez. Mă deplasez tot timpul, nenică. Avocații e musai să aibă picioare bune și minte deschisă. Nu posezi aceste două calități, te faci brutar, măcelar sau și mai bine portar. De ce ești curios, ai vreun proces și nu ești mulțumit de avocatul dumitale? Vrei să-l schimbi?

— N-am niciun proces, îi răspunse scurt, sperând să închidă subiectul.

O viespe mare bâzâi pe deasupra cănii, apoi dispăru în razele strălucitoare ale soarelui. În sfârșit, dinspre ca-

pătul îndepărtat al străzii își făcu apariția omnibuzul și cei doi pasageri care așteptau în stație își luară bagajele de jos.

— Cred că e cazul să ne îndreptăm spre stație, spuse și bău restul de cvas repede.

Se ridicară în picioare. Perdeaua de tifon flutură și capul băiatului care îi servise apăru dincolo de ea.

— Domnu' avocat...

— Ai zis că din partea casei! Scărlătescu săltă din sprânceana dreaptă. Sau s-a schimbat porunca...

— Nu s-a schimbat, domnu', se grăbi celălalt să îl contrazică. Atâta numai că nea Mitrică vă roagă cu umilință să mergeți până în birou la dânsul, ca să discutați o problemă.

— Aha!

Scărlătescu își îndreptă cămașa cadrilată și își trecu mâinile prin păr.

— Cred că îți voi oferi altădată o plimbare gratuită cu taxico-ul, domnule Milovan. Probleme avocățești, după cum vezi. Ridică din umeri: Îi spui taxatorului că vrei să cobori la biserică, la Madona Dudu. De acolo, în zece minute, ajungi la Prefectură.

Milovan tresări atât de puternic, încât aproape că scăpă geanta din mână. Se strădui să se stăpânească și să își adune gândurile.

— N-am zis că am vreo treabă la Prefectură, mormăi, ferindu-și privirile.

— Ehei, domnule, nu vin prea mulți bucureșteni în orașul banilor. Iar cei ce vin au cam toți treabă la Prefec-

tură. Așa că nu trebuie să-ți ascunzi intențiile. Nu de mine, după cum constați. Să ai o zi bună și... ne-om mai vedea, că unul e Scărlătescu în urbea asta.

Îi întinse mâna peste masă și Milovan se văzu nevoit să i-o strângă ușor. Era caldă și ușor transpirată, cu pielea fină și plăcută la pipăit. Piele de conțopist, care nu vede soarele, cum ar fi zis amicul său Sofronie, de la Registratură. Se răsuci pe călcâie și grăbi pasul să ajungă în stație. Din spate auzi scaunele târâte pe pământ, semn că angajatul le vâra sub masă, ca să le ferească de soare și muște.

Când ajunse în stație, mașina galbenă, cu bot urât, parcă retezat cu satârul, tocmai își termina de deversat mulțimea de călători pe trotuarul de lemn. Majoritatea erau locuitori ai zonei și porniră imediat spre casele lor. Cei rămași în stație erau călători care urma să plece mai departe cu trenul. Se vedea asta după bagajele lor, dar și după felul în care priveau cu oarecare anxietate spre clădirea gării. Urcă în mașină, cumpără bilet și se așeză chiar lângă taxator. O bătrânică rămase în picioare alături, ținând în mâna dreaptă o sacoșă mare de rafie, plină cu cartofi.

Mașina porni aproape imediat, întoarse în piațeta gării, chiar pe lângă botul calului, apoi reveni pe stradă și se îndreptă spre centru.

În partea stângă era un grup mare de case, înconjurate de garduri din uluci. În dreapta, se vedea un câmp plin de buruieni, pe care alerga o haită de câini. Cârduri de vrăbii se ridicau speriate din iarbă și zburau în paralel cu mașina. Ocoliră o trăsură oprită în fața unei case albe, cu

cerdac acoperit cu iederă. Brusc, câmpul gol se populă cu case sărăcăcioase, fără garduri. În fața ușilor deschise la perete se jucau copii dezbrăcați, care începură să alerge către taxico, strigând ceva către călători. Șoferul înjură, apăsă pe claxon și acceleră, lăsându-i în urmă.

Chiar la marginea mahalalei se întindea o piață lungă, cu multe oboare pentru animale. Printre grămăjoarele de bălegar, peste care roiau muștele, nu se vedea nici țipenie de om. Milovan își închipui că acolo trebuia să se desfășoare târgul săptămânal și se uită cu atenție. În afară de o clădire scundă, din lemn, și de ghereta portarului, nu era nimic de admirat însă.

Își aduse aminte de târgul de lună, cum era numit în Cernavoda, care se ținea pe dealul Axiopolis, chiar la ieșirea din oraș, și emoția îl copleși dintr-odată. Uneori, când era în toane bune, bunicul Eliade îl lua cu el sâmbăta și îl plimba peste tot, oprindu-se la tonetele cu înghețată și cu vată de zahăr, unde îl lăsa să-și spună preferințele. Alteori, îi dădea bani și îl lăsa să meargă singur, ori împreună cu colegul și prietenul său Murat. Își luau bragă rece, plăcintă cu mere, sugiuc și zahăr-candel, apoi se trăgeau la umbra unui copac și își povesteau peripețiile din zilele trecute. Deși lipsită de părinți, copilăria se scursese fericită și îi păstrase deoparte amintiri calde care uneori îl făceau să se cutremure.

Mașina încetini și în cele din urmă opri imediat după gardul din sârmă ghimpată care împrejmuia târgul. Câțiva pasageri coborâră și alții urcară.

Oraș patriarhal, își spuse Milovan, privind printre ulucile gardurilor, la câinii care picoteau la umbră și la găinile care ciuguleau în jurul lor prin praf. Există locuri unde timpul stă pe loc, auzi chiar în urechi vocea bunicului. În care evenimentul anului e faptul că a fătat scroafa vecinului opt purcei dolofani sau că o găină face numai ouă cu două gălbenușuri. Nimeni nu pare să fi auzit pe acolo de căderea Constantinopolului sau de asaltul lui Napoleon la Waterloo. Zilele se scurg molcom, între răsăritul soarelui și trâmbele de praf ridicate de scăldatul vrăbiilor. Pare că totul aparține unui moment de Irealitate, în care mâna lui Dumnezeu a înfipt un ac invizibil, oprind scurgerea evenimențialului din neștiut către uitare. Iar Craiova, vechea cetate a banilor, locul unde își formase spiritul de luptător Mihai Viteazul, i se părea că este un astfel de loc, populat cu nemuritori care habar nu aveau că erau nemuritori.

În sfârșit, șoferul ambreie și mașina o luă din loc, făcându-l să tresară.

— Aș vrea să cobor la prefectură, îi spuse el, răsucindu-se către taxatorul care număra banii.

— Prima stație, domnule, îi răspunse acesta, fără să se uite la el. Biserica Madona Dudu. De acolo, urci dealul și gata, dai de clădirea prefecturii. E cea mai mare de acolo, nu ai cum să treci pe lângă ea.

Mulțumi și se ridică de pe scaun, ocolind-o pe bătrânică. Un fir de sudoare i se strecură pe sub cămașă, până la betelia pantalonilor. În general, nu suferea foarte mult din cauza căldurii, crescuse la Dunăre, unde vara arșița

putea să fie cumplită uneori. Dar mersul în picioare pe tren, aproape jumătate din drum, iar acum taxico-ul încins ca o cutie de conserve așezată pe flăcările unui grătar îl puseseră la grea încercare. Mașina coti pe câteva străduțe întortocheate, iar apoi se opri între o biserică foarte mare, înconjurată de ziduri înalte și un palat aflat în mijlocul unui parc cu platani bătrâni.

— Aici coborâți, domnu'. Taxatorul îi făcu un semn cu ochiul. La conu' Ionel Pleșa acasă, care va să zică. Casa asta frumoasă e a dumnealui. Dar nu cu dumnealui aveți treabă.

— Mulțumesc pentru ajutor, spuse Milovan și coborî, trecându-și geanta din mâna dreaptă în cea stângă.

Strada era aproape pustie. Pe partea cealaltă, prin porțile larg deschise ale bisericii, se zărea un preot în anteriu negru și cu potcap pe cap, care își pregătea ciocanul pentru toacă. În stație aștepta un sergent de poliție în vârstă, cu uniforma decolorată și chipiul așezat șmecherește pe-o parte. Pe buza de sus avea o mustață căruntă, pe care și-o mângâia din când în când cu gest ce se transformase probabil în tic. Se trase într-o parte, ca să-i facă loc să urce. Spre surprinderea sa, omul clătină din cap, apoi se întinse și îi luă geanta din mână.

— Domnu' comisar Milovan? De la Comisariatul Capitalei?

Pentru o clipă, rămase atât de surprins, încât nici nu băgă de seamă plecarea taxico-ului și nici trâmba groasă de fum care-i învălui pantalonii.

— Cine întreabă?

— Ei, păi nu se vede, domnu'? rânji celălalt, cântărind geanta în mână. Poliția orășenească. Sunt sergentul Aioanei Petre Ionel. M-a trimis domn' Columbeanu să vă întâmpin, că nu cunoașteți orașul și poate vă rătăciți.

Își strâmbă buzele, într-un fel de aprobare mirată.

— Domnul Columbeanu, spui?

— Ei, da, șeful chesturii locale. Nu cu dumnealui aveți treabă?

— Cu dumnealui am, da. Să-mi spui, însă, de unde știa dumnealui la ce oră urma să ajung în urbea Craiovei, ca să te poată trimite aici exact la cursa care trebuia.

Sergentul râse și trimise o flegmă ațoasă pe creștetul unei pietre de caldarâm.

— E vraci, domnule. Am glumit, ha-ha! N-a știut, sigur că n-a știut, așa că m-a trimis în stație încă de la prima oră. Și-a dat seama că nu o să aveți ambiția să veniți pe jos. Bucureștenii sunt altă nație de români, mai cu ștaif, dacă mă-nțelegeți ce vreau să spun. Cum să umble ei pe jos, prin praful ăsta?

Spusese „ei" cu un asemenea ton, încât era limpede că îl includea și pe Milovan printre aceștia. Omul părea sincer, așa că dădu din cap și se declară gata să-l urmeze până la biroul din care șeful poliției locale veghea pentru ca lucrurile să meargă bine pe teritoriul păstorit de el.

O apucară pe strada îngustă, spre răsărit, ținându-se pe lângă șirul de case cu un cat și cu balcoane de lemn îmbrăcate în geam. Unele dintre ele aveau ghivece cu mușcate înflorite, care atârnau deasupra capetelor lor. Trecură pe lângă câțiva bărbați în vârstă, care stăteau pe scaune

de lemn fără spătar, scoase în stradă, mâncau semințe de floarea-soarelui și fumau „Regale" fără filtru. Când îl văzură pe sergent, îl salutară politicoși, apoi unul cu părul alb colilie îl întrebă dacă mai știa ceva despre un anume Vasilcoiu.

— Da' ce, nea Savule, o fi rudă cu 'mneata? îi strigă peste umăr sergentul, fără să încetinească. Nu ți-am spus că e la gherlă? Ți-am spus, de ce mai întrebi? Că doar nu oi vrea să-i duci pachet!

Nea Savu mormăi ceva despre o rubedenie care ar fi vrut să-l vadă, dar sergentul îi răspunse că respectivul era închis la temniță grea și că n-o să vadă nici măcar soarele timp de cinci ani, necum chip de om. Apoi strada se răsuci spre stânga, pe lângă o casă veche, cu două caturi, dincolo de care se vedea o biserică impunătoare, cu o trăsură oprită în fața porții de la intrare.

— Ia te uită, mormăi bărbatul în uniformă, cucoana Pauleta, fata cea mare a lui Vorvoreanu! Te pomenești că iar pune masă săracilor din cartier.

— Și nu e de bine? întrebă Milovan, străduindu-se să nu rămână în urmă. Nu la mulți le pasă de cei care nu au ce mânca.

Sergentul Aioanei încetini și, după alți câțiva pași, se opri. Așteptă ca protejatul său să-l ajungă din urmă și se aplecă ușor în direcția lui.

— Domn' Milovan, nu știu cum se petrec astfel de lucruri în Capitală, că eu nu sunt un om prea citit de felul meu. Da' pe aici, când cineva dă la gloate de pomană, înainte de alegerile locale, se cheamă că își face prozeliți

pentru vot. Și asta n-ar fi nimic, sunt unii care merg cu camioanele prin cartierele de la margine și le aruncă peste gard haine și încălțări de care sunt prinse bilete cu numele celui care le-a dăruit. Dar când întinzi mese și dai de mâncare și băutură, chiar dacă e sfințită de taica popa, se cheamă că nu-i a bună, așa să știți dumneavoastră. Pentru că vinul o fi el sângele lui Cristos, dar dacă iei mai mult de un pahar ți se năzare că poți să te iei de piept cu însuși Dumnezeu. Și atunci, șefu' ne fugărește pe teren să-i luăm la bătaie și să-i împrăștiem pe creștinii ăștia sugători de sânge sfânt. Iar pe cei mai ai dracu' să-i încătușăm și să-i ducem la pârnaie. Și cine pică vinovat în fața cetățenilor alegători? Păi cine-a dat ordinul, nu? Cine altul decât prefectul, adică puterea în exercițiu, ca să mă exprim așa. Iar în ziua votării, domnia-sa alegătorul își aduce brusc aminte că a luat bătaie la o pomană și pune ștampila unde nu ar fi pus-o înainte.

Trebuia să recunoască faptul că, oricât se lăudase că ar fi om simplu și necitit, sergentul avea dreptate, până la un punct. Gloata vota cu cine-i dădea să mănânce și să bea, nu era interesată de promisiuni și de vorbe frumoase. Cu toate astea, nu era deloc interesat să se încurce în discuții filosofico-politice, într-o urbe pe care cel mai probabil că avea s-o părăsească a doua zi și unde era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Dădu din cap, în semn că era de acord și ținu aproape de omul în uniformă, care continua să bodogănească, semn că nu o avea la inimă pe Pauleta Vorvoreanu, care nu se vedea nicăieri.

Ajunseră în dreptul trăsurii chiar în clipa în care poarta de lemn vopsită în negru se deschise și un preot îmbrăcat în anteriu și cu un coș mare de nuiele în mână ieși în stradă și se opri, văzându-i că se apropie.

— Ce se întâmplă, domn' sergent, ai venit la pomană sau numai să-i numeri pe cei care nu au ce să mănânce pe ziua de azi? întrebă el, cu o ironie groasă în voce.

— Ba, sfinția-ta, să mă ierți, da' eu sunt sergent făcut la polonic, nu școlit, așa că nu știu să număr. Și, dacă nu m-aș afla în misie, zău că aș intra să arunc și eu un ochi, să văd cine s-a mai încreștinat în ultima vreme.

— Poftește, fiule, dacă simți că așa trebuie să faci, îl invită preotul, făcând o cruce mare în direcția lui. Casa Domnului e deschisă oricui, așa să știi. Cu toate că eu, unul, nu te-am prea văzut trecându-i pragul nici chiar la marile sărbători.

— Misia, părinte, nu mă lasă misia, fi-r-ar ea să fie de hapsână. Transmite-i urări de bine doamnei Pauleta din partea comisarului-șef, domnul Columbeanu.

— Așa am să fac și nu altfel, rânji părintele în barba neagră și deschise ușa trăsurii, ca să așeze coșul pe bancheta din spate.

Ocoliră zidul bisericii și ajunseră într-o piață largă, încadrată din trei părți de clădiri înalte. Chiar în fața lor, corpul lung al Prefecturii, cu clădirile laterale înaintând cu aproape doi metri spre ei, în raportul cu corpul principal, și cu turnul monumental din mijloc, pe frontispiciul căruia se vedea un ceas mare, marca Garnier, cu limbile înțepenite la ora 14 și 22 de minute. Sergentul îi surprinse

privirea îndreptată spre el și se simți dator să dea o lămurire:

— A rămas așa de la cutremurul de acu' doi ani, domnu' comisar. Se cheamă că l-a oprit mâna lui Dumnezeu.

În fața Prefecturii așteptau mai multe taxiuri, vopsite toate în verde și negru, cu o coroană aurie pe portiera șoferului. Undeva, în stânga, se vedeau ramurile întunecate ale mai multor copaci, probabil vreun părculeț pentru copii sau chiar grădina unui palat de care văzuse că era plin orașul. Arătă cu mâna spre ei.

— E vreun parc prin apropiere?

— Acolo? Nu, e grădina lui conu' Duduleanu. Aproape două hectare de copaci, pe care i-a adus tocmai de la Paris. Parcul e în spatele Prefecturii. Parcul Englezesc, așa-i spune. Nu e chiar Cișmigiul dumneavoastră, da' ține aproape, râse el.

Traversară piața, urmăriți de privirile interesate ale șoferilor cu haine negre și șepci cu cozoroc mic, pe care scria „Firma Regală". Urcară treptele de la intrare și, înainte ca sergentul să deschidă ușa, Milovan arătă către taxiurile din spate.

— Firma Regală? Are vreo legătură cu Casa Regală?

Sergentul Aioanei se aplecă spre el și vorbi cu voce scăzută.

— Cine credeți că sunt eu, Domn' comisar, unchiul lui Ernest Urdăreanu, ca să știu toate învârtelile? Unii șoptesc pe la colțuri cum că familia regală și-a investit banii în tot felul de afaceri, dar cine stă să asculte toate pologhiile unor bețivani?

Împinse ușa spre interior și îl pofti să intre. Covorul lat, roșu, care urma conturul treptelor scării, era ros în dreptul intrării, lăsând ițele urzelii la vedere. Trecură pe lângă ușierul galonat ca un general în rezervă, care îi salută cu mâna la șapcă, apoi urcară pe scara de marmură albă, iar la etaj o apucară spre stânga. Lumina celor două becuri care atârnau de tavan la capetele coridorului era atât de slabă, încât Milovan se întrebă dacă nu cumva lumânările parfumate care ocupau candelabrele ar fi fost mai eficiente decât minunile moderne propuse de electricitate. Cotiră din nou la stânga, apoi sergentul se opri în fața unei uși simple de lemn, dată cu baiț vișiniu, își aranjă din două mișcări ținuta și ciocăni încet, cu degetul îndoit. Dinăuntru se auzi un mormăit indistinct. Bărbatul îi făcu cu ochiul, deschise larg ușa și îl pofti să intre.

Biroul avea două rânduri de ferestre înalte, cu o boltă gotică în partea superioară. Prin ele pătrundea o strălucire care îl făcu să clipească de mai multe ori înainte de a-l observa pe bărbatul scund, cu chelia transpirată, care trăgea dintr-un chiștoc și examina cu atenție o hârtie din dosarul aruncat pe colțul biroului.

— Ce dorești, Prelipceanule, nu ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat până la ora patru? S-a făcut patru deja?

— Iertați, domnu' șef, sunt eu, Aioanei, Prelipceanu nu s-a întors încă de unde l-ați trimis.

— Și asta-ți dă dreptul să mă deranjezi? se strâmbă nemulțumit celălalt, fără să-și ridice privirile de pe foaie. Ți-am spus să-l aștepți pe băiatul ăla de la București, nu? Ce cauți aici, nu a venit?

— Ba a venit, cum să nu! Vocea sergentului suna aproape triumfător, ca și când ar fi fost meritul lui că Milovan se suise în tren și coborâse la Craiova. Vi l-am adus plocon, așa cum ați ordonat.

Chestorul își ridică încet fruntea și se uită către ușă. Milovan zări o scânteiere de o clipă în ochiul drept și abia apoi văzu cercul de argint al monoclului înfipt în orbită și șnurul care atârna în jos pe obraz.

— Ah, domnul Alexandru Milovan! rosti el, cu o voce neașteptat de clară. Poftim, comisare, ia un loc și fă-te comod. Bei o cafea?

Apoi, fără să mai aștepte răspunsul, își îndreptă privirile către sergent.

— Du-te la secretara subprefectului și spune-i că avem un invitat. Apoi vino cu tava încoace. De fumat, fumezi, tinere?

Luat prin surprindere, Milovan clătină din cap, ca la școală. Se așeză și o clipă se văzu tentat să se ridice: scaunul era tare și incomod. Probabil era făcut special pentru ca vizitatorii nepoftiți să nu fie tentați să stea prea mult. În cele din urmă, renunță la idee și se foi pe lemnul lustruit, încercând să-și găsească o poziție mai bună.

— Păi pe voi ce v-au învățat la cursurile școlii de poliție? râse fără veselie chestorul. Doar să prindeți infractori și să amendați curve? Sergent, n-ai plecat încă? Ce aștepți, să vină Crăciunul și să-ți primești cadoul?

— Am plecat, domnu' șef, sigur că am plecat. Eram numai curios să aflu de ce nu fumează domnu' comisar, că altminteri pare un băiat de toată isprava.

Milovan auzi ușa deschizându-se și închizându-se în urma lui, dar nu se întoarse. Se uita țintă la bărbatul din fața sa, străduindu-se să-și aducă aminte unde-l mai văzuse. Chipul acela ușor ascuțit, cu trăsături puțin cam prea ferme, și cu ochi verde-spălăcit, precum mătasea broaștei, nu era unul dintre acelea comune, care se uită repede. Își mușcă ușor buza de jos și lăsă gândul să plece, știind că avea să revină atunci când va putea fi formulat.

Columbeanu se rezemă de spătarul înalt al fotoliului și se uită la el prelung. Monoclul sticli din nou, într-o rază rătăcită.

— Gata, domnule, am scăpat de urechile necuvenite. Ai plicul?

Dădu din cap și băgă mâna sub haină. Scoase din buzunarul interior un plic îndoit pe lungime și îl întinse peste birou. Chestorul îl luă și îl bătu ușor de suprafața lucioasă a lemnului.

— Asta e tot?

— Atât am primit. Făcu o pauză de o clipă. Și un mesaj verbal. Vreți să-l auziți?

— Mda. Cred că nu prea am de ales, nu? Ascult.

— *Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului şi să se arate uscatul!" Şi aşa a fost. Apoi uscatul s-a cutremurat de trei ori, scuturându-se de apă și lăsând semințele lumilor să încolțească în noroi.*

Milovan clipi și lăsă gândurile să i se liniștească. Își dusese la capăt misiunea: livrase atât mesajul scris, cât și pe cel verbal. Chiar dacă nu i se lămurise nimic din tainele care le purtau cu ele. Deasupra capului auzi fâșâitul

palelor ventilatorului fixat sub lustră, dar aerul din încăpere nu voia să se lase răcit. O picătură de sudoare îi alunecă pe frunte și se strecură pe sub guler. Își duse degetul arătător la tâmplă și șterse dâra de umezeală.

Columbeanu își strânse buzele într-un rictus nervos, dar continuă să bată cu plicul în tăblia biroului, cu o mină preocupată. Apoi, brusc, îndoi din nou plicul pe lungime, îl apropie de scrumieră, scoase o brichetă de oțel cromat din buzunar, o aprinse și îi dădu foc. Așteptă până ce se aprinse bine și îl lăsă să cadă în bolul de metal. Milovan se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Pentru asta bătuse el drumul până aici, cu inima țâțâindu-i de emoție ori de câte ori i se năzărea că vede un chip vag cunoscut sau o privire cercetătoare mai ferită? Pentru un plic care să ardă într-o scrumieră?

— Ai vreo întrebare, comisare?

Columbeanu desfăcu o tabacheră cu imprimeu din os, scoase o țigară și o aprinse la flacăra care dansa vioi deasupra biroului.

— Nnu. Nu cred. Doar... o ușoară nedumerire.

— Aha!

Celălalt împunse cu țigara în direcția lui. Palele ventilatorului împrăștiară norul de fum, trimițând șuvițe subțiri către ferestre. Un sunet de clopot răzbătu înfundat prin ușă, determinându-l să se întrebe ce sărbătoare o fi anunțând. Își aminti de trăsura Pauletei Vorvoreanu și de masa de pomană pe care o oferea electorilor săraci.

— Te întrebi, probabil, ce anume putea să conțină plicul căruia tocmai i-am dat foc.

Dădu din cap, fără să spună nimic. Clopotul continua să bată înfundat și, dintr-odată, își aduse aminte unde îl mai văzuse în trecut pe comisarul-șef al poliției din Craiova.

În urmă cu aproape o lună, pe 24 iulie, Regina Maria a României fusese înmormântată la mănăstirea Curtea de Argeș, alături de sicriul bătrânului Rege Ferdinand. Jumătate din poliția și din trupele de Jandarmi ale Regatului fuseseră aduse să asigure liniștea și siguranța evenimentului, la care participaseră probabil zece mii de oameni. Columbeanu comandase trupa sosită din întreaga Oltenie și el îl zărise preț de câteva minute alături de chestorul-șef Protopopescu și de patriarhul Miron Cristea, care fusese de acord pentru a doua oară în decursul unui singur an să preia provizoriu președinția Consiliului de Miniștri, până ce Carol al II-lea va fi reușit să numească un prim-ministru agreat de partidele politice la putere.

— Solul nu trebuie să știe conținutul și importanța misivei pe care o are de dus, răspunse el, vorbind încet și alungând fumul cu dosul palmei. Dar asta nu înseamnă că nu e curios. Iar curiozitatea mea se rezumă strict la gestul pe care l-ați făcut, domnule Columbeanu: cine ar arde un mesaj important fără să-l citească mai întâi?

Chestorul vărsă puțină apă din pahar pe ultimele flăcări din scrumieră, apoi își aranjă cu gesturi studiate ținuta. Șapca îi alunecase puțin peste frunte, dar nu se obosi să o ridice mai sus. Aerul mirosea a scrum și a praf.

— Ești amabil să deschizi geamul?

Se ridică și se îndreptă către ferestrele înalte. Geamurile erau fierbinți, dar el știa că nu răcoarea o căuta celă-

lalt. Răsuci de foraiber și deschise larg una dintre ferestre. O muscă intră pe lângă el bâzâind, descrise o curbă largă prin fumul străveziu, apoi reveni în atmosfera mai curată din exterior. Rămase lângă cadrul ferestrei, așteptând răspunsul.

— Te-ai gândit vreodată, Milovane, că mesajele nu trebuie să cadă în mâinile dușmanului? Și atunci ce soluții are cel care le trimite? Să le cripteze, dar pentru asta s-au înființat secțiile de decriptare ale contrainformațiilor, în fiecare stat, sau să transmită dinainte mesajul, iar la momentul oportun decât să-l valideze sau să-l invalideze. De ce crezi că ai primit două mesaje, unul verbal și altul, aparent, într-un plic?

— Cel verbal constituia validarea sau invalidarea, dădu el din cap. Dacă eram capturat și torturat, nu ar fi aflat decât o frază din Biblie, care, în lipsa altor informații, nu ar fi valorat nimic. Dar tot nu înțeleg rostul plicului gol.

Columbeanu se uită lung la el și clătină din cap.

— E posibil să-l afli odată și-odată. După cum e la fel de posibil să nu ți se dezvăluie nimic. Totul depinde de evoluția ulterioară a evenimentelor care abia acum încep să se închege.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă și sergentul Aioanei intră ducând cu grijă o tavă de metal pe care ședeau două cești aburinde cu cafea. Milovan înghiți în sec: nu mai băuse o cafea de aproape 20 de ore și avu senzația neplăcută că i-a intrat nisip sub pleoape. Sergentul așeză tava pe un colț al biroului și se retrase lângă ușă, luând poziția de drepți.

— Servește-te, domnule comisar.

Se întoarse la locul său, se așeză din nou pe scaun și trase una dintre cești mai aproape de el. O ridică de toarta delicată, suflă ușor în caimacul gros, apoi sorbi o gură. Era pur și simplu delicioasă, constată, în timp ce înghițea lichidul fierbinte. Cine o făcuse se pricepea la arta asta. Așeză ceașca pe farfurioară, cu un oftat de mulțumire. Deși știa că efectele lichidului negru începeau să se producă mai târziu, avu senzația că gândurile i se limpezesc și că lucrurile încep să se așeze în normalitatea lor obișnuită și pașnică.

— Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că misiunea mea s-a încheiat, spuse, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea din voce.

— Presupun că da. Tăcu o clipă și trase un fum din țigara uitată în scrumieră. Sergent, coboară și oprește o trăsură. Îl însoțești pe domnul Milovan la restaurant. Bănuiesc că nu a mai mâncat nimic de la micul dejun. După care îl conduci la gară. Dacă nu mă înșel, are un tren spre Capitală cam pe la orele 19. Asta înseamnă că va ajunge acasă înainte de miezul nopții. Iar excursia asta la Craiova îi va rămâne în amintire ca o ieșire din cotidian. Iar mâine... mâine domnul comisar se va duce la sediu și va raporta despre îndeplinirea misiunii.

— Nu vă supărați, domnu' chestor. Aioanei zâmbi mânzește, își scoase șapca și o puse la subraț. La ce restaurant doriți să-l conduc pe domnu' comisar?

Columbeanu mai trase o dată din țigară și suflă fumul în sus. Părea un general de armată care se gândește la strategia viitorului atac al unităților sale, își spuse Milo-

van, privindu-l pe sub sprâncene și sorbind încă o gură de cafea.

— Nu m-am gândit. Poate la „Cina", fac o ciorbă de burtă minunată. Sau la „Șapte păcate", Minoiu are cei mai fragezi pui la cuptor, cu sos de smântână, din tot orașul. În fine, te descurci tu, cred că știi locurile mai bine ca mine, nu?

— Cum aș putea, domnu' șef? Eu nu cunosc decât străzile și casele mai... deocheate, rânji sergentul și își șterse fruntea cu dosul palmei. Unde mă mână datoria, deh. Cine are atâția bani să mănânce la restaurant?

— Ei, lasă, sergent, că nu te ia nimeni la întrebări în privința asta.

Chestorul se ridică în picioare și întinse mâna peste birou.

— Poftă bună, domnule comisar. Nu trebuie să-ți pleci urechea la spusele dumnealui și să-ți faci griji, plătește poliția română. Iar tu, sergent, când cobori, să faci bine și să îi trimiți la mine imediat pe Stăniloiu, pe Candoi și pe Cojocăreanu.

Sergentul își puse șapca pe cap și își pocni călcâiele.

— Am înțeles, să trăiți!

Alexandru Milovan se ridică la rândul său și strânse mâna superiorului. Era rece și uscată, ca o bucată de toval. Salută, la rândul său, și ieși în urma polițaiului. Când închise ușa, îl zări pentru o clipă pe chestor așezat, strângându-și tâmplele între palme. Ciudată misiune, hotărî, în timp ce se grăbea să ajungă la scara monumentală. Venise să aducă o hârtie goală și era expediat imediat

înapoi, la București, ca un colet neprimit de destinatar. Dacă la mijloc nu ar fi fost aprobarea tacită a lui Protopopescu și ștampila Casei Regale, ar fi crezut că i se făcuse o glumă proastă.

Coborî treptele grăbit și îl ajunse din urmă pe sergent chiar când acesta deschidea ușa către stradă. Spre surprinderea sa, o trăsură aștepta în partea dreaptă a clădirii, la capătul șirului de taxiuri negre.

— Haide, șefu', să vă duc la un restaurant despre care nu cred că a auzit Domn' Columbeanu. „Șatra" îi zice și nu e din ălea cu ștaif. Da' au o ciorbă de fasole cu ciolan și o mâncare de ciuperci cu momițe de-ți vine să nu te mai ridici de pe scaun. Iar vinu' se bea din cană de lut, ca pe vremuri. Vin de buturugă, negru ca păcatu'.

— Mergem, sergent, dacă dai astfel de asigurări...

Până la trăsură, patru șoferi în livrea îi poftiră cu temenele către mașini, dar sergentul îi refuză pe toți, cu un zâmbet fioros. Cupeul era vechi, dar bine întreținut, iar felinarele de pe laturile din față erau proaspăt vopsite cu bronz auriu. Vizitiul apăru din spate și se uită întrebător la polițai.

— Haide, Negrule, grăbește-te! Poruncă de la chestură: îl ducem pe domnu' la „Șatra".

— Iar fac curse de pomană? mormăi bărbatul cu privire tristă, dar trecu în fața lor, să dezlege picioarele cailor.

— Nu mai bombăni, Negrule! Că altfel îmi aduc aminte cum ai câștigat tu locul ăsta, chiar sub fereastra domnului prefect și atunci nu ți-o fi chiar de bine.

— Am zis și eu așa, Domn' sergent, nu e cazul să-ți faci supărare pe mine, își plecă omul capul și coborî scara metalică a cupeului. Când ajung deseară acasă e musai să pun pitacul în palma muierii, că altfel urlă de aud toți vecinii. În sfârșit, oi vedea eu cum mă descurc. Poate am norocul să iau pasageri înapoi. Urcați, vă rog.

Se urcară, Cupeul se înclină puțin, apoi își reveni la poziția normală. Vizitiul închise portiera, se cățără pe capră și pocni din bici pe deasupra cailor.

— Hai, Șargule, tată, că pân' acu' ai mâncat orzu' de pomană.

Trăsurica deschisă porni și aerul stătut al amiezii îl lovi peste obraji de parcă ar fi fost un jet de apă fierbinte. Ocoliră clădirea Prefecturii, pe sub privirile invidioase ale șoferilor, care scuipau coji de semințe și făceau comentarii răutăcioase în privința cailor numitului Negru. Se angajară pe o stradă în pantă, apoi trecură prin fața unui palat monumental, înconjurat de grilaj vopsit în verde închis și cu vârfurile de suliță de deasupra date cu bronz auriu. Milovan întoarse capul o clipă, ca să admire arhitectura construcției.

— Palatul boierului Jean, spuse cu mândrie abia ascunsă sergentul. Jean Mihail, dacă ați auzit de domnia-sa.

— Am auzit, mormăi el, cu capul încă răsucit înspre clădirea care rămânea încet în urma lor. De când am urcat în tren, numai de Jean Mihail aud.

— Asta pentru că și domnia-sa e un om cu ștaif, concluzionă celălalt, făcându-și vânt cu șapca. Sunteți căsătorit, domn' Milovan? Acu' nu că aș fi eu vreo babă de

mahala care să umble cu vorbe de colo-colo, da' nu e rău de știut dacă vă așteaptă vreo soție în Capitală.

— Nu încă. Își drese glasul, ca să nu pară luat prin surprindere. Dar ce, ai vreun gând în privința asta?

— Ha-ha, Domn' comisar, sunteți glumeț. Asta-mi place la om, să știe să râdă când e cazul. Cine știe, pe la noi sunt o mulțime de fete frumoase și mulți au venit holtei, iar când au plecat erau gata însurați. Am văzut cum vă uitați la palatul conului Jean și mi-am amintit că are o nepoată care odată și odată o să-l moștenească. Știți, dumnealui e holtei și nu pare hotărât să lase burlăcia deoparte.

Trăsura opri într-o intersecție, ca să lase să treacă un camion militar, apoi porni mai departe, în trapul ușor al cailor. Pe stradă erau puțini oameni, majoritatea stăteau ascunși, așteptând să se ducă vipia, dar la ferestrele caselor se zăreau chipuri în spatele geamurilor sticlind în razele soarelui, care păreau să le urmărească trecerea. Milovan își șterse fruntea cu batista, apoi alungă câteva muște care încercau să i se așeze pe mâini.

— Păi, domnul Mihail nu știe că în Craiova sunt o mulțime de fete frumoase? întrebă el, ironic. Cu dumnealui n-ai discutat, să-i spui treaba asta?

— Ehei, cu conu' Jean e o altă poveste. Sergentul își așeză șapca pe cap și strigă la vizitiu: Hai, Negrule, mână mai tare, că ne prinde noaptea din urmă!

Tăcu vreme de câteva clipe și Milovan întrebă curios:

— Ce poveste, bre?

Bărbatul din fața lui ridică din umeri și arătă cu bărbia către direcția în care mergeau:

— Păi nu e una de spus pe drum, într-o trăsură. V-o povestesc la masă, până vine comanda.

Trăsura ocoli un scuar mic, care avea în mijloc un rond și o statuie reprezentând un Eros din bronz, cu aripile lipite de spate și un arc în mâna dreaptă. Din spatele unei case cu două caturi țâșni un câine furios, care se repezi după o pisică. Caii se speriară și birjarul trebui să strige de mai multe ori la ei și să smucească din frâu, ca să-i potolească.

În fine, o apucară de-a lungul unei străzi înguste, pe laturile căreia atârnau firmele de tablă ale unor cârciumi și birturi populare. Pe ușile deschise ale unora se auzea muzică lăutărească și de pretutindeni se ridica un miros ațâțător de mâncare proaspăt gătită și de pâine coaptă pe vatră. Opriră în fața unei case a cărei fațadă se înfigea mult în burta străzii, de parcă proiectantul ei fusese beat atunci când îi trasase fundația. Vizitiul sări de pe capră, trase scara și deschise portiera.

— Poftiți, domnilor.

Coborâră și se treziră imediat înconjurați de o liotă de copii dezbrăcați, cu burți mari și picioare scheletice, care se înghesuiră în jurul lui, cerșind cu voci ascuțite un ban.

— Plecați, fir-ați voi să fiți! se răsti la ei Negru, plesnind din bici pe deasupra capetelor lor. Vreți să vă aresteze Domn' sergent și să vă bage la zdup?

Dar puștimea nu se dădea dusă cu una cu două, continuând să se olicăie și să cerșească. Aioanei râse, vârî două degete în buzunar și extrase de acolo o monedă de 5 bani, pe care o azvârli în mijlocul străzii.

— Hai, mă, să văd care e mai iute!

Apoi se întoarse către oaspetele său și îl pofti să urce cele două trepte ale clădirii, pe care era fixată o firmă lungă, vopsită în ocru și negru, pe care scria mare, cu litere caligrafice: „Șatra", iar în stânga, o mână îndemânatică pictase flăcările vioaie ale unui foc în jurul căruia jucau un țigan și o țigancă, îmbrăcați în straie multicolore.

Înăuntru era mult fum, iar la mese mânca și bea o mulțime surprinzător de numeroasă. Din penumbra tejghelei se desprinse o umbră mătăhăloasă, care se apropie de ei, ștergându-și mâinile cu un șervet mototolit.

— Poftiți, Domn' sergent, poftiți! După cum vedeți, e cam mulți mușterii, da' facem imediat locuri pentru oaspeți de seamă.

Bărbatul era înalt și corpolent, dar obrajii foarte roșii și galbenul palid al ochilor îi dădură de înțeles lui Milovan că omul din fața lor avea probleme cu ficatul.

— Domn' Mitică, zău că nu mă așteptam să ne întâmpini chiar domnia-ta!

Sergentul zâmbi larg și îi strânse mâna. Cineva porni un cântec la o masă, dar se opri repede, după primul vers.

— Eram prin preajmă, ca să zic așa. Mă bucur că nu ne-ai uitat și că ți-au plăcut sarmalele alea cu smântână și gogoșari la oțet, dacă ai bătut atâta drum ca să ne aduci și un oaspete.

— Da, au fost tare bune, râse el și își linse buzele. De data asta, am venit cu domnu' să mâncăm o iahnie cu ciolan afumat, dacă mai ai pe fundul cratiței. Și să bem un pelin de-ăla mai amar ca viața. Și poate vorbești să

vină și Două-Dește, să ne zică din claranetul lui ceva de inimă albastră.

Domn' Mitică se uită cu luare-aminte la Milovan, de parcă ar fi vrut să-i facă portretul din memorie, apoi dădu din cap și strigă către fundul încăperii. Imediat apăru un flăcău ciolănos, cu cămașa scoasă peste pantaloni și cu un platou gol în mâini.

— Dobrică, condu-i pe oaspeți la masa din colț și trage oboanele în jur. Îi servești cu iahnie, cu pâine caldă și cu vin din butoiul de lângă ușă. Iar din partea casei câte un țoi cu țuică bătrână, de plâng madamele când li se-ntorc bărbații acasă cu mireasma ei pe buze.

Plecă grăbit spre ușa de la stradă și dispăru dincolo de perdeaua de muselină. Chelnerul îi conduse până la capătul sălii, ocolind cu îndemânare mesele și împingându-i într-o parte pe cei prea băuți ca să se mai ferească singuri. Sub fereastră era o masă liberă, cu două scaune așezate față-n față.

— Aici, domnilor, îi pofti și, după ce se așezară puse trei panouri înalte de lemn, izolându-i de restul încăperii, după care plecă grăbit să aducă comanda.

— Luați loc, domn' comisar, îl îndemnă sergentul, care-și dezbrăcă haina uniformei și o puse pe spătarul scaunului.

Milovan văzu hamul care-i înconjura bustul și tocul lucios al pistolului ieșindu-i de sub braț.

— Poliția din provincie umblă înarmată pe timpul săptămânii la serviciul pe stradă? întrebă el, în timp ce se așeza.

— Numai când este în misiune de pază și protecție. Sergentul se așeză cu grijă, atent să nu șifoneze reverele hainei. Altminteri, personalul angajat e obligat să poarte numai baston și cătușe.

— Pesemne că sunt o persoană foarte importantă, dacă ai fost trimis să-mi asiguri protecția.

— Sunteți o persoană importantă, domnu' comisar, dar nu pentru dumneavoastră am primit arma eu și colegii mei. În oraș urmează să sosească încă din noaptea asta mai mulți ștabi importanți, iar noi intrăm în serviciu prelungit înainte de miezul nopții. E posibil să nu mai ajungem pe la casele noastre două-trei zile. Poate mai mult.

Milovan luă o scobitoare din solniță și îi vârî vârful ascuțit între dinții de jos. Nu auzise despre niciun eveniment important care să se petreacă în zilele acelea. Singura înștiințare politică oficială, despre care scrisese pe larg „Universul" și „Dimineața", timp de aproape o săptămână, era audiența pe care urma să o acorde Adolf Hitler primului-ministru britanic Arthur Neville Chamberlain, la reședința sa din Berchtesgaden, în legătură cu problema regiunilor sudete. Dar aceasta avea să se petreacă de-abia la jumătatea lunii septembrie și nu în Regatul Român, ci în Bavaria.

— Despre ce ștabi este vorba, dacă nu sunt indiscret?

Se auzi un ciocănit în panoul de lemn din dreapta lui, apoi acesta se trase într-o parte și Dobrică apăru cu o butelcă pântecoasă din sticlă verzuie și două pahare din metal, pe care le așeză în mijlocul mesei. Desfăcu recipientul, turnă în pahare un lichid galben-întunecat și dis-

păru, nu înainte de a trage panoul la loc. Sergentul împinse unul din pahare în fața lui și îl ridică pe al doilea.

— Pentru misiunea dumneavoastră, domn' comisar. Și pentru a mea. Care va să zică, să se încheie amândouă cu bine.

Băură. Milovan se înecă cu alcoolul tare și tuși puțin, așa că se văzu nevoit să se lase pe speteaza scaunului ca să îi dea diafragmei posibilitatea să-și revină la normal.

— Și care spuneai că e misiunea aceea? reluă el întrebarea.

— Protecția unor domni politicieni cu ranguri foarte înalte pe acolo, prin țările lor. Aioanei îi făcu semn cu ochiul și dădu restul țuicii pe gât. Degeaba vin ei la Craiova, domn' comisar, dacă nu vor ajunge și la „Șatra", ca să guste din pruna asta veche de vreo 30 de ani. Și, după cum îl cunosc eu pe domn' prefect, vor lua masa la „Palace" sau la „Minerva", iar pe-acolo nu au decât coniace care îți ard drevele gâtului și vodcă de zici că e apă chioară, când te uiți la ea în lumină.

— Demnitari străini! se miră Alexandru Milovan, fixând butelca de pe masă de parcă ar fi văzut înăuntrul ei rezolvarea tuturor problemelor sale. Presa nu a scris nimic despre o asemenea vizită. Și ce să caute tocmai la Craiova? Nu ar fi fost normal să meargă la București, unde i-ar fi primit Consiliul de Miniștri ori chiar Majestatea Sa Regele?

— De unde să știu eu ce e normal și ce nu în încurcăturile politice din ziua de azi? Mi-a spus șeful – *Sergent, să fii pregătit, că ne cad pe cap o mulțime de belele!* – păi nu

trebuie să fiu gata să mă iau la trântă cu beleaua? Ca și în cazul lu' matale, domn' comisar, nu vă fie cu supărare – *Îl însoțești pe domnul Milovan la restaurant.* Păi nu m-am luat la trântă cu necazul? M-am luat. Nu stau acu' pe scaunul ăsta, față în față cu beleaua bătrână de 30 de ani, care-ți dă foc la drevele gâtului? Ba stau. Și nu mă trântesc cu ea, din toate puterile? Ba mă trântesc. Că atunci când dă ordin șeful, e ca și cum ți-ar arde casa: nu mai poți face ce-ți dorești (ce, eu nu m-aș iubi cu mândrele, ca să zicem așa?), ci ceea ce trebuie, adică sari să scoți din foc ce-a mai rămas nemistuit.

Și după ce își încheie cugetarea filosofică își mai turnă un pahar și îl dădu pe gât, dintr-o singură mișcare, parcă pentru a-i demonstra, practic, cum se luptă el cu necazul. Milovan zâmbi într-un dinte, neștiind dacă să fie atent mai departe la povestea împănată cu pilde de mahala a sergentului sau să-și vadă de gândurile stârnite de apropiata reîntoarcere la București. Un element aparent mărunt și lipsit de semnificație nu-i dădea pace, râcâind prin suflet: cum de se făcea că șeful său direct, chestorul-șef Protopopescu Mihail Gavrilă, nu-i pomenise nimic despre această situație cel puțin delicată, a scenei politice internaționale, știind că-l trimitea să ia contact cu un om care va fi implicat și ocupat până peste cap cu asigurarea bunului mers al evenimentelor în urbea olteană? Sau poate că, fără să știe, misiunea sa secretă și ciudată avea legătură cu ea?

Ciocănitul se repetă și Dobrică apăru din nou, pe un braț cu două farfurii pline cu o iahnie galbenă ca mușta-

rul copt, din care se ridica aburul, iar pe celălalt cu o tavă de lemn cu ciolane afumate și două pituști fierbinți. Le puse pe masă și se uită întrebător la sergent.

— Păi, pușlama bătrână, aștepți bacșiș și tu ai uitat sticla cu vin în beci? Pașol na turbinca, vidma! se răsti la el sergentul rânjind și prefăcându-se că scoate pistolul din ham.

Țalul se fâstâci, mormăi o scuză ininteligibilă și plecă să caute sticla cu pricina.

— În fine, dădu din mână Milovan, nu cred că are atât de multă importanță. Oricum, eu mă întorc în Capitală, așa că, străini sau români, nu cred că demnitarii aceia au vreo legătură cu mine. Cât despre dumneata, sergent... asta e o altă poveste.

Aioanei îl privi pe sub sprâncene. Puse paharul de metal pe masă și se aplecă în față, până ce tocul armei atinse tăblia de lemn, scoțând un sunet sec.

— Ar mai fi ceva de spus, domn' comisar. Da' mai înainte de-asta cred că ar fi bine să ne apucăm să mâncăm, pentru că asta am venit să facem în „Șatra" lui domn' Mitică. Cu burta plină, vorbele or să sune altfel, nu sunteți de acord?

Ba era, iar mațele sale protestau de zor de când pe masă apăruseră farfuriile cu bunătăți. Rupseră pitele în bucăți și se apucară să mănânce, fiecare cufundându-se în gândurile sale. Chelnerul apăru din nou, cu o cană mare de ceramică și alte două pahare mai mari, din sticlă. Turnă vinul negru și aproape uleios, apoi se îndepărtă repede, aruncând o privire piezișă către pistolul care se mișca sub

umărul sergentului, în ritmul cu care acesta înghițea îmbucăturile.

— Așa, făcu acesta, ștergând cu o bucată de miez ultimele urme de iahnie de pe farfurie. Păi ați fi putut face treaba asta la „Cina", domn' comisar? Da' de unde! Acolo ar fi trebuit să serviți numai cu furculița și să tăiați fiecare bucată de carne în feliuțe subțiri, că așa mănâncă domnii. Ați mai fi putut să luați ciolanul în mână și să vă înfigeți dinții în șoric? Hai, spuneți și dumneavoastră, ați mai fi putut?

Milovan clătină din cap, în semn că nu, după care își șterse mâinile cu șervetul și luă o gură din vinul negru și tare. Din spatele panourilor de lemn se revărsă deodată muzica de jale a unui instrument de suflat, interpretând aria unui cântec popular local.

— În sfârșit, hai c-a ajuns și claranetul! Aioanei scoase dintr-o teacă de la spate, pe care nu apucase să o zărească până atunci, o baionetă lungă și începu să se scobească între dinți cu vârful ei ca un ac. Nu vă uitați așa, Domn' comisar, că nu e din dotare. O am din război, de la Oituz, când am căsăpit vreo doișpe nemțălăi și am luat-o ca amintire de la unu care nu mai avea nevoie de ea.

O așeză pe masă, lângă platoul pe care odihneau câteva oase albe, cu resturi de carne, se ridică și ieși dincolo de panou. Cântecul încetă și în locul lui, acoperind ușor zgomotul și hărmălaia de la celelalte mese, Milovan auzi două voci care dialogau, dar oricât se forță nu înțelese nimic. După câteva clipe, celălalt reveni, iar clarinetul începu o horă vioaie.

— Gata, acu' putem să schimbăm câteva vorbe în siguranță. Chiar dacă o fi vreo limbă prin crâșmă la ora asta, deși nu cred, nu o să ne poată nici auzi și nici vedea. V-ați săturat?

— Am mâncat îndeajuns, recunoscu el, vorbind tare, ca să poată fi auzit. Ai avut dreptate: chiar și pe căldura asta, nimic nu se compară cu o fasole cu ciolan. Iar vinul nu e botezat deloc.

— Deși ar fi creştineşte să facă una ca asta, nu? Dar nu și-o permite cu mine, nea Mitică, altminteri îi închid hardughia.

Milovan bătu darabana cu degetele în tăblia mesei, chiar lângă lama baionetei. Fumul îi înroșise ochii și își stăpâni cu greu un început de tuse.

— Haide, sergent, să nu o mai lungim degeaba, că se apropie plecarea trenului. Doar nu m-ai adus în localul ăsta de mahala ca să mă satur cu fasole, e clar că vrei să-mi spui ceva și ai căutat un loc unde poți să o faci fără martori. Altminteri, mă duceai la „Cina", unde te trimisese chestorul.

— Vă grăbiți să ne părăsiți, domn' comisar?

— Asta e doar așa, ca să facem conversație? Am primit un ordin, trebuie să-l execut. Ca și tine, de altfel, deși văd că, uneori, știi cum să te fofilezi.

— Ordinele se execută, nu se discută, comentă filosofic sergentul, zâmbind sardonic. Dar nu toate au un termen clar de finalizare.

— Al meu are: mâine dimineață trebuie să fiu la sediu și să raportez.

— Mâine dimineață mai multe delegații străine vor sosi aici cu dirijabilul, cu trenul, cu automobilele și cu vase fluviale, domnule Milovan. Întreaga țară își va îndrepta atenția către umila noastră cetate a banilor, ziarele vor dedica pagini întregi evenimentului și toate celelalte probleme importante sau mai puțin importante vor fi uitate pentru două-trei zile. Nimeni nu-și va pune întrebări de ce nu v-ați întors să raportați. Iar când se vor gândi să o facă, sau veți fi acolo să răspundeți la întrebări, sau lumea asta va fi atât de schimbată, încât lucrul acesta nu va mai conta.

Alexandru Milovan își arcui buzele și fluieră neauzit a mirare.

— Te auzi ce spui, omule? Parcă ai fi la biserică și prevestești începerea Apocalipsei.

— Nu eu, zâmbi sergentul și bău o gură de vin. Dar poate să o facă mult mai bine conu' Mihail. Pentru că la palatul lui vreau să vă poftesc, domn' comisar, la un șerbet de trandafiri și la o apă minerală, așa cum se cuvine să servească un invitat din Capitală.

Ridică o sprânceană, în semn de surprindere, și se uită la bărbatul în uniformă ca la o insectă uriașă. Sârba de dincolo de panou se transformă într-o baladă haiducească, pe care mușteriii nevăzuți de la mese o acompaniau cu voci răgușite de băutură.

— Lucrezi pentru moșierul acela... Jean Mihail, sergent? Credeam că ești în solda poliției Regatului.

— Sunt în solda poliției Regatului Român, iar Regele este comandantul suprem. Aioanei își drese vocea și se

ridică. Asta nu înseamnă că slujbașii statului nu au voie să își facă prieteni și să trăiască o altă viață, după serviciu. Conu' Jean e un om extraordinar, o să vedeți, și o să vă doriți să-i fiți prieten. Doar o scurtă vizită, iar dacă nu o să vă atragă persoana și planurile domniei-sale, promit să vă conduc de îndată la gară, să prindeți trenul.

Își luă vestonul și-l îmbrăcă. Milovan se ridică, la rândul său, și arătă cu mâna spre masă.

— Cum achităm consumația?

— Asta e treaba subsemnatului. Dumneavoastră să vă gândiți doar la vizita pe care o veți face la palat.

— Și dacă nu doresc să merg acolo?

Dincolo de panourile de lemn, balada se transformă într-o doină de jale, iar bețivanii se puseră pe lălăit. Sergentul trase de unul dintre ele și ieși pe jumătate din separeu. Clarinetul se opri brusc.

— Dacă nu vă face plăcere... trăsura așteaptă încă afară: se poate întoarce în centru sau merge la gară. Cum doriți.

Cum dorea? Alexandru Milovan își trecu degetele prin păr. Se găsea în cea mai mare dilemă din viața sa. Dacă nu asculta ordinul direct, trebuia să găsească niște justificări al naibii de puternice pentru a nu primi vreo sancțiune. Sau poate și mai rău, să fie obligat să-și dea demisia, la nici o jumătate de an de la angajare. Dacă pleca spre București, probabil că ar fi rămas cu o mare nedumerire în privința invitației primite și neonorate. Ca un pendul aflat într-o perpetuă oscilație, își spuse, trecându-și limba peste buza de jos. De ce trebuia să fie indecis în astfel de momente?

— Mai e vreun tren spre capitală după ora șapte?

— Habar n-am. Dar sigur că putem afla. Dăm un telefon de la palat la șeful gării și s-a rezolvat. Deci, mergem spre centru?

— Să facem o vizită la palat, atunci, oftă și își scutură firimiturile de pe pieptul hainei. Sunt gata.

Străbătură din nou sala birtului, care era încă și mai plină de fum și de mușterii cherchéliți. Afară, se opri orbit pe jumătate de lumina strălucitoare a soarelui care se îndrepta spre apus, făcând să scânteieze argintiu acoperișurile unei biserici monumentale, care se ivea în mijlocul unui parc cu castani. Birjarul trăgea cu țesala pe spatele calului, pierdut în gânduri. Când îi văzu, deschise un capac lateral al trăsurii și aruncă acolo țesala. Își scutură palmele și se grăbi să coboare scara metalică.

— Negrule, o să întorci pe Vodă Lăpușneanu și ne duci din nou spre centru. O să oprești la...

Chiar atunci clopotul cel mare al bisericii pe care o admirase mai înainte prinse să bată cu putere, umplând aerul stătut cu vaiere de cimitir.

— A murit cineva. Birjarul se uită lung către clopotnița nevăzută și amușină văzduhul cu nările. Cineva important. Simt miros de tămâie, din aia grecească adusă acu' doi ani de părintele Pamfil de pe Muntele Athos.

— Cum poți să deosebești mirosurile de tămâie unele de altele?! se miră Milovan, punând piciorul pe scară.

— Aia grecească e fiartă cu smirnă pisată și cu ulei de trandafir, înainte de a fi vândută. Negru își plecă fruntea cu umilință. Pentru ce credeți dumneavoastră că mă ju-

poaie muierea de bani în fiecare seară? Numai de-asta cumpără pentru sărbători și a luat atâta până acu' de cred că ar fi putut cumpăra o jumătate de porc cu banii ăia. Și uite-așa o să petrecem noi Sărbătorile de iarnă mirosind tămâie sfântă și visând la cârnați afumați.

— Poate că s-a dus directorul de la Școala Obedeanu, domn' Manolache, profesorul de greacă, clătină sergentul din cap. Era internat de două luni și se auzea că nu mai prinde Sântă Măria.

Urcară și se așezară. Vizitiul împinse iar scara sub trăsură și se cățără pe capră.

— Domn' Manolache e dus la fie-sa, la Calafat, vorbi el, luând frâul în mâini. Poate că s-a stins mama lu' domn' prefect, că avea 92 de ani și nu se mai da jos din pat de la Paște.

Aioanei își așeză chipiul mai bine pe frunte și dădu din mână.

— Dă-i bătaie, Negrule, că acu' moare și soarele. Las' că aflăm noi mintenaș cine a sărit gardu' la cimitir.

Trăsura porni pe stradă în jos, ajunse la o răscruce și făcu la stânga, ocolind o căruță cu coceni oprită în fața unei case cu pridvor alb. Un bărbat îmbrăcat în ițari negri, cu o cămășoaie albă, scoasă din betelia pantalonilor, apăru pe după colțul casei, cu mâna streașină la ochi, privind în soare, către biserică.

— Hei! strigă în urma lor, grăbindu-se spre poartă. Ați auzit că a murit...?

Dar trăsura făcu din nou la stânga și el dispăru după colț. Șirul de case cu etaj de pe strada Vodă Lăpușneanu

era înțesat de capete de femei, cu năframe albe tivindu-le frunțile. În față, de la câteva mese ale unei terase de cartier, se ridicaseră mai mulți muncitori, cu halbele în mâini, și veneau spre marginea străzii, holbându-se la biserica din spatele lor.

— Dumnezeule! se minună sergentul. Zici că a dat ortu' popii însăși Majestatea Sa, fi-mi-ar limba de trei ori afurisită! Dă bice, nenică, să ajungem mai iute în centrul ăla afurisit și să vedem ce s-a întâmplat.

Vizitiul pocni cureaua subțire din piele pe deasupra crupei calului, iar trapul acestuia deveni mai sacadat, din cauza pantei tot mai accentuate pe care o urcau. Când ajunseră în dreptul Pieții Mari, de lângă universitate, străzile erau pline de oameni care vorbeau tare, dându-și cu părerea, iar Milovan zări chiar câțiva creditori de pariuri, care adunau bancnotele de doi lei din mâinile ridicate deasupra capetelor și înscriau numele celor ce voiau să riște în caiete cu scoarțe tari, jerpelite de atâta folosire.

Coborâră spre liceul Carol I, abia înaintând din cauza mulțimii tot mai numeroase care vălurea asemenea talazurilor unei mări înainte de izbucnirea furtunii.

— Dumnezeule mare! mârâi printre dinți Aioanei și își desfăcu vestonul cu doi nasturi, ca să poată să apuce mai repede arma în caz de nevoie. Parcă a izbucnit molima lu' Caragea! Ce naiba i-a scos pe toți din case la ora asta?!

În sfârșit, cotiră din nou la dreapta și ajunseră în fața porților de metal ale palatului cu aer franțuzesc pe lângă care trecuseră în urmă cu două ceasuri și jumătate. Acestea erau larg deschise și doi bărbați întindeau o pânză

neagră între barele lucioase. Sergentul sări din trăsură mai înainte ca roțile acesteia să se oprească și se repezi către cel mai în vârstă.

— Ce naiba s-a întâmplat, nea Spirache, ați înnebunit cu toții?

Bătrânul își îndreptă spinarea și își șterse ochii cu dosul palmei, clătinând din cap.

— Cred că era mai simplu așa, domn' sergent. A murit conu' Jean, fie-i țărâna ușoară.

— Cum adică a murit conu' Jean?! păru că explodează sergentul, care își desfăcu gulerul cămășii cu o smucitură. L-am văzut acu' trei zile, la Prefectură și arăta bine.

— Tușea de două nopți și azi de dimineață a chemat pe doctoru' Papastate, că nu mai putea să respire. Ceva la plămâni, că l-a prins ploaia în brișca aia deschisă, în pădurea Bucovățului. Iar pe la prânz a început să se sufoce. I-au ținut lumânările, până în urmă cu juma' de ceas, când s-a stins ca un pui de vrabie.

Spirache își șterse din nou ochii și trase de pânza neagră, s-o întindă mai bine.

— Du-te și adu căldarea cu nisip, Vasile. S-o pui în dreapta intrării, ca să aibă oamenii unde-și înfige lumânările. Vreți să intrați să vorbiți cu cineva, domn' sergent?

Aioanei se sprijini oftând cu mâinile de portiera trăsurii. Mulțimea se oprise la capătul de sus al străzii, parcă neîndrăznind să tulbure ultimele clipe de liniște ale palatului, înainte de izbucnirea marii furtuni.

— Nu, răspunse ezitând. Bănuiesc că după o astfel de tragedie vor avea mai multă nevoie de mine la Prefectură,

decât pe aici. Negrule! bătu el cu palma în lemnul cu vopseaua crăpată. Îl duci pe domnul comisar la gară, să prindă trenul de șapte, ai înțeles?

— Am înțeles.

Milovan clipi, nefiind sigur că pricepe ce se întâmplă. Se prinse cu mâna stângă de banchetă, în timp trăsura zvâcni din loc și roțile prinseră să troncănească pe caldarâm. Era urmărit de ghinion: abia ce se hotărâse să încalce un ordin direct și să mai rămână o zi în cetatea banilor, că întâmplarea intervenise și îi răsucea din nou planurile, dar îi și stârnea curiozitatea la maximum. Oare de ce voise sergentul Aioanei să-l introducă în palatul celui mai bogat om din Regat? Primise ordin să facă asta sau fusese numai o idee de-a sa de moment?

Drumul către gară trecu de data asta printr-un cartier sărac, cu case din chirpici și acoperișuri din olane atât de vechi, încât putea să zărească smocurile de mușchi care prinseseră rădăcini pe ele. La porți se jucau copii dezbrăcați, iar gospodine cu șorțuri peticite cărau apă cu căldările de la fântânile mecanice, cu mâner, situate la colțurile străzilor. Prin curți, lătrau câini și cârâiau găini urcate pe grămezi de gunoi. Aici trăia o altă lume, oameni care nu auziseră încă de moartea celui mai bogat om din Regat. Și chiar după ce vestea se va fi împrăștiat, viața avea să-și ducă pe mai departe apele prin aceleași vaduri ca și până atunci, deoarece acel misterios moșier, acum dus dintre cei vii, nu avusese niciun contact adevărat cu ei.

Ceasul gării arăta ora 17:46 când Alexandru Milovan coborî din trăsură, cu geanta în mână. Vizitiul îi făcu un

semn de salut cu biciul la cozorocul șepcii, apoi întoarse vehiculul și porni la trap în direcția centrului orașului. Oare reușea să mai prindă vreun mușteriu, ca să poată să pună câțiva pitaci în mâinile soției certărețe, ori urma să suporte și în noaptea aceea obișnuita polilogie, care odată și-odată avea să-l facă să-și ia lumea-n cap?

Piațeta din fața clădirii era aproape pustie. Un automobil Citroën, negru, cu geamurile coborâte, era parcat în fața unei tarabe de tablă pe care dormita o pisică. Dădu să-l ocolească, dar o mână ieși din interior și-i făcu semn să se apropie. Șovăi numai o clipă, apoi se opri în dreptul portierei. Capul avocatului Virgil Horațio Scărlătescu apăru în cadrul ferestrei, zâmbitor de parcă tocmai aflase că a câștigat un premiu important.

— Bonjour! Ce naiba faci pe-aici, mon comissaire, credeam că ai treabă la prefectură...

Luat prin surprindere, Milovan ridică din umeri. Avocatul Scărlătescu era ultima persoană pe care se aștepta s-o întâlnească aici.

— Eu... se bâlbâi. Dar dumneata ce faci aici, aștepți pe cineva?

— Da, rânji celălalt și ieși din mașină. Aștept o persoană importantă.

Era îmbrăcat în pantaloni albi de doc, cu manșetă dublă, în cămașă hawaiiană, în culori țipătoare, și își dăduse părul negru cu briantină. Mirosea puternic a apă de colonie. Atât de puternic, încât chiar și izul răspândit de trabucul din colțul buzelor dispăruse.

— Acum, că persoana importantă a sosit, o invit să urce, continuă el binevoitor, traversând prin botul mașinii și deschizând portiera din dreapta șoferului. Poftește, domnule comisar, că timpul trece și nu lucrează tocmai în favoarea noastră.

Milovan înghiți în sec și își mută geanta dintr-o mână în cealaltă. Simțea cum transpirația îi alunecă pe șira spinării, stârnindu-i un fior neplăcut în mușchii spatelui.

— Nu cred că mă așteptai tocmai pe mine, domnule Scărlătescu, protestă într-un târziu, găsindu-și cu greu cuvintele. Eu am venit aici pentru trenul de ora șapte. Și nu știa nimeni, dar absolut nimeni cu ce tren mă voi întoarce la București. Așa că o să accept șarada asta ca pe o glumă făcută între doi cunoscuți și cam atât.

Avocatul mimă o plecăciune și îl pofti încă o dată să urce în automobil.

— Evident că nu știa nimeni cu ce tren urma să părăsești Craiova, domnule comisar. Zâmbi larg și slobozi un nor de fum alb. Așa că am fost precaut și m-am interesat din timp la gară la ce ore sunt trenurile spre capitală. Aștept aici de la 16:45. Și cum nu ai venit atunci, era destul de logic să presupun că îl vei prefera pe cel de la 19:00. Pentru că ultima opțiune înainta cam prea adânc în noapte – cu cel de 22:27 nu pleacă decât navetiștii, care preferă să ajungă înainte de cinci dimineața, ca să poată lua primele tramvaie spre piața Obor și spre fabricile Malaxa.

— Tot nu înțeleg care este rostul acestei așteptări. Dacă aveai ceva să-mi spui, bănuiesc că ar fi trebuit s-o faci când mi-ai făcut cinste cu cvasul acela, la birtul lui...

Se încruntă, străduindu-se să-și aducă aminte numele persoanei în cauză

— Mitrică, râse avocatul.

— Mitrică, da, se grăbi el să-l aprobe.

— Ei bine, trebuia să te las să-ți închei misiunea pentru care ai bătut tot drumul ăsta, nu? Așa că, acum, după ce ți-ai finalizat toate problemele legate de cetatea banilor, pot să te invit la o discuție serioasă, la un restaurant liniștit și de bun gust. Ce zici?

Toată lumea se înghesuia să-l invite la restaurant, constată. De parcă în Oltenia asta prăfuită nimeni nu mai avea altă treabă decât să ia masa sau cafeaua la restaurant.

— Am un termen limită în care trebuie să raportez îndeplinirea misiunii, cum i-ai spus dumneata, încercă el să scape de ofertă. În poliție ești ca și în armată: la ordin.

— Oricum, nu vei putea raporta nimic până mâine dimineață. Scărlătescu scutură scrumul și își sprijini mâna cu trabucul de capota fierbinte. Așa că ai timp pentru o mică șuetă. Domnii Barbu Drugă și Constantin Argetoianu te așteaptă încă de la orele 15:00 la terasa „Cina", peste drum de palatul lui Nicolae Romanescu.

— Mă așteaptă pe mine?! se strâmbă Milovan. Și cine naiba sunt domnii ăștia doi, care mă așteaptă fix pe mine, fără să-mi fi dat vreo întâlnire în prealabil?

Virgil Horațio Scărlătescu începu să râdă și stinse trabucul, strivindu-i vârful incandescent de talpa pantofilor cenușii, din piele de șarpe. Apoi îl introduse într-un toc de alamă, pe care-l aruncă pe scaunele din spate ale mașinii.

— Mă uimești, domnule Milovan, zău așa! Cum adică, nu-ți cunoști comandanții? Păi bine, comisare, cine naiba crezi că a semnat numirea dumitale în poliția capitalei, dacă nu domnul Argetoianu? Și cine altul a plătit taxele școlii de poliție unde ți-ai făcut studiile, ba ți-a mai dat și bani de bursă, dacă nu domnul Drugă? Domnul Barbu Drugă? Iar dumneata afirmi că nu știi cine sunt respectivele persoane. Personal m-am ocupat de actele dosarului dumitale, încă de când ai părăsit școala gimnazială din Cernavoda. Dacă vei avea vreodată curiozitatea să-l studiezi, vei vedea că toate actele sunt autentificate cu semnătura mea și cu ștampila biroului meu de avocatură.

Își lăsă încet geanta pe caldarâm, simțind cum e cuprins de un fel de amețeală stranie, nu neapărat neplăcută, cât mai degrabă uimită, ca atunci când ți se năzărește că te prăbușești în vis de la o mare înălțime și nu frica este senzația pe care o încerci, ci doar o neputință aproape ireală de a putea împiedica desfășurarea lucrurilor. Se uită la avocat ca la un balaur din basme, fiind sigur că imediat ce va deschide din nou gura, focul pârjolitor al unor lucruri neștiute până atunci îl va învălui și îl va transporta într-o altă dimensiune. Clădirea gării prinse să tremure ușor sub ochii săi, de parcă un cutremur năvălea peste Cetatea Banilor, gata să îi îngroape pe toți în adâncuri.

— Te simți bine, comisare?

Scărlătescu ocoli în fugă mașina și îl prinse de cot, chiar în clipa în care corpul i se prăbușea moale către pământ. Un tren își fluiera sosirea departe, spre apus, dar gândurile sale pluteau deja către cerul siniliu, fără a lua în seamă

bucățelele colorate ale mozaicului care era viața reală din jurul său.

— Fir-ar să fie! se răsti celălalt, târându-l către portiera deschisă. Ce naiba s-a întâmplat cu tine, că erai tare ca fierul? Tare ca fierul, așa m-a asigurat doctorul Cioponea, după ultima consultație. Iar tu te-ai topit ca o bucată de ceară.

Îl trânti pe canapeaua din spate, peste tocul cu trabucuri, apoi se forță să-i introducă și picioarele în spațiul dintre scaunul din față și banchetă. Trânti portiera și abia apoi îl observă pe copilandrul cu pantaloni scurți, legați cu o sfoară la betelie, care stătea la colțul clădirii gării și se holba la ei.

— Și tu ce mama dracului mai vrei, aschimodie? Ce, n-ai mai văzut om care să leșine de căldură până acum? Ia, marș acasă, că îți trag și vreo două, auzi, mă?

Băiatul dispăru în spatele zidului, ca și când nici n-ar fi fost, iar Scărlătescu se rezemă cu fundul de botul Citroënului, străduindu-se să se dezmeticească. În cele din urmă, își spuse că nu rezolva nimic continuând să stea în aerul fierbinte al pieței și se sui la volan, hotărât să-l caute pe doctorul Oancea la spital, chiar dacă la ora aceea târzie ar fi trebuit să-și fi terminat de mult timp tura. Dar mai întâi era obligat să treacă pe la „Cina" și să-și anunțe clienții de necazul în care intrase, pentru a stabili un alt calendar al evenimentelor.

Când mașina demară în trombă, lăsând în spate o trâmbă groasă de fum negru, trenul nevăzut ajunse în gară și fluieră din nou, avertizând călătorii și personalul stației să elibereze linia.

„Viața ca un peron vechi de gară...", mormăi șoferul, încercând zadarnic să-și aducă aminte cine scrisese un asemenea vers care se potrivea perfect cu decorul unde se petrecea viața sa în acele momente. Poate Radu Gyr... Max Bănuș... ori Elena Farago?

Poeții ăștia contemporani! Întotdeauna le uita numele când avea mai mare nevoie de ei. Poate că dacă i-ar fi fost clienți, i-ar fi ținut minte. Își mușcă buza de jos, claxonă un câine care-i tăie calea și călcă mai tare accelerația, străduindu-se să nu se gândească la străzile pline de oameni din centru și sperând la un noroc chior, care să-l ajute în ultimul moment, ca pe cei mai săraci și mai amărâți dintre pământeni. Deși știa cu siguranță că el nu era unul dintre ei.

Capitolul 2
Grădina necunoscută

Când deschise ochii, durerea îi explodă în țeastă, orbindu-l. Cine era și unde se afla? Nu reușea să își adune bucățile disparate ale trupului într-un singur tot, care să devină conștient de sine însuși. Clipi și lumina îl izbi intermitent în retine, făcându-l să icnească de durere. Își lăsă capul într-o parte și lăsă valul de vomă să-i țâșnească printre buze.

— Hopa-hop! auzi o voce cunoscută foarte aproape. S-a trezit bolnavul. Soră, mergi, te rog, și cheamă-l urgent pe doctor.

Simți o mână petrecută pe după cap, apoi fragmentele se legară brusc într-un trup, iar acesta fu ridicat în șezut și menținut pe poziție de două mâini puternice. Deschise din nou ochii, cu precauție, dar lumina ambientală era cea a înserării și nu i se mai păru la fel de dureros violentă ca înainte cu câteva clipe. Zări prin pâcla lacrimilor chipul mulțumit al lui Scărlătescu și realiză dintr-odată că se afla într-o cameră de spital. Evident că avocatul nu știuse ce altceva să facă decât să-l ducă de urgență la spital, unde să i se acorde primul ajutor.

— Cred... că am leșinat, reuși să articuleze, spre surprinderea sa. Nu... nu mi s-a mai întâmplat... ăăă... niciodată.

— Știu, îl liniști avocatul. Ai o sănătate de fier, comisare, iar treaba asta... în fine, habar n-am, o să așteptăm opinia doctorului. Personal mi se pare că s-ar datora căldurii excesive de peste zi și oboselii călătoriei. Clătește-ți gura cu puțină apă și scuip-o în vasul ăsta.

Îi întinse o cană de tablă cu apă și un vas plat, din metal emailat. Făcu ce i se ceruse și greața începu să dispară. Dincolo de ușă se auzi un zgomot grăbit de pași și un doctor tânăr, în halat alb și cu stetoscopul atârnat de gât, intră în salon.

— Bună seara. Văd că bolnavul nostru a făcut ochi. Asta e un lucru bun. Acum să vedem cum se prezintă funcțiile vitale. Dacă nu vă supărați, domnu' avocat...

Scărlătescu se ridică de pe marginea patului și îi făcu loc să se așeze. Milovan constată cu satisfacție că avea suficientă putere ca să stea și singur în șezut. Bărbatul în halat își puse stetoscopul la urechi și îi zâmbi.

— Sunt doctorul rezident Papadopol Valerian. Ați fost adus la spitalul nostru, domnule comisar, în stare de leșin, cu o tahicardie supraventriculară și o hipertensiune arterială destul de ridicată. Deoarece vă cunoaște bine, domnul avocat Scărlătescu a putut să-mi explice faptul că dosarul dumneavoastră medical nu conține nimic referitor la vreo boală de cord și, în general, la niciuna dintre bolile cunoscute medicinii. Altfel spus, până la evenimentul din seara asta, ați fost sănătos tun. Puteți să confirmați asta?

Se uită lung în ochii verzi ai doctorului și realiză că nu glumea deloc. Nu era victima vreunei farse, așa cum se temuse cu câteva clipe mai înainte. Pur și simplu, era pacient într-un spital și i se cereau informații medicale personale.

— Confirm, răspunse și își simți gâtul de parcă ar fi fost frecat cu glaspapir. Am ieșit bine la toate examinările... medicale de început de an.

— Ați avut în familie bolnavi de cord?

Încercă să ridice din umeri, fără să reușească.

— Părinții... părinții mei au murit când eram mic copil, așa că nu știu. Am fost crescut de un bunic, iar el mi s-a părut sănătos mereu. Oricum... nu mi s-a plâns niciodată de probleme cu inima.

Doctorul Papadopol dădu din cap și scrise câteva cuvinte într-un carnețel.

— Vreau să vă ascult, mai întâi. Scoateți-vă cămașa.

Desfăcu încet nasturii și trase de manșete. Mușchii pieptului tresăriră la contactul cu aerul. Doctorul îi făcu semn să se rezeme de perne. Îi puse diafragma receptoare în dreptul inimii, rugându-l să stea nemișcat și să respire normal. După aproape un minut, îi ceru să se întoarcă și îi așeză cercul metalic sub coaste.

— Totul pare normal în aceste momente. Dar poate fi doar o stare provocată de medicația pe care ați primit-o intravenos, imediat ce am constatat prezența fenomenului tahicardic.

— Ce anume credeți că ar fi putut să provoace chestia asta căreia îi spui tahicardie, doctore? Scărlătescu își trase

un taburet și se așeză. Dacă nu este o moștenire de familie, se poate să fie de vină oboseala? Căldura asta afurisită? Vreo indigestie...

— Dacă nu e o boală de familie, anumite simptome tahicardice pot fi declanșate de ingerarea anumitor substanțe chimice, care au un efect asupra ritmului cardiac. Să așteptăm rezultatele analizelor de sânge. Le vom avea mâine, la prima oră.

— Mai concret, domnu' doctor. Ce substanță bănuiți că ar fi de vină pentru treaba asta?

Papadopol ridică din umeri și își așeză stetoscopul în jurul gâtului. Lumina palidă a înserării îi accentua trăsăturile grecești ale feței. Părea că seamănă puțin cu capul lui Aristotel, de la Muzeul de Științe Naturale, realiză Alexandru Milovan, trăgându-și din nou cămașa pe bust și încheindu-se la nasturi.

— Mâine s-ar putea să fie prea târziu, clătină din cap Scărlătescu.

— Pot să garantez că domnul comisar nu va mai suferi o altă criză până atunci. Doctorul se ridică. Așa că, prea târziu... pentru ce?

— Să spunem că este o problemă de siguranță a Regatului. Scărlătescu se ridică și el. În aceste condiții, nu sunt abilitat să dau amănunte. Vreau să aflu părerea personală a doctorului: ce fel de substanță chimică ar fi putut să provoace o tahicardie?

— Mai multe, răspunse Papadopol scoțând o hârtie și un creion chimic din buzunarul de la piept al halatului. În acest caz, am să vă scriu aici câteva, dar o să subliniez

doar una. Cea care se găsește cel mai ușor și are efectul cel mai puternic: digoxina. Intră în componența mai multor medicații coronaniene și, luată în exces, are exact efectul ăsta. Ați luat vreun medicament azi, domnule comisar?

Milovan clătină din cap și își coborî picioarele peste marginea patului. Deja se simțea mai bine, singura problemă mai accentuată care îi rămăsese fiind ușoara ceață care îi învăluia privirile.

— În acest caz, trebuie să presupun că ar putea fi vorba despre degețelul lânos, o specie de plantă ornamentală, care are un procent ridicat de digoxină și digitoxină. Dacă bei un ceai concentrat, poți să suferi un atac de cord în mai puțin de două ceasuri de la ingerarea lui.

— N-am băut ceai azi, clătină din cap Milovan.

— Dar ce-ai băut, comisare?

— O cafea, cu domnul prefect. Și o cană cu vin, cu sergentul Aioanei.

Doctorul și avocatul se priviră unul pe altul.

— Bănuiesc că vinul a fost pus într-o ulcea mare și a fost turnat în căni din acel vas. Dacă sergentul nu a pățit nimic, înseamnă că nu în direcția aceea trebuie căutat.

Avocatul își șterse fruntea cu batista, apoi merse la fereastră și se rezemă cu palmele de pervaz.

— Pe de altă parte, cafeaua pe care v-a servit-o prefectul, domnule comisar, a fost pusă inițial într-o cafetieră?

— Nu, răspunse Milovan, înțelegând întreg jocul într-o clipită. A adus-o sergentul în cești, pe o tavă.

— Dar nu a preparat-o sergentul.

— Nu. Domnul prefect i-a cerut să meargă la secretara subprefectului.

— Aha!

Avocatul reveni către interiorul încăperii. Doctorul se uita atent, părând că așteaptă ceva. Milovan își plimbă privirile de la unul la celălalt, având senzația că a nimerit într-o situație aranjată cu mult înainte.

— Ce rost ar avea să folosească cineva chestia aia... digoxina... dacă nu folosește cantitatea care trebuie, ca să devină hipertoxică și să provoace decesul? Sunt în stare să înțeleg ideea că o anumită persoană ar dori să-l omoare pe comisarul Milovan, indiferent care ar fi motivele lui. Dar nu reușesc să pricep de ce i-ar strecura acel cineva în cafea o doză mică de digoxină, dacă nu ar dori să scape de el?

Își frecă fruntea cu dosul palmei și se strâmbă foarte expresiv.

— În fine, nu înțeleg, deci sunt un prost. Cred că...

— Dar dacă acea persoană, despre care ați pomenit anterior, domnule avocat, ar fi dorit numai să-l scoată din scenă doar pentru câteva ceasuri pe domnul comisar? Luată într-o cantitate mică, digoxina provoacă stări de amețeală și leșin, slăbiciune fizică de moment, care fără tratament adecvat îl scot pe bolnav din circulație timp de patru-șase ore. Cel puțin.

— Crezi că unchiul tău are vreo legătură cu asta? Îl cunoști mai bine decât oricine.

Milovan observă că doctorul ar fi vrut să spună ceva, dar nu îndrăznea să o facă, în ciuda invitației directe.

Aerul din salon părea încărcat în exces cu electricitate statică.

— Domnul doctor Paul Averian Papadopol a fost primit de curând ca membru extraordinar al Fundației noastre. Iar unchiul său prin alianță este Ion Mihalache, fostul ministru al agriculturii, în trei guverne, până acum. Avocatul întinse ambele mâini, cu palmele în sus: Paul, poți vorbi liniștit, domnul comisar este... hmm, trebuie să fie de-al nostru, pentru că scopul unic al existenței acestei fundații este cel al descoperirii pergamentului. Iar dumnealui pare că deține informația-cheie în acest sens.

— Nu doresc să îl plictisesc pe domnul comisar cu astfel de lucruri, spuse doctorul, ridicându-se la rândul său și îndreptându-și halatul boțit cu podul palmei.

— Nu poți să-l plictisești dacă încerci să identifici pe acela sau pe aceia care au pus la cale otrăvirea domniei-sale.

— În fine... Papadopol ridică din umeri. Cred că nici el și nici Iuliu Maniu nu au vreun amestec în treaba asta, cu toate că aparențele le sunt împotrivă.

— Domnul Argetoianu a avut cel puțin două situații conflictuale publice cu el anul acesta. Și a primit amenințări directe cu moartea, dacă va încerca să publice harta. Sunt unul din cei doi avocați pledanți ai domniei-sale în procesul Constantin Argetoianu *versus* Ion Mihalache, deschis la judecătoria din Caracal.

— Unchiul Mihalache e o fire războinică, adevărat, recunoscu celălalt, zâmbind. Să nu uităm că a făcut Marele Război în tranșee și că a primit chiar și Legiunea de

Onoare din partea statului francez pentru curajul de care a dat dovadă. Dar de aici și până la tentativa de otrăvire... Nu, nu cred că e în stare de acest pas, chiar dacă-l urăște pe Constantin Argetoianu. Nu are sufletul să pună la cale uciderea unui necunoscut, orice motive i-ar fi prezentate.

— Atunci poate însuși Maniu, prin vreun interpus, care a bătut tot drumul până...

— Domnilor!

Cei doi se răsuciră spre el. Alexandru Milovan se ridică în șezut și se rezemă de tablierul de metal al patului. Se simțea slăbit și încă avea o stare vagă de amețeală, dar nu putea să lase lucrurile să curgă pe lângă el, fără să intervină, ca să încerce să le înțeleagă cursul.

— Nu socotiți că ar fi timpul să mă puneți și pe mine în temă cu problemele despre care discutați, fără să continuați să mă tratați ca pe dulapul acela de medicamente? Din câte am impresia, persoana vătămată până acum sunt doar eu și nimeni altcineva. Se poate, deci, să aflu și eu despre ce este vorba, la urma-urmei?

Avocatul Scărlătescu deschise gura să spună ceva, apoi izbucni într-un hohot sănătos de râs. Când acesta se potoli, într-un târziu, Milovan observă că doctorul rămăsese cât se putea de serios, fără să schițeze măcar un zâmbet.

— Poate că ar fi mai bine, da, acceptă el, ștergându-și ochii cu batista. Îmi cer scuze că lucrurile au luat-o anapoda aproape de la sine. Nu știu de ce, dar am mereu senzația că dumneata ar fi trebuit deja să știi toate astea, domnule comisar. Poate din cauza bunicului dumitale. Bătrânul domn Buciuc ne-a asigurat permanent că o va

face atunci când va sosi vremea pentru așa ceva. Este evident, totuși, că nu a sosit până acum, așa că probabil cel mai bun pas pe care ar trebui să-l facem este de a te pune la curent cu toate. Dar pentru asta ar cam trebui să schimbăm locația, altminteri o staționare îndelungată în salon ar da de bănuit personalului medical. Unii dintre ei mă cunosc, pentru că au apelat de-a lungul timpului la serviciile mele. Iar spioni, așa cum deja s-a văzut, există pretutindeni.

— Pot să vă invit în cabinetul meu?

Doctorul arătă cu mâna spre ușă.

— De obicei, seara nu există cazuri grave, așa că e foarte posibil să nu fim deranjați. Iar dacă va fi nevoie de mine, o să anunț la Internări să mă caute pe telefonul interior.

Scărlătescu dădu din cap și se apropie de pat, oferindu-i brațul pacientului, ca să se ridice. Coridorul era pustiu și doar undeva, departe, se auzea scârțâitul unei uși. Milovan pășea încet, cu spaima ghemuită în adâncurile sufletului. Dacă avea să leșine din nou, era semn clar că doza nu fusese menită doar să-l scoată din circulație o vreme.

Nu leșină, iar la păstrarea conștiinței de sine acționă, paradoxal, tocmai aerul foarte cald și uscat al înserării. La capătul culoarului se întâlniră cu un brancardier care se trase într-o parte, făcându-le loc să treacă. Urcară pe o scară interioară și ajunseră la etaj. Pe întreg palierul se vedeau numai trei uși, iar doctorul Papadopol se opri în dreptul primeia, apăsă pe clanță și le făcu semn să intre.

Mobilierul cabinetului era de-a dreptul spartan: o masă de lemn, cu câteva dosare aranjate riguros într-un colț și un telefon mare de ebonită în celălalt, un scaun, un dulap mic cu medicamente și un pat de fier, peste salteaua căruia era întins un cearșaf.

— Aici îmi fac serviciul de gardă, explică el, în timp ce închidea ușa. Domnule comisar, vă rog să luați loc pe pat, iar dumneavoastră, domnule Scărlătescu, pe scaun. Fiind gazdă, eu am să mă așez pe tocul ferestrei. Regret că nu pot să vă tratez cu nimic altceva decât cu ceva medicamente, încercă el un spirit de glumă.

— Ar merge o aspirină, rânji avocatul. Am auzit că fluidizează sângele, deci o să ne facă să gândim mai repede.

— Nu am aici decât sulfamidă și dezinfectant. Suntem doar un spital de provincie de mâna a doua, ce vă închipuiați, domnule Scărlătescu? Pentru aspirine e musai să mergeți la București.

— De acolo a venit dumnealui și, nu știu de ce, dar nu cred să aibă prin buzunare vreuna. A reușit doar să îndese un plic.

Milovan tresări și clipi repede, străduindu-se să-și stăpânească suflul. Doctorul se aplecă puțin către interiorul încăperii, ca să audă mai bine. Părea un corb bătrân, înțepenit pe o creangă.

— Despre ce plic vorbiți, domnule Scărlătescu?

Avocatul rânji și își petrecu degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă peste mustață. Semăna cu un personaj, realiză el, făcând sforțări să-și amintească. Mai degrabă de film decât de teatru, deși la ambele tipuri de spectacol

mersese destul de rar, din cauza programului încărcat. Mai văzuse undeva figura asta cu trăsături ascuțite și nas subțire, ale cărui nări fremătau la fiecare răsuflare. Mai văzuse cu siguranță buzele senzuale, colorate delicat în roz și părul negru, cârlionțat, tuns scurt și uns cu briantină.

— Despre plicul acela mare și gol, pe care l-ai înmânat domnului Nichita Columbeanu, în urmă cu câteva ceasuri.

Strânse pleoapele și le ținu așa preț de câteva clipe. Simțea nevoia să se rupă de realitate, ca să-și poată limpezi gândurile. Vozinski îl avertizase asupra pericolului de a fi urmărit. Era sigur, însă, că reușise să facă în așa fel, în zori, când plecase din camera unde locuia, pe strada Zambilei, încât oricine s-ar fi luat după el s-ar fi pierdut pe drum: coborâse în mers din tramvai, luase repede o brișcă și se dăduse jos pe strada următoare, intrase pe ușa din față a unei clădiri cu locuințe ieftine și ieșise pe cea din spate, iar apoi alergase din toate puterile pe aleile Cișmigiului și se înfundase în liniștea străduțelor care duceau spre Gara de Nord, asemenea unor pâraie ce curg cu toate către matca râului-mamă. Iar în gară îmbrăcase o altă haină, pe cea veche lăsând-o pe marginea unui lavabou, în toaleta publică. Își pusese o șapcă, una cadrilată și își lipise o mustață, examinându-se critic în oglinda crăpată de deasupra robinetului. Când ajunsese la tren, își scosese mustața și aruncase șapca într-un coș de gunoi.

Dar Virgil Horațio Scărlătescu îl abordase după ce trenul plecase din gara Slatinei. De cât timp îl pândise ascuns printre țăranii și muncitorii care se întorceau la casele lor,

unii de la târg, alţii de la serviciile de la care făceau naveta zilnică? Dar oare pe el îl pândise? Fusese o întâmplare banală faptul că se urcaseră amândoi în acelaşi tren sau o strategie de urmărire care dăduse roade? Se hotărî să-l abordeze direct.

— M-ai urmărit, domnule avocat?

— De ce-aş fi făcut una ca asta, domnule comisar? Rânjetul lui Scărlătescu se întinse pe mai mult de jumătate din faţă. Aş fi avut vreun motiv anume?

— Să spunem...

Mintea lui Milovan bâjbâi nesigură, neştiind ce avea dreptul să deconspire din informaţiile pe care le deţinea. La urma-urmei, adusese doar un plic gol şi un verset din Biblie.

— ...să spunem că doreai să afli unde merg.

— Domnule Milovan, chiar crezi că eşti un personaj atât de important, încât să-mi pierd vremea urmărindu-te pentru a afla scopul unei deplasări al cărui plan îl aflasem cu aproape o săptămână înainte?

Căscă gura să spună ceva, dar descoperi că nu era un personaj important şi că avocatul nu comisese nicio infracţiune călătorind în acelaşi tren cu el. Se uită încă o dată la gestul lui involuntar de a-şi mângâia mustaţa subţire şi realiză brusc că Virgil Horaţio Scărlătescu semăna al naibii de bine cu actorul american Errol Flynn, pe care-l văzuse prin luna februarie sau martie în „Captain Blood" şi care-l făcuse să viseze la aventuri pe mare şi la viaţa pe o insulă tropicală.

— Ce plan? reuși el să se dezmeticească în ultima clipă. Am primit o misiune și am dus-o la îndeplinire. Ce fel de strategie trebuia făcută, cu mult timp înainte, pentru a duce de la București la Craiova un plic?

— Un plic gol, sublinie celălalt. Pesemne că ți-a dat de gândit când ai aflat asta.

— De ce presupui că era obligatoriu să aflu?

În ușă răsună un ciocănit, făcându-i să tresară pe toți trei. Papadopol se repezi înspre ea, cu halatul fluturându-i pe lângă corp. O întredeschise și scoase capul pe coridor. Se auzi o voce de femeie care raporta ceva în surdină, apoi glasul limpede al doctorului, care îi spunea ce tratament să administreze. Când reveni în birou, arăta îngândurat. Se uită încurcat la avocat, neștiind cum să înceapă.

— Cred că... ați auzit că a murit domnul Mihail? Domnul Jean Mihail? sublinie el și își făcu o cruce mare. Aprindere la plămâni. L-au găsit fără suflare, în urmă cu un ceas, în dormitorul său. Iar pe grădinarul său l-au adus acum, intoxicat cu gaz metan.

— Cum adică mort?! întrebă rar Scărlătescu și se ridică de pe scaun. Jean era bine mersi ieri după-amiază. Ne-am întâlnit pe Unirii, venea de la un vernisaj de tablouri al unui pictor tânăr, pe care-l susținuse financiar să facă studii la Viena. Am schimbat câteva politețuri și nu mi s-a părut deloc bolnav.

— Habar n-am, ridică doctorul din umeri. Asta mi s-a spus, asta spun. Poate că nu e decât un zvon.

— E adevărat.

Milovan se ridică la rândul său și constată că simțul echilibrului îi revenise.

— Când m-a condus spre gară sergentul Aioanei, trăsura a trecut prin fața palatului său. Se punea o pânză de doliu peste grilaj. Iar oamenii ieșiseră cu zecile pe străzi, comentând despre moartea sa.

— Fir-ar să fie! înjură înfundat avocatul și repezi un pumn în tăblia mesei, făcând să tresară dosarele. Tocmai acum și-a găsit să dea ortu' popii, când situația ajunsese deja la punctul culminant. Cretină situație... cretină de tot!

— Nimeni nu dispune de propria moarte, decât dacă se sinucide, observă încet doctorul. Ori nu cred că e cazul domnului Mihail. Era o fire plină de tonus și optimism. Pesemne că a murit chiar de ceea ce se aude, adică de pneumonie acută. *Streptococcus pneumoniae* te poate ucide în maxim 48 de ore, dacă nu primești tratament adecvat.

— O moarte foarte convenabil sosită, nu crezi, Papadopol? Chiar înaintea sosirii delegațiilor care vor aduce în Craiova pe cei mai importanți oameni politici europeni ai momentului. O moarte care ne obligă să regândim toate planurile. Dacă vom mai putea.

— Delegațiile încep să sosească abia de mâine dupăamiază.

— Fir-ar să fie! repetă obosit celălalt și se așeză cu spatele la fereastră, făcând ca lumina să se încenușeze și mai mult. Lasă, făcu el un gest cu mâna, văzându-l pe doctor că îndrepta degetele spre comutatorul de lângă ușă. Nu cred că e bine să ne vadă cineva din curte. Spune-mi, câți bolnavi se află în spital?

Papadopol se încruntă, făcând câteva calcule în minte.

— Cred... că 16. Cu grădinarul domnului Mihail, cu tot.

— Și au vreo vizită din afară?

— Nu. Nu e zi de vizită. Suntem aici doar personalul de tură al spitalului: eu, ca medic de gardă, două asistente, un brancardier și portarul. Și, evident, domnul comisar, dar nu am apucat încă să-l înregistrez. Și domnia-voastră, domnule Scărlătescu.

— Nici să nu-l înregistrezi pe domnul Milovan.

— I-am făcut tratament, protestă celălalt. Și a apucat să-l vadă una dintre asistente.

— Îl treci cu un nume fictiv. O să-ți trimit eu mâine dimineață o adresă și un telefon, pentru cine va fi curios și se va interesa.

Doctorul ridică din umeri.

— În fine, dacă spuneți dumneavoastră...

— Da, așa spun eu.

Milovan se uita când la unul, când la altul, cu senzația că nu făcea parte din joc. Ceva nu se lega, cei doi îl tratau ca pe un bolnav lipsit de cunoștință și făceau abstracție de el, așa cum ai face cu o plantă așezată la fereastră. Nu știa dacă era mai bine să intervină sau să se mulțumească deocamdată să aștepte derularea evenimentelor și să vadă încotro se îndreaptă. Poate că ar fi trebuit să plece, pur și simplu, spre gară. Încă ar mai fi avut timp să prindă trenul de noapte.

— Avem nevoie de un spațiu mai mare, unde să putem aduna conducerea fundației. Un spațiu unde să nu fim deranjați de nimeni și în interiorul căruia să nu putem fi

spionați. Cârciumile, restaurantele și locuințele personale sunt excluse din start. Sunt puse sub supraveghere de mai mult timp și nu-mi doresc ca la sfârșitul adunării domnul Columbeanu să afle ce am discutat, mai înainte chiar ca noi să ajungem la casele noastre.

Doctorul Paul Averian Papadopol clătină din cap și stetoscopul se înclină într-o parte și alta peste pieptii cămășii albe.

— Singurul loc unde nu intră nimeni, domnule președinte, este sala Morgăi. Nu există decât o ușă groasă de lemn și nu are ferestre. Dar nu e deloc un loc prea plăcut. Cu atât mai mult dacă în el se înghesuie mai multe persoane. Iar pentru a pătrunde înăuntru trebuie să o deschidă portarul. Va fi greu să-i explic de ce e nevoie ca ea să stea neîncuiată vreme de câteva ceasuri, mai ales la vreme de noapte.

— Mda, Morga chiar s-ar potrivi de minune în aceste momente, cu otrăviri și decese ciudate, rânji cu acreală avocatul. Nu. Este nevoie de o încăpere care să fie sigură din punct de vedere al păstrării anonimatului participanților. Ce-ar mai fi pe aproape?

— Nu-mi dau seama. Poate Grădina Botanică.

— Numai într-un caz extrem. Oricine se poate ascunde într-un tufiș și trage cu urechea.

— Ar mai fi... biserica de peste drum.

Scărlătescu bătu darabana pe tocul ferestrei. Lui Milovan îi veni să zâmbească. De la morgă, treceau la biserică. Un drum exact invers decât cel din viața de zi cu zi.

— N-ar fi o idee tocmai rea. E vreo sărbătoare religioasă zilele astea?

— În cât suntem azi, în 23? Cred că odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului.

— Ce-i aia odovanie?

— Ultima zi din această sărbătoare.

Scărlătescu se strâmbă, dar în ochi i se aprinsese o luminiță tremurătoare. Milovan pricepu că găsise o soluție.

— Domne, da' chiar le ai cu chestiile astea religioase!

Doctorul zâmbi scurt și aprobă din cap.

— Provin dintr-o familie de creștini ortodocși practicanți, răspunse fără să mai dea vreo lămurire.

— Aha. Deci, biserica ar trebui să fie deschisă în seara asta.

— Este deschisă. Cam până la orele 22.

— Și cum am putea să intrăm și noi să ne rugăm la Maica Domnului, fără să stârnim vreo întrebare nelalocul ei?

Papadopol își trecu mâna prin părul sârmos, tăiat scurt. Dacă nu ar fi avut nasul prea lung și subțire, ar fi putut trece drept un bărbat frumos, realiză Milovan, schimbându-și poziția pe pat, deoarece începuse să amorțească.

— În fine... cred că aș putea să-l rog pe părintele Gramatopol să îmi lase cheile pentru a putea să mă rog în liniște pentru pacientul otrăvit, care a fost internat în după-amiaza asta. Am mai făcut asta în câteva rânduri, așa că nu cred că o să i se pară o cerere deplasată.

— Excelent! Acum, domnilor, vă rog să mă scuzați, trebuie să fac câteva drumuri ca să îi anunț pe cei interesați despre rugăciunea colectivă din noaptea asta. Doctore,

ești bun să-l pui la curent pe domnul comisar cu lucrurile principale, ca să înțeleagă de ce este necesară prezența sa la adunare?

Porni spre ușă, fără să mai aștepte confirmarea. O deschise aproape smucind-o, dar în spatele ei nu descoperi pe nimeni. Zâmbi mulțumit, îi salută din cap pe cei doi și ieși pe coridor, lăsând ușa întredeschisă. Papadopol se uită spre el, parcă așteptând ceva. Aerul era încă foarte cald, dar peste mirosurile specifice unui spital, în special cel înțepător de clor, lui Milovan i se păru că distinge parfumul fin ale *reginei nopții*, floarea care îi plăcea atât de mult bunicului său.

— Mai bine să rămână așa, spuse el, arătând spre ușă. Dacă încearcă să tragă cineva cu urechea, nu va reuși să se apropie prea mult.

— V-aș oferi ceva de băut, domnule comisar, dar din păcate acesta este un spital sărac, așa cum am spus deja, deci nu am decât un pahar cu apă. Nu l-aș recomanda însă nici pe acesta, pentru că în caz de otrăvire nu se recomandă ingurgitarea de lichide.

— Alexandru, spuse el, cu privirile țintă pe chipul celuilalt. Alexandru Milovan. Dacă tot m-ai salvat, doctore, aș prefera să-mi spui pe nume. Deși avem aproximativ aceeași vârstă, deja te simt ca pe un fel de tată.

Papadopol zâmbi, dar buzele de-abia i se arcuiră ușor, ca și cum mușchiul canin al gurii îi fusese afectat și rămăsese cu un blocaj pe el.

— În regulă, domn... Alexandru. Domnul avocat mi-a cerut să te pun în temă cu ceea ce o să se întâmple. Din

păcate, nici eu nu știu prea multe legat de subiect, deoarece așa cum a precizat și dumnealui am început să am legături cu fundația de puțină vreme și încă nu sunt membru cu statut deplin al ei.

— Oricât de puțin ai ști, tot e mai mult decât știu eu în acest moment. Nici măcar denumirea nu-mi este cunoscută.

— Asta e cea mai simplă informație, ca parte a problemei. În oraș, toată lumea o cunoaște drept „Fundația pentru Obiceiuri și Tradiții Arhaice" – FOTA. Faptul că noul cuvânt rezultat din prescurtare reprezintă o denumire de veșmânt din portul țărănesc nu este o întâmplare. O mulțime de oameni bogați și cu influență își dau girul și mai ales banii pentru proiectele pe care le derulează, nu numai cei locali, dar și miniștri, diplomați, foști prim-miniștri, dar și unii dintre membrii Casei Regale. Se zvonește că și Corneliu Zelea-Codreanu ar avea câțiva legionari ca membri plini în fundație. Și nici nu cred că ar fi de mirare: în cărticica sa „Pentru legionari", îi sfătuiește pe șefii-de-cuib să încerce să păstreze nesmintite legile străvechi, nescrise, care conduc societatea rurală.

— FOTA, repetă Milovan, privind pe fereastră, la becurile aprinse de pe stâlpii de iluminat. Când a luat ființă?

— Este un amănunt pe care nu-l cunosc, ridică neputincios din umeri celălalt. Știu numai elemente de bază din actul constitutiv, despre structura fundației și despre modalitățile de conducere. Și, mai ales, știu câte ceva despre scopul fundamental pe care îl urmăresc membrii fundației.

— Altul decât conservarea obiceiurilor și tradițiilor?

— Trăim într-o epocă în care conservatorismul și-a pierdut de tot puterea. Paul Averian Papadopol își frecă nasul cu un deget. Legea principală a evoluției sociale este progresul și, dacă dorim să nu ne pierdem ca națiune, trebuie să facem tot ce se poate pentru a progresa. Știu, te gândești că mi-am însușit foarte bine politica fundației. Ori că sunt un îndoctrinat fără speranță, ori un farsor politic, bun să dea cu papagalul, ca să-i convingă pe alții de valoarea sa, fără ca, în realitate, să creadă nimic din ceea ce spune. Dar, gândește-te, Alexandru, dacă voiam să mă afirm în domeniul retoricii, mă făceam om politic. Aici, în sânul acestei fundații, ori intri pentru că ești convins de adevărurile pe care le promovează, ori îi lași în pace și-ți vezi de drum.

Vorbea fără patimă, remarcă Milovan. Adică rațional și cu argumente. Ceea ce însemna că era convins de lucrurile în care credea, așa cum spusese. Se mișcă din nou pe patul tare, încercând să-și risipească încordarea din mușchii fesieri. Din fericire, efectele otrăvirii cu digoxină continuau să dispară unul după altul, asemenea zăpezii mieilor atinse de razele calde ale soarelui de început de martie. Nu mai vedea tremurat, iar mintea i se limpezise ca după un somn odihnitor. Putea să fie vorba și despre efectul relaxant al medicației, dar nu se îndoia că doza minimală care-i ajunsese în organism își pierduse efectul. Dacă scopul celui care i-o dăduse fusese de a-l scoate din circulație până la căderea serii și nimic altceva, era limpede că și-l atinsese. Dar dacă avusese de gând să-l imobilizeze

mai mult de atât, atunci intervenția lui Papadopol îi dăduse planurile peste cap.

— De ce crezi că ar fi vrut cineva să mă otrăvească cu digoxină? îl întrebă, fără nicio legătură cu discuția anterioară. Nu cunosc pe nimeni în orașul acesta și sunt destul de convins că alegerea persoanei mele pentru a face pe curierul poliției între Craiova și București a fost una aleatorie. Practic... ăăă... cum să spun? Practic, nu am nicio legătură cu fundația asta. Cu moartea moșierului acela... domnul Mihail. Cu sosirea delegațiilor politice străine, care vor să discute nu știu ce aici. Bănuiesc, pur și simplu, că s-a întâmplat să fiu eu și nu altcineva.

Doctorul își încrucișă degetele în față și se uită lung pe fereastră, la lumina din ce în ce mai galbenă a lampadarelor stradale, fără să răspundă. Probabil că mintea sa ordonată sorta informațiile cunoscute și încerca să găsească legăturile dintre cele care aveau un anumit tipar.

— Greu de răspuns la întrebarea asta, răspunse el într-un târziu și Milovan îi văzu sprâncenele unindu-se într-o singură linie, în semn de concentrare maximă. Ți-am spus doar că și eu sunt destul de nou în afacerea asta. Dar dacă domnul Scărlătescu te-a urmărit încă din București și, ține cont, este posibil să te fi urmărit și acolo o perioadă de timp, asta înseamnă că aserțiunea ta cum că nu ai nicio legătură cu – hai să-i spunem așa – cazul acesta este falsă din start. Iar dovada cea mai bună că nu greșesc atunci când fac afirmația asta este faptul că te-a așteptat la gară ca să te convingă să te întorci și, mai mult decât atât, te-a preluat bolnav fiind și te-a adus la spital cu toată graba. E ceva ce

trece dincolo de grija pentru aproapele tău. Există o motivație mai profundă, care vizează probabil țelurile finale ale fundației pe care o prezidează. Sunt informații la care nu am avut acces, dar care-mi dau de înțeles chiar și așa, prin simpla lor existență, că reprezinți ceva important pentru domnia-sa, în ciuda afirmației sale anterioare cum că nu ar fi așa. Faptul că îl cunoaște pe bunicul tău... Buciuc, parcă a zis că-l cheamă, nu? – e și ăsta un semn cum că nu mă înșel.

— Buciuc Eliade, da. Milovan își masă ușor ceafa. Chiar nu știu ce să mai cred. E o stare de confuzie în capul meu, cum nu am avut niciodată până acum. Îmi lipsesc prea multe informații, ca să reușească să creez conturul unei explicații coerente.

— Confuzia se datorează și digoxinei. Unul dintre efectele secundare este că nu mai gândești cu aceeași ușurință ca înainte de ingurgitarea ei. Starea de confuzie, despre care aminteai, o să treacă în mai puțin de două ore. Dar asta nu înseamnă, automat, că o să-ți găsești și răspunsurile.

— Și care ar fi scopul acestei fundații, la urma-urmei? Dincolo de aparențe...

— Să descopere o mare în interiorul pământului.

Alexandru Milovan simți că i s-a uscat gâtul brusc și că a rămas fără voce.

— O... mare? gâfâi el, holbându-se la doctor. Păi... ce legătură are treaba asta... cu obiceiurile și tradițiile străvechi? Pare mai degrabă o chestie ce ține de geologie și de prospectori.

— De aceștia depinde în ultimă instanță. Până să intre ei în acțiune, mai întâi trebuie să convingi lumea că ai dreptate și că acea mare interioară (ca să-i spunem așa) a existat și le-a fost cunoscută dintotdeauna oamenilor. Și cum să faci asta altfel decât adunând dovezi istorice, pe de o parte, și dovezi folclorice, pe de alta? Culegătorii de folclor știu că multe adevăruri istorice se ascund în creațiile culturale, sub formă de simboluri.

— Bine, dar... mi se pare mie sau există în chestia asta o incongruență flagrantă?

— Nu înțeleg. Doctorul Papadopol se uită mirat la el. Ce fel de... contradicție?

Pe coridor se auziră pași și doctorul îi făcu semn să tacă. Își puse repede stetoscopul la urechi și se apropie de el, cu mișcări iuți. Îi prinse antebrațul și lipi diafragma de încheietura mâinii. Milovan mai mult simți decât percepu ciocănitul în ușă, apoi vocea subțire, aproape plângândă, îl făcu să tresară.

— Domnu' doctor Papadopol? Se poate?

Papadopol îi lăsă mâna să cadă pe pat și se răsuci către ușă. Milovan se uită peste umăr și nu îi zări decât capul încadrat de buclele lungi și negre.

— Cornelia! exclamă, apoi își luă seama, realizând unde se afla și se făcu mic, trăgându-și capul între umeri.

— Domnul cu locul din tren!

Fata făcu un pas înăuntru pentru a-l vedea mai bine. Doctorul ridică o sprânceană și se uită la el interogativ. Milovan oftă și se ridică în picioare.

— Domnișoară. Îmi pare bine să te revăd. Sper că ești bine.

— Nu știu ce să spun. Cornelia Mihail ridică din umeri. Eu sunt bine, dar unchiul meu... Cred că ați auzit că unchiul Jean s-a dus...

— Îmi pare rău pentru... situația asta, domnișoară.

— Pentru ce ați venit la spital, domnișoara Mihail? Papadopol se înclină ușor în fața ei. Actele pentru deces nu intră în competența mea decât dacă decesul a avut loc în incinta spitalului.

— Nu pentru acte am venit. Unul dintre grădinarii unchiului... nea Vasea... a suferit un atac cerebral, imediat după decesul unchiului... A rămas cu partea dreaptă paralizată. Nu putem să-l aducem la spital în starea în care se află. Îl puteți ajuta?

Doctorul își trecu o mână prin păr, vizibil stânjenit. Milovan înțelese că nu știa cum să o refuze fără să o sperie.

— Domnul Papadopol este medic de gardă și nu are voie să părăsească sediul spitalului, îi spuse el, privind-o dintr-o parte.

— Și ce aș putea să fac pentru bietul om?

— Puneți-l într-un pat și înveliți-l bine. Mâine dimineață, când voi sfârși garda, voi trece pe la palat ca să-i administrez o injecție. Dar mare lucru nu se poate face, asta trebuie să știți. Dacă n-o să-și revină singur în următoarele două săptămâni, totul rămâne la mila Celui de Sus. Va rămâne paralizat câte zile o mai avea de trăit. O problemă în plus pentru familia Mihail, din păcate.

— Aș putea...

Milovan se apropie de doctor. De aproape, halatul lui mirosea slab a apret și a clor. Îi puse mâna pe braț.

— Dacă domnișoara nu se supără... aș putea să o însoțesc eu, să văd care este situația, iar apoi să mă întorc și să-ți povestesc în ce stare se află.

— Nu știu dacă...

— Mă simt bine, se grăbi să-l asigure. Și este o oportunitate să văd mai îndeaproape palatul pe care mi l-a lăudat atâta lume până acum.

Îl strânse ușor de braț, ca pentru a-i transmite că interesul său personal era cu mult mai mare decât atât. Ca și cum ar fi înțeles mesajul neformulat, Papadopol dădu din cap și se îndreptă spre dulap.

— Dacă simți că vrei să faci asta... Sigur, pentru mine va fi de ajutor ca o persoană care se pricepe să observe cu atenție lucrurile să-mi povestească exact situația bolnavului. Și, dacă tot vei ajunge acolo, te rog să iei cu tine trusa acesta pentru formolizare. Cred că operațiunea o voi face eu, dacă familia va adresa o cerere spitalului pentru treaba asta. Desigur, în oraș mai există câteva persoane care se ocupă cu așa ceva, dar dacă vom fi solicitați ar fi bine să avem obiectele muncii la îndemână. Se poate, domnișoară Cornelia?

— Tata va hotărî treaba asta. Dar da, sigur că da, sunt cu trăsura unchiului, așa că nu va fi o problemă.

— Atunci... Paul Averian Papadopol îi întinse geanta lui Milovan. Mă interesează în special care sunt părțile anatomice afectate de paralizie și în ce grad. Poți să faci asta pentru mine, Alexandru?

Milovan luă geanta și dădu din cap.

— O să încerc să mă întorc repede.

— Vă însoțesc până la poartă, ca să vorbesc cu nea Ignat să-ți dea drumul la întoarcere.

Coridoarele erau pustii, dar ușa de la camera personalului auxiliar era întredeschisă. Când trecu prin dreptul ei, lui Milovan i se păru că zărește mișcare, dar nu putea să fie sigur, așa că nu întrebă nimic și se strădui să țină aproape de ceilalți. Scara de lemn care cobora la parter scârțâia puternic sub apăsarea picioarelor, parcă protestând împotriva intențiilor lor. Portarul stătea pe un scaun de lemn, lângă gheretă, și fuma dintr-o „Națională" fără filtru. Se ridică repede în picioare și ascunse la spate mâna în care ținea chiștocul vinovat.

— Să mă iertați, domn' doctor, da' domnișoara Mihail n-a vrut să aștepte să vă anunț mai întâi, deși eu i-am spus... A trecut pe lângă mine ca o furtună.

— Lasă, nea Ignat, că nu s-a întâmplat nimic grav. Vezi că domnul Milovan o va însoți acasă pe domnișoară și se va întoarce. Să-i deschizi și să-l lași să urce la mine, da?

— Am înțeles, să trăiți, domn' doctor. Deschid și îl las să urce.

Scoase o cheie mare din buzunar, o vârî în broasca metalică, răsuci și deschise poarta, permițându-le să iasă.

Trăsura aștepta imediat după colțul clădirii, trasă la marginea trotuarului. Vizitiul, un bărbat îmbrăcat într-o pelerină neagră, cu gulerul ridicat până sub nas și cu o gambetă trasă până pe linia ochilor, sări de pe capră și se repezi să deschidă ușa.

— După dumneata, domnișoară Cornelia.

O pofti să urce, întinzându-i brațul să se sprijine de el. Apoi sări peste cele două trepte și se așeză alături. Deși cadrul mobil era ridicat, iar pânza neagră, gudronată, era întinsă deasupra cupeului, lumina galbenă a becurilor stradale învăluia interiorul într-o culoare mierie. Probabil că arăt ca un cadavru, își spuse Milovan, dar spre surprinderea sa pielea fetei din stânga sa arăta aproape normal. Un bici pocni nevăzut prin aer și calul se cabră ușor, punând vehiculul în mișcare. Un automobil trecu pe lângă ei, claxonând cu putere din para de cauciuc fixată pe capotă.

— Îmi pare rău pentru unchiul tău, repetă el, căutându-și cuvintele. Din ce am auzit, nu părea bolnav și nici nu era prea în vârstă.

— Unchiul Jean... Cornelia zâmbi și îl atinse pe dosul palmei. O să ți se pară ciudat, domnule Milovan, dar nu o să mă vezi plângând. Și nici măcar tristă. Moartea lui nu înseamnă nimic pentru mine.

Pentru o clipă, fu atât de șocat, încât se trezi întrebându-se dacă a auzit bine. Probabil că valul de consternare i se citea pe față, pentru că fata se aplecă ușor spre el, cu o sclipire amuzată în ochi.

— Vezi, ți-am spus că o să ți se pară ciudat. În ciuda aparențelor, am fost – și sunt încă – foarte apropiată de *oncle Jean*. Iar el mi-a interzis de mic copil să fiu tristă și să plâng. Îmi spunea că el crede în religia vechilor zei daci, care se duceau râzând la moarte, pentru că dincolo de neființă mergeau, de fapt, să îl întâlnească pe Zamolxis.

Citise câte ceva despre daci, mai ales în monumentala lucrare în 12 volume a lui A.D. Xenopol – „Istoria românilor din Dacia Traiană", pe care o descoperise încă din gimnaziu în biblioteca din biroul bunicului său. Îl fascinase acea poveste a unui întreg popor mai mult chiar decât o făcuseră „Robinson Crusoe" și „Aventurile lui Sherlock Holmes". Eroi desprinși din realitate, Lisimah, Gebeleizis, Burebista, Zamolxis, Decebal, și mulțimea nesfârșită de viteji tarabostes îi umpluseră nopțile de iarnă când, cu lampa cu gaz lângă cap, răsfoia paginile lucioase, oprindu-se uneori la semnele lăsate de creionul bunicului și meditând la ideile pe care Xenopol le presăra printre faptele enumerate. Dar nu auzise niciodată despre posibilitatea ca religia geto-dacă să revină la viață, iar oamenii să își conducă viețile după propăvăduielile ei.

— Nu spui nimic, domnule Milovan?

— Ba da, își reveni el din reverie. Spun că poți să-mi zici pe numele mic. Mă numesc Alexandru.

— Mă bucur atât de mult că întâmplarea a făcut să ne aflăm atât de aproape în acel tren.

Oare așa să se fi numit forța care stabilise ca destinele lor să se încrucișeze în urmă cu numai câteva ceasuri, în vagonul supraaglomerat? Creștinii ar fi numit treaba asta planurile Celui-de-Sus. Cum i-ar fi spus însă dacii?

— Și eu mă bucur, răspunse și răsuci capul pe jumătate, ca să nu i se vadă zâmbetul. Deci, trăiești în sânul unei alte religii.

Cornelia ridică din umeri. În lumina tremurătoare prin care trăsura își croia drum, părea de-a dreptul firavă.

— Nu pot să spun că am primit un alt botez în afară de cel creștin. Dar mi-a plăcut monoteismul dacilor, cel puțin așa cum mi l-a făcut cunoscut *oncle Jean*. Mi-a dat să citesc niște cărți interesante.

— „Istoria românilor din Dacia Traiană".

Fata îl privi surprinsă. Trăsura se deplasă spre stânga, ocolind ceva de pe drum, iar Milovan văzu un grup de oameni care discutau cu aprindere.

— L-ai citit pe Xenopol? Credeam că e în dizgrație, din cauză că nu aprecia metodele de lucru ale lui Nicolae Iorga.

— Bunicul meu avea toate cele 12 volume publicate de el.

— Bunicul tău era istoric?

— Profesor de geografie și istorie. Istoria mi-a plăcut nu pentru că ar fi insistat el pe lângă mine să citesc mai mult la acest obiect, ci pentru că... în sfârșit, pentru că istoria e mai tare decât imaginația oricărui scriitor. Și totuși, dincolo de orice atitudine religioasă sau filosofică, nu simți o undă de tristețe când te gândești că nu o să-l mai vezi? Că nu o să mai puteți discuta? Că nu o să-ți mai poarte de grijă?

— Tristețea e apanajul morților, spunea unchiul. Cum scria Eminescu – „Căci morți sunt cei muriți". Cei vii, însă, trebuie să se bucure de viață. Pentru că dacă simți bucuria de a trăi, înseamnă că nu ai să mori niciodată. *Oncle Jean* va fi mereu alături de mine. Știi, Alexandru, chiar și acum, când purtăm această discuție, el este aici și se bucură să vadă că nu sunt tristă.

O situație încurcată, își spuse tânărul, străduindu-se să nu se uite în jur, ca să vadă dacă în trăsură se află umbra stranie a celui plecat din lumea viilor. Iudaismul, dar și creștinismul predicau despre cele două lumi – a viilor și a morților, cea de-a doua fiind alternativa negativă a primeia. Dacă în lumea viilor era posibilă bucuria și, uneori, chiar fericirea, în întunericul celeilalte tristețea, durerea și spaima erau eterne. Creștinismul adusese o nuanță – lumea celor plecați avea două compartimente, Raiul pentru cei fără pată și Iadul pentru păcătoși. Ambele durau o eternitate și chiar nu știai, din această perspectivă, care era de preferat. Dar el unul se născuse și trăise în mijlocul unui popor care-i jelea pe cei dispăruți, purta doliu și făcea pomeni întru amintire, semn clar că tristețea despărțirii era prezentă timp de mulți ani în sufletele celor rămași în această Vale a Plângerii.

— Aș vrea să fiu și eu adeptul acestei doctrine, spuse după câteva clipe. Din păcate resimt încă puternic tristețea faptului că nu mi-am cunoscut părinții. Adică nu mă pot bucura de prezența lor de dincolo de moarte, așa cum reușești tu.

— Nu știam că ești orfan. Cornelia își așeză palma peste dosul mâinii lui, făcându-l să se înfioare ușor. Dar ei sunt tot timpul cu tine, așa să știi. Îi poți aduce dincolo de pânza de păianjen a memoriei cu un simplu zâmbet.

— Am să încerc, promise el vag.

Simțea atingerea pielii ei mătăsoase și calde ca pe cea a unei ape. Înghiți în sec și încercă să continue:

— Nimic nu mă lasă...

— Nu, nu încerca, îl întrerupse fata. Fă-o, pur și simplu. Așa cum ai înghiți o gură de apă. Și ai să vezi că se poate. *Oncle Jean* mi-a repetat-o de...

Trăsura se opri brusc și Cornelia ridică mâna să se sprijine de canapea. Vizitiul strânse de hățuri, apoi răsuci capul în spate.

— Domnișoară, spuse el repede, în poarta palatului este o mașină de poliție.

Alexandru Milovan tresări și scoase capul în afară. Mai mulți oameni mergeau grăbiți pe trotuar în direcția arătată cu biciul de vizitiu, fără să le acorde însă atenție. Aveau noroc cu pânza gudronată care nu-i lăsa pe pietoni să vadă cine era înăuntru, se gândi el, în timp ce cobora grăbit din trăsură. Se aplecă spre locul abia părăsit.

— S-a întâmplat ceva deosebit în cursul zilei de azi, în afară de moartea unchiului tău?

— N... nu, se bâlbâi Cornelia, trăgându-se în spate pe canapea.

— Asta înseamnă că fie s-a petrecut ceva în timpul cât ai fost plecată, fie că interpretează decesul domnului Mihail ca pe o moarte suspectă și au venit să facă cercetări. Oricum ar fi, socotesc că nu e bine să te duci chiar acum în casă. Ai unde să stai pentru un ceas sau două?

— De ce să nu merg înăuntru? Nu am făcut nimic rău. Nimic care să facă necesară intervenția poliției.

— Te cred. Dar te rog să asculți de sfatul pe care ți l-am dat. Sunt comisar de poliție, Cornelia, și știu cum funcționează mecanismul din interior. Am să merg eu însumi acolo și am să mă folosesc de funcția pe care o am, ca să

capăt mai multe informații. Apoi ne vom întâlni din nou și după ce îți voi povesti ce s-a petrecut acolo, vei ști ce e mai bine să faci. De acord? E vorba doar de puțin timp.

Fata îl privi lung. Pieptul i se ridica sub presiunea unui val de emoție, dar trăsăturile feței îi rămăseseră încremenite. Înclină încet din cap.

— Unchiul mai are o pereche de case în mahalaua Romaneștilor. O să merg acolo și o să aștept. Când se va fi încheiat de trecut ceasul pe care l-ai solicitat, mă întorc în Parcul Englezesc. Este destul de aproape de Palat. Chiar în spatele Prefecturii. Te voi aștepta în trăsură.

— E bine, acceptă el. Ne revedem peste o oră, în Parcul Englezesc.

Sări pe caldarâm și dădu să plece, apoi instinctul de polițist îl făcu să se întoarcă.

— Și, Cornelia, dacă... nu mă întorc, aștepți doar cinci minute și pleci. Înseamnă că e de rău și ascunde-te. Oriunde. Mergi la țară. Trebuie ca domnul Mihail să aibă moșii, refugiază-te pe una dintre ele până se lămurește situația.

Fata se trase la marginea dinspre el a trăsurii.

— De ce ar trebui să fie atât de rea situația? Unchiul a murit de pneumonie, chiar doctorul lui a spus asta și a scris-o și pe actul de deces.

Milovan ridică din umeri.

— Habar n-am. Am auzit de unchiul tău abia azi și nu cunosc situația din clipa actuală. Ar putea fi vorba despre orice: de la crimă până la atentat la siguranța statului. Vorbim când ne revedem, da? Oricum, în acea clipă voi ști mai multe.

Vizitiul ridică biciul și pocni din el deasupra spinărilor cailor. Cupeul se îndepărtă încet, legănându-și felinarele de poziție, și dispăru pe o stradă la dreapta. Trecători grăbiți încă mai treceau, ocolindu-l și vorbind tare despre întâmplările serii. Se luă după un grup și merse în urma lor, trăgând cu urechea. Vorbeau despre moartea neașteptată a moșierului și de faptul că poliția începuse să o investigheze, netinând cont de cauza morții, specificată în actul de deces întocmit de medic. Unul mai în vârstă, cu părul alb ieșind de sub pălăria cu boruri înguste și sprijinindu-se într-un baston cu măciulie, era de părere că totul se învârtea în jurul uriașei averi care rămânea în urma acestui deces neașteptat.

— E cel mai bogat om din țară, Stelică, băiatule. Hmm, da, ai dreptate, a fost, pentru că acum alții vor deveni cei mai bogați, iar el se va duce la cimitir. O avere atât de mare aduce după ea dușmani puternici, nu crezi?

— Ce dușmani, nene Iancule, ce dușmani? Omul a făcut o grămadă de bine celor de pe moșiile lui, ba la unii țărani le-a vândut chiar și pământ la niște prețuri de parcă le-ar fi dat de pomană. Era iubit de ai lui, așa să știi.

— Deh, mă, Stelică, așa o fi, că prea o spui cu patos. Dar dușmanii nu ies în stradă să strige împotriva ta, așa cum fac ăia de-ai zis tu că au fost dăruiți de conu' Mihail. Ăștia uneltesc pe la spate și, când te-au prins la strâmtoare, harșt! – gata, te-au executat.

— Nene Iancule, bre, a murit de pneumonie, nu ți-e clar? Așa a scris doctorul. Mata ești ministrul Sănătății, să-l contrazici?

— Ehei, mă, băiatule, când ai un dușman mare și puternic, totul e posibil.

— Și care să fie acela? se rățoi numitul Stelică, dându-și gambeta pe de pe frunte și punându-și mâinile în șolduri. Hai că ai haz, neică, cine să se potrivească pe averea domniei-sale?

Nenea Iancu se opri și el și îi puse celuilalt măciulia bastonului în piept.

— Majestatea Sa crezi că e un neica-nimeni, mă, deșteptule?

— Ce-are de-a face aici Regele?! păru că se miră sincer celălalt, trăgându-se doi pași înapoi, gata să se lovească de Milovan. Iartă-mă, stimabile, da' m-a luat valul, își ceru el scuze. Spune și mata, că nu ne cunoști și poate că o să fii imparțial, deh, ce să caute Regele în prăpăditul ăsta de târg al Craiovei, ba mai mult chiar, să uneltească să-i ia viața unui om de vază local, despre care se zice că a ajutat Regatul cu banii lui la vremuri de nevoie.

— Păi exact despre asta e vorba, Stelică! Tocmai ai spus-o: Jean Mihail a girat statul român cu o sumă uriașă, ca să poată să se împrumute de la băncile elvețiene, iar ideea ar fi că dacă moare între timp, băncile vor înapoia girul celui care a fost girat. Țara asta se pregătește de un mare război, nenicule, nu citești ziarele? Iar războaiele sunt mâncătoare de bani. De mulți bani.

— Hai fugi de-acilea, omule, că e gogonată rău! se aprinse Stelică, dând din mâini ca o elice. Păi care girat își omoară girantul, nene? Adică eu îți fac bine și tu îmi iei zilele? E vorba de Rege și de lege, nene Iancule.

— Și de unul care a murit brusc de pneumonie, mai înainte să-și primească banii girați înapoi. Iancu își retrase bastonul și înclină capul spre Milovan. Scuzați, domnule, dacă v-am atras în discuția noastră particulară, dar Stelică nu are limite atunci când își urmărește ideile. Nu că ar fi ele unele strălucite, dar sunt ale lui și ține la ele.

— Hai-hai, nene Iancule, nu te fă mai niznai decât ești! Spune și tu ceva, Dumitrache, altfel o să creadă domnu' acesta că noi doi suntem nebuni, iar tu doar mut.

Dar numitul Dumitrache preferă să se tragă un pas înapoi și nu scoase nicio silabă.

— Nu cred că știu despre ce este vorba, încercă să iasă din problemă Milovan. Îmi cer scuze, dar trebuie să ajung undeva, fără întârziere.

— Drum bun și cale bătută! Stelică scoase gambeta și făcu o plecăciune ironică în direcția lui. Și, când ai să afli ceva în această problemă, să vii și să ne luminezi și pe noi.

Îi ocoli prin dreapta și se îndepărtă, încă trăgând cu urechea la discuția lor. Nu înțelegea ce rol juca în toată tevatura asta Carol al II-lea, dar se părea că unii localnici credeau că era în stare să îi asasineze pe cei care-l sprijineau, dacă acest lucru convenea domniei sale din ce în ce mai autoritariste. Dacă discuția de mai înainte ar fi avut loc pe una dintre străzile Bucureștiului, legea l-ar fi obligat să se legitimeze și să-i aresteze pe cei care puneau în discuție integritatea morală a Regelui. În provincie, însă, era lipsit de atributele meseriei, deoarece, deși cel puțin vremelnic, avansase în grad de la inspector direct la cel de comisar fără autoritate de zonă.

Când ajunse, în sfârșit, în fața porților deschise ale palatului, spre răsărit văzu globul alb-cadaveric al lunii ivindu-se deasupra unui pâlc de copaci. Grădina de două hectare a moșierului Duduleanu, își aminti el de precizarea sergentului. Pe aici, oamenii cu averi nu se uitau când făceau cheltuieli. Să deții o asemenea suprafață chiar în buricul târgului însemna ceva. Ceva care, în numerar, reprezenta o asemenea sumă, încât era nevoie de un contabil care să poată face calculele. Atunci își aminti de persoana pentru care încălcase ordinul de a părăsi Craiova și a cărui moarte, înainte de sosirea acelei delegații de străini, i se părea și lui suspectă. Chiar, ce avere trebuie să fi avut Jean Mihail, încât își putuse permite să gireze cu ea împrumuturile făcute de un stat?

Ajunse în fața porților pe jumătate închise, mai înainte de a fi putut găsi răspunsul. Porțiunea rămasă întredeschisă era blocată de o mașină a poliției, parcată în dreptul ei. Un polițist în vârstă stătea rezemat cu spatele de ea și trăgea dintr-o țigară, ascunsă pe jumătate în podul palmei. Porțiunea de stradă care mărginea curtea palatului era pustie, dar la cincizeci de metri într-o parte și alta, mulțimi tăcute de oameni se foiau de colo-colo, așteptând ceva.

Parcă ar fi cerșetori veniți la pomană, se strâmbă nevăzut Milovan, apropiindu-se de mașina neagră, proaspăt spălată. Polițistul își îndreptă spatele și ridică întrebător o sprânceană în direcția lui.

— Sunt comisarul Alexandru Milovan, de la Poliția Capitalei, se prezentă el și îi întinse legitimația. Vreau să vorbească cu șeful acestei descinderi.

Polițistul luă legitimația și se uită câteva clipe la ea, apoi i-o restitui. Arătă cu mâna în care ținea țigara spre curte.

— Domnu' inspector Nicolae Deduleanu, spuse. Tocmai a intrat în palat.

Dădu din cap, ocoli mașina și intră pe alee. Curtea era destul de mică, în comparație cu construcția propriu-zisă, de-abia de încăpeau două mașini una lângă alta pe terenul acoperit cu macadam colorat. Câte un stâlp de lumină, din fier forjat, cu felinare mari, imitându-le pe cele clasice, dar cu becuri electrice în interior, aruncau o lumină galbenă peste vasele cu flori care mărgineau aleea.

Urcă treptele și ajunse în fața unei uși monumentale, din lemn, sticlă și metal. Văzu ciocanul de aramă ascuns într-un fel de nișă, în lemn. Bătu de două ori, întrebându-se cum va arăta majordomul ce va veni să deschidă. Ușa se mișcă fără zgomot spre interior, luându-l prin surprindere. O subretă tânără, îmbrăcată în rochie neagră, cu bonetă neagră dar cu șorț alb, se uită speriată la el.

— Ce dorește domnu'?

Îi spuse cu cine dorea să vorbească. Fata făcu o reverență ușoară și îl pofti înăuntru. Holul de la intrare era spațios, flancat de două scări impresionante din marmură. Candelabrul uriaș de deasupra arunca o lumină puternică din becurile asemănătoare unor lumânări.

— Domnu' inspector a urcat la etaj. Cred că s-a dus la camera unde... unde odihnește domnu' Mihail, se bâlbâi ea. Este a doua ușă, pe partea stângă. Vreți să vă însoțesc?

Îi făcu semn că nu era nevoie și se îndreptă spre scara din stânga. Pașii îi sunau înfundat, în timp ce urca. Se în-

trebă cum ar fi fost să trăiești într-un astfel de palat, care aducea mai degrabă a muzeu decât a casă de locuit. În mod sigur, nu i-ar fi plăcut, trase concluzia, chiar înainte de a ajunge la a doua ușă pe stânga. Își aranjă ținuta, își trecu mâna dreaptă prin păr, apoi ciocăni discret.

— Intră, domnule comisar.

Apăsă pe clanță, cu inima tresărindu-i în coșul pieptului. În încăpere domnea semiîntunericul și numai în dreptul ferestrei exista un halou luminos, conturat de felinarele din curte. Era ca și cum bărbatul înalt și slab, cu început de chelie și pice-nez pe șaua nasului, care stătea în picioare lângă fereastră, cu mâna stângă agățată de buzunarul vestei, ar fi putut vedea prin lemn, ori prin zid. Salută cu două degete duse la o pălărie imaginară și îl privi întrebător.

— Bună seara sau chiar bună noaptea, domnule Milovan.

— Bună seara, replică. Sunteți inspectorul Deduleanu, presupun.

— Așa cum dumneavoastră sunteți comisarul Alexandru Milovan. Mă bucur că nu m-ați făcut să aștept prea mult.

— Mă tem că nu înțeleg.

Și chiar nu înțelegea nimic din felul în care se desfășurau lucrurile.

Brusc, Deduleanu făcu doi pași de-a lungul zidului cel mai apropiat și întinse mâna. Se auzi un declic și o lumină puternică se răspândi din micul candelabru care atârna în mijlocul încăperii. Se găsea într-o sală de primire a oas-

peților, cu două canapele într-unul din colțuri, trei măsuțe cu picior din fildeș încrustat, risipite aparent la întâmplare, și un pat metalic pe rotile, lipit de peretele opus ferestrei. Pe pat se afla un corp uman, învelit într-un cearșaf alb. La cap, pe un postament din bronz, tremura flacăra minusculă a unei candele. Inspectorul îi urmări privirea și comentă:

— A fost ultima sa dorință: un priveghi cât mai simplu și o înmormântare lipsită de fast. După cum vedeți, familia s-a conformat.

— Observ, spuse el cu răceală. Cum se face că îmi cunoașteți numele? Și de ce afirmați că mă așteptați? Până în urmă cu o jumătate de ceas nici măcar eu nu știam că urmează să vin aici.

— Răspunsurile sunt simple de tot. Deduleanu își îndreptă pice-nez-ul cu degetul arătător și îl fixă prin sticlele aproape invizibile. Primo: pentru că am în buzunar un mandat de arestare pe numele lui Alexandru Milovan. Secundo: pentru că ordinul primit de la chestorul-șef îmi indica să vă aștept la palat, după lăsarea întunericului.

Băgă două degete în buzunarul vestei și scoase de acolo o hârtie împăturită pe care i-o întinse. Un miros fin de tabac și de apă de colonie îi însoți brațul, făcându-l pe Milovan să se întrebe cum naiba mirosea el, după mai bine de 14 ore petrecute într-o căldură toropitoare, răstimp în care nu apucase nici măcar să dea cu apă pe ochi. Desfăcu dreptunghiul alb și îi aruncă o privire scurtă. I-l înapoie cu un gest obosit.

— Sub ce acuzație vreți să mă rețineți?

— Scrie acolo, răspunse inspectorul, în timp ce vâra hârtia la loc. Nerespectarea ordinelor directe primite de la un superior.

— Așa cum am spus și ceva mai înainte: mă tem că nu înțeleg.

Deduleanu se uită lung la el, înainte de a da un răspuns. Parcă erau doi actori pe o scenă, în care unul nu își învățase deloc rolul, iar celălalt părea să-și știe perfect replicile. La naiba! înjură în gând Milovan. Exact asta îi trebuia acum – o arestare și un raport către superiorii săi, la București.

— Ați primit în două rânduri același ordin precis și expres: cum încheiați misiunea pentru care ați venit la Craiova, vă întoarceți imediat în Capitală. Primul ordin a venit de la chestorul-șef Protopopescu Mihail Gavrilă, chiar în momentul în care vi s-au comunicat detaliile tehnice ale misiunii; cel de-al doilea a fost o întărire a primului și v-a fost dat de către domnul chestor Columbeanu, la încheierea misiunii. Trebuia să vă urcați în primul tren spre Capitală, iar dumneavoastră vă aflați încă în urbea noastră.

— Presupunând că am încălcat un ordin direct, chestorul dumnevoastră nu are legitimitatea să mă aresteze pentru asta. Putea numai să trimită o plângere către București.

— Atunci când ordinul încălcat provine chiar de la Majestatea Sa, se consideră că e vorba despre un act de trădare, iar reacția este în consecință. Deduleanu își strâmbă buzele într-un surâs ironic. Vă supuneți actului de arestare de bunăvoie sau este nevoie să chem agenții?

— Majestatea Sa? Ce treabă are Regele cu o misiune a Poliției Regatului?

— De unde să știu eu? Inspectorul întinse mâna către el. Nu mi se dau explicații atunci când primesc ordine. Le execut și atât. Legitimația și arma dumneavoastră, vă rog.

Milovan înghiți în sec. Un val de transpirație înghețată îl traversă din cap până în picioare. Asemănarea cu scena de teatru i se păru mai relevantă decât oricând. Juca într-o piesă fără să cunoască textul. Ceilalți, în schimb, și-l știau, și încă foarte bine. De ce oare trebuia să i se întâmple tocmai lui dandanaua asta? Cine construia o capcană uriașă în jurul unui pion minuscul, al cărui singur rol pe tabla de șah era doar acela de a-și pune existența în joc pentru apărarea Regelui și a Reginei?

— Cred... cred că este vorba despre o interpretare incorectă a faptelor, spuse după câteva clipe. Am fost otrăvit cu o substanță toxică numită digoxină și am ajuns leșinat la spital. Mi-am revenit de-abia în urmă cu un ceas, așa că nu am avut cum să mă urc în respectivul tren spre București. Practic, nu am încălcat în mod intenționat un ordin direct, indiferent de la cine-ar fi venit el.

Deduleanu clătină din cap, apoi își scoase pice-nez-ul și îl puse în buzunarul de la piept al vestei.

— Domnule Milovan, nu sunt interesat de scuzele dumneavoastră. Le veți comunica celor care urmează să vă ancheteze și sunt sigur că se va ține seama de ele, dacă sunt reale. Eu am fost trimis aici să execut un ordin.

— Sunt reale! simți că se înfurie celălalt. Puteți verifica la spital doar cu un simplu telefon.

— Repet, nu sunt aici ca să vă anchetez, ci doar ca să vă arestez. Vă supuneți mandatului sau nu?

Orice fel de împotrivire i-ar fi agravat situația. Își mușcă buza de jos și se hotărî să nu riposteze. Deși situația în sine i se părea incredibilă: practic, cineva știuse dinainte că avea să vină la palat și îi pregătise primirea. Și i se părea în logica faptelor să presupună că acel cineva avea idee și despre digoxina de pe urma căreia suferise pierderea de cunoștință.

Scoase arma din hamul de sub umărul stâng și legitimația din buzunarul hainei. Le așeză încet pe măsuța cea mai apropiată și așteptă să vadă ce mutare va face celălalt. Dar inspectorul Deduleanu nu părea dornic să acționeze. Aruncă o privire fugară asupra celor două obiecte, apoi se apropie de fereastră și privi în curtea interioară a palatului. Ce-ar fi putut să vadă acolo, cu excepția mașinii trase în poartă și, eventual, a agentului care o păzea?

Sau poate că aștepta pe cineva, realiză Milovan uitându-se din nou către patul pe care stătea întins cadavrul. Ceva era în neregulă cu acel corp, realiză dintr-odată și atenția i se concentră asupra acestui aspect, ajutându-l să își recapete încrederea în sine. Era vorba despre un om extrem de bogat și de influent, iar la câteva ore după deces cadavrul său nu fusese așezat în sicriu, așa cum cerea tradiția, ci se afla întins pe un banal pat de metal, care fusese adus special în palat în acest scop și acoperit sumar cu un cearșaf alb. Exista un certificat medical de deces, de altfel Cornelia pomenise despre acest lucru.

— E o situație imposibilă, nu? întrebă cu un fel de voioșie abia disimulată.

— Pardon? făcu bărbatul de la fereastră fără să se întoarcă.

— Mă refeream la cadavrul domnului Jean Mihail. Există dubii cu privire la moartea sa și acesta este, pesemne, motivul pentru care m-ați reținut în palat. Adică în locul unde a fost comisă crima. Poliția locală bănuiește că aș putea avea o legătură cu treaba asta.

Inspectorul Deduleanu se întoarse foarte încet cu fața spre el. Fără pice-nez fața sa părea mai lungă decât era în realitate, iar ochii își pierduseră luciul anterior. Își petrecu vârful limbii peste buze, nehotărât dacă să se angajeze sau nu în discuție.

— Încă o dată, domnule comisar, nu am fost trimis aici ca să vă răspund la...

— La întrebări. Am mai auzit asta. Vreți să mă arestați. Perfect. Și atunci, dacă am predat arma și legitimația, ce vă împiedică să faceți asta? Cadavrul de față, nu?

— Domnul chestor mi-a atras atenția că sunteți o persoană inteligentă, capabilă să întoarcă o situație neplăcută în favoarea sa. Nu vă mai permit să puneți întrebări pentru care nu ați fost mandatat.

— Perfect, atunci nu voi mai pune întrebări. Dar asta nu mă împiedică deloc să observ că trupul domnului Mihail a fost reținut la locul faptei fără a fi așezat într-un coșciug. Asta înseamnă că există suficiente indicii ale unui fapt criminal pe care această mișcare le-ar fi putut distruge.

Bărbatul de la fereastră continuă să se uite la el fără să spună nimic. Era limpede că nu avea permisiunea să vorbească până ce persoana după care se uita pe geam nu și-ar fi făcut apariția. Dar nici pe el nu avea să-l împiedice să-și ducă deducțiile până la capăt.

— Din câte îmi aduc aminte de la cursurile de Criminalistică ale domnului Zornea, există mai multe indicii care ar putea fi afectate de mișcarea unui cadavru de la locul unde a fost descoperit. Pentru că există un certificat medical civil, care confirmă moartea nonviolentă, prin aprindere de plămâni, deduc că indiciile care ar fi putut fi distruse prin mișcare se găsesc în interiorul corpului. Medicul care a examinat cadavrul a avut în față semnele clare ale unei morți neașteptate, dar naturale. Sau cel puțin așa a presupus. Dacă poliția a dat dispoziție ca trupul decedatului să nu fie pus în sicriu, asta se datorează unor presupuneri ce vizează crima prin otrăvire. Mișcarea cadavrului, respectiv dezbrăcarea, spălarea și îmbrăcarea lui în alte haine, presupune faptul că umorile interne sunt puse în mișcare și pot deprecia rezultatele observațiilor medicale ulterioare. Mai mult, prin accesul la cadavru, o terță persoană poate să injecteze în organism un alt fluid, care să orienteze ancheta pe o pistă greșită. Am dreptate?

Din spate se auzi sunetul unor palme care aplaudau. Milovan se răsuci încet. În cadrul ușii stătea chestorul Columbeanu, aplecat puțin spre interiorul încăperii. Șapca mare, cu frunzulițele de bronz imprimate în cozoroc, îi stătea puțin pe o parte, ca rezultat al efortului de a fi urcat scările în grabă.

— Remarcabil, comisare, absolut remarcabil. În mod sigur la școala de poliție ați mai făcut și altceva în afară de a captura infractori și de a amenda fetele care fac trotuarul. Mi se atrăsese atenția că ești bun în a opera logic cu observațiile și deducțiile, dar de aici și până la a însăila o întreagă poveste trebuie să recunosc că este un oarecare drum. Te felicit pentru concluzii. Dacă nu ne-am fi găsit în ipostaza asta idioată, te-aș fi solicitat pentru detașare. Așa, însă...

Pătrunse în încăpere și merse direct către măsuța pe care se aflau pistolul și legitimația. Atinse cu degetul țeava armei, apoi i se adresă inspectorului:

— Domnule Deduleanu, te rog să-l conduci pe domnul comisar în camera de la parter, unde va sta închis până la finalizarea primei părți a anchetei.

Inspectorul își aranjă ținuta și se îndreptă către Milovan.

— Domnule comisar, vă rog să mă urmați. Vă atrag atenția că orice tentativă de evadare se va pedepsi conform legii.

— Vă urmez. Dar, mai întâi, aș vrea să aflu ceva de la domnul chestor. Ceva care nu ține de secretul anchetei propriu-zise: cum de a știut că o să vin la palat și a trimis poliția să mă aștepte?

Columbeanu scoase cutia cu trabucuri din buzunar și extrase din ea o țigară subțire de foi. Îi rupse vârful cu dinții și o vârî între buze.

— Pare un fel de magie, nu? Ha-ha, pentru magia asta ai nevoie doar de un telefon și de un șef de gară dispus să să-ți spună câți pasageri au urcat în trenul spre București. Și când primești informația că au fost trei femei și un băr-

bat, pe care întâmplător îl cunoșteai și care era soțul uneia dintre dame, atunci știi cu certitudine că domnul comisar nu a fost vreunul dintre ei. Iar când sergentul Aioanei îți raportează că el l-a dus la gară, iar acolo a zărit mașina avocatului Scărlătescu așteptând în piață, atunci tragi concluzia că respectivul Milovan se va fi întors în oraș, motivat de știrea că un domn foarte bogat a murit chiar înainte de sosirea unor delegații străine și că respectivul deces ar fi putut avea o legătură cu treaba asta. Mai mult, totul are loc după ce domnia-sa a adus un mesaj ciudat chestorului din Craiova din partea chestorului-șef al poliției din Capitală, mesaj care trebuie să-l fi pus pe gânduri. Unde s-ar fi putut întoarce comisarul după discuția cu Scărlătescu? Evident că la palatul decedatului, încercând să afle dacă era vorba despre o întâmplare, despre o sinucidere sau despre o crimă aflată în legătură directă cu delegația și cu mesajul al cărui curier a fost.

Părea logic, își spuse, în timp ce își muta privirea de la unul la altul, dar simțea că lipsea ceva. Ceva care aparținea zilei care încă nu apucase să se încheie. Cumva, explicația chestorului stătea în picioare: se găsea în palat pentru a examina un deces. Dacă acesta se întâmpla să fie cel al moșierului și nu al grădinarului, nu mai conta. Pentru că moartea lui Jean Mihail se transforma cu adevărat într-una misterioasă.

— Și acum, gata cu întrebările. Deduleanule, după ce îl duci pe comisar în încăperea de la parter, pleci la secție cu mașina și aduci toți oamenii pe care îi poți mobiliza. Cu arme și bastoane.

— Am înțeles. Să mergem, domnule comisar.

Brusc, realiză acel „ceva" lipsă din deducțiile anterioare: și Scărlătescu și Columbeanu știau despre sosirea sa în Craiova și amândoi îl urmăriseră de-a lungul staționării sale în oraș. Unul părea că îl cunoștea pe bunicul său, celălalt știa dinainte ce conține mesajul pe care-l purta. Adică avuseseră acces la informații atât de secrete, încât nici măcar el nu le cunoștea prea bine. Cel puțin nu pe cea conținută de mesaj.

La semnul însoțitorului său ieși pe hol și porni spre parter. Trecu pe lângă subreta încremenită într-un colț, cu mâna la gură și se opri în fața ușii larg deschise de către inspector.

— Pe masă aveți hârtie, o călimară și un toc, domnule comisar. Așterneți pe ea tot ce vă puteți aminti, din clipa în care vi s-a încredințat misiunea și până ați intrat în încăperea aceasta. După care semnați și puneți data. Vă atrag atenția că respectivul act poate fi folosit pe post de dovadă, într-un eventual proces pe care statul s-ar putea să vi-l intenteze. Și, în mod sigur, va servi drept dovadă în dosarul deschis în legătură cu decesul suspect al domnului Jean Mihail.

— În regulă, acceptă cu un aer supus. Dar de unde ați dedus că moartea era suspectă?

— Cum poate fi considerată moartea celui mai bogat moșier din Regat atunci când primești informația că testamentul sus-numitului a dispărut chiar înainte ca ea să se fi produs?

Milovan îl privi năucit.

— Cine... cine v-a comunicat această dispariție?

Deduleanu ridică din umeri. Părea un fel de filfizon plecat la o petrecere de burlaci. Dar el știa deja că aparențele înșelau prea grav pentru ca să le ia în seamă.

— Cine altul decât însăși domnia-sa? Poliția a primit o sesizare din partea sa, ieri seară, dar nu a apucat să cerceteze cazul, deoarece fusese adusă după închiderea registraturii. Vă doresc amintiri cât mai clare, domnule Milovan. Am onoarea...

Îl salută cu două degete la o imaginară pălărie, intră în încăpere și închise ușa după el. În urmă se auzi sunetul scrâșnit al cheii răsucite în broască. Aprinse lampadarul situat în dreapta tocului și cele trei becuri dispuse pe verticală răspândiră o lumină puternică și tăioasă.

Salonul era o încăpere lungă și îngustă. La capătul îndepărtat trona un birou din mahon și un scaun cu spătar, îmbrăcat în piele. Ferestrele înalte aveau vitralii colorate, care filtrau lumina galbenă venită din curte. Sub una dintre ele era o sofa, cu o măsuță pe care odihnea un vraf de ziare și scrisori. Corespondență nedeschisă de două zile, aprecie, în timp ce le împrăștia cu un deget pe tăblia lucioasă. Chiar și stratul subțire de praf depus peste toate îi demonstra că nu mai intrase nimeni aici după ce stăpânul începuse să se simtă rău.

Ziarul „Universul" era încercuit într-o bentiță de hârtie pe care cineva notase cu o scriere viguroasă: *A se citi articolul lui Marțolea. Pagina 3*. Se gândi o clipă, apoi se așeză pe sofa, cu ziarul în mână. Scoase banda pe la unul din capete și desfăcu ziarul cu file foarte mari. Pe prima pagină era o caricatură mare a lui Dinu Brătianu și a lui Gheorghe

Tătărăscu. Amândoi trăgeau de steagul Partidului Liberal, care se sfâșia pe mijloc. Într-un colț, așezat pe un sicriu pe capacul căruia era scris *Democrația românească*, regele Carol al II-lea îi privea râzând în hohote. Comentariul de sub text preciza că așa au luat naștere „făcăturile politice" de succes, numite Partidul Brătienii Liberali și Partidul Tinerii Liberali.

Dădu prima foaie și se opri la pagina a treia. Articolul la care făcea referire înscrisul purta titlul „Carliștii vând țara bucată cu bucată delegațiilor străine care vin la Craiova mâine". Și era semnat de un oarecare Marțolea Flondor. Un nume de român sadea, zâmbi Milovan și se apucă de citit.

Încă de la primele rânduri autorul se arăta foarte pornit împotriva regelui Carol al II-lea și a Camarilei formate în jurul său, începând cu o parte dintre membrii guvernului și terminând cu șefii partidelor clasice și oamenii lor din teritoriu, moșieri, bancheri de prestigiu, mari arendași. Oamenii aceștia erau dușmanii neamului românesc, acuza Marțolea, nesfiindu-se să folosească un limbaj pitoresc, acid și sforăitor. Dușmani care ar fi fost în stare să-și vândă și sufletul, ca să nu mai vorbim de grânele, copacii și petrolul țării, date pe mai nimic Marelui Reich și Imperiului Britanic, în schimbul unor favoruri acordate Casei Regale.

„Fatalitatea orânduiește unele lucruri atât de stupid, că te întrebi dacă viața merită să aștepți resemnat glumele ei macabre. La o serie de întrebări ce i-au fost adresate din rândurile presei, în legătură cu pregătirile unui plan economic național de durată, inițiat între Regat și Antanta

Vestică, domnul Constantin Argetoianu, președintele consiliului economic, în sarcina căruia a fost repartizată elaborarea acestui plan, a răspuns cu evazivitatea-i recunoscută în mediile politice românești:

*Expresiunea **plan economic pe mai mulți ani** are nevoie de lămurire. Interdependența economică între diferitele țări civilizate e atât de strânsă, încât aproape nicio problemă nu poate fi rezolvată pe acest teren în mod unilateral. Măsurile ce s-ar lua într-o țară s-ar putea izbi de măsuri luate într-altele și care ar zădărnici scopul urmărit. Deși o înțelegere internațională în această problemă ar putea fi cât se poate de anevoioasă, pentru că fiecare stat ar fi tentat să tragă spuza pe turta lui, ea rămâne, totuși, singura posibilitate pentru țara noastră, deoarece războiul care se apropie cu pași repezi necesită fonduri din ce în ce mai importante, iar Regatul nu are altminteri posibilitatea de a aduna suplimente economice în acest scop.*

*Acest **plan economic pe mai mulți ani** are la bază ideea de a face în mod real rost de bani din afara țării, dar nu așa cum s-a procedat până acum, adică dând lovituri economice care prezintă doar un interes de moment. Cum ajunge la o sursă permanentă de bani un om de afaceri deștept? Simplu: nu vinde găina cu ouă de aur, chiar dacă prețul oferit e tentant, ci o închiriază. În felul acesta, atunci când va hotărî, găina se va întoarce în bătătura lui și îi va umple cuferele cu ouă. Iar dacă nu, va încasa dividende de la antreprenorii serioși, care știu ce să facă cu ouăle alea, dar nu au găina.*

Să oferim, deci, găina cu ouă de aur din curtea noastră celor interesați să o închirieze și să muncească apoi pentru a obține la rândul lor profit de pe urma ouălor, iar Regatul Român să aibă

parte de o sursă permanentă de bani, fără să miște un deget și, mai ales, fără să piardă nici o singură palmă din pământul țării. Pentru că state mari și puternice financiar sunt gata să închirieze, la prețuri foarte mari, suprafețe de câtiva kilometri pătrați, din diferite regiuni ale țării, în care vor să investească masiv, oferind totodată locuri de muncă pentru lucrătorii români care trăiesc în zonele respective. Există, firește, și voci care se opun unei astfel de inițiative, voci care strigă pe stradă sau în parlament împotriva celor care vor să aducă progresul în țara noastră, fără să vină cu soluții și idei pentru criza economică mondială pe care războiul ce bate la ușă o va aduce asupra României, asupra Europei întregi și nu numai.

Scriam în rândurile de început despre fatalitate și despre glumele ei macabre. Domnul Argetoianu se dovedește a fi mercenarul ei purtător de stindard. După învăluirile verbale din interviul ce i s-a luat, bănuim că el este inițiatorul acestui ***plan economic pe mai mulți ani***, care decide soarta unei țări întregi pentru deceniile și secolele ce vor veni. Demn urmaș al lui Iuda pe aceste meleaguri uitate de Dumnezeu, herr Argetoianu i-a propus pur și simplu regelui de Hop-în-Țop nu să vândă țara (pentru că, în acest caz, n-ar mai fi avut peste ce să fie rege), ci s-o închirieze bucată cu bucată și cu banii obținuți la nesfârșit în felul ăsta să-i facă mendrele Lupeascăi, o madamă care se și vede mare ducesă pe Champs-Elysée, după perfectarea contractelor.

Unii dintre voi, dragi cititori, se vor întreba de ce ar fi o atât de mare dandana dacă închiriem neamțului, englezului, francezului, rusului, danezului, spaniolului și

câți alții vor mai intra în acest joc al speculațiilor câțiva ari de pământ nefolositor? Pentru că, în mod limpede, acest pământ nu va pleca din țară, fiind numai închiriat. Și ar fi vorba, în cel mai rău caz, doar de câteva zeci de kilometri pătrați. Ceea ce nu ne spune domnul Argetoianu este însă câte asemenea puncte are în vedere pentru a fi oferite spre închiriere. Ce se vor face românii dacă se trezesc peste noapte că politicienii aceștia turbați au fărâmițat teritoriul național în milioane de parceluțe pe care le vor.oferi spre închiriere celui care oferă mai mult? Dacă Constituția nu ne lasă să ne vindem țara, atunci putem s-o închiriem.

În altă ordine de idei, stimabililor, o privire sumară aruncată pe harta acelor parcele de închiriat ne arată că locurile respective nu prezintă niciun fel de valoare economică. Sunt prea mici pentru a servi la agricultură sau pentru a putea construi pe ele vreo uzină Krupp. Sunt prea risipite pentru ca prin unirea lor ulterioară să devină un teritoriu „bun la ceva": una se află pe peretele stâncos al muntelui Godeanu, numit și Kogaionon de către istoricii vechii Dacii, lângă Orăștie, alta în peștera Sfântului Andrei, în Dobrogea; un petec de pământ este cel de la periferia bătrânei urbe a banilor Craiovești, numit Șapte Fântâni; altul e plin de bolovanii numiți trovanți, lângă satul Ulmeți, din Buzău; să-l pomenim și pe cel aflat în apropierea intrării în peștera cu ghețar, de lângă satul Scărișoara, în Alba. Și lista ar putea continua mult și bine, pentru că pe ea sunt înscrise mai mult de 86 de astfel de „puncte de închiriat", pe care liftele astea ce le numim oameni politici

ar vrea să le înstrăineze pentru un timp nedeterminat. Ce fel de plan economic pe mai mulți ani plănuiește Argetoianu, fațada camarilei regale, dacă lui nici nu-i pasă de scopurile pentru care vor servi terenurile respective? Ce au văzut străinii la ele atât de important, încât s-au hotărât să le închirieze, iar noi, românii, care le stăpânim de mii de ani, habar nu avem?

Cu o hartă a răspândirii parcelelor în Regat și cu comentarii ale unor oameni de bine, savanți, scriitori, artiști, afaceriști și chiar voci politice din opoziție, vom reveni în numerele următoare ale ziarului nostru. Pentru orice fel de informații referitoare la subiect dispuneți, redacția vă stă la dispoziție la Căsuța Poștală nr. 178, Poșta Veche, strada Grindeanu-Popovici, București."

Alexandru Milovan termină de citit și rămase cu privirile pe ultimele cuvinte aproape un minut, meditând. Într-un mod pe care încă nu-l înțelegea, lucrurile se adunau în jurul său și începeau să prindă contur. Jean Mihail își propusese să citească articolul din ziar și pentru ca să nu uite însemnase asta pe manșeta în care era prins. Poate că-l citise. Sau poate nu. După cât de necutat era ziarul, mai degrabă nu. Oricum, asta părea să aibă o legătură oarecare cu decesul său inopinant.

Pe de altă parte, unele dintre locurile desemnate de Marțolea ca fiind pe lista de închiriere a guvernului îi sunau cunoscut. De exemplu, peștera Sfântului Andrei. Se afla pe teritoriul comunei Ion Corvin, care numai cu câțiva ani înainte se numise Kuzgun. Bunicul Eliad îi spusese că era o denumire turcească, iar geografii Casei

Regale primiseră ordin să o românizeze. Deși pe timpul stăpânirii otomane peștera căzuse într-un fel de uitare, lui Carol I i se pomenise de ea și de importanța faptului că unul dintre apostoli propăvăduise aici creștinismul. Înainte de Marele Război, preotul Constantin Lembrău ridicase pe locurile acelea o bisericuță din lemn, pe care Regina Maria o înzestrase cu câteva pogoane de pământ și cu păduricea ce acoperea muntele din spate. Bunicul îl dusese în peștera adâncă de câțiva metri și îi arătase „patul lui Andrei", un fel de nișă scobită în piatră, unde în urmă cu milenii s-ar fi odihnit sfântul, iar care ulterior servise drept loc minunat de vindecare pentru cei bolnavi cu trupul sau cu spiritul. Îi plăcuse locul răcoros și firul de apă care se scurgea pe unul dintre pereți, se aduna pe podea și alerga vesel spre ieșire. Îi plăcuse povestea sfântului preaiubit de Hristos și parcă îi simțise prezența plutind nevăzută prin aer. Dar mai mult decât toate îi plăcuse faptul că peștera părea să se continue cu un horn amplasat în partea sa cea mai adâncă, pe care venea mereu un curent de aer rece și despre care poveștile locului spuneau că mergea până în inima îndepărtată și necunoscută a pământului, către acel tărâm minunat din basmele românești, unde s-ar fi aflând toate ființele nemaivăzute care le populau.

Se scutură de gânduri și lăsă imaginea lipsită de contur a bătrânului Buciuc Eliade să se îndepărteze asemenea unei pale străvezii de fum și să se dizolve în neștiutul din care își făcuse apariția. Poveștile erau frumoase și erau educative, dar el nu mai avea timp pentru ele. De când

se despărțise de mreaja lor crescuse, devenise adult și intrase în bucluc. Din comisar al Poliției Române ajunsese în arestul aceleiași instituții, sub o acuză pe care nu o înțelegea și împotriva căreia nu știa cum să se apere.

Vârî ziarul în manșonul de hârtie și îl așeză la loc, pe măsuță, peste celelalte. Se așeză pe sofa și își puse palmele pe genunchi. De puține ori în viață se aflase în situații în care să nu poată să reacționeze. Aceasta tocmai devenise una dintre ele și se simțea asemenea unei muște încleiate într-un strop de miere. Dacă rămânea, urma să fie anchetat și să i se deschidă un dosar penal. Indiferent ce ar fi scris polițiștii din Craiova în el, faptul că avea deschis un astfel de dosar avea să atârne greu în meseria pe care o făcea. Posibil să ajungă să fie chiar și judecat și, de ce nu, chiar condamnat. Presupunând însă că șeful său, chestorul-șef Protopopescu Mihail Gavrilă, avea să pună capăt acestei farse printr-un ordin direct, era destul de clar faptul că un an sau chiar doi va fi trimis la circulație, pe post de agent. Oricum o sucea, nu era bine deloc și nu reușea să realizeze cum de ajunsese în situația asta fără ca să fi făcut ceva împotriva legii și a ordinelor primite. Dacă stătea bine și se gândea, același om îl trimisese în urmă cu trei ceasuri la restaurant, plătind masa din fondurile poliției locale, ca semn de gratitudine pentru serviciul dus la bun sfârșit, iar acum îl aresta și se pregătea să îi înscenEze un dosar de insubordonare. Ce mai era de înțeles de aici?

Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Ar fi putut să aprindă lumina, dar lumina slabă venită prin fereastră îi era suficientă pentru a vedea pe unde

pășește. La al patrulea ocol încă nu reușise să-și ordoneze gândurile și să descopere o portiță de ieșire din încurcătură. Se așeză, apoi se ridică din nou și o luă de la capăt cu măsurarea podelei în lung și în lat.

Nu putea să fie vorba despre ceva ce făcuse, pentru că altfel i s-ar fi adus imediat la cunoștință, dincolo de chestia aceea fără fond a neplecării spre Capitală cu primul tren. El chiar vrusese să plece, ajunsese în gară la momentul potrivit, dar... cineva îi administrase o otravă neletală, cu scopul... Hmm, ce fel de scop? Altul afară de acela de a-l împiedica să părăsească orașul? Cineva-ul acesta se străduise și reușise: ajunsese mai întâi la spital, apoi în arest. Era vorba despre două persoane care puseseră la cale două acțiuni diferite sau numai una stătea în spatele amândurora?

Simțea că începe să-l doară capul de atâtea întrebări fără răspuns. Se afla, cumva, în situația jocului de-a universul paralel, pe care-l juca uneori cu bunicul său. Acesta îi creiona o situație istorică și îl punea în pielea unui personaj care avea de jucat un rol important pentru soarta societății în care trăia. Trebuia să cântărească întâmplările cunoscute și să ia hotărârea pe care celălalt fusese obligat s-o ia cu mult înaintea sa. Sau să se oprească asupra alteia, mai logică și mai coerentă, pentru care trebuia să prezinte argumente. Își amintea încă bine poziția de general roman, încredințată în cursul unui astfel de joc. Fusese pentru o jumătate de zi și o seară Cornelius Fuscus și se străduise, fără rezultat, să transforme înfrângerea celor cinci legiuni încredințate într-o victorie. Dar bunicul-Decebal îi demon-

tase unul după altul toate argumentele pe care reușise să le găsească, iar romanii fuseseră înfrânți din nou. După o asemenea încordare mentală, rămânea întotdeauna cu o puternică durere de cap și cu gustul amar al neputinței sub limbă. Ca și atunci, situația prezentă nu îi permitea să găsească suficient de multe argumente corecte care să îi permită să învingă. Tâmpla stângă îi zvâcnea, în timp ce se gândea că legiunile acelea afurisite aveau să mai moară o dată.

Auzi un ciocănit abia sesizabil la una dintre ferestre și încremeni în mijlocul încăperii. Își încordă auzul, dar zgomotul nu se repetă. Pesemne că, stârnită de amintirile trecutului, imaginația începea să-i joace feste. Ridică piciorul să pornească iar în pendularea de până atunci, dar nu apucă să-l așeze pe covorul moale și gros: ciocănitul se auzi din nou, de astă dată puțin mai tare. Înghiți în sec și se apropie de geamul din mijloc. O umbră se distingea prin motivele florale ale vitraliului. Răsuci de mânerul de bronz al ferestrei și o întredeschise puțin, rugându-se să nu facă zgomot.

Un val de aer cald îl izbi în obraz, împreună cu mireasma de iasomie, de verbină și lămâiță. Sub geam se vedeau bulgări de pământ proaspăt săpați și mărunțiți cu grebla. Capul unei femei apăru în deschizătură, cu degetul la buze. Uimirea îi deveni și mai mare, când o recunoscu pe bona Corneliei.

— Doamnă, îngăimă, neștiind cum să reacționze. Ce faceți aici?

— Încerc să-ți salvez pielea, prostule, șopti aceasta apropiindu-se de rama ferestrei. Așa că taci și ascultă cu atenție: îți las dublura cheii de la ușă pe pervaz. O iei, închizi fereastra, numeri până la cincizeci, apoi te duci și deschizi ușa. Am aranjat să nu fie nimeni de pază pe hol. Să ai grijă să nu fii surprins de cineva de la etaj. Toți polițaii sunt acolo și pun ceva la cale. Mergi până la coridorul din spate, o iei la stânga și la capătul lui vei găsi ușa de serviciu, pe care ți-am deschis-o deja. Traversezi curtea din spatele palatului și o să dai de o poartă mică, acoperită cu iederă. E deschisă. Dincolo de ea se întinde grădina lui Grigore Duduleanu. Noaptea nu e nimeni acolo. Găsești o alee, o apuci pe ea și te va scoate în partea de jos, spre drumul Vlăicii. Nu e poartă, așa că o să trebuiască sa sari gardul. Să fii atent să nu te vadă vreo patrulă de vardiști, că noaptea cam pe-acolo-și fac veacul.

S-a oprit o clipă să-și tragă sufletul, apoi și-a lăsat capul acoperit cu batic într-o parte.

— Ai priceput, băiatule?

Milovan păru că se trezește dintr-un vis. Dincolo de geamuri, noaptea își intra în rol, adunând sute de insecte în jurul lampadarelor din spatele femeii. Auzi țârâitul aspru al unor ciclade ascunse prin copacii din apropiere și i se păru chiar că distinge zumzetul unor voci bărbătești pe strada invizibilă.

— De ce faci asta? o întrebă tot în șoaptă. Poate nu știi că am fost pus sub arest în camera asta.

Femeia clătină din cap.

— Nu pe tine vreau să te scap, băiatule. Vreau să o scutesc de lacrimi pe biata Cornelia, altminteri nu mă încurcam în treaba asta.

Se auzi un sunet ușor, un clinchet de metal care atinge piatra și capul dispăru din deschizătură. Milovan întinse mâna și pipăi pervazul. Cheia era caldă, semn că fusese ținută în palmă. O apucă între degete și se pregăti să închidă fereastra. Îl opri un zgomot de pietricele strivite sub talpă.

— Și, băiatule... vocea tăcu o clipă, parcă în căutarea cuvintelor. Ai un tren spre Capitală peste un ceas și jumătate. Caută să nu-l pierzi și pe acesta. Și încearcă să nu mai dai ochii cu fata mea, ai înțeles?

Pașii se îndepărtară ușor pe gazonul tuns scurt și dispărură în penumbra stelelor.

Unii se chinuiau să-l împiedice să părăsească orașul, iar alții se străduiau să-l alunge, gândi cu amărăciune Milovan. Închise geamul, încercând să-și imagineze ce făcea Cornelia în acea clipă, dar nu reuși. Poate că îl aștepta acolo unde vorbiseră. Sau poate că bona reușise să o trimită departe de vălmășagul acesta de neînțeles al faptelor, la una dintre moșiile unchiului ei sau la familia ei, despre care nu pomenise nimic până atunci. Ca și când nici nu ar fi existat, realiză el, oprindu-se în fața măsuței cu ziarele. Chiar, nici măcar nu se gândise la treaba asta: dacă Jean Mihail murise, nu ar fi fost normal ca fratele său să se afle la palat, ca să se ocupe de problemele generate de deces? În mod normal, conform legii, el fiind ruda cea mai apropiată... Numai dacă seniorul Mihail nu făcuse vreo modi-

ficare în testament și nu împuternicise pe altcineva. Iar fratele, aflând de mișcare, să nu fi dorit să se implice.

Scutură din capul încă aflat sub vraja surdă a durerii și se hotărî să acționeze. La urma-urmei, dacă ajungea la București în noaptea asta și trecea pe la sediu, ca să fie văzut de comisarul de serviciu, nimeni nu ar fi putut susține că a încălcat ordinul de a se întoarce în capitală și incidentul acesta care urma să se transforme într-o dramă personală se volatiliza ca și când n-ar fi existat vreodată. Într-un fel, bătrâna bonă îi oferise o salvare neașteptată și neplanificată. O salvare de care merita să se agațe, lăsând în urmă toate incidentele și peripețiile din Cetatea Banilor. Toate ciudățeniile spre care se străduise să-l atragă Scărlătescu și tot ceea ce implica sosirea unor delegații străine importante. Toate decesele neașteptate, otrăvirile și arestările.

Ajunse la ușă, străduindu-se să nu facă niciun zgomot. Vârî cheia în broască și răsuci cu precauție. Auzi declicul și apăsă pe clanță. Deschise ușa de un deget și privi în semiobscuritatea de dincolo. Holul părea lipsit de animație. Riscă și deschise ușa o idee mai mult. Nu văzu pe nimeni. O deschise de tot, se strecură dincolo de ea, o închise și porni spre capătul coridorului. Auzi o ușă la etaj și un murmur înăbușit de voci ajunse până la el. Se grăbi și se furișă după colț, mai înainte ca pașii să se apropie de scări. Se repezi spre cadrul abia ghicit al ușii de serviciu, apăsă pe clanță și se strecură în exterior.

Noaptea îl întâmpină senină și tăcută, cu miriade de stele deasupra capului. Nu demult, se întâlnise cu un fost

coleg de liceu, din Constanța, Nicu Gavrilă, care-i spusese că se înscrisese la concursul organizat de uzinele germane Krupp, pentru un post de mecanic de înaltă precizie. Amicul său îi povestise că se zvonea că germanii, aliați cu norvegienii, lucrau la proiectul unei rachete care să ducă oameni pe Lună. Iar de acolo până la stele nu mai era decât un pas. Gândul făcu să îi tresară dureros o venă pe tâmpla stângă. Uneori, visa și el să ajungă acolo sus, dincolo de atmosferă. Nimerise însă în mlaștina lipicioasă a pământului și presimțea că dincolo de vis nu se afla nimic care să îl susțină.

Ajunse din trei pași la gard și mai mult ghici decât văzu poarta îmbrăcată în iederă. O deschise cât putu de încet, aruncând priviri cercetătoare peste umăr. Totul era însă neclintit, așa cum îi prezisese bona.

— A dracului femeie! mormăi, pe jumătate furios, pe jumătate admirativ. A știut cum să mă îndepărteze de fata aia.

Grădina lui Duduleanu era întunecată, spre deosebire de curtea palatului, așa că se împiedică de mai multe ori și chiar se lovi cu umărul de un copac, mai înainte să ajungă la alee. Apoi drumul deveni ușor și aproape că alergă spre libertate, gâfâind și trăgând cu urechea la zgomotele din urma sa. Copacii dormeau însă în liniște și doar o cucuvea țipă prelung și trist de pe o creangă nevăzută.

Aproape că se lovi de gardul înalt din lemn, dar se opri la timp, zărind printre scânduri un firicel de lumină provenind de la unul din stâlpii de iluminat ai orașului. Găsi un ștachete și se cățără pe el, dar pantofii îi alunecară și

se văzu nevoit să o ia de la capăt. Dincolo de gard, strada părea pustie, așa că își luă avânt și sări peste vârfurile în forma literei „V" ale scândurilor. Căzu într-un genunchi și gemu de durere.

— Ușurel, domnu', că vă frângeți piciorul și ar fi păcat, că sunteți tânăr.

Înghețã, cu ochii la pantofii grosolani, proaspăt văcsuiți. O mână îl luă de subsuori, ajutându-l să se ridice.

— Pune și tu mâna, Gherasime, ce stai ca pupăzoiul? Nu vezi că domnu' are nevoie de o mână de ajutor?

Erau doi vardiști trecuți bine de prima tinerețe, îmbrăcați în uniforma albastru-închis a corpului jandarmilor și cu bonetele date pe spate. La subraț țineau un baston gros de lemn, ajuns lucios de atâta frecare. Îl sprijiniră și cel care vorbise îi perie chiar puțin și haina de frunzele care se agățaseră pe ea.

— Sunteți cumva domnu' comisar Milovan?

Își regăsi vocea în ultimul moment.

— De ce vrei să știi?

Vardistul ridică din umeri.

— Păi ca să știm pe cine am capturat.

Începu să râdă, bătând din palme.

— Ha-ha, nu-i așa, mă, Gherasime, că sunt bun? Ia să vezi tu cum ne procopsește cu o primă domn' Scărlătescu și ne mai dă și câte o cinzeacă, ca să ni se ude gâturile. Ni s-au uscat, domnu' comisar, de când vă așteptăm. Da' ne-a spus la fix: vedeți că o să sară gardul dinspre Calea Bucureștilor, cam pe unde iese aleea aia spre poarta lui Duduleanu. Așa că sunteți sau nu comisarul Milovan?

— Sunt, oftă el, îndreptându-și spatele. Nu știam că avocatul Scărlătescu lucrează cu forțele de ordine.

— Domn' avocat lucrează cu toată lumea, că de-aia e avocat. Mergem? Că se face târziu.

— Mergem.

— Gherasime, dacă tot nu ești bun la altceva, ia-o înainte și anunță-l pe domn' avocat că venim și noi mai pe urmă.

Gherasim dădu din cap și o luă la fugă pe strada îngustă și sinuoasă. Vardistul rămas lângă el dădu din mână.

— Nu-l luați în seamă, domnu' comisar, e băiat bun. Nu prea vorbește, că i-a luat foc casa când era mai tânăr și i-au ars nevasta și copilul, de a rămas un pic cam cu mintea dusă. Da' noi ne-am obișnuit și știm cum să-l luăm. O țigară aveți? Că n-am mai fumat de când am intrat în post.

Milovan ridică din umeri a neputință.

— Îmi pare rău, nu fumez.

— Ba să nu vă pară, domnu', să nu vă pară. Că fumatul ăsta e un viciu, așa zic toți, și dacă nu te omoară, sigur te bagă în pământ. Lăsați că-mi dă domn' avocat, când ajungem la spital. Da' ia spuneți, de ce naiba vă aflați prin grădina aia, la miez de noapte? Căutați vreun infractor?

Se uită de-a lungul străzii pustii, iar casele ce o mărgineau de o parte și de alta i se părură brusc ca ieșite din patina unei povești bătrâne. Chiar așa, ce căuta el în grădina aceea necunoscută, din orașul acesta necunoscut, în inima unei nopți necunoscute? Își petrecu limba peste buze și porni alături de vardist.

— Da, urmăream un infractor, răspunse și căută să nu se mai gândească la faptul că pierdea din nou trenul și își încălca promisiunea nerostită către bonă. La urma-urmei, noaptea nu apucase să se petreacă, nu? Și cine știe, poate că până la răsărit avea să se plimbe prin Cișmigiu, în drum spre secție.

Capitolul 3
Doi morți, o hartă și două sticle de vin negru

Ajunseseră în fața porților spitalului după ce ocoliseră pe mai multe străzi întunecate, cu case cu un singut cat, prin ferestrele cărora se zărea licărul lămpilor cu gaz așezate pe mese. La ora aceea târzie, oamenii obișnuiți luau cina, își certau odraslele sau citeau ziare mai vechi, pe care le găseau aruncate la pubelele de gunoi. Doar cei ce veneau de la crâșmă, pe două cărări, pregătindu-se pentru muștruluiala severă a nevestelor, cei care fuseseră scoși pe drum de zvonul morții neașteptate a moșierului Mihail, femeile de la bordel și vardiștii mai animau arterele încă sufocate de căldura zilei de-abia petrecute. Pe ici, pe colo, străluceau ochii vreunei pisici vagaboande, iar câini nevăzuți mârâiau sau lătrau atunci când se apropiau prea mult de sălașurile lor. Nu era aproape nicio diferență între atmosfera nocturnă din Cetatea Banilor și cea a Capitalei, descoperi Alexandru Milovan, respirând repede și străduindu-se să alunge senzația din ce în ce mai acută de oboseală.

— Am ajuns, domnu' comisar, anunță vardistul, oprindu-se lângă gardul de metal. Domn' Scărlătescu a zis să vă las aici, că o să vă descurcați singur mai departe.

— Mulțumesc, răspunse simplu, neștiind dacă trebuia sau nu să mai spună ceva.

— Ăăă... atunci să aveți o noapte faină, domnu' comisar!

Vardistul salută cu mâna la chipiu, făcu doi pași, apoi răsuci capul.

— Și domnu'... dacă-l prindeți pe infractoru' ăla... să-l dați mai întâi pe mâna mea, înainte să-l duceți la mititica. Să-i înmoi eu puțin oasele cu bastonul, ca să-i treacă cheful de prostii.

— Te-anunț, îl asigură, fără prea multă convingere în glas.

De după colțul spitalului își făcu apariția în fugă un alt vardist, pe care-i luă câteva clipe până să-l recunoască. Era Gherasim, atât de obosit că trebui să se rezeme cu amândouă mâinile de gard, ca să-și revină.

— Ia te uită la el! se minună celălalt. Eu credeam că tu ai și vorbit deja cu domn' avocat și când colo... Pe unde naiba ai fost, Gherasime?

Vardistul cel tânăr își trase sufletul, scuipă de două ori, apoi își îndreptă spatele.

— Iertare, nea Fane, da' la casa lu' Italianu au sărit doi peste gard în stradă și i-am fugărit până la Pod, să-i întreb ce căutau noaptea în curtea omului.

— Și i-ai prins măcar?

— Aș. Da' l-am recunoscut pe unu' dintre ei, când au trecut pe lângă un felinar. E Șovu, ăla de i se zice Spânu, de-a spart el acu' vreo doi ani magazinele Faur, de pe Brestei. Ăla de a scăpat până azi din trei razii și i-a tăiat

pe doi din banda lui, că a aflat că voiau să-l toarne la poliție.

— Spânu, zici? Vardistul cel în vârstă își frecă bărbia gânditor. Ne iertați, domnu' comisar, da' trebuie să mergem să raportăm la Secție.

Milovan aprobă și cei doi dispărură după colț. Rămăsese singur și îl copleși tentația de a lăsa totul baltă, de a se urca într-un taximetru și de ajunge la gară. Încă ar fi avut suficient timp să prindă trenul de noapte spre București.

Clătină din cap, nemulțumit de nehotărârea care-l țintuia locului. Cum îi spunea bunicul când îl vedea luptându-se cu el însuși pentru a se lua după factorul rațional, într-o alegere ce trebuia făcută fără prea mult stat în cumpănire: „Ești balanță, Alexandre, și asta te face să încerci să calculezi mai mult decât trebuie. Într-o situație neclară, lasă-te pe mâna instinctului, el e cea mai bună călăuză, pentru că face apel la soluții pe care rațiunea, mai sigură pe sine și mai clară, nu le poate lua în seamă, tocmai fiindcă nu se bazează pe principiul cauză-efect."

Își mușcă buza de jos și se hotărî pentru instinct. Se uită cu atenție în jur, dar străduța care despărțea spitalul de biserică era pustie. Chiar și lămpile de prin case fuseseră stinse, singura lumină, slabă și îndepărtată, fiind aceea din vârful stâlpului de lemn, așezat lângă bordura străzii principale.

— Strada Vlăicii, murmură, aducându-și aminte de spusele vardistului, apoi traversă partea carosabilă și se strecură prin poarta de lemn a bisericii, dispărând în întunericul protector al zidurilor.

Grădina din jurul bisericii era plină de tufe de liliac și de corcoduși bătrâni, unul dintre ei întinzându-și crengile până în pridvorul înconjurat de arcade. Se lovi cu fruntea de una și abia se stăpâni să nu înjure, amintindu-și unde se găsea. Pipăi cu vârful pantofului treptele de cărămidă și le urcă, atent să nu se împiedice. Zări la timp dunga subțire de lumină, strecurată pe sub ușă și se opri la un pas de ea. Pipăi după clanță, o găsi și apăsă pe ea cât putu de încet. Scârțâitul balamalelor neunse îl determină să se oprească în prag.

Interiorul bisericii era iluminat de un candelabru uriaș în care ardeau lumânări groase de ceară. Sfârâitul fitilelor se transformase, ca și fumul albăstrui, într-un fel de fundal solemn. Milovan numără dintr-o singură privire 12 persoane așezate pe băncile de lemn de pe zidurile din stânga și din dreapta sa. În dreptul altarului, îl văzu pe Virgil Horațio Scărlătescu, îmbrăcat în costum negru, pantaloni cu manșetă dublă, haină la două rânduri, cu revere înguste și foarte oblice, cu lavalieră în carouri albe și negre la gât și cu nelipsitul trabuc între buze. Tocmai spunea ceva despre un fond de urgență, când acesta îl văzu, la rândul său, și rămase o clipă încremenit, după care înaintă în direcția lui și își deschise larg brațele, făcând să se alungească flăcăruile lumânărilor aflate deasupra capului său.

— În sfârșit, în sfârșit, dragă Milovane, credeam că te-am pierdut de mușteriu în prea tulburatele evenimente care s-au grăbit să cotropească orașul nostru provincial! Dar poftim, poftim încoace, nu sta în ușă! Vino să te prezint

stimabililor confrați ai fundației noastre și apoi să trecem la fondul chestiunii, pentru că timpul nu stă în loc și lucrurile tind să se precipite și să scape de sub control.

Fie ceva din vocea avocatului îl convinse că nu își alesese cel mai bun loc să se oprească, fie curentul de aer care îi înghețase transpirația pe șira spinării îl îndemna să-și modifice poziția, ceva îl obligă să intre în pronaos, pășind cu atenție pe scoarțele țărănești în culori aprinse. Ușa se închise singură în spatele său, cu un pocnet ușor. Înghiți în sec și nu știu cum să acționeze mai departe. Îl scoase din încurcătură tot Scărlătescu, care se apropie repede de el și îl trase de mâneca hainei spre naos. Se simțea asemenea unui bondar țintuit cu acul pe un petecuț de catifea, cu toți ochii aceia în care licăreau flăcările lumânărilor ațintiți asupra sa. Avocatul se opri în dreptul altarului și îl împinse ușor către strana din dreapta sa, apoi făcu o plecăciune teatrală către cei prezenți și arătă cu amândouă mâinile spre el.

— Stimați concetățeni, prieteni și colegi întru fundație, am nespusa plăcere și onoare să vi-l prezint pe domnul comisar de poliție Alexandru Milovan, pentru aducerea căruia am fost trimis de hotărârea comună a domniilorvoastre în Capitală. Aceasta este persoana pentru creșterea și educarea căreia ați contribuit cu sume modice de-a lungul a peste 25 de ani și care, iată, acum este pregătită să servească nobila cauză a „Fundației pentru Obiceiuri și Tradiții Arhaice". Domnule comisar...

Scărlătescu se trase un pas înapoi și-l pofti cu un gest elegant să vină în fața altarului. Milovan simți cum i se

urcă sângele în obraji. Îl încercă tentația de a se repezi înapoi către pronaos și de a o zbughi afară din biserică, încercând să găsească adăpost în întunericul binecuvântat al nopții. Ce anume îl îndemnase să abandoneze pentru a doua oară ideea de a se urca în tren și de a se întoarce în București, la rutina sa binecunoscută și salvatoare? Încăpățânarea de a vedea puțin peste gard, în curtea altuia, îl vârâse într-o încurcătură complicată și aparent fără ieșire. Pentru o clipă își aminti de chipul delicat și pe jumătate mirat al Corneliei și își spuse că merita să încerce să o ajute. Și, mai mult decât atât, voia să se ajute mai întâi pe el însuși: toți cei aflați în biserică știau o poveste stranie despre el însuși, de care el era complet străin.

— Mulțumesc, domnule avocat. Stimați domni...

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Deasupra capului, lumânările pâlpâiră cu putere, ca și cum o pală de vânt s-ar fi ridicat dinspre podea spre cupolă.

— Cred că lucrul cel mai interesant pe care ar trebui să-l cunoașteți despre mine este acela că nu știu nimic despre toată această situație, în care am ajuns fără voia mea. Azi-dimineață, urcând în acceleratul spre Timișoara, eram numai un foarte tânăr și foarte proaspăt numit comisar al poliției Regatului, așa cum a precizat ceva mai înainte domnul Scărlătescu. De atunci și până în clipa de față am fost otrăvit, am intrat în spital, am fost arestat ca posibil asasin al domnului Jean Mihail, concetățeanul dumneavoastră, am fost forțat să evadez și am fost adus de vardiști să particip la această adunare într-o biserică închisă, care, scuzați-mi nepriceperea, seamănă tare mult cu una

conspirativă. Așa că nu dumneavoastră trebuie să așteptați lămuriri de la mine, pentru că în mod limpede nu le am, ci eu aștept unele de la domniile-voastre, care să-mi lămurească pe cât posibil cavalcada nebunească de întâmplări prin care am fost obligat să trec și care se pare că nu s-a încheiat. Sau, cel puțin, nu încă.

Fusese, în mod clar, cel mai lung și mai coerent discurs public, pe care-l ținuse vreodată. Și, cumva, în subconștient se miră puțin de faptul că aplauzele celor de față întârziau să se producă. Apoi realiză că nu se găsea pe scena unui teatru și că nu juca un rol pe care-l acceptase de bunăvoie. Vorbise în fața unor oameni pe care nu-i cunoștea și care pesemne că aveau alte așteptări de la el.

Simți cum valul de adrenalină se potolește și se retrage în depozitul de unde ieșise brusc să-l susțină, iar genunchii încep să i se înmoaie. Se sprijini cu mâna dreaptă de marginea mesei, lovind ușor colțarul de argint al unui ceaslov. Dumnezeule, uitase cu totul că se afla într-o biserică și se comportase exact așa cum îl invitase prin gestul său explicit Scărlătescu – extrem de teatral. Obrajii i se îmbujorară și nu știu încotro să-și îndrepte privirea, ca nu cumva să întâlnească în calea ei vreo figură acuzatoare. Atingerea rece a metalului pe piele îl ajută să se concentreze asupra cărții de rugăciuni și să rămână nemișcat în așteptare. Auzi ca prin vis vocea triumfătoare a avocatului, fandând asemenea unui scrimeur aflat în urmărirea adversarului:

— Acum mă credeți? Am simțit cum, de-a lungul anilor, unii dintre domniile-voastre ați pus la îndoială afir-

mațiile subsemnatului. V-am promis un sol scrupulos al secretului. Iată-l în fața noastră, cu arma supremă în mână, gata să-l apere mai departe – propria sa inocență. FOTA și-a atins unul dintre scopuri în acest moment și îl sfidez pe oricare dintre dumneavoastră să încerce să afle taina, folosindu-se de orice fel de mijloace ar crede de cuviință.

Milovan ridică fața spre vorbitor, uitându-se atât de uluit la el încât dinspre băncile de lemn se auziră murmure și zgomote de trupuri care se foiau, frecându-și hainele de suprafața lustruită. Sfârâitul lumânărilor de deasupra capetelor păru că se amplifică pentru o clipă, apoi se transformă din nou în fundal sonor indecelabil. Mirosul de ceară topită era vag dulce și îl duse cu gândul la fagurii pe care bunicul Eliad îi scotea vara din stupi, după ce afuma albinele.

— Iar asta nu pentru că ar fi depus vreun jurământ religios sau laic în fața cuiva, orice jurământ poate fi încălcat, mai devreme sau mai târziu, istoria ne-a demonstrat de nenumărate ori adevărul unei astfel de sentințe. Ci pentru că nici măcar el însuși nu are habar de faptul că deține un secret atât de important.

— Dar îl deține oare cu adevărat?

Era vocea clară și bine timbrată a unei femei, venind din partea stângă, de undeva de foarte aproape de locul în care se găsea. Înainte să reușească să își mute privirea într-acolo, avocatul bătu de două ori din palme, stârnind din nou rumoare în rândurile celor prezenți.

—.Ei, bravo, bravo, scumpă doamnă și dragă poetă. Domnule comisar, îmi revine nobila misiune de a o intro-

duce pe doamna Elena Farago, unul dintre cele mai veridice talente literare pe care Oltenia le-a produs în acest început de secol XX și secretara de facto a fundației.

— Lasă exagerările și ditirambele în seama celor care fac sluj pentru ele, dragul meu Horațio. Meritele în acest domeniu ale domnilor Alexandru Macedonski și Traian Demetrescu nu pot fi puse în discuție, așa că să revenim la întrebarea pe care deja am formulat-o.

Ridică o mână și abia atunci Milovan reuși să o identifice în penumbră. Avea un profil grecesc, cu părul negru cârlionțat pieptănat cu cărare pe mijloc și tăiat scurt, deasupra umerilor, într-un stil care stârnise probabil unele comentarii din partea societății feminine locale. Nu era ceea ce s-ar putea numi o frumusețe imperială, dar fața avea trăsături clare, iar ochii erau mari, cu steluțe aurii pe iriși. Realizând că îi atrăsese atenția, i se adresă direct:

— Ei bine, domnule comisar, deții acest secret, despre care ne asigură colegul și prietenul nostru, sau nu?

Se simțea ca într-un joc de-a baba-oarba. Două forțe egale trăgeau de el în direcții opuse, parcă hotărâte să-l rupă în două, așa cum pățeau în vremuri demult apuse vinovații de crimă sau de trădare. Până să apuce însă să deschidă gura, Virgil Horațio Scărlătescu făcu doi pași în față, lăsându-l în umbră.

— Onorată adunare, se cuvine să subliniez faptul că ne aflăm la una dintre foarte rarele ședințe extraordinare ale fundației noastre. Și, ca atare, conducerea lucrărilor îi revine în exclusivitate președintelui ei. Care președinte, în fața domniilor-voastre, vă asigură că nu aveți nici cel

mai mic motiv să vă îndoiți de faptul că domnul comisar Alexandru Milovan deține exact informațiile de care avem nevoie pentru a reuși să descifrăm documentul care ar fi trebuit să ne parvină în această noapte, și pentru care ați fost convocați să participați la această adunare. Și nu vă cer să mă credeți pe cuvânt, ci să luați în considerare faptul că Alexandru Milovan a fost crescut și educat de domnul Buciuc Eliade, persoana care a renunțat la funcția de președinte al FOTA tocmai în scopul de a-l pregăti cum se cuvine pe solul purtător al mesajului mistic.

Avocatul făcu o pauză de efect, pregătind partea a doua a ditirambei cu care voia să-și vrăjească auditoriul. Milovan remarcă faptul că doamna Farago își ridicase evantaiul până în dreptul ochilor, ca pentru a-și ascunde jocul trăsăturilor feței ce i-ar fi putut trăda gândurile.

— Din păcate, domnii mei și scumpă doamnă Elena, lucrurile nu au evoluat așa cum am apreciat noi că trebuie să o facă. Istoria, materia preferată a domnului Buciuc, este plină de astfel de deraieri, care o fac să scape permanent din jugul voinței unora sau a altora. Din păcate sau din fericire, voința unui singur om sau a unui grup de oameni nu este de ajuns ca să o mențină pe un anumit curs, dinainte gândit și programat. Anticipând vremurile în care marile puteri ale Europei vor veni aici cu gând să cumpere sau să cotropească aceste teritorii, pentru a ajunge la comoara ascunsă în adâncuri, el a lărgit bazele fundației și v-a chemat să-i fiți membri, gata de acțiune, atunci când va sosi momentul. Și iată, dragii mei, momentul acela este acum aici – mari puteri, precum Germania, Por-

tugalia, Spania, Anglia, Suedia, Franța, Italia și Rusia au aflat despre darurile nevăzute cu care ne-a dăruit Cel de Sus și și-au trimis ambasadori să negocieze fie cumpărarea locurilor noastre sfinte, fie pacea Regatului.

Urmă cea de-a doua pauză, pentru amplificarea solemnității momentului final. Dacă ar fi avut un pahar cu apă, ca la tribunal, avocatul ar fi profitat să-și înmoaie buzele, sporind astfel efectul teatral. Cum nu avea decât ceaslovul și o cădelniță, își trecu mâinile prin păr, părând să recapituleze în gând succesiunea informațiilor pe care voia să le facă publice. Dacă ar fi fost un om al bisericii, își spuse Milovan privindu-l aproape cu fascinație, ar fi ridicat ceaslovul spre cer și ar fi invocat numele Domnului în ajutorul spuselor sale.

— Auzi, coane Virgile, mai taie din prezentare, nu suntem nici la slujba de duminică și nici în pledoarie la tribunal, ca să urmezi niște canoane stricte. Până la miezul nopții sunt mai puțin de două ceasuri și noi n-am aflat încă de ce ne-ai chemat aici.

Vorbise un bărbat așezat la numai doi pași de el și Milovan putu să-l vadă bine, chiar fără să se întoarcă în direcția lui. Era trecut binișor de 40 de ani și părul tuns scurt avea multe fire albe, în special deasupra urechilor. Mustața, în schimb, cu vârfurile răsucite în sus, era neagră precum cărbunele și îi dădea aerul unui personaj de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Își aduse brusc aminte de fotografia înrămată, de pe holul casei din Cernavoda, în care un bunic mult mai în putere, cu redingotă și plastron alb imaculat, era întovărășit de o parte și de cealaltă de

doi bărbați foarte sobri, cu pălării rotunde pe cap și cu bastoane subțiri în mâini. Cel din stânga avea o mustață exact ca a domnului care tocmai îl admonestase pe Scărlătescu.

Acesta tresări puternic, se holbă la interlocutorul neașteptat, apoi își frecă palmele și se răsuci spre el.

— Dă-mi voie, stimabile domn, să-ți fac cunoștință cu domnul Jean Chintescu, magistrat de profesie și cercetător amator al tradițiilor folclorice regionale legate de moarte și de procedurile arhaice precreștine ale îmbălsămării și înmormântării. Jean a elaborat o teorie extraordinară privitoare la cele trei zile în care mortul este păstrat în casă, înainte de a fi îngropat. Conform unor surse grecești pe care le-a studiat în original, tracii considerau că aceasta era perioada de timp necesară sufletului care părăsește corpul pentru a se adapta la lumea din centrul pământului, unde coboară imediat ce se eliberează de povara carnală. Jean consideră că timpul de trei...

— Horațio, îl întrerupse Elena Farago, coborându-și scutul improvizat din evantai, nu știu de ce am impresia că bați câmpii și că o faci chiar cu entuziasm. De ce nu vrei să treci la subiect?

Avocatul își vârî încet mâinile în buzunarele pantalonilor. Milovan abia își putu ascunde un zâmbet: arăta asemenea unui gangster din filmele americane și, dacă ar fi dat pulpana hainei într-o parte și ar fi scos de acolo o mitralieră, nu s-ar fi mirat prea tare. Se înclină în direcția magistratului, care îi fusese prezentat în acea manieră ciudată, dar se abținu să spună ceva. Nici nu ar fi avut ce.

Asemenea doamnei Farago și lui i se părea că avocatul joacă un teatru ieftin, profitând de orice prilej care i se oferea pentru a divaga, îndepărtându-se de subiectul pe care și-l asumase. Parcă se ferea să spună ceva important. Parcă încerca să tragă de timp, așteptând ceva... sau pe cineva.

— Dacă altceva nu mai este de discutat în seara asta, mie îmi permiteți să mă retrag.

Un bărbat în vârstă, cu pălăria așezată pe banchetă, alături de el, dădu să se ridice în picioare și stârni învolburarea flăcărilor lumânărilor de deasupra, care întinseră umbre dansând pe chipurile sfinților de pe pereți.

— Coane Pleșia, să avem iertare! aproape că strigă Scărlătescu și se grăbi să i se așeze în față. Nu vă supărați pe profesor că vorbește ca la școală și pe avocat că se poartă ca la tribunal. Uite, Jean știe de ce fac asta și nu s-a deranjat să-mi reproșeze maniera, ci numai timpul de care i se pare lui că nu profit. Luați loc, vă rog și mai aveți numai un minut de răbdare. Chiar și romanii, cât erau ei de eficienți în administrarea pedepselor, și tot au avut nevoie de o jumătate de zi pentru a obține rezultatul crucificării, în cazul lui Iisus. Dau acest exemplu pentru că tot ne găsim într-o biserică, nu?

Îl apăsă cu palmele pe umeri pe numitul Pleșia, determinându-l să se așeze la loc, apoi întoarse capul spre el:

— Milovane, profit de situație și îți fac cunoștință cu domnul Ionel Pleșia, latifundiar craiovean, cu gândire liberală, prieten al conului Ionel Brătianu, ale cărui interese politice le susține în orașul banilor. În fine, scumpă

prietenă, stimați domni, am să încerc să fiu... mai puțin prolix.

Scoase din buzunarul vestei un ceas rotund, cu lanț de argint, săltă capacul și se uită la cadran.

— Ar mai fi vreo cinci minute. Să sperăm că nimeni nu mai întârzie în seara asta. Altminteri, chiar că va trebui să începem discuția, cu toate că după aceea o să se lase cu fulgere și trăznete. Îndrăznesc să spun chiar că...

Glasul politicos dar ferm al Elenei Farago se înălță din spatele evantaiului:

— Horațio!

— Ei, bine, da, am înțeles apropo-ul, madam, nu e nevoie să fiu pus la punct de două ori la rând. După ce îl veți cunoaște pe invitatul din seara asta, veți înțelege de ce am fost nevoit să fac tot acest exces de energie verbală și să...

Nu avu nici de data asta noroc să-și ducă fraza până la capăt. Ușa bisericii se deschise larg și flăcările lumânărilor se alungiră în direcția iconostasului. Un cap acoperit cu o pălărie mare, cu boruri lăsate, se ivi în pronaos, păru că studiază adunarea, apoi se retrase. Dinspre pridvor se auzi un murmur. Cu coada ochiului, Milovan o văzu pe femeie lăsând evantaiul într-o parte și aplecându-se ușor către vecinul din dreapta sa. Acesta, un domn foarte slab, cu oasele feței puternic reliefate, stătea nemișcat, cu privirea ațintită asupra stâlpilor de la intrare.

După câteva clipe, un al doilea bărbat, îmbrăcat într-un trenci lung, cenușiu, cu capul acoperit cu o pălărie asemănătoare cu cea care pătrunsese prima în biserică, și cu mâinile în buzunare, coborî treapta de cărămidă și păși

pe poteca uzată care făcea legătura între ușă și iconostas. Înainta încet, cercetându-i cu privirea pe cei așezați pe bănci. Când ajunse în fața avocatului, își săltă borul pălăriei cu un deget și dădu ușor din cap. După care se apropie de banca din stânga sa și se așeză pe unul din locurile libere. Ușa se închise fără zgomot în urma lui și Milovan își închipui cum primul bărbat se proptește cu umărul de tocul ușii, cu o mână agățată de hamul de piele de sub umăr și cu cealaltă aruncând în gură semințe de floarea-soarelui. Nu știa cine ar fi putut să fie personajul din fața sa, dar cu siguranță cel din pridvor era unul dintre băieții de la Siguranță, specializat în paza și protecția persoanelor importante. Ar fi recunoscut ținuta și felul de a se mișca și dintr-o mie de altele asemănătoare.

Avocatul Scărlătescu își duse mâna la cravată și îi reașeză nodul la mijlocul plastronului. Înghiți în sec, vizibil emoționat, după care schiță un început de plecăciune în fața ultimului sosit. Deși nu vedea decât patru dintre chipurile celorlalți membri ai fundației, Milovan simți unda de emoție care plutea în aer, ridicată dinspre ei și amestecată cu izuri slabe de transpirație, de parfumuri scumpe și de fum de lumânări. Încercă să vadă fața invitatului, dar umbra aruncată de borul pălăriei nu lăsa să se întrezărească decât o dungă neagră, acolo unde ar fi trebuit să se afle buzele. Posibil o mustață, își spuse el, iritat deja de numărul mare de necunoscute în care intrase de unul singur. Ori poate că nu, poate că exista un destin, un plan ascuns care-l făcea să joace asemenea unei păpuși de lemn prinse de ițele manevrate de un păpușar iscusit, dar

invizibil din cauza panoului care-l ascundea de ochii publicului și al păpușilor ce se agitau pe scena improvizată. Pentru că adunarea din biserică nu era altceva decât o improvizație, de asta era sigur.

— Hmm, își drese vocea Scărlătescu, îndreptându-și spatele, scumpă doamnă Elena... stimați domni și prieteni... am deosebita plăcere și onoare să-l introduc pe Maj... hmm! Scuzați.

Își drese din nou glasul, hârâind ușor din capul pieptului. Făcu un gest larg, arătând spre bărbatul cu pălăria pe cap.

— Vi-l prezint, deci, pe domnul... ăăă... pe domnul Carol Caraiman, cel mai important susținător al fundației noastre, cel care poate avea îndreptățita pretenție de a prelua...

— Scărlătescule, lasă dracului pălăvrăgeala și treci la subiect! Delegațiile sosesc în decursul acestei nopți și noi nu avem habar despre ce ar trebui să punem pe masa de negociere. *Was für eine Dummheit, mein Herr,* să socotești că am venit până în târgul ăsta de două parale doar ca să ne întindem la taifas.

Pentru prima oară de când îl cunoscuse, îl văzu pe avocat încurcat. Se înroșise în pomeții obrajilor și își dusese mâna dreaptă din nou la cravată, trăgând de nod într-o parte pentru a respira mai ușor. Dar și celelalte persoane din biserică nu păreau tocmai în largul lor: se aplecau unii spre alții, șușotind cu uimire și chiar cu un început de teamă.

— Vă rog să mă iertați, Maj... domnule Caraiman. Desigur, dată fiind iminența evenimentelor, nu vom mai stărui

în zona formalităților. Am să dau cuvântul doamnei Elena Farago, secretara fundației, să prezinte situația de facto. Scumpă doamnă, Regele... Pardon, domnul Carol Caraiman, vă ascultă.

Regele!

Alexandru Milovan tresări atât de puternic, încât atinse cu cotul sfeșnicul de alamă de pe iconostas. Lumânarea înfiptă în el tremură și căzu alături, cu un sunet înfundat. Magistratul Jean Chintescu îl privi drept în ochi cu îngăduință, dar și cu surprinderea celui care nu înțelegea scopul prezenței sale acolo.

Regele Carol al II-lea, venit la adunarea unei fundații despre care el nici măcar nu auzise până în acea zi! Habar n-avusese că acest Virgil Horațio Scărlătescu, fanfaron, beligerant de scenă și actor până în măduva oaselor, avea relații atât de sus-puse, încât reușise să-l determine pe însăși Majestatea Sa să vină la Craiova pentru a participa la această ședință stranie. Își trecu o mână peste față, dar în mod sigur nu visa. Știa, ca mai toată lumea, de pseudonimul Carol Caraiman, pe care Regele îl folosise după abdicarea din 1925, când fugise la Paris cu Elena Lupescu. Era însă pentru prima dată când îl auzea folosit în apropierea sa și înțelese că acesta sosise incognito în orașul de pe Jiu, cel mai probabil cu intenția de a participa la negocierile comercialo-politice puse la cale de statul german, și care urmau să înceapă a doua zi la amiază.

Un bărbat așezat mai aproape de ușă își drese glasul, să spună ceva, dar Scărlătescu interveni, ridicând o mână și poftind-o din nou pe secretara fundației să ia cuvântul.

Femeia își strânse evantaiul, se ridică, schiță o reverență în fața invitatului de onoare, după care arătă cu degetul de jur-împrejur, dorind să le atragă atenția asupra locului în care se găseau.

— Din cauza lipsei acute de timp, îmi cer scuze pentru faptul că va trebui să intrăm direct în subiect. Și aș începe cam așa: nu mă îndoiesc de faptul că întâlnirea noastră nu este deloc întâmplătoare între aceste ziduri. Deși domnul avocat ar avea de subliniat faptul că, fiind inopinantă, nu a avut alte variante de alegere și a trebuit să se mulțumească cu ceea ce a găsit la îndemână. Din punctul său de vedere, este pură întâmplare faptul că preotul a fost dispus să ne împrumute cheia pentru a avea acces înăuntru. Pe de altă parte, cu toții suntem creștini ortodocși, iar credința noastră exclude rolul întâmplării în faptele noastre cotidiene. Așa că îndrăznesc să-l contrazic și afirm că biserica aceasta nu s-a întâmplat să ne fie în drum, ci ne-a fost scoasă în cale de Dumnezeu pentru a duce la bun sfârșit ceea ce fundația noastră a fost chemată să întreprindă, în această primă parte a secolului al XX-lea. Altfel spus, între ceea ce urmează să auziți și credința noastră religioasă nu există niciun hiatus, iar cele două elemente se completează perfect unul pe celălalt.

Aruncă o privire scurtă către avocat, iar acesta înclină ușor din cap și merse să se așeze pe banca opusă celei pe care stătea Carol Caraiman. Rămăsese singura persoană în picioare, constată cu o urmă de interes Alexandru Milovan și se întrebă de ce nu se așezase și el până atunci. Poate pentru că cele ce aveau să urmeze solicitau prezența

sa în picioare, gata de acțiune, descoperi el și își atinse, ca din întâmplare, tocul gol al armei de sub braț.

— Poate că domnul Caraiman se întreabă ce legătură directă poate să existe între o fundație care se ocupă cu obiceiuri și tradiții strămoșești și problema de politică externă cu care se confruntă Regatul de mai bine de o jumătate de an – lipsa de garanții militare pe care le solicită Noii Antante, pentru păstrarea unui statut de neutralitate în caz de război. Ei bine, domnule, am certitudinea că măcar două delegații din cele șase care vor ajunge în curând la negocieri știu ce anume vor să-i ceară guvernului român (este vorba despre Germania și Austria), iar alte două au insuficiente informații, dar speră să se ghideze după felul în care vor evolua lucrurile mâine. Doar Rusia și Italia se prezintă la întâlnire cu speranța că vor avea și ele ceva de câștigat, iar dacă nu, măcar vor ști că au încercat.

O mână se ridică din imediata apropiere a Regelui.

— Da, domnule Iulian Vrăbiescu.

Bărbatul înalt și distins, cu un început pronunțat de chelie în creștet, se ridică încet de pe bancă, făcu o reverență ușoară în direcția Regelui și i se adresă direct, în timp ce arăta cu mâna dreaptă către celelalte persoane din jur:

— Majestate... domnule Caraiman, nu am primit delegație pentru a vorbi în numele altora, așa că voi vorbi doar în numele meu. Nu am fost informați despre sosirea dumneavoastră la această ședință, așa că îmi permit să vă cer scuze pentru lipsa completă de protocol cu care ați fost primit, ca și pentru încăperea inadecvată ce servește

acestui scop. Consider că președintele nostru, domnul avocat Virgil Scărlătescu, a greșit grav, încălcând toate prevederile statutului...

— Frumoase vorbe, dar numai prostii! Carol Caraiman pocni din degete și îl fulgeră cu privirea pe vorbitor. Numai prostii. Nu v-am spus, Vrăbiescule, că nu mai avem timp pentru finețuri de protocol? Ce mama dracului mă faci să-mi pierd timpul cu ele? *Oh mein Gott,* parcă am nimerit într-o *Heim für Gehörlose* și nu într-o societate de oameni cu scaun la cap. Am venit aici să fiu sfătuit și când colo primesc scuze și ditirambe poleite.

Iulian Vrăbiescu ascultă nemișcat apostrofarea regală, apoi se înclină din nou.

— Voiam numai să îi atrag atenția domnului Caraiman asupra faptului că niciunul dintre noi nu am fost informați nici cu privire la vizita dumneavoastră și nici la scopul acestei adunări. Cu alte cuvinte, nu vom avea ce fel de sfaturi să vă dăm și consider că totul este cu adevărat o pierdere de timp, așa cum ați subliniat.

Se retrase un pas și se așeză, cu spatele atât de drept de parcă ar fi înghițit un par.

— He-he, se vede că Majestatea Sa nu l-a iertat pentru atacul din 1931, pe când era vicepreședinte la Senat, șopti chiar lângă urechea lui vocea lui Scărlătescu, făcându-l să tresară. Acum e timpul să intervin, dacă-mi permiți...

Se dădu într-o parte, gata să se ciocnească de avocat, care ajunsese în spatele său pe neobservate. Scărlătescu îl prinse de cot și îl făcu să stea locului, apoi îl ocoli și se opri lângă iconostas.

— Domnule Caraiman... stimați confrați întru credința în puterile ascunse ale neamului. Ceea ce a spus adineauri domnul Vrăbiescu este cât se poate de adevărat. Această adunare este pentru domniile voastre una ad-hoc, precum divanurile acelea politice de pe vremuri, ha-ha! – din Țara Românească și din Moldova lui Cuza. Dar pentru mine, pentru scumpa doamnă Elena și pentru... pentru distinsul domn Carol Caraiman, aici de față, cu siguranță că nu. Singurul lucru ales cum spuneam ad-hoc este spațiul de desfășurare, recte această bisericuță, care poartă hramul Maicii Domnului, deci, într-un fel sau altul, ne aflăm sub protecția ei.

— Scărlătescu! mugi glasul întărâtat al Regelui. Iar ai trecut șanțul!

Avocatul se opri în plin discurs, cu ultimele cuvinte încă nerumegate pe limbă. Făcu din nou o reverență, își șterse fruntea cu o batistă cu monogram, pe care o vârî în buzunarul de la piept al vestei, apoi se răsuci spre bărbații așezați pe băncile lungi fixate de-a lungul pereților.

— Voiam doar să subliniez că, în mare parte, lucrurile sunt deja aranjate. Iar acum este nevoie doar să le finalizăm. Revin la prietena noastră dragă, Elena, și am să o rog să facă un scurt rezumat al informațiilor despre fundație, astfel încât invitații noștri (aruncă o privire scurtă în direcția celor doi) să-și facă o idee clară asupra scopului acestei ședințe.

Se așeză pe bancă, tamponându-și încă o dată fruntea. Avea ceva din trăsăturile unui Mefisto carnavalesc, își as-

cunse Milovan zâmbetul în spatele dosului palmei, prefăcându-se că tușește.

Se vedea bine că Elena Farago era o poetă obișnuită cu publicul. Știa ce gesturi sunt menite să capteze atenția, ce tonuri ale vocii o mențin la un nivel acceptabil de atenție, în fine, dacă nu jucase în piese de teatru până atunci, avea toate șansele să fie acceptată la o probă.

Începu prin a preciza faptul că fundația FOTA, al cărei secretar ajunsese datorită stăruințelor avocatului Scărlătescu, era o organizație culturală secretă, constituită în deplin acord cu legile și cu Constituția Regatului. Că număra peste trei mii de membri, risipiți pe toată întinderea țării, dar și în străinătate, mai cu seamă în vestul continentului. Că nu fusese înființată în vremurile actuale, ci dura de peste două mii de ani, doar denumirea și țelurile aparente variind de la secol la secol, pentru a nu deveni ținta represaliilor vreunui domnitor zgândărit în orgoliul său de atotputernicie asumată sau chiar a altor organizații statale sau private, care era posibil să vadă în ea o amenințare la adresa propriilor existențe.

Caraiman ridică o mână, întrerupând-o.

— Și de unde știți, mă rog... de unde știți, ziceam, că are o vechime atât de mare?

Elena Farago privi întrebător în direcția lui Scărlătescu. Acesta înclină ușor din cap.

— Există un zapis. Un act întocmit într-o cancelarie geto-dacă și parafat cu pecetea regelui Lisimah. Dar și acest act este doar o copie, după un original mult mai vechi.

— Și ce scrie în el?

Vocea Regelui, cu tot accentul său german, se auzea foarte clar sub bolta bisericii.

— Se recunoaște dreptul unui tarabostes local, Mucaporis, fiul lui Brașu, de a utiliza fântâna de la Argidava, lângă Corabia, pentru a furniza apă vindecătoare de bolile trupești oamenilor din vetrele sale, dar cu obligația de a respecta ritualurile religioase ale druizilor ce au săpat-o și au întărit-o cu magia lor străveche, care a pus-o în contact cu tărâmul ascuns de sub pământ.

— Va să zică, strămoșii daci ai acestui neam credeau în existența unui tărâm ascuns?

— Nu știm cu exactitate dacă e așa. Femeia ridică din umeri și se uită iar spre avocat, dar acesta nu reacționă. Am spus doar că în acest act se vorbește despre o sectă religioasă a druizilor, care a ajuns pe teritoriul vechii Dacii și a săpat mai multe fântâni, pe care le-au umplut cu magie primordială și le-au făcut astfel să intre în contact cu o cavernă interioară uriașă, considerată un tărâm ascuns ochilor obișnuiți.

— Fântâna de la Capidava! Alexandru Milovan făcu un pas în față și adăugă aproape fără voia lui: Bunicul Eliade a auzit o astfel de... de poveste, în cursul unei cercetări arheologice pe care a făcut-o în urmă cu mai mulți ani la vechea cetate romană din zonă. Acolo există o fântână, cu trepte din piatră, pe care cobori până departe sub Dunăre, și ajungi la un lac cu apă termală, vindecătoare de reumatisme și de alte boli ale oaselor. Acea apă, amară

și fierbinte, ar urca tocmai din fundul pământului, unde se află o cantitate nesfârșită de astfel de lichid.

Se opri să-și tragă răsuflarea și realiză că lumea se holba la el ca la un arhanghel coborât din cer prin turla bisericii.

— Vă rog să mă scuzați... se bâlbâi. Am intervenit când nu... Promit că nu se va mai repeta.

Se trase cât mai aproape de diaconiconul în care erau ținute hainele de slujbă ale preotului. Regele făcu un semn poruncitor și avocatul se ridică și îl împinse ușor înainte.

— Cine ești dumneata, mein Herr?

Pentru o clipă, Milovan simți că nu mai putea să respire și își auzi inima răpăind în coșul pieptului asemenea unei tobe militare. Întâmplarea îl scosese în calea celui mai important personaj din Regat, iar nechibzuința atrăsese atenția acestuia asupra lui. Paisprezece perechi de ochi stăteau ațintiți spre el și se întrebă dacă nu ar fi fost cazul s-o ia pur și simplu la fugă pe coridorul dintre bănci. Își aminti la timp însă de bărbatul care aștepta dincolo de tăblia groasă a ușii, cu mâna pe tocul revolverului. Înghiți în sec și își ridică privirea asupra Regelui.

— Alexandru Milovan, comisar în Poliția Capitalei.

— Cred că domnul Caraiman a vrut să te întrebe pentru ce motiv ai ajuns aici, în sânul acestei organizații secrete.

— De unde știi tu, Scărlătescule, ce am avut în minte să întreb? tună Regele, părând gata să se ridice de pe bancă. *Trockene Enden*... În țara asta afurisită, toată lumea are pretenția de a-mi citi gândurile?

— Domnule Caraiman... Majestate... Încercam numai să îl ajut pe bietul băiat, care pare destul de timorat că se găsește în fața voastră.

— În sfârșit... Regele făcu un semn nerăbdător din mână. Chiar așa, pentru ce motiv te afli aici și acum, domnule?

— Am fost adus aici de domnul avocat, care nu a binevoit să-mi spună un motiv foarte clar. Dacă există unul, atunci numai el îl cunoaște și vi-l poate expune.

— Chiar așa, domnule? Regele îl privi curios, ca pe o insectă rară înfiptă cu un ac în catifeaua insectarului. Are dreptate, Scărlătescule?

— Majestate... ăăă... doresc numai să vă reamintesc faptul că în urmă cu două zile ați semnat un ordin prin care un anume comisar al poliției Capitalei, la alegerea subsemnatului, va putea fi detașat în cadrul prefecturii Olteniei și va putea primi pentru o perioadă determinată de timp o funcție, pe care am lăsat-o în alb pentru a fi completată numai în caz de necesitate.

— Îmi amintesc. Despre el era vorba?

— Da, despre domnul comisar Alexandru Milovan.

— Astea, Mein Herr, sunt doar prostii! Regele izbi cu pumnul în bancă. Încă nu am auzit pentru ce naiba m-ai adus aici.

O lumânare sfârâi deasupra capetelor și se stinse.

Semn rău, gândi Milovan și se strădui să devină una cu diaconiconul de care se sprijinea. Va să zică, era chiar așa cum începuse să înțeleagă: Scărlătescu nu se întâlnise întâmplător cu el în tren. De fapt, îl supraveghease cu atenție, ca să fie sigur că ajunge în Craiova, având în buzu-

nar un ordin semnat chiar de Rege, care îl privea pe el. Mai mult, începea să presupună și că expedierea sa din biroul chestorului-șef, cu o scrisoare în alb către Nichita Columbeanu, nu fusese decât un alt truc menit să-l scoată din Capitală fără să atragă atenția cuiva care l-ar fi avut sub supraveghere. Cineva care ar fi putut să aibă un spion infiltrat în Chestura Generală a Regatului.

Avocatul ridică ambele brațe, invitându-i pe toți să aibă puțină răbdare și să continue să o asculte pe doamna Farago.

— Iubită prietenă...

Aceasta se înclină în fața domnului Caraiman și își reluă expozeul.

Romanii înșiși nu ar fi venit în Dacia doar pentru a-și extinde imperiul și pentru a-și plăti o parte din datoria publică cu aurul acesteia. Era interesant de remarcat că ei nu fuseseră interesați de Transilvania, iar locuitorii de acolo trăiseră în liniște după ce Decebal își încheiase marile bătălii cu ei. Dacia Felix romană cuprindea întreaga Câmpie a Dunării, până la vărsarea ei în mare prin cele trei guri. Adică exact regiunea în care se întâlneau peste tot mlaștini și bălți cu apă sărată și amară, așa cum a precizat și comisarul Milovan, făcând referire la Capidava.

— Aurul, sclavii, grânele și sarea pe care le-au luat ca pradă de război au constituit numai cireașa de pe tort. Compoziția blatului, adică a tot ceea ce era mai important, a rămas însă cunoscută doar unei mâini de oameni, ingineri militari veniți odată cu armatele și care primiseră indicații precise de la cezar de a găsi și marca pe hărțile

vremii punctele prin care această apă ciudată, cu proprietăți curative miraculoase, ieșea din sol. Istoricii romani ai perioadei au consemnat că, în mai puțin de cinci ani de la încheierea ostilităților, majoritatea soldaților răniți în lupte s-a recuperat, iar veteranii au primit pământ în proprietate pentru serviciile aduse, iar aceste parcele au fost aproape în exclusivitate pe aceste terenuri sărăturoase.

Elena Farago își duse mâna la gură și tuși, după care își drese vocea. Era asemenea unei zeițe din Pantheonul grec, își spuse Milovan, observând-o cu atenție. Nu avea ceea ce se chema o frumusețe clasică, cât mai degrabă una distinsă, o nobilă din alte vremuri, care ar fi putut să stea pe un tron fără să surprindă pe nimeni pentru această poziție socială foarte înaltă.

Cineva, așezat pe același rând cu Regele, tuși puțin, încercând să atragă atenția.

— Da, domnule Marincu.

— Aș vrea numai să știu ce legătură exactă există între aceste povești frumoase și scopul adunării fundației noastre în acest lăcaș de cult. Dacă se poate, foarte succint. Mulțumesc.

Rămăsese complet în umbră, așa încât Milovan nu reuși să zărească decât licărul unei perechi de ochelari cu ramă de baga. Scărlătescu se ridică din nou în picioare și îi ceru din priviri o clipă de răgaz femeii. Aceasta înclină încet din cap.

— Foarte pe scurt, așa cum ați cerut: delegațiile care încep să sosească mâine au același scop ca și trupele ro-

mane: să obțină accesul la zonele de contact cu subteranul care adăpostește această apă miraculoasă, extraordinară pentru vindecarea soldaților, în perspectiva unui război apropiat. Acum două zile, domnule Marincu, armata germană a intrat în Austria și a anexat-o. Aceasta este încă o informație secretă, dar ținând cont că de mâine va apărea în toată presa Regatului, nu are rost să nu o luăm în calcul. Faptul că lucrul acesta s-a făcut fără vărsare de sânge nu înseamnă însă mare lucru. Locuitorii din Boemia nu vor da dovadă de aceeași afecțiune pentru cei care îi vor invada până la sfârșitul anului. Acum ați înțeles sau e nevoie să explic altfel?

Și, pentru că întrebarea rămase fără răspuns, avocatul îi făcu semn poetei să continue.

— Hărțile romane ajunseseră în custodia împăraților, care profitaseră de ele atâta vreme cât reușiseră să păstreze Dacia în granițele imperiului. Apa miraculoasă era transportată în amfore mari, sigilate cu smoală și purtând parafa casei imperiale, peste tot unde armata romană dădea lupte, făcând minuni acolo unde priceperea omenească a doctorilor nu mai avea cum să rezolve cazurile. I se spunea „apă vie" și pe tema ei apăruseră nenumărate povești. Chiar și aceea că Hercule ar fi fost primul semizeu ce se vindecase după ce se scăldase în apa fierbinte din căldările de piatră ale munților Cernei. Apoi retragerea aureliană, începută în anul 271, făcuse să cadă în uitare informațiile privitoare la apa vie, chiar dacă pentru o vreme o parte din cohortele romane, mai ales cele staționate la Dunăre, continuaseră să aibă acces la izvoarele

cele mai apropiate de ele. Dar documentele referitoare la poziționarea lor și, mai ales, hărțile militare pe care erau consemnate, dispăruseră pentru totdeauna în marile zguduiri care au prefațat prăbușirea Imperiului Roman și destrămarea sa în cele două părți, numite de Apus și de Răsărit.

— Dacă acele hărți s-au pierdut sau nu, acesta este un lucru discutabil. Cert este însă faptul că împăratul Traian a dispus de o copie după o hartă foarte veche. Druizii care au desenat-o făceau parte dintr-un ordin străvechi în Europa acelor timpuri și descoperiseră asemenea izvoare din nordul înghețat al vikingilor și până în sudul însorit al maurilor. Când l-au numit pe Zamolxis mare gutuater invocator și l-au așezat la marginea lumii civilizate, ca pe un scut spiritual împotriva barbariei ce cobora din răsărit, i-au trasat ca sarcină să țină la zi această hartă, întrucât izvoarele divine secau și apăreau asemenea tuturor izvoarelor lumii. Știind că singur nu putea să facă asta, cu toate cunoștințele sale, Zamolxis a înființat o organizație religioasă și militară secretă, care își propunea exact acest lucru: să mențină actuale informațiile hărții și să o protejeze de dorințele pământene ale conducătorilor care ar fi vrut să o folosească asemenea unei arme. Imperiile au crescut și s-au prăbușit, domnitorii s-au perindat pe rând la putere, populații întregi s-au mutat dintr-o parte în alta a globului, țările și-au trasat granițe și le-au tot modificat, dar acea organizație a rămas de la începuturi și până astăzi aceeași, unită în jurul unui țel unic: să protejeze taina izvoarelor. Pentru că, domnilor,

aceasta este motivația pentru care ne-am adunat în acest sfânt lăcaș, cum îi spunea domnul Marincu. În fața acestei minuni a naturii, toți suntem egali, fie că suntem regi, bogătași sau simpli cetățeni.

Copia hărții lui Traian nu se pierduse, ci fusese doar ascunsă. După prăbușirea imperiului și impunerea creștinismului ca religie principală pe continent, ea a ajuns în mâna papilor, iar de aici în cea a organizațiilor religioase militare pe care papalitatea le-a impus omenirii și care aveau același scop ca și FOTA. Este vorba despre ordinul Cavalerilor Ospitalieri și cel al Cavalerilor Templieri. În foarte lunga lor existență, acestea au completat-o cu izvoarele descoperite în Țara Sfântă, dar și în țările arabe unde au ajuns ca soldați sau comercianți. Pentru că apa vie se găsea peste tot sub pământ, atâta doar că numărul locurilor prin care ieșea la suprafață era în unele părți ale globului mai mic, iar în altele mai mare. Existau informații conform cărora regina Isabela a Spaniei îi înmânase o astfel de copie lui Columb și îl însărcinase să descopere izvoarele din Lumea Nouă. Poate că reușise ceva în privința asta. Poate că nu. Cert este că aceeași Coroană spaniolă îl trimite într-o a doua misiune pe această temă, expusă în mod explicit, pe conchistadorul Juan Ponce de Leon, care afirmă într-o scrisoare adresată majestății sale că a descoperit-o în peninsula Florida.

— Este apa care a vindecat ca prin miracol rănile lui Iisus și i-a dat din nou viață, spuse poeta, în încheiere.

Biserica se umplu brusc de vociferări și zgomot de trupuri frecate de lemnul băncilor.

— Păi, atunci... de unde... de ce vin ăștia peste noi, ca să negocieze accesul la izvoare? strigă o voce necunoscută, reușind să-i acopere pe ceilalți. Cel puțin italienii... hei, tăceți naibii o clipă, cațelor! Repet: cel puțin italienii și spaniolii au copii ale acestei hărți, nu?

Pronaosul se transformase într-un furnicar. Toți participanții săriseră în picioare și se străduiau să ajungă în față, ca să vorbească direct cu secretara fundației. Cineva împinse un lumânărar, care se prăbuși cu zgomot pe podeaua de cărămidă smălțuită, împrăștiind peste tot mucurile lumânărilor consumate. În vacarmul care urmă, pocnetul ușii masive, izbită de perete, trecu aproape nebăgat în seamă, dar cel al glontelui tras în aer îi făcu pe toți să încremenească și să se holbeze unul la altul. De sus se prăbuși o ploaie de cioburi de vitraliu peste capetele lor și câțiva țipară când bucățile colorate de geam le crestară pielea capului sau obrajii.

— Toată lumea cu fața la perete și cu mâinile la cap! se auzi o voce puternică și încordată asemenea unui arc înainte de a slobozi săgeata din coardă. Îl împușc fără avertisment pe cel care face altfel.

Milovan observă că amenințarea își făcu imediat efectul: toți își încrucișară palmele la ceafă și se întoarseră încet și mormăind tot felul de sudalme către sfinții de pe pereți. În timp ce făcea același lucru, avu timp să-l vadă pe Rege cum le face semn lui Scărlătescu și Elenei Farago să se apropie. După ce schimbară mai multe cuvinte în șoaptă, avocatul reveni lângă diaconicon și bătu din palme.

— Domnilor, puteți să vă întoarceți cu fața spre noi. Dar am rugămintea să păstrați încă mâinile la ceafă, altfel s-ar putea întâmpla o tragedie nedorită.

Pentru prima dată, Milovan reuși să-i vadă clar pe toți cei 12 membri ai fundației și, deși nu-i cunoștea personal, i se păru că frica reușise să-i umanizeze pe toți, scoțându-i din anonimat și conturându-le trăsăturile fețelor.

— Prin purtarea dumneavoastră nesăbuită ați periclitat siguranța fizică a înaltului nostru oaspete, iar glonțul tras adineauri a alertat de bună-seamă poliția și vardiștii. Mă aștept ca în cel mult 10 minute locul să se umple de lume. Vă rog să părăsiți incinta imediat după ce Maj... după ce domnul Carol Caraiman va ieși în stradă. Aveți la dispoziție doar puține minute ca să vă faceți nevăzuți. Mâine veți rămâne în locuințele dumneavoastră, așteptând să primiți vești telefonic sau prin curier. Ăăă... domnule Caraiman, după dumneavoastră.

Regele se ridică și, înainte de a-și trage borul pălăriei peste linia ochilor, îi aruncă o privire scurtă, ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte ceva. Apoi își vârî mâinile în buzunarele trenciului și porni cu pași mari spre intrare. Trecu pe lângă paznicul de corp și ieși în pridvor. Paznicul vârî pistolul în hamul de sub braț și se grăbi să-l urmeze. Imediat, lumea se bului să iasă, înghiontindu-se și murmurând blesteme.

— Dumneata mai rămâi, Milovan.

Se opri chiar în dreptul femeii, care rămăsese ultima și părea că îi așteaptă. Curentul stârnit între vitraliul spart și ușa deschisă la perete stinsese deja o parte din lumâ-

nări și mirosul greu al fumului îl făcu să tușească. Scoase batista și își șterse buzele.

— Parcă spuneați că vine poliția.

— Exact așa spuneam. Dumneata vei rămâne să-i aștepți.

— Horațio, cred că glumești!

— Nicidecum, Lenka. Scărlătescu se scotoci în buzunarul de la piept și scoase o coală de hârtie împăturită în patru, pe care i-o întinse. Un șef trebuie să-și aștepte subalternii, nu? E o dovadă de bună creștere. Tocmai ai fost numit în funcția de chestor al poliției din plasa Olteniei. Felicitări, domnule Milovan. Nu știu cum faci, dar observ că la fiecare 12 ore mai obții o avansare. Dacă lucrurile continuă în ritmul ăsta, pesemne că mâine seară vei fi chestorul-șef al Poliției Regatului.

Milovan își ținu respirația o clipă. I se părea că avocatul își bătea joc de el, dar acesta nu zâmbea deloc și îl împungea cu hârtia în pieptii hainei. O luă și o despături. În lumina slabă și tremurătoare, primul lucru pe care îl zări fu antetul Casei regale: vulturul galben, cu coroana de oțel pe creștet și cu sabia și sceptrul regal în cele două gheare.

Era un act oficial, deși nu se vedea nicăieri vreun număr de înregistrare și nici vreo ștampilă. Poate că nu era nevoie, își spuse, apropiind hârtia de ochi. I se părea caraghios să și-l închipuie pe Rege ștampilând vreun document, ca un conțopist oarecare. Pesemne că simpla hârtie cu antetul era mai mult decât suficient. Își văzu numele și funcția completate cu un scris nervos, ascuțit, aplecat spre dreapta.

— Ar trebui să mulțumesc cuiva? întrebă, străduindu-se să ascundă tăișul caustic al cuvintelor.

— Felicitări, domnule Milovan, interveni doamna Farago și îi întinse mâna. Mă bucur că o parte din predicțiile făcute de prietenul meu Horațio au început să prindă contur.

— Vreți să spuneți că domnul a știut că subsemnatul va ajunge chestor?

— Lenka vrea să spună că nu este timpul potrivit pentru întrebări și răspunsuri. Aud deja tropot de bocanci pe stradă.

— Și când va veni acel timp, domnule avocat?

Scărlătescu îl bătu pe spate și arătă spre locul ocupat până atunci de Carol Caraiman.

— Știu și eu? Poate niciodată, domnule chestor. Sau poate chiar mâine. Timpul este umbra noastră, nu? Dacă apucăm ziua de mâine, poate că acel timp va aduce toate răspunsurile. Ia loc acolo, te rog, și primește-i cum se cuvine pe amploaiați. Ține-le un discurs. Mobilizează-i. Anunță-i că în noaptea asta și mâine nu vor avea nici vreme de odihnă, nici de masă. Apoi adună-i pe toți la prefectură. Ajung și eu, înainte de miezul nopții, ca să punem lucrurile la cale. Inima sus, domnule chestor! Ții în mâini o parte din soarta Regatului.

Se lăsă pe banca goală, simțind că i se taie picioarele.

— Se întâmplă ceva, domnule avocat?

— Tot timpul se întâmplă ceva, nu? Scumpă doamnă, după dumneata. Dar nu pe ușă...

Milovan întinse palma și-l apucă de braț.

— Ceva rău, vreau să spun? Și, dacă da, cât de rău?

Scărlătescu îi desprinse degetele cu blândețe. Își aplecă fruntea într-o parte și îl privi preț de câteva clipe, fără să clipească. Deasupra capetelor lor, alte câteva lumânări fumegară și se stinseră, emițând pocnete ușoare.

— Foarte rău, presupun, răspunse într-un târziu. „Căpitanul" Zelea Codreanu a scos în seara asta întreaga Legiune pe străzile Bucureștiului și încearcă să organizeze o lovitură de stat. Partea proastă este că o parte din Statul Major al armatei e înclinată să țină cu el. Generalii Victor Anastasiu și Ion Antonescu încă nu s-au hotărât de partea cui vor fi în următoarele ore, așa că situația nu este prea bună. Dar asta nu este chiar așa de important.

— Și ce este mai important? se holbă el la chipul liniștit al celuilalt.

— Să găsim harta și să nu lăsăm delegațiile să pună mâna pe ea. Să negociem cât putem rezultatele și să obținem o păsuire de câțiva ani. În felul acesta, vom scăpa de război. Sau cel puțin îl vom amâna până vom fi în stare să pregătim explorarea.

— Să pregătim... ce?!

De afară răzbi zgomotul mai multor pași care se apropiau în fugă. Se auziră comenzi înăbușite și poarta de metal a spitalului de peste stradă se izbi de zid cu un scrâșnet puternic. Virgil Horațio Scărlătescu tresări, o apucă de cot pe Elena Farago și o împinse în direcția altarului. Aceasta se împiedică de o cărămidă din pardoseală și aproape că se prăbuși în genunchi. Milovan sări doar cu o clipă mai devreme și reuși să o apuce cu mâna dreaptă de umăr.

— Sper că nu ați pățit nimic, spuse retrăgându-se un pas.

— Nu. Femeia reveni în poziție verticală și îi zâmbi. Ați intervenit la timp, mulțumesc.

— Lăsați farafastâcurile pentru mai târziu, interveni Scărlătescu și o împinse din nou înainte. Nu mai avem timp deloc. Încearcă să-i ții în loc până apucăm să ieșim, apoi joacă ce teatru dorești cu ei, domnule chestor.

Deschise repede ușa altarului și o așteptă ca însoțitoarea sa să treacă dincolo, apoi o închise în urmă. Oare cum s-ar fi putut ascunde acolo, dacă polițiștii ar fi trecut peste interdicțiile religioase și ar fi scotocit biserica de la un capăt la altul? După o clipă, își aminti că bisericile mai aveau o ușă mică pe zidul dinspre sud-est al altarului. Nu o văzuse niciodată folosită, dar era acolo și, cu cheia potrivită, care se putea întâmpla să fie aceeași cu cea de la ușa principală din pridvor, se putea ieși foarte ușor, la adăpostul întunericului.

Se așeză mai bine pe bancă și își întinse picioarele, eliberând astfel tensiunea din tălpi. Oftă de plăcere și închise ochii pentru câteva clipe. Se petrecuseră atât de multe lucruri, într-un interval atât de scurt de timp, încât i se părea că visează. Sau poate că nu i se părea, își spuse, mușcându-și ușor buza de jos. Dar nici măcar lucrul acesta nu putea să fie un test concludent, de atâtea ori în somn dăduse comenzi corpului, iar acesta răspunsese la ele ca și când ar fi fost treaz. Dacă trăia totuși un vis, trebuie că era unul al naibii de complicat. Al cărui fir logic, exact ca în orice vis, rămânea de neînțeles. O logică a visului ciudat de diferită de logica stării de trezie.

Înainte de a deschide ochii, își aminti din nou de fotografia de pe peretele holului casei bunicului. Cei doi bărbați cu bastoane, pălării, ghetre și mustăți răsucite în sus, ca pe vremea lui Caragiale. Dacă îi rădeai mustața celui din dreapta, îl mai îngrășai cu vreo 20 de kilograme și îi scoteai pălăria cu boruri înguste de pe cap, obțineai o imagine satisfăcătoare a... a avocatului Virgil Horațio Scărlătescu, realiză el, atât de uluit încât aproape că se prăbuși de pe bancă. Se redresă la timp, cu doar o clipă mai înainte ca ușa de la tindă să se deschidă cu grijă și înăuntru să pătrundă, cu fereală, capul sergentului Aioanei.

— Hei, ce surpriză, nu?! Hai, curaj, sergent, intră, că nu te mușcă nimeni.

— Domnule comisar?!

Aioanei deschise larg ușa și coborî treapta, intrând în biserică. Alte două lumânări sfârâiră și se stinseră în candelabru, numărul celor aprinse rămânând abia la un sfert din cel care îi întâmpinase la începutul ședinței fundației.

— Domnule comisar, dumneavoastră aici!

— Ei, da, chiar eu! Ce, te-așteptai să dai peste Majestatea Sa? Dar vino odată, omul lui Dumnezeu, sau nu ești prea dus pe la biserică, hmm?

Sergentul se răsuci și strigă la cineva din spate să rămână de pază în pridvor, apoi reveni și păși cu grijă peste ploaia de cioburi de pe podea.

— Cine a făcut păcatul ăsta, Domn' comisar? Să tragi cu arma într-o biserică înseamnă să ți-l faci dușman chiar pe Dumnezeu.

— Ei, poveste lungă, domnule. Ai grijă să nu aluneci. Poveste lungă și nu de istorisit chiar la locul faptei.

Se bătu cu palma peste tocul de piele de sub braț, a cărui formă se vedea prin țesătura hainei.

— Câteodată, un polițist trebuie să mai facă uz și de ea, că de-aia a primit-o când a depus jurământul de credință.

Adevărul era că se temuse foarte tare de momentul acesta. Dacă Aioanei venise după el, avea să-i ceară arma și nu găsea niciun motiv rezonabil să îl refuze. Iar dacă în felul acesta descoperea că altcineva și nu el trăsese avea să fie nevoit sau să mintă sau să îi demaște pe cei cu care-și petrecuse ultima oră dinainte de sosirea poliției. Și habar n-avea ce urma să însemne pentru Majestatea Sa, sosită incognito la Craiova, faptul că poliția știa că se află în localitate. Iar dacă se apuca să mintă, se cufunda și mai mult într-un labirint din care era posibil să nu mai poată să iasă. Adevărat că avea în buzunar o hârtie semnată de Rege, care putea să îl pună la adăpost de orice repercusiuni. Dar nu voia să o utilizeze încă, pentru a le da timp celor doi fugiți prin altar să ajungă cât mai departe.

Sergentul dădu ușor din cap, cu o figură dezorientată. Se așeză alături de el și îl privi câteva clipe, fără să spună nimic. Se schimbase ceva la el de când se despărțiseră: trăsăturile feței se ascuțiseră sau, cel puțin, așa i se părea, în lumina tot mai slabă a lumânărilor, iar sub ochi îi apăruseră două pungi vineții.

— Ai venit să mă arestezi? îl întrebă zâmbind, mai mult ca să împrăștie atmosfera apăsătoare. Dacă-i pe-așa, cred

că ai ajuns puțin cam târziu. A făcut-o deja, înaintea ta, inspectorul Deduleanu, în urmă cu vreo trei ceasuri.

— Să vă arestez?! se miră celălalt, trecându-și neliniștit mâna peste țepii mari care-i invadaseră bărbia. Eu pe dumneavoastră? Tocmai acum, când am fost anunțați că ați fost numit chestor peste poliția din Oltenia? Nu, domnule com... domnule chestor, vă rog să mă iertați. Vă căutam să vă cer sfatul despre ce ar fi de făcut în situația de față.

Alexandru Milovan privi pe peretele din fața sa, la arhanghelul Gavrilă, care ținea în mâna stângă o suliță. Pictorul îi făcuse o hlamidă de un albastru metalic, iar cele două aripi prinse de umeri erau vișinii. Să fie acesta semnul că viața sa de acum încolo va fi o luptă continuă, se întrebă, dar că va continua să poarte cuvântul Domnului dincolo de aceste inconveniente? Care Cuvânt? Cel al tainei apei magice? Chiar credea în povestea aceea tulbure și lipsită de orice dovadă materială?

— De unde ai aflat că am fost numit chestor?

— Eu... noi... se bâlbâi sergentul. Domnul Columbeanu s-a dus la palatul domnului Mihail, în urmă cu câteva ceasuri. Mi-a lăsat vorbă să-l caut acolo. Când am ajuns, băiatul lăsat la poartă de pază era înnebunit: auzise o împușcătură în clădire și nu avea voie să-și părăsească postul. L-am găsit într-o cameră, la parter, prăbușit peste o măsuță cu ziare. Își... își trăsese un glonț în cap, domnule Milovan.

Sergentul se holbă la podea. Respira repede și pe obraji îi alunecau picături de transpirație.

— N-am văzut niciun sinucigaș care să-și tragă un glonț în tâmplă. Creierii îi erau împrăștiați peste tot.

Își coborî mâinile care tremurau și se uită la ele ca la două obiecte străine de corpul său. Milovan își îngustă ochii, străduindu-se să aglutineze informația.

— Și ce-ai făcut?

— Am... am borât acolo, lângă ușă, Domn' comis... domnu' chestor. Asta am făcut și m-am simțit puțin mai bine. Apoi am încuiat ușa, am luat băiatul de la poartă și l-am pus de pază acolo, apoi am dat un telefon de la palat acasă la domnu' avocat Scărlătescu. Nu știam ce să fac, eram fără șef și aveam o sinucidere și o crimă pe cap. Iar inspectorul Deduleanu nu era pe nicăieri.

— Și ce ți-a spus Scărlătescu? întrebă el, din ce în ce mai curios.

— Nimic. Nu era acasă. M-am întors la sediu și am găsit pe birou un ordin de numire venit de la Poliția Capitalei. Erați numit chestor de Oltenia și era semnat de domnu' chestor-șef Protopopescu și contrasemnat de șeful Poliției Legionare Horia Sima. Abia dacă am apucat să citesc documentul, că a și sunat telefonul: cineva trăsese cu arma în zona Spitalului Orășenesc, așa că i-am luat pe cei doi care erau în serviciu de noapte și am venit cât am putut de repede aici. La spital nu se întâmplase nimic, așa că am trecut strada, am venit aici și am dat peste dumneavoastră. Ce ordonați să facem?

O situație de tot rahatul, cum ar fi spus Condurățeanu, de la Moravuri. Numai că aici rahatul tindea să devină general, iar el se trezise că ocupa un scaun care-și trimitea

la moarte ocupantul. Cum spusese Scărlătescu: își schimba statutul profesional la fiecare 12 ore. Mai nou, existau mai multe persoane care se străduiau să i-l modifice fără să-l întrebe măcar dacă dorea asta. Regele semnase un ordin de numire. Pe de altă parte, Horia Sima, locotenentul lui Zelea Codreanu, semnase un altul, semn sigur că lucrurile dădeau în clocot în capitală. Iar aici moartea violentă devenea o chestiune la ordinea zilei. Ce putea să facă în aceste condiții?

— Mai întâi, să mergem la palatul domnului Jean, să vedem decedatul și să stabilim exact cauza morții. Apoi ne deplasăm la sediu și organizăm o ședință de lucru. Anunță tot personalul disponibil că vreau să fie acolo într-o jumătate de ceas. Iar tu, sergent... te duci la care crâșmă știi că ține deschis peste noapte și vii de acolo cu două sticle de vin negru. Trebuie să bem în amintirea a doi morți și pentru înaintarea mea de două ori în funcție. N-ai plecat încă?

Capitolul 4
Două crime și o revoluție

Palatul lui Jean Mihail aștepta neclintit în murmurele nopții de vară, cu oiștea Carului Mare deasupra acoperișului sclipitor făcut parcă din solzi de argint. Polițistul de pază dispăruse, iar porțile stăteau încă larg deschise, fixate cu două bucăți de granit luate din caldarâm. O cucuvea se văieta nevăzută în grădina din spate. Aerul mirosea puternic a iarbă proaspăt tăiată, a verbină și a sunătoare. Pesemne că boierul Duduleanu pusese oameni să cosească printre pomi, la venirea serii.

Sergentul coborî din trăsură, îi deschise ușa, așteptă să coboare, apoi o închise și-i spuse birjarului să tragă alături și să aștepte. Acesta căscă, dădu din cap și pocni din bici ușor, ca să pornească vehiculul.

Milovan așteptă gânditor pe trotuar să se încheie de făcut manevrele, după care porni spre clădire, urmat la doi pași de sergent. Ca și data trecută când ajunsese aici, subreta parcă i-ar fi așteptat pe coridor. Nici nu apucă să ciocăne de două ori, că ușa se și deschise, ea făcu o plecăciune ușoară, cu mâna la gură și se trase înapoi, permițându-le să intre. Nu spusese niciun cuvânt, avea ochii plânși și părea foarte speriată. Avea și de ce, la urma-urmei,

își spuse bărbatul privind-o cu atenție, în lumina puternică a becurilor din candelabru, nimănui nu i-ar fi fost ușor cu doi morți în casă, mai ales că unul era chiar stăpânul său, iar slujba pe care o făcuse până acum putea să nu se mai dovedească necesară în ochii viitorului patron.

Nu mai așteptă să fie condus, știa foarte exact unde se găsea fosta sa celulă, așa că merse spre dreapta, ocoli balustrada din lemn de mahon și se opri o clipă înaintea ușii masive, așteptând să fie ajuns de sergent.

În încăpere mirosea încă slab a cerneală de ziar și a ceară de lumânări. Trupul fostului chestor zăcea răsturnat pe sofa, cu capul căzut într-o parte, rezemat în cotul stâng, de parcă adormise de puțin timp. Mâna dreaptă stătea alături de trup, cu palma în sus și cu arma desprinsă de degete, alunecată câțiva centimetri mai încolo. Milovan observă că țeava se odihnea pe banderola ziarului „Universul” și se felicită pentru că apucase să o pună la loc, așa încât nimeni, cu excepția inspectorului Deduleanu, nu avea habar că petrecuse și el o perioadă de timp în acea cameră. Ar fi fost culmea să fie suspectat acum și de uciderea lui Columbeanu! Culmea, dar nu improbabil; se părea că el fusese ultimul care-l văzuse în viață. Ultimul, da, cu excepția ucigașului. Pentru că era sigur că bărbatul din fața sa nu avusese nici cel mai mic motiv să se sinucidă, cu atât mai mult în timpul unei anchete care implica un comisar venit din București. Nici măcar aflarea unei vești dărâmătoare, cum ar fi aceea despre destituirea sa, nu l-ar fi putut împinge la un astfel de gest. Nichita Columbeanu i se păruse un luptător, nu un dis-

perat. Iar un luptător face ceea ce știe mai bine – se luptă. Dacă are ocazia. Se părea că el nu o mai avusese.

— A fost mișcat din loc?

— Nu a intrat nimeni aici în afară de mine, domn' șef.

Dădu ocol trupului, analizând posibilitățile. I se părea foarte important să-și dea seama, chiar și cu aproximație, de ora decesului. Dar asta avea să o stabilească medicul legist abia a doua zi. Se aplecă și privi gaura lăsată în tâmplă. Lumina era slabă și nu vedea prea bine micile detalii.

— Sergent, caută o lupă și o lanternă electrică. Urgent!

— Am înțeles, să trăiți!

Aioanei ieși, închizând cu grijă ușa în urmă. Își spuse că avea să se întoarcă repede cu cele solicitate, se găsea doar în casa unuia dintre cei mai bogați oameni din Regat. Se îndepărtă câțiva pași și se uită din nou la cadavru, aplecându-se treptat până aproape de podea. Ceva i se părea nelalocul lui în felul în care era așezată mâna dreaptă a cadavrului, dar nu realiza ce. Se apropie din nou de sofa. Felul în care căzuse corpul după împușcătură nu părea să fie în neregulă. Dar se întâmpla ceva ca în acea simplă operațiune aritmetică în care unu plus unu ar trebui să fie egal cu doi. Și nu era. Din ce cauză?

Se lăsă în genunchi și privi din vârful țevii spre umărul lui Columbeanu. Părea în regulă, dacă se împușcase singur și mâna îi căzuse nesusținută de mușchiul care nu mai primise comanda de la creier, atunci exact acolo ar fi trebuit să cadă. Se ridică în picioare și privi din nou. Care era factorul necunoscut?

Auzi zgomotul ușii care se deschidea și se întoarse. Sergentul se apropie de el, cu o lanternă mare și o lupă cât palma.

— Domnu' Jean este... ăăă... adică era filatelist, explică și îi întinse lupa. Avea mai multe lupe, așa că am luat-o pe cea mai mare.

— Aprinde lanterna și îndreapt-o spre rana de la tâmplă, îi spuse, în timp ce lua instrumentul de mărit. Luminează de deasupra.

Sticla lupei îi arătă din prima ceea ce ochii nu fuseseră în stare să vadă în lumina slabă: pielea din jurul rănii era curată, deși stropită cu picături minuscule de sânge. Se ridică și așeză lupa peste ziar. Cineva trăsese în chestor de la distanță, apoi intrase în încăpere și îi pusese pistolul în mână, după ce ștersese amprentele de pe mâner.

— Omul ăsta a fost ucis, spuse și își șterse fruntea cu mâneca hainei.

— Nu se poate, domn' comi... domnu' chestor! Nu cred că știa cineva unde se găsea domnu' Columbeanu la ora aia, ca să-l urmărească și să-l curețe.

— Ei, nu! Ia mai gândește-te, sergent. Trecuse pe lângă polițistul de la poartă, nu? În clădire, se găsea de ceva vreme inspectorul Deduleanu. Plus femeia asta angajată. Plus birjarul sau șoferul care l-o fi adus până aici.

— A venit pe jos. Între prefectură și palatul lui conu' Jean sunt numai vreo sută de metri.

— Mă rog. Milovan dădu din mână. Există oameni care l-au văzut intrând aici.

— Cum să-l împuște polițiștii noștri, domnu' chestor? Că sunt oamenii cu care a lucrat zi de zi, până când...

— Ai putea tu, Aioanei, să bagi mâna în foc pentru toți angajații secției?

— Ăăă... asta nu fac, se scuză sergentul, privind neliniștit în pământ.

— Păi vezi? Aici miroase mai degrabă a execuție politică, dar nu avem acum vreme să despicăm firul în patru. Hai să-ți arăt cum mi-am dat seama că e o crimă. Vino mai aproape și luminează din nou tâmpla.

Îi arătă în lumina galbenă pielea din jurul găurii.

— Dacă și-ar fi lipit țeava de tâmplă și ar fi tras, atunci firele de păr din apropiere ar fi ars și s-ar fi văzut resturile rămase și răsucite de temperatură. Iar pielea s-ar fi impregnat cu particule de praf de pușcă și s-ar fi văzut cu lupa, înfipte ca niște alice negre. Dar glonțul a venit de la distanță și praful de pușcă nears, care îl însoțea în momentul ieșirii de pe țeavă s-a risipit în aer. Se numește expertiză balistică și mâine voi chema un specialist să facă un raport. Și mai e ceva... dar încă nu realizez... Ah, ba da, gata, am înțeles. Uită-te la pistol. Vezi că este la câțiva centimetri de palmă. Iar aceasta este deschisă și nu strânsă, cum ar fi normal, dacă moartea te lovește instantaneu. Pentru că tu strângi patul armei în mână, ca să îi fixezi țeava pe tâmplă, iar după ce glonțul îți penetrează creierul, nervul care comandă strângerea degetelor nu mai reacționează, ultima sa comandă fiind aceea de a strânge bine arma în palmă. Cine a tras, a așteptat câteva secunde să vadă dacă nu se alarmează nimeni, apoi a intrat și a

făcut aranjamentul acesta, pentru ca totul să pară o sinucidere. Doar că nu și-a dat seama că degetele trebuia să fie strânse pe patul pistolului. Sau chiar dacă și-a dat seama, tot nu a putut să le facă să stea strânse, pentru că ele erau destinse din clipa premergătoare morții, pricepi?

Sergentul se ridică și îndreptă fasciculul lanternei spre fața lui Milovan.

— Da' știți că sunteți al dracului de deștept, domn' co... domnu' chestor? Mie nu mi-ar fi dat prin minte toate lucrurile astea, zău așa!

— Mintea ta nu a fost antrenată ca să le observe, sergent, atâta tot. Hai să vedem acum de unde s-a tras și să ne facem o idee asupra asasinului. Spune-i fetei ăleia să aprindă lumina în curte, pe partea cu fereastra asta.

Aioanei se duse până la ușă și se șopocăi cu cineva aflat pe coridor. Milovan auzi pași îndepărtându-se și, brusc, o lumină gălbuie invadă aleea care înainta paralel cu zidul palatului.

— Săraca Ileana, comentă încet sergentul. Nu e ușor să te trezești înconjurată de morți.

— Mda.

Milovan scoase un plescăit ușor din limbă, ca și când și-ar fi exprimat acordul. Se duse la fereastră și o deschise larg. Nu mai plouase demult, dar așa cum constatase și prima oară când sărise în curte pământul dintre alee și zid fusese de curând săpat la cazma, apoi greblat, deci trebuia să păstreze destul de bine urmele. Ceru lanterna și se lăsă cu pieptul pe pervaz, ieșind pe jumătate în afară. Cercul rotund de lumină contură două tipuri de urme

apăsate în sol: una de pantofi bărbătești și alta de sandale de damă. Urmele lui și ale bonei Corneliei. Plimbă fascicolul în toate părțile, dar nu mai văzu nimic interesant. Sub o frunză de camelie, zări o dungă subțire, albă. Dar nu părea să aibă vreo legătură cu ceea ce căutau ei, așa că reveni la urmele de pe sol.

— Sunt ceva urme, suflă peste capul lui Aioanei, care se străduia să vadă prin geamul de alături.

— Nu îndeajuns, mormăi el. Din păcate, știu destul de exact cui aparțin, dar asasinul nu se află printre ei.

— Și cui aparțin?

— Mie și doamnei Claire, bona Corneliei Mihăilescu.

— Ah, baborniței ăleia afurisite, făcu sergentul și dădu din cap lămurit.

Îi povesti pe scurt ce i se întâmplase din clipa în care intrase în palat și Aioanei se holbă uluit la el.

— Spuneți că domnu' Columbeanu a dat ordin să fiți arestat pentru că nu v-ați urcat în tren? Dar ăsta e un abuz mai mare decât palatul Mitropoliei!

— Abuz, neabuz, exact asta s-a întâmplat. Iar acum constat că nu există urme făcute de criminal.

— Sau poate că există, răspunse celălalt și îi ceru lanterna.

Lumină din nou spațiul de sub fereastră și începu să numere, marcând cu degetul arătător.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, șase... Din exact șase perechi de urme, de ce numai două sunt ale dumneavoastră?

Milovan se apleca din nou și numără, la rândul său.

— Briliant, domnule, pur și briliant! Vezi, și mai ziceai că nu te pricepi. Doar ce ți-ai antrenat puțin mintea și gata, ai ajuns la primele rezultate. Dar asta înseamnă...

— Că madam Claire s-a întors după ce v-a dus la poarta din spate, a pândit până ce domnu' chestor a intrat în încăpere și l-a împușcat cu sânge rece.

— Cu mult sânge rece. Am văzut-o în tren cât poate să fie de... hotărâtă, atunci când își propune asta. A tras, a ocolit flancul clădirii, a intrat pe ușa din dos, rămasă neîncuiată după ieșirea mea, a pătruns în cameră și a aranjat scena sinuciderii. Mda, are logică. Acum mai rămâne să se potrivească numai un lucru.

— Care?

— Motivul crimei. Ca să ucizi un chestor de poliție, ai nevoie de un motiv mare cât roata carului. Ar trebui să îl descoperim din prima.

— Să-l descoperim, atunci, își frecă mâinile sergentul.

— Ha-ha! Nu merge așa, ar fi mult prea simplu. Milovan clătină din cap. De obicei, motivele cele mai clare se văd cel mai greu, pentru că sunt prea la îndemâna tuturor și nimeni nu acceptă ceea ce este prea evident. Să ne așezăm, sergent, putem să gândim la fel de bine și în picioare, dar și pe scaun. Aș prefera ultima variantă, pentru că mă simt puțin... puțin mai obosit decât de obicei.

Se așezară, trăgând două scaune chiar sub candelabru și stând pe jumătate întorși spre cadavru.

— Un motiv, spuse el încet, apoi privirile îi alunecară din nou peste armă. Fi-r-ar să fie! izbucni și se ridică dintr-o mișcare.

Ajunse lângă sofa din doi pași, se lăsă în genunchi și mirosi țeava pistolului.

— Fi-r-ar să fie! repetă înjurătura, în timp ce se ridica.

Sergentul îl privea uimit, fără să îndrăznească să-l întrebe nimic. Milovan se întoarse la scaun, dar nu se așeză, ci doar își rezemă podul palmelor de speteaza înaltă.

— Ăla este pistolul lui. Al mortului, preciză.

— Nu înțeleg, replică Aioanei, aruncând o privire scurtă spre sofa.

— Nu cu el s-a tras. Criminalul a luat arma când a plecat și a pus în mâna decedatului chiar pistolul acestuia.

— Și de ce să fi făcut asta?

— Pentru că nu voia să aflăm prea repede ce armă a folosit. Cred. Poate că era una foarte personalizată și ar fi fost ușor de identificat după ea.

Sergentul își strâmbă buzele, dar nu comentă. Criminalii aveau un mod diferit de gândire decât oamenii obișnuiți. Și, mai ales, cei care omorau de mai multe ori.

— Și acum ce facem?

Milovan se gândi câteva clipe, dar ideile refuzau să se lege într-un tot coerent. Era prea obosit și avusese parte de prea multe șocuri emoționale într-un timp extrem de scurt. Simțea nevoia să închidă ochii fie și numai pentru o jumătate de oră. Dar cum s-o facă atunci când atâtea lucruri așteptau să fie puse în bună rânduială și toți erau siguri că avea rezolvările în buzunar? Se scărpină în creștet, apoi la subraț. Simți tocul gol și îi veni o idee.

— Pentru o vreme, vom fixa sediul general în încăperea asta. Tu vei merge să-mi cauți pistolul și legitimația

pe care mi le-a luat inspectorul Deduleanu, când m-a arestat. Dacă nu au părăsit palatul odată cu el, înseamnă că se găsesc încă în camera în care se află celălalt decedat. Începe de acolo și dacă nu le găsești, ia fiecare încăpere la puricat.

Sergentul se ridică, încercând să-și ascundă un căscat. Milovan întinse arătătorul spre el.

— Și trimite-o aici pe subretă, să-i pun câteva întrebări.

— Am înțeles, o aduc imediat.

Milovan se duse din nou la fereastră și încercă să și-o închipuie pe femeia aceea zurlie deschizând-o încet și strecurând pistolul prin crăpătură. Oare făcuse totul atât de lipsit de zgomot, încât nu îl alertase în niciun fel pe Columbeanu sau acesta se retrăsese în salon ca să poată să fure câteva clipe de somn și, în acest din urmă caz era clar că nu avusese cum să o audă? Cu cât medita mai mult asupra subiectului, cu atât era mai convins că așa se petrecuseră lucrurile. Tresări când auzi clanța clămpănind slab în spatele său și se răsuci spre ușă.

— Intră și închide ușa în spatele tău, te rog. Ia loc pe scaunul ăsta.

Fata închise ușa și se apropie cu pași mărunți. Avea privirile pierdute de spaimă și părea că stă cu lacrimile atârnate de coada ochilor. Se așeză și își potrivi rochia și șorțul plisat, apoi își puse mâinile pe genunchi. Era tânără de tot, remarcă Milovan, și dacă s-ar fi îmbrăcat cum trebuia, ar fi fost chiar drăguță.

— Nu vreau să te sperii, îi zâmbi cât putu mai blând. În casa asta mare s-au petrecut mai multe lucruri... hmm...

ciudate, în ultima vreme, și aș dori să-ți pun câteva întrebări în legătură cu ele. Te simți în stare să răspunzi?

Fata dădu din cap repede, cu privirile fixate pe dosul palmelor, pe care și le sprijinise de genunchi.

— Nici măcar nu m-am prezentat, își luă seama Milovan. Sunt comi... Scuze, am obosit și eu. Sunt chestorul poliției din Oltenia și anchetez două decese suspecte: cel al stăpânului tău, domnul Jean Mihăilescu, și cel al fostului chestor de poliție, domnul Nichita Columbeanu, aici de față. Acum, cred că ar fi în regulă dacă te-ai prezenta și tu. Cum te numești, deci?

— Ileana. Ileana Condurache, domnu'. Din Moțăței, o moșie a conului Jean.

— De cât timp ești aici, Ileano?

Fata își ridică un zuluf care îi căzuse pe ochi și îl fixă sub bonetă.

— Păi... cred că de vreo doi ani și jumătate. La Crăciun se fac trei.

— Cum era domnul Jean Mihail, ca stăpân?

Fata își plecă ochii și Milovan își dădu seama că era gata să izbucnească în lacrimi. Își încrucișă degetele și se aplecă ușor către ea. În lumina cerată arăta palidă, ca și cum ar fi fost bolnavă de o boală a sângelui.

— Un om tare de treabă, conu' Jean, răspunse ea după un timp, cu voce tremurată. Nu ridica vocea niciodată când ți se adresa și făcea multe treburi prin cameră de unul singur, nu te mai chema pentru asta. Ne dădea liber la toți de Paști, de Sântă Măria Mare și de Crăciun și ne dădea cadouri pentru toți ai casei. Când erai în vreo ne-

voie, puteai fi sigur că te ascultă și că încearcă să te ajute. Pâinea lui Dumnezeu, zău așa. Și acu'...

Își aplecă din nou fruntea în jos și începu să plângă, fără lacrimi. O lăsă să se potolească, apoi pocni ușor din degete.

— Gata, fato, o să vină ea și vremea lacrimilor. Acum, însă, trebuie să lămurim niște lucruri, pentru ca să îi prindem pe cei vinovați. Știu exact că domnul Columbeanu a fost împușcat în acest salon, dar despre moartea domnului Jean nu am decât niște bănuieli. E nevoie, deci, să o luăm într-o anumită ordine, pentru că avem timp puțin la dispoziție. Ai părăsit palatul în ultimele... ăăă... șase ore?

Ileana Condurache clătină din cap.

— N-am mai ieșit nicăieri de la moartea domnului Jean. Mai înainte mergeam la cumpărături cu Mariana, bucătăreasa, dar mi s-a cerut să stau pe holuri și să păzesc.

— Cine ți-a cerut?

— Păi... doamna Claire, cine altcineva? Ea conduce gospodăria, chiar și când boierul este... era acasă.

— Aha!

Tăcu vreme de câteva clipe, încercând să-și adune gândurile. Fata părea de bună-credință, dar se îndoia că avea să mai obțină vreo informație folositoare de la ea.

— L-ai văzut pe domnul Columbeanu intrând în această cameră?

Îl văzuse, ba chiar își amintea și ora exactă când se întâmplase asta, pentru că atunci bătuse pendula jumătatea de oră: fusese 21:30.

La vreo 20 de minute după ce plecase el, părăsind palatul pe ușa de serviciu, își spuse Milovan în gând. Oare ce anume căutase acolo? Voia să verifice dacă nu cumva evadase? Voia să-l întrebe ceva? Să-i ofere vreun armistițiu? Era clar că dorise să-l vadă cât mai repede plecat spre București, dar nu știa dacă lucrul acesta se datora gândirii proprii sau unui ordin venit din Capitală. Oricum ar fi fost, era cert faptul că nimeni nu dorea ca el să rămână mai mult decât era necesar ca să predea un plic gol. Nu înțelegea de ce rămăsese Columbeanu în salon și nu dăduse alarma. Ar fi fost în logica lucrurilor să iasă pe hol și să strige după Deduleanu sau după polițistul de la poartă. Să dea un telefon la sediu, ca să pornească o vânătoare de noapte. Orice fel de acțiune s-ar fi potrivit mai mult decât aceea pe care o întreprinsese el, de a se fi așezat pe sofa și a fi stat acolo fără să facă nimic, așteptând doar momentul în care urma să fie împușcat.

Chiar, oare de ce se așezase pe sofa?

Îi mulțumi fetei și o rugă să îi aducă o cafea. Era atât de obosit, încât simțea că în curând, împotriva voinței sale, ochii aveau să i se închidă și, dacă urma să se întâmple așa ceva, urma să doarmă neîntors mai bine de 24 de ore. Așteptă până ce aceasta se înclină și ieși, apoi se ridică și se apropie din nou de cadavru. Dădu ocol în jurul sofalei, căutând un indiciu care îi scăpase până atunci. De ce se așezase Columbeanu, fără să dea alarma, chiar în încăperea din care prizonierul său tocmai evadase? Ca și cum i se părea în firea lucrurilor ca el să fi fugit, își spuse, înăbușindu-și un căscat.

Se opri brusc, chiar în spatele trupului neînsuflețit. Și dacă exact acesta era răspunsul căutat? Dacă exact asta își dorise Columbeanu, încă înainte de a-l aresta? Ca el să evadeze. Îl trecu un frison, asemănător unui mic șoc electric. În ce scop? Poate că știa că urma să se ducă undeva și voia să afle unde și cu cine urma să se întâlnească. Voia, poate...

Dumnezeule mare! Izbi cu pumnul în spătarul sofalei și corpul tresări, alunecând și mai mult într-o parte. Voia să aibă confirmarea sosirii Regelui în Cetatea Banilor.

Nichita Columbeanu i se păruse un om inteligent și cu experiență, dar nu cine știe cât de inteligent. Era pesemne doar o rotiță într-un angrenaj mult mai mare. Un angrenaj în care, în mod sigur, Mihail Gavrilă Protopopescu se găsea cu o treaptă mai sus, dar nu pe ultima. Cineva necunoscut manevra lucrurile de la distanță și avea nevoie de informații. Informații care să-i permită să deturneze un anumit mers al lucrurilor. Ce urma să aibă loc la Craiova? O întâlnire politică și de afaceri în care mai multe puteri ale vechiului continent doreau să ofere bani ca să capete acces liber la niște izvoare străvechi, zice-se cu puteri tămăduitoare miraculoase. Se întâmpla un fel de bursă în care cotația cea mai mare trebuia să câștige. În acest caz, Carol Caraiman se transforma într-un broker, iar scoaterea lui din cursă însemna amânarea licitației.

Doar nu voiau să-l omoare pe Rege! tresări și chiar atunci se auzi un ciocănit discret în ușă.

— Intră! rosti el cuvintele magice și subreta apăru cu o cafetieră într-o mână și cu o tavă cu o ceașcă de por-

țelan, un pahar cu apă rece și o farfurie cu dulceață în cealaltă.

O puse pe masă, deasupra „Universului" și se retrase doi pași, în așteptare. Îi mulțumi și o rugă să rămână pe coridor și să-l anunțe dacă prin casă se mai mișcă cineva. Fata se înclină din nou și ieși în tăcere. Cafeaua era fierbinte și bună. Cu caimac gros deasupra, așa cum îl învățase bunicul să o facă, pentru zilele de duminică, atunci când stăteau pe verandă și jucau șah. Sorbi o gură și închise ochii de plăcere. Și parcă bunicul stătea încă așezat de cealaltă parte a tablei și mișca un pion de pe pătrățica neagră pe cea albă. Putea să simtă chiar și parfumul ușor de tabac, care-l însoțea peste tot, ca un șarpe invizibil. Oare ce-ar fi avut el de spus despre toate nebuniile astea? Pentru o clipă, simți imboldul de a merge la un telefon și de a suna la casa familiei Petrescu pentru a cere vești despre el. Dar ideea de a mai adăuga încă o problemă alături de cele pe care le avea în acel moment nu i se păru una fericită. Probabil că familia Petrescu, asemenea bunicului Eliade, dormea liniștită în acele clipe.

Puse ceașca pe farfurioară și își împreună palmele deasupra ei. Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce urma să facă în continuare. Oare cea mai mare parte a teatrului ăsta ieftin la care participase vrând-nevrând nu dorea altceva decât să ascundă ideea eliminării unui lider, pentru ca locul de putere rămas liber să fie ocupat de cineva din rândul al doilea, care să plece capul în fața puterilor europene puternice? Oare cu adevărat se pregătise uciderea lui Carol al II-lea și înlocuirea lui cu... cu cine?

Își aminti de povestea cu ieșirea legionarilor în stradă, în București și se întrebă ce va fi avut de gând „Căpitanul". Fusese numai o simplă coincidență revolta cămășilor negre sau era parte a unui plan mai amplu, aflat în plină desfășurare? Greu de ghicit, pe baza puținelor informații pe care le avea. Singura certitudine era aceea că numirea sa în funcție venise din ambele părți – și actuala putere, dar și posibila viitoare putere, semnaseră fiecare câte un act asemăntor. Fiecare își pregătea forțele pentru ceva ce urma să se petreacă aici foarte curând. Nu înțelegea de ce intrase în vizorul amândurora, ce calități ale sale reușiseră să atragă atenția, dar era sigur că va veni și momentul în care trebuia să achite nota de plată.

Se ridică de pe scaun și începu să măsoare încăperea în lung și-n lat, străduindu-se să-și adune gândurile. Dacă planul era pus la cale de mai multă vreme, atunci sosirea la Craiova a mai multor delegații străine putea foarte bine să devină semnul declanșator al unor acțiuni în forță. Care ar fi putut debuta cu uciderea Regelui, aflat incognito în oraș. În acest caz, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să afle unde fusese cazat Carol Caraiman, să îl scoată din acea locație, cunoscută probabil și dușmanilor săi, și să-l mute într-un loc sigur. Abia apoi își putea permite să revină la locul crimei (al crimelor?) și să încerce să dezlege misterul care le înconjura. Și chiar dacă ipoteza cu atacul asupra Regelui era una hazardată și poate nerealistă, nu strica, de pe poziția de responsabil cu ordinea publică pe care o căpătase chiar de la acesta, să ia toate măsurile de protecție posibile.

Se îndreptă spre ușă, simțind cum valul de adrenalină începe să-i pulseze în tâmple. Câtă vreme avea ceva concret de care să se ocupe, nu se mai simțea atât de pierdut și de lipsit de soluții. Apăsă pe clanță și fu gata-gata să se ciocnească de subretă.

— M-ați chemat? întrebă ea, cu voce speriată. Tocmai voiam să intru.

— Hm, da, era gata să strig după tine. Caută-l, te rog, pe sergent și spune-i să vină urgent aici.

Dădu din cap, făcu o reverență și alergă pe scările de marmură, către etaj. Aproape imediat se auzi o ușă deschizându-se și o voce de femeie întrebă în șoaptă ceva. După câteva clipe, ușa se închise la loc și palatul se cufundă din nou în tăcere. Făcu câțiva pași pe hol, încercând să-și dezmorțească oasele. Covorul gros, persan, de bună seamă, topi în moliciunea lui toate sunetele, făcându-l să se miște ca într-un vis. Pe peretele în care era decupată ușa dublă a intrării în clădire se vedea umbra întunecată a unui pian. Probabil că pe clapele sale albe și negre, acoperite acum de capacul de protecție, alunecaseră nu o dată degetele lungi și frumoase ale Corneliei, care va fi învățat, fără doar și poate, la pension, să cânte la acel instrument. Și-o imagină pentru o frântură de clipă aplecată asupra claviaturii, cu privirea pierdută în reveria muzicii pe care degetele sale le împrăștiau în spațiul din jur.

Se apropie de pian și abia atunci văzu atârnat deasupra lui un tablou, încadrat cu o ramă simplă, vopsită cu bronz auriu. Se întoarse în salon, luă lanterna de pe măsuță, o aprinse și reveni la pian. Era o pânză cu natură moartă,

care sclipea în culori vii. Într-o ulcică de lut, pictată în galben, cu gura verde și cu patru dungi negre orizontale, se înălța un braț de anemone albe, roșii și galbene. Fundalul maro din spate părea zidul unei case de țară, iar cel verde de jos o iarbă măruntă și deasă ca peria. Mai multe corole erau căzute de o parte și de alta a vasului, sugerând faptul că se aflau de multă vreme acolo. Pânza era semnată în partea dreaptă, jos, cu negru, „Luchian". Probabil că era o copie după cunoscutul tablou al pictorului pe care-l admira atât de mult Buciuc Eliade și care avea într-un sertar al mesei la care lucra o carte poștală sepia cu lucrarea. Întinse degetul să o atingă, dar îl opri zgomotul stins al unor pași care se apropiau din spate.

— Vă plac tablourile, domnu' chestor? Vocea lui Aioanei se voia plină de bunăvoință, dar în acel spațiu larg răsună puțin cavernos. Conu' Jean are pe-aici o mulțime. Din când în când, mai face câte o expoziție cu ele și lasă publicul să intre fără bani să le vadă. Ultima a fost acu' doi ani, când a terminat de reparat liceul Carol I. A pus tablourile pe zidul din față al școlii și le-a lăsat până seara, de înnebunise domn' Columbeanu, pentru că trebuia să le asigure paza.

Se apropie și bătu cu degetul în ramă.

— Uite ăsta, de pildă, mi-a spus, când m-a pus planton lângă el, că face 45.000 de lei. Salariul meu pe cinci ani! Am stat juma' de zi cu bastonul întins, să țin la distanță prostimea. Vă dați seama, de strănuta vreunul pe el?

Milovan apropie iar spotul galben al lanternei de pânză și o examină cu atenție.

— Și eu am crezut că era doar o copie bine realizată.

— O copie?! râse sergentul. Conu' Jean era prea bogat ca să-și permită còpii. Poate că de-aia nu a făcut nici copíi, se hlizi el de calamburul care-i reușise aproape fără voie. Și-a-nfiat-o pe fata aia, pe Cornelia, de la fratele său.

— Nu știam că domnișoara Cornelia... a fost înfiată de el.

— Să fiți dumneavoastră sănătos, domnu'! Aioanei făcu un semn din mână. Asta a fost mai demult, pe când Cornelia era o fetiță de șase ani. De fapt, nici nu prea stătea la palat. Era la pension, la Slatina, și numai vara venea aci, da' nu prea multă vreme, că pleca în excursii prin străinătățuri. Dacă nu murea, conu' Jean ar fi trimis-o de la toamnă la Școala de Arte Frumoase de la Paris. Acu' cine știe ce s-o mai alege, că biata de ea moștenește o avere de nici nu-ți poți face idee. Și mulți or să înceapă să-i dea târcoale.

Alexandru Milovan simți cum i se zbârlește ușor pielea pe brațe, cu toată căldura nopții înaintate. I se păru că zărește chipul fetei, așa cum stătea în penumbra trăsurii, cu ochii strălucitori îndreptați către el și i se făcu o milă teribilă de ea. Banii pe care avea să-i moștenească deveneau, într-un fel, închisoarea cu zăbrele de aur din care nu avea să mai iasă vreodată. Întinse degetele și atinse cu delicatețe dârele uscate de vopsea.

— Frumos tablou, spuse scurt și se răsuci spre hol.

Ileana Condurache își ascunsese mâinile sub șorțul apretat și aproape că se pierduse în spatele unei statui din bronz care mărginea scara, în partea dreaptă.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnu'?

— Așteaptă aici. Cred că vreau să văd întreaga casă, înainte de a pleca. Până atunci, sergent, spune-mi dacă ai descoperit ceva.

— Numai arma, răspunse acesta și i-o întinse. Legitimația s-ar putea să fie prin buzunarele domnului Columbeanu. Vreți să o caut?

Se gândi un moment și clătină din cap. La ce i-ar mai fi trebuit în clipa aceea? În plus, ar fi deranjat poziția cadavrului și ar fi viciat expertiza balistică de a doua zi.

— Nu e nevoie. Luă arma, verifică încărcătorul, apoi o vârî în ham. La etaj mai e cineva?

— Sunt patru camere cu uși deschise. Acolo nu e nimeni. Două au ușile închise cu cheia. Ileano, ai văzut pe cineva pe sus?

— Singura cameră ocupată de acolo este a domnișoarei Cornelia. Dar ea a plecat în urmă cu vreo trei ore, cu trăsura, și nu s-a întors încă. În celelalte camere închise este biblioteca și arhiva familiei.

— Ia cheia de la domnișoara și mergi și verifică, Aioanei. Nu cred că o să găsești ceva, dar e bine să nu lăsăm nicio urmă de îndoială după noi. Dacă e ceva, mă cauți și raportezi. Apoi te duci la sediu și pregătești ședința. Până la ora asta, cred că au reușit să vină cei mai mulți dintre ei, nu?

Sergentul dădu din cap și întinse mâna. Ileana scoase un mănunchi de chei de sub șorț și i-l dădu.

— Iar, tu, drăguțo, du-mă la un telefon, să iau legătura cu alte orașe din Regat. Aveți așa ceva pe aici, nu?

— Domnu' Jean are unul chiar în biroul dumnealui. Acolo, sub scară.

O luă înainte și îl conduse către capătul coridorului scurt, deasupra căruia se arcuia scara de marmură. Chiar sub placa sprijinită de doi stâlpi ornamentați cu capiteluri corintice se vedea o ușă capitonată, ascunsă pe jumătate în umbra palierului. Apăsă pe clanță, o deschise și îl pofti înăuntru.

Biroul era o încăpere îngustă, mobilată spartan, numai cu un scaun, un birou din lemn de nuc așezat sub fereastră și o comodă cu multe sertare. Subreta răsuci comutatorul și camera se lumină. Pe colțul din dreapta al biroului stătea un telefon din lemn de trandafir, cu o manivelă mare pe partea dreaptă. Milovan se îndreptă spre el și îi făcu semn să fie lăsat singur.

Se opri șovăind lângă aparat și rămase cu mâna dreaptă pe el. Ar fi telefonat la București, la sediu, dar la ora aceea în afară de ofițerul de serviciu și de patrula de noapte nu mai avea șanse să găsească pe altcineva. Și cum să fi știut acela de numirea sa de către Rege în postul de chestor? Pe de altă parte, i-ar fi prins bine niște informații referitoare la ceea ce se petrecea chiar în acele momente pe străzile capitalei. Reușise Garda de Fier să preia puterea din mâinile politicienilor sau totul se transformase într-un puci ratat, înecat într-o baie de sânge?

Nu avea să afle nimic în seara aceea, hotărî, după care ridică receptorul și învârti la manivelă. La cea de-a patra răsucire, auzi un bâzâit subțire, apoi o voce feminină întrebă cu un ton ușor plictisit:

— Da, vă rog?

— Aș vrea o legătură cu orașul Cernavoda, în plasa Medgidia, numărul 146, familia Petrescu. Este o urgență.

— Toate apelurile de la ora asta sunt urgențe, răspunse vocea, încă și mai plicitisită. Numărul 146 ați spus, da?

— Da.

— Sunați din partea domnului Jean Mihail, da?

Suna din palatul respectivei persoane, se strâmbă el, gândindu-se ce răspuns să dea. Dar persoana era moartă, iar femeia aia de la capătul firului se părea că nu aflase. Ce să-i spună? Pentru că în mod clar sintagma cu „sunt chestorul Milovan și e o treabă a poliției române" nu avea să funcționeze.

— Sun de la telefonul din biroul domnului Mihail, da, zise după un timp.

— Bine, făcu vocea dintr-odată mai amabilă. Am să încerc să trec pe linia Giurgiu-Fetești, poate e mai liberă. Închideți și vă apelez eu când se face legătura.

Așeză receptorul în furcă și se sprijini cu palmele de birou. Nu voia să se așeze, pentru că în mod sigur ar fi început să moțăie. Aproape nici nu auzi bătaia în ușa din spate, dar îl ghici pe sergent după felul în care aceasta se deschidea.

— N-ai găsit nimic.

— N-am găsit, domnu' chestor. Acum pot să plec la sediu?

— Chiar te rog. Și nu uita de sticlele alea. După ce termin cu telefonul ăsta, vin și eu, să îi cunosc pe băieți și să ne apucăm de treabă.

— Știți pe unde s-o luați... Vocea lui Aioanei exprima o ușoară îndoială. N-ar fi mai bine să vă aștept?

— Mă descurc eu, nu-ți fă griji.

— Am înțeles, să trăiți.

Ușa se închise la loc și chiar în clipa aceea soneria telefonului țârâi, făcându-l să tresară. Apucă receptorul grăbit și îl duse la ureche.

— Alo... făcu, dar în aparat se auzea doar un fâșâit. Alo...

— Alo. O voce gâtuită de bărbat ajunse la urechea sa. Cine-i acolo?

— Alexandru Milovan. Domnul Petrescu?

— Tu ești, Alexandre? Doamne, băiatule, nu credeam că o să-ți mai aud vreodată glasul. Ești bine?

— Sunt bine, nea Florine, sunt bine, îl asigură și se așeză cu un picior pe colțul biroului. Dar mata?

— Se putea și mai bine, dragule.

Auzi hârâitul vocii celuilalt și știu că tușise mai înainte să răspundă la apelul telefonului. Florin Petrescu fusese comandant de port la Medgidia și avea încă relații destul de sus-puse, de vreme ce reușise să-și instaleze telefon acasă. Dar relațiile acelea nu reușiseră să facă nimic împotriva astmului bronșic care-l măcina de ani buni.

— Nu mă plâng însă. Mă bucur că ai dat telefon, pentru că nu știam de unde să te iau ca să-ți spun... Vocea mai hârâi o dată, apoi reluă: Să-ți spun că nu știu ce se întâmplă cu bunicul tău.

Milovan simți cum i se pune un nod în gât.

— E bolnav? reuși să îngaime.

— Nnu... răspunse nesigur celălalt. Cred că... Ascultă, Alexandru, azi-dimineață, nici nu răsărise bine soarele că a și apărut un automobil de-ăla lung, american, un Dodge mi se pare, din care au coborât trei inși, în haine negre, cu pălării negre, au bătut tare la ușa voastră, de au întărâtat toți câinii de pe stradă, apoi când Eliade a ieșit, numai în halat și în papuci, l-au încătușat și l-au înghesuit în mașină. Când eu i-am întrebat de ce fac asta m-au înjurat și mi-au zis să nu mă amestec în treburile poliției legionare, că sfârșesc la pârnaie. Și de atunci n-am mai auzit nimic de el, deși am dat mai multe telefoane, pe la oamenii pe care-i cunosc și chiar am depus o plângere la poliție pentru răpire. Plutonierul Vasiliade mi-a zis să nu fac nimic mai mult, pentru că ăștia din Legiune nu știu prea multe. Dar tu poți să intervii, dragule? Că parcă erai la o școală de poliție.

Petrescu părea speriat, dar și înfuriat. Dar parcă mai speriat era el însuși. Ce să fi avut legionarii cu bunicul său? Tocmai cu bunicul său și tocmai în ziua în care șeful lor, Corneliu Zelea Codreanu, îi semnase numirea în postul de chestor? Cumva lucrurile se legau de persoana sa și excludea din start ideea că ar fi putut fi o greșeală. Mai degrabă o pârghie în plus, în tentativa de a-l ține sub control pentru o operațiune aflată în pregătire. Rămânea să se mai gândească la acest lucru, dar în acel moment trebuia să acționeze cumva, fie și numai pentru a-și crea lui însuși ideea că poate să miște lucrurile.

— Am să încerc, nea Florine, fii sigur că nu o să las lucrurile așa. Până atunci, știu că e foarte târziu și că lumea

se odihnește, dar am mare nevoie să mă ajuți cu ceva. Și, poate, în felul acesta aflu și de ce l-au ridicat legionarii pe bunicul.

— Cum să nu, decât să-mi spui.

— Vreau să te duci la noi în casă. Știu că bunicul ți-a dat mai demult o cheie de rezervă. Intri pe hol, aprinzi lumina și ai să vezi pe peretele din față un tablou în care e bunicul, mai tânăr, împreună cu doi colegi sau prieteni de-ai lui. Întoarce tabloul și vezi ce scrie pe spatele lui, apoi vino și spune-mi, poți?

— Chiar acum plec. Rămâi la telefon, băiatule, mă întorc imediat.

Auzi sunetul produs de așezarea receptorului de ebonită pe masă, apoi zgomotul stins al unor pași îndepărtându-se, deschiderea unei uși... și tăcere. De ce oare simțea nevoia stringentă de a-și lămuri treaba cu tabloul? Pentru asemănarea uneia dintre persoanele de lângă el cu Scărlătescu? Sau avea legătură cu ceea ce-i spusese demult de tot referitor la comori – că locul cel mai potrivit de a le ascunde de ochii hoților este în cel mai vizibil loc cu putință, pentru că toată lumea le caută doar în ascunzișurile cele mai ferite și mai greu accesibile?

Își frecă ochii cu dosul palmei. Începuseră să-l usture de oboseală și îi devenea din ce în ce mai clar că avea nevoie să rupă măcar un ceas de somn, altfel avea să cadă din picioare. Dar nu în clipa aceea. Nu până n-avea să țină ședința de lucru cu subalternii și să stabilească ce aveau de făcut pentru ca lucrurile să meargă cum trebuie a doua zi. A doua zi...

Își scutură capul. Ziua delegațiilor și a negocierilor. Ziua în care regele trebuia să participe la ele și să medieze. Ziua în care cel puțin una din cele două morți suspecte, a moșierului Jean Mihail, necesita toată atenția, deoarece bunul mers al tratativelor economico-politice ce urmau a se derula păreau să depindă cumva de persoana sa.

Auzi un fâșâit și îndoielile se risipiră. În receptor respiră hârâit cineva, făcându-l să-l lipească și mai accentuat de pavilionul urechii.

— Alo... mai ești acolo, Alexandre?

— Sunt aici, da.

— Așa. Bine. Numai o clipă, să mă așez. Gata. Îmi pare rău, nu mai sunt chiar atât de tânăr. Am fost la voi în casă. Ce crezi? Nemernicii ăia cu cămăși negre au pus un lacăt pe ușă, la intrare. Sau poate că nu ei, ci poliția. Nu știu. Atâta doar că nu se mai putea intra pe acolo. Am fost nevoit să ocolesc prin spate. Am urcat în cerdac și am deschis geamul de la bucătărie. Știi că Eliade nu-l ținea decât împins în cercevea, nu închis cu foraibărul. Am avut grijă să nu aprind lumina. Am luat tabloul cu totul, ca să pot citi cum trebuie. Am închis fereastra și m-am întors. Ca hoții de profesie, băiatule. M-am asigurat că nu mă vede nimeni când am traversat strada. În fine. Vrei să afli ce scrie aici. O clipă numai, să apropii tabloul de veioză. Aha... Scrie așa: „Cu VHS (în stânga) și cu CZC (în dreapta, la fântâna Ponsionei. 1930”. Atât. Pe ăștia doi sigur nu-i cunosc.

Își notă inițialele pe o hârtie, legănându-și piciorul drept pe colțul biroului, încercând să se orienteze.

— Ah, și ar mai fi ceva. Vocea de la celălalt capăt șovăi o clipă, după care se auzi o tuse seacă. M-am uitat mai bine, acum. Lumina de la mine e mai bună decât cea a lanternei. Cred că a mai fost o persoană în fotografie, în dreapta celui numit CZC, pe care cineva, poate chiar Eliade, a așternut un strat de vopsea cenușie. Acoperirea e foarte bună și dacă nu ai o lumină puternică, retușul nu se vede. E de bine sau de rău ce ți-am spus?

Oftă adânc și-și mușcă buza de jos.

— Nu știu, nea Florine. Poate că e de bine. Ține tabloul la mata, te rog, dar nu la vedere. Bagă-l în spatele vreunui șifonier, învelit într-un ziar. Și să nu mai spui la nimeni că ai vorbit cu mine la telefon. Voi face tot ce se poate pentru ca bunicul să se întoarcă acasă. Acum o să închid, ca să mă pot ocupa de asta, bine?

— Bine, Alexandre, și să dea Ăl de Sus să ai noroc!

Lăsă receptorul în furcă mai înainte să audă sunetul ascuțit al tonului. Se uită încă o dată la inițiale și știu la cine se refereau, fără ca măcar să încerce să-și amintească figurile celor din fotografie: Virgil Horațiu Scărlătescu și Corneliu Zelea Codreanu. Ce relații va fi avut bunicul său cu cele două personaje atât de diferit așezate pe scara socială și politică a vremii? Simțea cumva că în firul nevăzut care-i lega pe cei trei stăteau toate explicațiile de care avea nevoie pentru a lămuri misterele ce se întrețeseau tot mai strâns în jurul său, în adâncul nopții albe crescute precum un aluat al zeilor peste întreg pământul.

Se ridică, împinse cutia telefonului în poziția din care îl luase, ca să fie mai aproape de el, apoi se îndreptă spre

ușă. Ileana Condurache aștepta lângă scara de marmură, cu ochii fixați asupra sa. Se îndreptă spre ea.

— Încă o dată, drăguțo: cine se mai află, în clipa asta, în palat?

Fata ridică din umeri. Avea cearcăne mari și privirea îi era ușor tulbure. Dar a sa cum trebuie să fi fost? se întrebă, dar se scutură repede și se strădui să se concentreze asupra ei.

— Doar eu, domnu'. Și... șovăi o clipă, scuturată de un fior. Și cei doi...

— Cei doi decedați, completă el. Bine, dar ceilalți angajați unde locuiesc?

— Alături. În casa din spate. Fiecare dintre noi are câte o cameră acolo.

— Chiar și bona?

Ileana dădu din cap.

— Ea unde se află acum?

— Nu știu, domnu'.

Ridică din umeri și Milovan se văzu nevoit să recunoască faptul că era chiar drăguță – lumina palidă a becurilor din candelabrul îndepărtat îi îndulcea trăsăturile feței.

— Doamna Claire nu e... chiar ca noi, servitorii casei. Pe dumneaei o ascultă... o asculta boierul, când avea ceva de spus, și chiar își permitea să îl contrazică atunci când vorbea despre domnișoara Cornelia. Doamna Claire nu dă nimănui raportul unde pleacă sau când vine înapoi.

Avea sens. Își petrecu limba peste buze. Îi era sete, dar nu voia să bea apă, simțea nevoia unui pahar cu vin, așa

că se hotărî să aștepte. Dacă bona se decisese să-l împuște pe chestor, putuse s-o facă fără să atragă în niciun fel atenția asupra ei, pentru că putea să vină și să plece când socotea de cuviință și, cel mai important, putea să o facă și prin locurile mai puțin vizibile sau chiar secrete, pe care trebuie că le cunoștea bine, locuind de atâta vreme aici. Își aminti de ușa de serviciu și de poarta ascunsă în verdeață, care despărțea curtea palatului de livada lui Duduleanu. Câte alte intrări și ieșiri nevăzute mai ascundea locul acesta? Și, totuși, ceva nu părea să se potrivească întru totul imaginii pe care și-o făcuse despre scena crimei.

— Când ai văzut-o ultima dată azi pe doamna Claire?

Fata căzu pe gânduri. Își rotea pe degetul arătător un zuluf care îi scăpase de sub bonetă și mișca încet din buze.

— Cred... cred că a plecat spre centru, imediat ce a ieșit domnișoara cu trăsura.

— Și de atunci nu ai mai văzut-o?

— Am primit dispoziție să stau pe hol până când se termină cu toate intrările și ieșirile. Așa că nu am ieșit în curte. Și nu, nu am mai văzut-o. Iar ea nu a intrat în palat.

Milovan dădu din cap. Măcar în direcția asta existau câteva informații clare.

— Și inspectorul Deduleanu?

— A ieșit mai demult. L-a trimis domnu' chestor undeva. Și nu s-a mai întors.

— Când a ieșit?

Ileana își fixă zuluful sub pânza bonetei.

— Nu știu, domnu'. Este o pendulă pe hol, dar nu mă uit la ea când vine sau când iese cineva.

— A plecat înainte să iasă bona sau după?

— După. Cred.

— Spune-mi, te rog... Șovăi o clipă. Nu ai auzit niciun zgomot suspect înainte ca... înainte să fie ucis domnul Columbeanu? Nici măcar împușcătura?

— Asta m-a întrebat și domnu' sergent. Da' nu am alt răspuns: nu am auzit chiar nimic. E atâta liniște în palat, încât poți să auzi foșnetul frunzelor în copaci. Dacă trăgea cineva, cred că aș fi leșinat de frică.

Un amortizor de pistol Maxim 1910, își spuse. Amortizoarele erau niște chestii grozave, dar aveau două inconveniente: tot mai lăsau nițel zgomot să treacă dincolo de manșon și erau atât de scumpe, încât puțini își permiteau să le cumpere. În privința ultimului, la averea lui Mihail nu s-ar fi mirat dacă ar fi avut câte unul în fiecare cameră. Dar de ce spunea fata asta că nu auzise chiar nimic?

Cum să faci să dispară de tot sunetul unei împușcături? Își aminti ce le spunea Urseanu, la cursul de tir: cel mai ieftin amortizor se găsește în fiecare casă: lipești o pernă de gura țevii și apeși pe trăgaci. Și fulgii? râseseră câțiva mai glumeți. Ăia sunt pentru sufletul răposatului, răspunsese instructorul de trageri, arătând că apreciase gluma. Adică ce s-ar fi întâmplat dacă puneai o pernă înaintea unui amortizor? Probabil că zgomotul ar fi fost redus la minimum. Și fiind în afara clădirii, înăuntru nu s-ar fi auzit nimic. Era o explicație, hotărî. Cel puțin una care merita verificată.

— Vino cu mine afară puțin, îi spuse și arătă spre ușa principală. Vreau să mă conduci la ferestrele salonului.

Subreta dădu uşor din cap şi o luă înainte. Lăsa în urmă un miros slab de sulfină şi Milovan îşi închipui că dulapul în care-şi ţinea hainele avea rămurele uscate cu acea plantă puse peste tot.

Coborâră treptele de la intrare aproape fără să facă zgomot. Oricum, poliţistul din gheretă nu se mişcă, semn că nu îi auzise. Se îndreptară spre colţul din dreapta al clădirii, trecând pe sub balconul din fier forjat de la primul etaj, apoi aleea îi conduse pe lângă zid şi poarta iluminată de lampioanele din cei doi stâlpi de metal dispăru din vedere. Subreta se opri în dreptul ferestrei şi se uită la el. Milovan aprinse lanterna şi se lăsă într-un genunchi, studiind cu atenţie urmele. Era aşa cum remarcase sergentul: de două ori mai multe urme de pantof de damă decât de pantof bărbătesc. Plimbă fascicolul în apropiere, iscodind cu privirea. Zări din nou dunga aceea albicioasă, care-i atrăsese atenţia, atunci când examinase locul aplecat peste pervaz. Se apropie şi întinse mâna. Ridică un fulg mare, ascuns printre firele de iarbă.

— Un fulg, murmură Ileana Condurache.

— Te miră?

— Păi... Nea Vasile, grădinarul, a adus o mulţime într-o pungă, după ce s-a întunecat. Spunea că o pisică a prins vreun porumbel sau vreun pescăruş şi l-a mâncat sub fereastră.

— Aha! Ridică fulgul în sus şi îl lumină cu lanterna. Unde aruncaţi gunoiul, fato?

— Gunoiul? În spatele casei unde locuim este o cutie mare, de lemn, cu capac. Ducem toate resturile acolo şi,

o dată pe săptămână, vine o căruță de pe moșia de la Cernele și îl ia.

— Să mergem până acolo.

Ocoliră spatele clădirii și ajunseră din câțiva pași lângă casa cu trei rânduri de ferestre. Părea atât de mică în comparație cu palatul, încât Milovan nu se miră că aproape nu o băgase în seamă până atunci. Ușa de la intrare era întredeschisă, iar holul iluminat.

— Așa o lăsăm întotdeauna, pentru că unii dintre noi mai suntem chemați noaptea în palat.

Lada era lungă și înaltă, dar surprinzător de îngustă. Probabil pentru a putea fi ridicată de doi inși și răsturnată în căruță. Milovan săltă capacul și lumină interiorul cu spotul lanternei. Erau tot felul de resturi, de la bucătărie, în special, dar și iarbă, bucăți de crengi, hârtii și mai mulți cartofi stricați. Într-un colț, zări o pungă groasă de hârtie.

— Aia de colo?

— Chiar aia, răspunse Ileana, după care se aplecă, o luă și i-o întinse.

Milovan o desfăcu. Era plină cu pene albe, îndesate.

— Ar fi de ajuns să umple o pernă?

Fata se uită înăuntru și dădu din cap.

— Una mai mică, da. Din cele ce stau pe fotolii, pe scaune și pe sofale.

— Bine. Ia punga asta și du-o în salon. Apoi închizi cu cheia ușa de acolo și pe cea de la etaj, unde se află corpul domnului Jean. Până când mă întorc eu la palat, acolo nu are voie să intre nimeni, ai înțeles?

— Am înțeles. O să mă așez pe un scaun, pe hol, și o să ațipesc acolo, ca să văd pe oricine trece.

— Așa să faci. Mai are cineva chei de la uși?

— Domnu' Jean. Dar nu știu unde le ține. Nu le-am văzut decât la el în mână.

— Dar bona?

Subreta își strânse buzele într-un „o" mic, în semn de concentrare.

— Nu știu, nu cred. Nu am văzut-o niciodată să încuie sau să descuie o ușă. În palat doar câteva camere sunt încuiate și, când este nevoie, vine cineva și mă cheamă ca să le deschid.

— Am înțeles. Rămâne valabilă solicitarea mea: nimeni nu intră în cele două camere. Dacă insistă cineva, îl chemi pe polițaiul de la poartă.

— Am înțeles, domnu'. Apoi, după o clipă, privindu-l printre sprâncene: Mai doriți o cafea? Cred că o să aveți o noapte lungă.

Milovan îi zâmbi ca unei surori. Cea pe care și-o dorise uneori, dar pe care nu avusese norocul să o aibă.

— Mai degrabă aș dori un colț de canapea pe care să mă întind un ceas. Dar nu știu dacă o să-mi fac timp pentru asta. Oricum, îți mulțumesc pentru întrebare. O să mă întorc mâine, dar nu știu exact la ce oră.

— Voi fi aici, domnu'.

— Așa să faci. Dădu din cap și arătă spre salon: La prima oră o să sosească un medic legist și o echipă de polițiști să caute urme și să ia primele declarații. Lor poți să le deschizi. Dar numai aici. Sus nu intră nimeni fără ca eu să

fiu de față. Nu e nevoie să mă conduci, cunosc drumul. Noapte bună!

Străbătu coridorul din câțiva pași, deschise ușa și ieși pe peronul dintre coloane. Coborî treptele cu pași repezi și, când trecu pe lângă ghereta de lemn, bătu cu degetul în geam. Polițistul ieși, salutând cu mâna la șapcă, semn că Aioanei trecuse pe la el și-l instruise. Îi ceru să stea treaz întreaga noapte și să nu lase pe nimeni să intre până dimineață.

— Am înțeles, să trăiți, nu trece nimeni pe aici, spuse bărbatul aranjându-și ținuta. Dar de ieșit?

Bună întrebare! aprecie Milovan, ascunzându-și un zâmbet obosit. Dacă cineva de-al casei voia să vină sau să plece fără să treacă pe la poartă știa pe unde putea să o facă, așa că închiderea intrării principale era perfect inutilă. Îi preciză, totuși, că ordinul se referea la toate situațiile și ieși în stradă, lăsându-l pe om rezemat de gheretă și privind lung în urma lui. Nici nu era de mirare: la prânz avusese un șef, iar noaptea altul. Lucrurile păreau să se schimbe cu o viteză amețitoare.

Aerul se mai răcorise puțin și vântul adia ușor prin crengi. O cucuvea hohotea ascuțit pe un acoperiș îndepărtat și mai mulți huhurezi îi răspundeau dinspre livada lui Duduleanu. Mirosea a mentă uscată, a volbură și a regina-nopții. O apucă la dreapta, pe trotuarul îngust, căutând cu privirile printre casele înalte luminile centrului. Oare cum era viața de noapte în București la ora aceea? Brusc, realiză că nici măcar nu știa cât era ceasul. Își aminti de orologiul stricat de pe peretele din față al Prefecturii. Expresia „ți-a

stat ceasul" părea să își găsească o explicație, zâmbi el ușor amuzat.

Strada era pustie. Câteva zeci de metri mai în față, o trăsură era oprită în fața unei uși deschise la perete. Dinăuntru se vedea o lumină galbenă puternică și se auzea zgomotul unor obiecte mari târâte pe podea. Când ajunse în apropiere, ușa se închise, iar zgomotul se estompă și se stinse. Depăși trăsura și îl văzu pe birjar legând un săculeț cu orz sub botul calului. Omul îl salută, ridicând biciușca și el dădu din cap.

Din câțiva pași ajunse în piața din fața clădirii Prefecturii. Toate taxiurile și trăsurile se retrăseseră și singura prezență vie era aceea a unui bărbat așezat pe treptele de piatră, care fuma și se uita plictisit la cerul senin. Îl recunoscu pe sergent și îl fluieră ușor. Acesta tresări și se ridică greoi în picioare. Aruncă țigara, își răsuci talpa încălțării pe ea și luă poziția de drepți.

— Vă așteptam, domn' co... domnu' chestor. Portarul nu vă cunoaște și nu v-ar fi lăsat să intrați. Au venit băieții și vă așteaptă. Am făcut rost și de vin.

— Nici nu mă îndoiam, râse el și-l bătu pe umăr. Câți sunt?

— Păi... vreo cinci. Ceilalți stau departe și nu am avut cum să-i anunț. Vor veni de dimineață, la serviciu.

— Bine.

Nu era bine, dar nici nu putea să facă altceva. Chestorii nu se schimbă prea des la miezul nopții, iar orele de serviciu se terminaseră.

— Ești îngândurat, sergent?

Bărbatul de lângă el își drese glasul. Chipul îi era cufundat în penumbră, așa că nu i se zăreau trăsăturile. Dar el știa că era încruntat și, cumva, speriat de cursul evenimentelor.

— Mă gândeam... la domnu' Columbeanu. Trebuie că cine l-a omorât a avut pică mare pe el.

— Și ar fi vreunii din ăștia prin Craiova?

— Mde, știu și eu...

Sergentul clătină din cap. Undeva, departe în spatele lui, lumina unui bec tremură și se stinse pe vârful stâlpului care străjuia piața. Un duruit slab străbătu cerul și se îndepărtă spre răsărit.

— Ar fi unii care nu-l aveau la inimă. Chintescu, Vrăbiescu, Stelea și chiar Vorvoreanu. Afaceri mai vechi cu pământuri, plângeri nerezolvate ale comițiilor țărănești, bande de golani trimise prin sate să-i „liniștească" pe cei mai gălăgioși... Domnu' chestor avea, care va să zică, niște dosare deschise pe numele lor. Dar de aici și până la a trage un glonț...

Duruitul se repetă, de data asta ceva mai puternic. Dinspre dreapta, cerul se ilumină preț de câteva clipe, apoi duruitul reveni.

— Cred că se pregătește a ploaie, domn' șef. Măcar să fie asta, nu a mai dat un strop de apă de mai bine de trei luni. Pământul e fript de sete.

Se gândi la cât de bună ar fi fost ploaia pentru ceea ce urma a doua zi, dar nu reuși să găsească un răspuns. Delegațiile aveau să sosească, oricum, iar el trebuia să organizeze protecția fiecăreia la sosire, la cazare și la locurile

de întâlnire. Și mai era și problema celor doi morți, a bunicului arestat de legionari, precum și cea a întrunirii de noapte rămasă neterminată.

Dumnezeule mare, Majestatea Sa! își aduse aminte. Era necesar să asigure paza celui mai important personaj din această poveste ciudată.

— Să intrăm, Aioanei, că acum vine dimineața.

— Să intrăm, domnu' chestor, se arătă de acord celălalt și o luă înainte, să deschidă ușa. Poftiți, vă rog, și fiți atent la trepte, sunt mai înalte decât cele de la palat. Să nu vă împiedicați.

Se strecură prin deschizătură, iar sergentul o închise cu clanța și puse zăvorul de metal în poziția închis. Urcară scările și la capătul coridorului sergentul o luă din nou înainte. De după colț se auzi glasul lui îngroșat de tutun:

— Cine v-a dat, mă, voie să fumați aici? Dacă ia foc covorul? Îl plătiți voi, mă, libărcilor?

— Am obosit așteptând, domn' sergent, ripostă fără vlagă o voce necunoscută.

— Și dacă te puneam să cari bolovani, Alexie? A, mă? Dacă te puneam la bolovani era mai bine?

— Lasă, domn' sergent, că nu a luat nimic foc și am vorbit și noi ca oamenii. Dacă te gândești bine, nici măcar nu suntem în timpul serviciului.

Făcu doi pași și depăși colțul. Discuțiile încetară și oamenii își ascunseră fâstâciți mâinile la spate. Fumul continua învolburat să se ridice deasupra capetelor.

— Să-i iertați, domnu' Milovan. Sunt și ei obosiți și nervoși, îi scuză sergentul, răsucindu-se spre el. Hai, mă,

salutați-l pe domnu' chestor și stingeți odată țigările alea puturoase.

Glasuri răgușite mormăiră ceva ce aducea cu un fel de „Bună seara, don' șef". Aioanei deschise ușa sediului și îl pofti să intre, cu un gest larg.

Biroul era același, lung, îngust și înalt, dar lui i se păru mai mare. Și mai gol. Ca și cum prezența lui Columbeanu era cea care făcea diferența. Merse drept la fereastră și se rezemă cu palmele de rama de lemn. Ceilalți intrară toți buluc în urma sa și rămaseră adunați în dreptul ușii. Milovan strânse pleoapele o clipă, străduindu-se să-și adune gândurile. Cum să lucrezi cu niște oameni pe care nu-i cunoști și pe care i-ai sculat din patul lor, chemându-i pe nepusă masă la serviciu?

Le spuse, pe scurt despre uciderea lui Columbeanu și despre intempestiva sa numire în funcția de chestor. Despre presupunerile sale în legătură cu Jean Mihail nu le pomeni nimic, deoarece situația era și așa foarte încordată.

— Avem trei lucruri de rezolvat și încă foarte repede, reluă, după ce-și trase răsuflarea. De găsit un criminal și de instrumentat cazul, de asigurat paza delegațiilor care vor începe să sosească mâine, din străinătate, dar și paza celor care deja au și sosit din Regat. Sergent, dacă ai fi un personaj politic foarte important, să spunem ministrul de interne sau chiar prim-ministrul, unde ai fi cazat, dacă ai sosi peste noapte în Craiova?

Aioanei căscă ochii mari și arătă cu degetul spre sine.

— Eu, domn' comisar? Păi ce, sunt prefect, ca să am grija asta?

— Sergent, personajul de care-ți vorbesc a și sosit, iar noi nu știm încă unde a tras peste noapte. Dacă i se întâmplă ceva, ne putem pune funia de gât unii altora.

Oamenii se uitară unii la alții și Milovan simți izul ușor acriu al fricii cum se ridică în aer.

— Acu' vreo 25 de ani, nu mai țin minte bine, fostul rege Carol, bunicul celui de-acum, a venit la Craiova și a dormit peste noapte în palatul conului Mihail. Celălalt rege, Ferdinand, a venit și el cred că doi ani mai târziu și tot acolo a tras.

Sergentul îi mângâie mustața căruntă, apoi își vârî mâinile sub centură.

— Da' conu' Jean a murit și oricine ar fi venit de la Capitală nu cred că ar vrea să-și petreacă noaptea acolo. Deși palatul ăla are vreo 36 de camere și ar fi lesne chiar și pentru Majestatea Sa să-și găsească un loc pe plac în el.

Milovan tresări, dar nu spuse nimic. Nu credea că era bine să mai afle cineva de prezența lui Carol Caraiman în oraș.

— Pe de altă parte, continuă Aioanei, jupân Vorvoreanu are un palat la fel de mare și de frumos. Acolo a stat comandamentul militar al nemților, în timpul Marelui Război.

— Și unde e palatul ăsta?

— Păi, cum să vă spun... că nu prea cunoașteți orașul. De aici și până la el, pe jos, se fac cam vreo 10 minute.

— Aha. Și stăpânii or fi acasă sau sunt plecați pe la moșii?

— Acasă, domnu' chestor, ați uitat că la amiază ne-am întâlnit cu Pauleta la biserică? Dădea de mâncare la săraci.

Dacă ea e acasă, înseamnă că și tata și mama sunt tot acolo, că nu o lasă singură niciodată.

— De ce? Mi s-a părut femeie în toată firea.

— A avut un necaz, acu' vreo zece ani. A fugit cu unu Firea. Un pictor nenorocit. Vecinul tău, parcă, Avrame.

Avram se găsea chiar în mijlocul grupului. Dădu din cap și mormăi ceva, care ar fi putut să fie un fel de aprobare.

— În fine, au găsit-o și au adus-o acasă. Sergentul zâmbi subțire. Au plimbat-o pe la mai mulți doctori, prin străinătățuri, că au crezut că e bolnavă la cap. Da' biata fată fusese numa' îndrăgostită. Așa că, de atunci, stau numai cu ochii pe ea, să nu le mai facă vreo boacănă. Mai ales că a amenințat de câteva ori că se aruncă în lac.

— În lac?

— Ei, avem noi un parc mare și frumos, la marginea orașului. Parcul Franțuzului. L-a făcut un primar de demult, Nicolae Romanescu. Și în mijlocul lui e un lac mare.

— În regulă. Vreau doi oameni care să asigure paza palatului, până mâine în zori. Numește-i tu și să plece imediat. Au arme?

— Arme?! întrebă uimit numitul Avram, uitându-se la ceilalți.

— Ei bine, arme, da. Nu aveți pistoale în dotare?

— Noi, hmm... știți, domnu' chestor Columbeanu nu ne-a dat voie să purtăm arme în misiune. Aioanei părea încurcat. Spunea că la noi, hmm... nu sunt mafioți ca-n București, mă scuzați, domn' Milovan. La noi sunt numa' hoți de buzunare, vagabonzi, curve, nimic periculos. E de ajuns bastonul și un box de metal.

— Dar armele unde sunt? Orice secție de poliție din țara asta are arme în dotare. Inspectorul Deduleanu avea una. La fel și chestorul Columbeanu.

— Acolo, arătă cu degetul sergentul către peretele din spatele lui Milovan.

Acesta întoarse capul și se uită câteva clipe la dulapul de metal.

— Dă-le pistoale la toți. Și muniție. Și numește oamenii mai repede, că trece noaptea până să intrăm noi în acțiune.

Sergentul ocoli biroul, deschise ușa fișetului și luă de pe raft două hamuri de umăr, cu pistoalele în ele, asigurate cu fâșia de piele. Reveni către mijlocul încăperii și le întinse către ei.

— Avram și Lupescu. Luați armele și câte 20 de gloanțe fiecare. Înainte de a pleca, semnați în registrul de jos, de la poartă, că ați ieșit cu ele din clădire. Și acum repede, la posturi. Vin să vă verific, dacă nu dormiți la umbra liliacului. Mă, l-ați auzit pe domnu' chestor? Pază, nu șeptar!

Cei doi făcură un pas în față, le luară și le cântăriră în mână. Păreau că nu prea știau la ce să le folosească. Mai ales cel care răspundea la numele de Lupescu avea o figură foarte nehotărâtă.

— Când ați tras ultima oară în poligon? îi întrebă, ca să depășească momentul de stânjeneală.

— Păi... ăhă, cred că acu' mai bine de un an, îi salvă sergentul, împingându-i spre ușă. Hai, că știți pe unde se bagă cartușul și pe ce se apasă ca să iasă. Ce naiba vă purtați așa, ca niște cucoane, că nici cu bastonul n-ați făcut vreun antrenament și dați cu el de parcă ați fi la concurs!

Închise ușa după ei, nu înainte să mai strige o dată:

— Bă, să nu vă pună Aghiuță să soiliți, că vă împușc pe amândoi și declar că v-am găsit morți de dimineață, când să faceți schimbul.

Îi împinse pe cei rămași de la spate către el cu amândouă mâinile.

— Au rămas cei mai viteji, domnu' chestor. Ăsta înalt e Matei, de-i zice și Limbă-Dulce, că știe să cânte fain pe la chefuri. Domnu' ăsta cu chelie și favoriți e Matache, Fane pentru prieteni, și are nasul cam roșu pentru că știe să bea mult și pe veresie, dacă se poate. Iar ăla din margine e Tănase, zis Vulpoiul, nu pentru că ar fi vreun șmecher de oltean, ci pentru că și-a pus nevasta de Paște să-i vopsească părul în roșu cu vopsea de ouă. Când a ieșit din curte au început să zbiere femeile peste gard de ziceai că dădeau turcii: „Uite vulpoiul! Dați drumul la câini să prindem vulpoiul!".

— Hai, domn' sergent, acu'-ți găsiși să mă faci de băcănie?

Tănase rânji strâmb și schiță o plecăciune, ca pe scenă.

— Domne, nu mai poate lumea să facă nimic, că imediat se găsește o babă care să-i strige și să-i înșire. Spuneți dumneavoastră, domnu' chestor, ce treabă să aibă femeile alea cu părul meu? Ce le doare pe ele dacă e negru, bălai sau roșu? Că doar nu stau în casele lor, ca să mă vadă tot timpul și să se sperie noaptea.

Milovan zâmbi și împunse cu degetul în direcția lui.

— Pe Tănase să-l trimiți după domnul avocat Scărlătescu. Pare un tip descurcăreț și de asta avem nevoie în

noaptea asta – de oameni descurcăreți. Să-l ia și pe Limbă-Dulce cu el. Dar, domnilor, nu vă întoarceți fără domnia-sa, clar? Iar pentru o treabă ca asta nu aveți nevoie de arme.

— Las' că le spun eu unde să-l caute, domn' șef. Sergentul îi făcu cu ochiul. Dacă nici eu nu știu pe unde se-nvârte domn' Scărlătescu nopțile, înseamnă că nimeni din oraș nu știe. Mă, pehlivanilor, începeți de la moara lui Drugă, că acolo se joacă stos și tabinet până în zori, apoi mergeți pe Jiului, la Cazino, încercați la madam Protopopescu, la casa aia mare, cu coloane la intrare, de la intrarea în Grădina Botanică, treceți pe la birtul lui Sava, lângă Madona Dudu, apoi coborâți spre Șapte Fântâni, la crama lui Oteteleșanu, aia de e băgată în burta dealului, lângă ultima cișmea. Nu se poate să nu dați de el, până la urmă.

— Și dacă nu vrea să vină? Îl umflăm?

— Ești prost, Limbă? Ai uitat că e avocat? Îți toarnă un proces de te duci singur la gherlă, numai să scapi de gura lui. Nu, mă, îi spuneți că-l roagă domn' comis... ptiu, da' greu mă obișnuiesc cu funcțiile astea noi! Îl roagă domnu' chestor să vină la sediu, că e mare tămbălău pe aici. Și vine el, doar n-o să-l refuze pe chestor. Chiar aici, nu, domn' șef?

Milovan dădu din cap. Începeau să i se închidă ochii și chiar se mira că reușise să rămână treaz până la ora aceea înaintată a nopții.

— N-ați plecat, Limbă? Ce, mă, voi credeți că noaptea stă-n loc pentru voi? Valea cât încă nu a apus luna!

— Ce lună, Domn' sergent, nu auzi că afară tună? rânji Tănase. Dacă tot nu primim și noi pistoale, nu ne dai poate vreo umbrelă?

— Pe spinare, Vulpoiule, că ți s-a făcut de-o mardeală. Hai, întinde-ți-o, fără alte comentarii. Sau vrei să creadă domnu' chestor că numai gura e de voi?

Cei doi își puseră chipiurile pe cap, aruncară o ultimă privire întrebătoare în direcția lui Milovan și ieșiră pe hol, închizând încet ușa în urma lor. Bărbatul rămas singur lângă zid își frecă fruntea cu dosul palmei. Părea foarte tânăr, dar asta pentru că avea părul lung, iar fața îngustă era încadrată de câțiva cârlionți.

— El este Constantin. Mardare Iulian Constantin, singurul polițist din oraș care cunoaște toate cotloanele mahalalelor și îi știe pe toți capii bandelor care trăiesc în Catargiu, la Mofleni și în Bucovăț.

— Parcă ai zis că nu aveți mafioți ca în capitală?

— Șefu', ăștia sunt șefi peste cerșetori și manglitori, nu trag cu armele în oameni să le ia banii. Dacă trebuie să urmărim pe cineva, Mardare e cel mai bun la treaba asta.

— Lasă, domn' sergent, nu mă mai lăuda atât, că domn' șef nu vrea să mă cumpere. Vrea numai să-mi dea ceva de făcut.

— Să-ți dau, Mardare, dacă ești atât de bun... Milovan își trecu degetele mâinii drepte peste maxilar și simți perii deși ai bărbii înțepându-i ușor pielea. Peste un ceas să aduci aici o doamnă, Elena Farago. Ai auzit de ea?

Bărbatul dădu din cap, făcându-și pletele să se miște înainte și înapoi.

— Am auzit. E poetă și are casa la vreo șase-șapte minute de aici. E prietenă bună cu domn' primar Rădulescu. Și cu domnu' prefect Lascăr. Și cu generalul Vasiliu. Și...

— Ei, las-o mai moale, băiatule, că domn' șef nu cred că a avut timp să-i cunoască pe dumnealor.

De afară răsună un bubuit răsunător care se risipi pe deasupra acoperișurilor, făcându-le să zăngănească. Aioanei și Constantin Mardare își aruncară priviri cu subînțelesuri. Milovan realiză că bărbatul încă șovăia dacă să plece sau nu, iar sergentul nu îl împingea de la spate, așa cum făcuse cu ceilalți.

— Mai e ceva? întrebă, simțind furnicături în podul palmelor, produse de apăsarea lor de pervazul de lemn, de care se rezemase.

— Păi...

— Mardare nu îndrăznește să vă spună, dar ar fi... ăă, o mică problemă cu doamna Farago. Sergentul își trecu degetul arătător pe sub nas, parcă trăgând de timp. Soțul doamnei, hmm... Domnul Francisc Farago, mai exact.

— Ei? Ce e cu el?

— Păi... Sergentul întoarse capul și se prefăcu că privește prin fereastră. N-o s-o lase să vină singură, în puterea nopții, la sediu.

— Păi e cu Mardare, nu?

— Mde. Domnu' Farago e cam bețivan. Și cam gelos, răsuflă în sfârșit sergentul. O însoțește peste tot. Se zice că o cam... hmm, vă rog să iertați... că o cam bate pe doamna, ori de câte ori i se năzare că se uită la dumneaei mai lung un bărbat. Cu atât mai mult n-o s-o lase să vină la chestură în puterea nopții.

Dar la biserică a lăsat-o, cugetă Milovan, închizând ochii și căutând ideea salvatoare în întunericul din spa-

tele pleoapelor. Sau poate că nu tocmai, își luă repede seama. Poate că o aștepta în curtea bisericii și cum femeia plecase prin partea opusă... Era posibil să o fi închis în camera ei, după ce îi va fi administrat câteva palme sau și mai rău de atât? Se scutură oripilat, nevoind să aprofundeze imaginea. Oricum, de poetă avea nevoie cât mai repede, pentru a afla sfârșitul istoriei aceleia străvechi, despre care instinctul îi spunea că s-ar putea să aibă o legătură cu dispariția lui Buciuc Eliade. Mai mult decât atât, trebuia să înțeleagă prin ce anume un mit de dincolo de vremea geto-dacilor putea să lege atât de strâns oameni atât de diferiți între ei, precum cei pe care-i întâlnise în biserică, pe regele Carol al II-lea, pe el și pe decedatul Nichita Columbeanu. Iar timp... ei bine, timp avea din ce în ce mai puțin, iar acum se ivise și piedica asta cu soțul gelos.

Se îndreptă spre birou, se așeză pe scaunul îmbrăcat în piele și începu să tragă la întâmplare de sertare. În cel de-al treilea zări un cotor cunoscut. Îl scoase afară, îl așeză pe blatul lucios și îl netezi cu dosul palmei.

— Unde ținea tocurile domnul Columbeanu?

— Vreți să scrieți un mandat, înțelese sergentul.

Oftă, merse la dulap și luă de raftul de sus o călimară de metal și un toc de lemn. Suflă praful de pe ele și le așeză pe colțul biroului.

— Iertare pentru praf. Domnu' Columbeanu avea un stilou franțuzesc, cu peniță de aur și nu a folosit călimara.

Milovan înmuie penița în cerneală, o frecă ușor de gura de sticlă pentru a înlătura plusul de lichid negru și trase cotorul cu mandate în alb în fața sa. Scrise repede

numele, cu litere puțin strâmbe din cauza emoției, și se iscăli. Inima îi bătea atât de puternic, încât se miră că nu o auzea duduind ca o tobă. Era prima dată când semna un mandat de arestare. Iar ciudățenia făcea ca el să funcționeze ca un scut de protecție, nu ca un început de cap de acuzare.

Suflă peste hârtie, apoi o rupse pe linia întreruptă și i-o întinse sergentului. Acesta o citi și clătină din nou din cap înainte de a i-o da agentului.

— Asta numai ca să avem un motiv legal să o aducem pe doamna la sediu. Dar eu cred că soțul ne va face probleme în continuare. În cel mai fericit caz, va voi să vină și el încoace. Și va face mare scandal, dacă nu va putea să intre în prefectură. Și nu va putea până la orele opt ale dimineții.

— Nu îmi doresc un individ care să urle toată noaptea la ușă. Milovan se ridică și se întoarse la fereastră. Numai câteva urlete aici și e posibil ca mulțimea aia care în urmă cu trei ceasuri umplea străzile din jur, discutând despre moartea lui Jean Mihail, să se întoarcă și să înceapă scandalul.

— Putem să-l arestăm și pe el, propuse Mardare, scuturându-și pletele de parcă ar fi fost ude.

— Sub ce acuză? râse fără chef Milovan. Da, îl putem ține toată noaptea la arest, dar cu doamna Farago ce facem? O închidem alături de el, după ce terminăm discuția, sau îi dăm drumul acasă? În ambele situații, arestarea asta va fi un motiv pentru el s-o țină încuiată în casă câteva săptămâni de acum înainte, ca să nu mai pomenesc de alte

violențe. Iar mâine, când vom fi obligați să-i dăm drumul, va merge ață la avocat, poate chiar la domnul Scărlătescu, și va da poliția în judecată pentru abuz.

— Există o soluție, reveni Aioanei, vorbind tot cu voce scăzută, de parcă se temea să nu tragă cineva cu urechea de pe coridor. Dar să nu mă întrebați care e aia, că nu vă spun. Atâta doar că o să trebuiască să-l însoțesc pe Mardare.

Milovan privi dincolo de sticla ferestrei, în noaptea străbătută tot mai des de fulgere și de bubuituri. În curând avea să înceapă ploaia, iar el nu știa dacă asta era de bine sau de rău pentru ceea ce avea de făcut în continuare. O clipă se gândi la cei doi bărbați pe care-i trimisese să facă de pază la palatul lui Vorvoreanu și simți o undă de milă pentru ce vor trebui să îndure sub potopul de apă, în loc să doarmă liniștiți în paturile lor.

— Foarte bine, sergent. Mergeți amândoi, iar eu voi încerca să ațipesc în alea 20-30 de minute, până ce o să vă întoarceți cu doamna.

— Poate chiar 40, Domn' șef, pentru că mai întâi o să încerc să-l lămuresc pe soțul ei, îi atrase atenția celălalt.

— În fine, vă aștept aici, asta voiam să spun.

Cei doi se uitară unul la altul, schițară un salut din cap, după care ieșiră și închiseră ușa fără zgomot în urma lor. Un tunet bubui atât de aproape că îl sperie și îl făcu să se îndepărteze de fereastră. Nu-i mai era chiar atât de somn, deoarece valul de adrenalină începuse să-i furnice venele, dar era conștient de faptul că avea nevoie măcar de un sfert de ceas de ațipeală, dacă voia să poată să reziste

treaz până la răsărit. Mai departe de atât nu putea și nu voia să se gândească.

Merse din nou la birou și se așeză pe scaun. Oare cum făcea Columbeanu când îl apuca miezul nopții la birou și încă nu-și termina treaba? Unde se întindea ca să ațipească puțin, ori măcar să-și întindă mușchii înțepeniți de statul cocoșat peste acte? Se uită în jur, dar încăperea era îngustă și nu permitea instalarea nici măcar a unui pat pliant. Probabil că punea brațele pe tăblia biroului și își lăsa capul pe ele.

Se pregăti să-l imite: trase scaunul în spate, lipindu-l cu spătarul de perete și își încrucișă brațele pe birou. Când să își pună fruntea deasupra lor, zări pe tapetul cenușiu al peretelui din dreapta o dungă întunecată, care pornea de la podea și se termina puțin deasupra unui stat de om. Ciudat, reflectă, cât timp fusese în picioare și dăduse ocol locului nu observase nimic. Se ridică și merse într-acolo. Din poziție verticală, dunga dispăru. Pipăi tapetul și o găsi repede. Era acolo, doar că unghiul în care era tăiată hârtia decorativă o făcea greu perceptibilă. Recunoscu că meșterul care executase lucrarea avusese mână de maestru.

În câteva secunde reuși să descopere întregul contur. Era o ușă secretă. Apăsă de-a lungul dungii, și pe orizontală, și pe verticală, până ce tăblia ascunsă se desprinse cu un fâșâit din cadru și ajunse până lângă birou.

— Hopa! mormăi surprins. Se pare că domnul Nichita avea o cămăruță ascunsă. La ce-o fi folosit-o?

Vârî mâna până la umăr în întunericul de smoală și pipăi zidul. Găsi repede întrerupătorul și răsuci butonul.

Un bec mare, puternic, se aprinse ca o pară galbenă aproape de tavan.

Era o încăpere identică aceleia din spate, dar fără ferestre și cu un mobilier diferit. Unul dintre pereți era acoperit de două fișete metalice și de o canapea. De altul stătea rezemată o masă plină de dosare, cu un telefon așezat deasupra, ca greutate. Pe un taburet era o tavă de metal, cu două sticle pe jumătate goale și două pahare. O scrumieră cu câteva mucuri stinse în stratul gros de scrum arăta că locul fusese folosit până de curând. Ridică una din sticle și citi eticheta. Vodcă rusească. Nu avea gusturi rele fostul chestor. Scoase dopul și bău o gură din lichidul incolor. Simți cum stomacul i se încălzește. Mai sorbi una, o astupă și o puse la loc.

Deschise fișetul cel scund. Rafturile erau goale. Pe cel de la mijloc se găsea teaca unui pistol. O ridică și o examină, apropiind-o de bec. Era mult mai lungă decât una obișnuită și încercă să ghicească tipul armei. Poate un Smith & Wesson, dar nu putea fi sigur. Remarcă, însă, sub bucata de piele care acoperea tocul o protecție separată, lungă cât țeava și ceva mai groasă, atașată separat cu un șnur.

— Un amortizor, realiză, răsucind protecția în lumină. La naiba, chiar să existe două amortizoare într-un oraș de provincie? Câți asasini plătiți să bântuie pe aici?

Puse tocul port-armă la loc și deschise fișetul înalt până la tavan. Era un rastel plin cu arme de infanterie. Numără trei pistoale-mitralieră Sten, patru puști Lee-Enfield, cu șurub de glisare longitudinal, și două carabine Mausser.

Ultimele două rafturi de jos erau ocupate de cutii de lemn înfășurate în hârtie cerată, cu muniție.

Se holbă câteva clipe la arsenal, nereușind să-și adune gândurile.

— Dumnezeule mare! exclamă în cele din urmă. Ce făceai cu toate astea, domnule Columbeanu, pregăteai o insurecție? Sau un război?

Nu era ceva neobișnuit ca oamenii bogați să aibă tot felul de colecții de arme pe pereții caselor și ai palatelor pe care le dețineau. Dar acelea erau arme de colecție sau de vânătoare, nu militare, precum cele de aici.

— Mai rămâne să descopăr că ai ascuns în subsolul prefecturii două tancuri T-34 și un Junkers 88!

Închise fișetul și se așeză pe canapea, simțind că-l lasă picioarele. Se întinse, luă sticla de vodcă și mai bău o înghițitură. Așteptă ca flacăra lichidă să i se răspândească prin vene și abia apoi reveni la întrebarea de la început: ce gânduri avusese fostul chestor cu armele alea? Și erau singurele sau mai existau și alte fișete prin încăperi secrete, în prefectura asta uriașă care părea foarte potrivită pentru a ascunde așa ceva? Nu cumva ele jucaseră un rol important în uciderea sa? Pentru că începea să devină din ce în ce mai evident faptul că fusese împușcat cu pistolul al cărui toc odihnea pe raftul din fișetul gol. Lucrurile se încâlciseră atât de mult, încât i se părea că este imposibil să le mai poată descurca vreodată.

Își simți capul greu și pleoapele voiau să se închidă singure. Două minute, își propuse. Două minute, numai atât să ațipească, iar apoi să se scoale cu mintea limpede, gata

să analizeze lucrurile pe care tocmai le descoperise. Se lăsă pe un cot și își rezemă ceafa de spătarul îmbrăcat în pânză groasă. Închise ochii, gândindu-se în mod surprinzător nu la dulapurile cu arme, ci la Cornelia. Pe unde s-o fi ascuns fata aia ca să scape de primejdiile nopții? Ochii minții îi aduseră la suprafața amintirilor chipul ei, îndulcindu-i trăsăturile și făcând-o să arate ca un înger mirat.

De ce ar trebui să fie atât de rea situația? îl întrebase ea, înainte să se despartă. Nu știuse să-i răspundă atunci și nici acum. Dar situația devenise înspăimântătoare, amenințând să îi strivească pe amândoi sub tăvălugul irațional al întâmplărilor ce se succedau cu repeziciune. Când valul moale al somnului îl trase sub suprafața sclipitoare a realității, îngropându-l în umbre și contururi neclare, Cornelia tocmai se retrăgea în fundul trăsurii, cu o privire speriată și rugătoare, care părea să-i spună că nu aparțineau aceleiași lumi.

Apoi, după doar câteva clipe, auzi zgomotul unui scaun târât pe podea și deschise pleoapele grele. În lumina galbenă, tăioasă, a perei de sticlă atârnată de tavan la capătul unui fir, o față palidă și cu pungi vinete sub ochi părea la rândul ei atârnată deasupra sa. Îl recunoscu pe Scărlătescu după mustața neagră și după zâmbetul batjocuritor aninat în colțul buzelor. Dădu se se ridice în șezut, dar țeava unui Smith & Wesson i se propti sub nas și îl împinse la loc.

— Ușurel, domnule chestor! Mișcările bruște nu fac bine la creier după consumul de băuturi alcoolice, nu v-a învățat nimeni chestia asta la școala aia a voastră de poliție?

Se lăsă înapoi pe spate și mișcarea ondulatorie încetă. Oare dacă avea să închidă pleoapele, viziunea-Scărlătescu avea să înceteze să existe?

Parcă ghicindu-i gândurile, acesta se aplecă și mai mult asupra lui.

— Ca să nu existe nicio ispită: vâră două degete sub haină și scoate pistolul de acolo.

Nu are niciun rost să te împotrivești, atunci când ai un glonț orientat spre frunte. Așa că ascultă ordinul și îi întinse arma, cu patul înainte.

— Așa. Văd că știi când trebuie să cedezi și ăsta e un punct bun în ceea ce te privește. Arătă cu mâna în jur: Văd că ai descoperit micul secret al lui Nichita. I-am spus de mai multe ori că nu trebuie să țină arme militare în clădire, chiar dacă asta e o încăpere tăinuită, dar nu a vrut să asculte. Mărturisesc sincer că nu mă așteptam să te miști chiar atât de repede. Norocul meu e că am apucat să-ți promit că mă voi întoarce, altfel te-ai fi repezit să dai sfară prin oraș despre revoluție, nu?

— Despre revoluție? repetă el, cu gura încleiată. Ce mama dracului de revoluție? Eu credeam că era vorba despre două crime.

— Ha-ha! râse sec avocatul și își îndreptă spatele, dar continuă să țină arma foarte aproape de fața lui. Uite că pe-asta n-ai mai apucat s-o descurci. Revoluția noastră, ce credeai? În noaptea asta, Zelea Codreanu va lua capitala și va instaura Republica Națională Legionară, iar eu, Horia Sima, Ion Moța, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu și Ilie Gârneață vom porni mișcarea în toate provin-

ciile simultan, începând din zori. Mâine la prânz Căpitanul va depune jurământul de președinte pe viață al republicii, iar până seara vom termina de instalat noile Cuiburi în prefecturile fostului Regat.

Îl fulgeră un gând dureros: servise ca momeală pentru atragerea regelui în această capcană. Clipi să-și alunge lacrimile de neputință.

— Va să zică sosirea domnului Caraiman aici...

— A făcut parte din Marele Plan, da. Scărlătescu împunse cu țeava pistolului spre pieptul lui. Vei avea onoarea să-l arestezi personal, la prima oră a dimineții. Mardare mi-a raportat că ți-ai intrat serios în rol și că ai trimis deja paznici care să nu-i permită să fugă.

— Ești nebun? șuieră, dar deja știa că nici el și nici avocatul nu sufereau de această boală și tot ce se petrecea în jur făcea parte dintr-o realitate imposibil de modificat.

— Cine, eu? râse înfundat Scărlătescu. Poate nu m-am chinuit să aflu. Dacă nebunia asta poartă numele de Legiunea Arhanghelului Mihail, atunci da, recunoscu, fac parte din legiunea asta de nebuni.

Capitolul 5
Anemone la castel

Era ora două și jumătate, constată Milovan, aruncând o privire către ceasul de pe peretele din spatele biroului. Dormise aproape trei ceasuri. Iar lui i se păruse că de-abia ațipise. Timpul subiectiv și timpul obiectiv, își aminti aproape fără nicio legătură de numele cursului de filozofie al profesorului D.D. Roșca. Își linse buzele și clătină din cap. În clipa aceea, anii de școală i se păreau la celălalt capăt al lumii.

Trecuseră în prima încăpere, iar avocatul se instalase cu nonșalanță pe scaunul din spatele biroului, indicându-i cu arma scaunul liber de lângă fereastră. Ploaia răpăia în geamuri cu putere, lungind dârele de praf către rama de jos a ferestrelor. Din când în când, tunete puternice uruiau amenințător, dar centrul furtunii se îndepărtase, lăsând doar apa să se scurgă din nori. Scărlătescu adusese sticla de vodcă și îl pusese pe el să care paharele. Le umpluse până la jumătate și împinsese unul spre el. Gesturile păreau destul de amicale, dar Milovan văzuse că nu ridicase nici măcar un moment degetul arătător de pe trăgaci.

— Eu am băut din ăsta, iar din ăla Nichita. Acum, dumneata ești chestorul, așa că ți se cuvine de drept acel pahar.

Rânjise ca de o glumă bună și lovise paharul cu țeava pistolului, producând un sunet ascuțit.

— De ce l-ai omorât pe Columbeanu? întrebă brusc, fixându-l cu privirea. Din ce am văzut acolo – arătă cu bărbia spre ușa perfect camuflată în zid – păreați în aceeași barcă.

— Nu l-am împușcat eu. Scărlătescu părea curios de gânditor. Și, ca să-ți răspund la întrebare, da, până la un punct, aș putea spune că am fost un fel de amici de pahar. Dar Nichita avea niște idei naționaliste ciudat de periculoase. Cred că, în fundul sufletului său era un fel de adept al socialismului promovat de Theodor Diamant. Tipul ăla cu falansterul de la Scăieni, dacă ai auzit.

În mod surprinzător, auzise. Mai degrabă, citise într-o revistă de istorie a bunicului, pe care o găsise odată pe masa lui de lucru, deschisă la acel articol. Nu comentă însă în niciun fel și așteptă să audă urmarea.

— L-a executat Mardare, când a realizat că descoperise că sinuciderea lui Jean fusese una aranjată. El a venit și cu propunerea să îi însceneze babornitei ăleia crima, ca să căpătăm timp până mâine la prânz, când toate vor fi intrat pe făgașul normal, iar cele întâmplate în zilele precedente vor fi șterse cu buretele, în procesul transformării sociale ce va avea loc.

— Adică al purificării sociale, nu se putu abține și se mișcă în scaun, făcându-l să scârțâie.

— O purificare, da, acceptă celălalt, aproape fără să bage de seamă că fusese întrerupt. Dar nu una etnică, cum vor cretinii ăia de naziști, ci una naționalistă. Cine

nu face parte din acest popor minunat să-și ia catrafusele și să plece. America, Asia, Australia sunt suficient de mari, de lipsite de populație și de mândrie națională, ca să îi accepte fără rezerve. Să bem pentru asta!

Scărlătescu ridică paharul și bău o gură zdravănă, apoi îl puse pe masă, aparent nebăgând de seamă că Milovan nu se atinsese de al lui.

Ușa se deschise brusc și curentul de aer făcu să tresară câteva hârtii pe birou. Avocatul le aruncă o privire scurtă, apoi se răsuci către cei doi bărbați care intraseră. Alexandru Milovan se întoarse și el, dar mult mai încet. Mardare Iulian Constantin mesteca un chibrit și se uita la el ca și când atunci l-ar fi văzut pentru prima dată. Avea hainele ude fleașcă, iar sub pantofi se strânsese o băltoacă respectabilă. Părul îi atârna în lațe lipite de pielea capului și nu mai semăna decât vag cu agentul care plecase din sediu în compania sergentului. Arma automată de pe umăr lăsase o dungă umedă pe tapetul peretelui. Celălalt era îmbrăcat într-o haină de piele lungă până la genunchi și avea pe cap o șapcă de stofă, cu cozoroc îngust. Ținea un chiștoc stins între buze și avea în fiecare mână câte o pușcă-mitralieră.

— L-am adus și pe Haidamac, să ne ajute la cărat armele, domnu' avocat. Mardare scuipă chibritul și arătă cu bărbia către Milovan. Și cu el ce facem, îl împușcăm?

Nu părea să glumească, observă rece Milovan, străduindu-se să rămână calm. Dacă l-ar fi vrut mort, Scărlătescu l-ar fi executat când dormea, fără să clipească. Avea însă nevoie de el viu și, cel puțin până obținea ce își dorea să

afle, era în afara pericolului. Se părea însă că ceilalți nu îi cunoșteau planurile și, dacă se întâmpla să rămână doar cu ei, ar fi încasat un glonț mai înainte să apuce să deschidă gura.

— Mă, băiatule, capul ăla ți s-a pus pe umeri și pentru gândit, nu numai ca să nu-ți plouă în gât. De unde-ai mai scos-o și pe-asta cu împușcatul?

— Păi pe chestorul celălalt de ce ați fost de acord să-l lichidăm?

— Nichita e o altă poveste, iar tu ai început să te încurci în ele.

— Prea multe povești, domn' Scărlătescu! Mardare se aplecă în față și lăsă arma să-i vină sub cot. Eu nu știu decât una, aia legionară: cine nu e cu noi e împotriva noastră. A scris-o domnul Sima pe toate gardurile din București. Și ca să nu mai existe dubii, i-a împușcat pe toți cei care nu au clipit atunci când a zis el.

— Păi de-aia te-a și pus șef de cuib, Mardare: pentru că nu știi decât una singură. Ești bun la a găsi dușmanul nației și de s-ar ascunde sub pământ. Dar Zelea a scris, în cărticica aia cu care musai să dormiți sub pernă, că șeful de cuib trebuie să asculte de șefii săi direcți ca de niște arhangheli trimiși de Domnul pe pământ. Și toți legionarii, oriunde s-ar afla și oricât de mulți ar fi, vor asculta de Căpitanul lor ca de arhanghelul Gavril. Așa că lasă prostiile, m-ai priceput? Aici și acum, arhanghelul tău sunt eu, iar comanda mea este că acest om, Alexandru Milovan mai are încă multe de făcut pe pământul acesta și nimeni nu-i poate ridica viața. Câți oameni ai adus, Haidamac?

— Paisprezece, șefule. Bărbatul morfoli chiștocul, apoi își săltă cozorocul șepcii cu vârful uneia dintre arme. Dar vor mai veni încă vreo patruzeci, până iese soarele. Stau mai departe, prin Mofleni, prin Bucovăț, în Leamna, în Palilula. Sunt legionari cu credință, toți și-ar da viața pentru Legiune și pentru Căpitan.

— Îl auzi, domnule chestor? Scărlătescu zâmbi strâmb și-și turnă din nou în pahar. Avem oameni cu conștiință civică aici, în Oltenia. Oameni care pun înaintea vieții lor mărunte și insignifiante Legiunea, Căpitanul și Nația. Acesta e motivul pentru care o să câștigăm puterea până mâine. Putere care va ridica neamul românesc deasupra tuturor în Europa. Pentru că avem voința și inteligența s-o facem. Beau pentru Legiune și pentru Căpitan!

Ridică paharul, îl atinse de crucea legionară de pe reverul hainei, apoi îi sorbi conținutul dintr-o singură înghițitură. Mardare și Haidamac își ridicară pumnul drept și izbiră cu el în piept, în dreptul inimii, asemenea unor străvechi gladiatori reveniți la viață.

— Gata, acum circul poate să înceapă, băieți! Haidamac, ia-ți oamenii și coboară la subsol. Să vă conducă paznicul, că știe despre ce e vorba. Luați de acolo toate lăzile cu arme și cu muniție și le urcați pe holul de la intrare. Îi înarmezi pe cei pe care i-ai adus și îi postezi în pichete de câte doi în jurul prefecturii și în Parcul Englezesc. Nu intră nimeni în zonă fără să fie din Legiune. Vă uitați de insignă, or s-o poarte pe umărul stâng. Pe cei care nu sunt de-ai noștri și nu vor să se întoarcă, îi arestați și îi închideți în beci, în locul armelor. După ce îi legați la

mâini. Sunt câțiva colaci de frânghie pe lăzi. Ai vreo întrebare?

— Și dacă sar la noi?

— Trageți fără somație. Iar dacă au arme, îi împușcați din prima, nu îi întrebați nimic.

— Am înțeles. Și până când o să stăm de pază?

— La orele 10:00 îl vom aduce pe fostul rege în piața din față. Înaltul Comandament Legionar l-a judecat deja și l-a condamnat la moarte pentru vina de înaltă trădare față de nația română, pentru că a decis să vândă bucăți din pământul sfânt al țării puterilor străine ale căror delegații vor sosi mâine la amiază pentru negocieri cu el. La 10:30 va avea loc execuția. La 11:00 vom anunța telegrafic poporului român că Oltenia votează cu Guvernul Legionar, instaurat la București, avându-l pe Corneliu Zelea Codreanu drept președintele statului și pe Horia Sima drept prim-ministru. Comandantul suprem al armatei, generalul Ion Antonescu, va primi investitura până la prânz, din partea președintelui, iar armata va fraterniza cu Legiunea. La ora 12:30, delegațiile națiunilor care s-au autoinvitat la Craiova vor fi primite pe aerodromul militar de Garda de Fier olteană și vor fi aduse aici să negocieze cu noua putere instaurată pentru proiectul „Marea subterană", pe care vor să-l înceapă până la finele anului în curs.

Virgil Horațio Scărlătescu tuși scurt în pumn, după care împinse tava cu sticlele și paharele către marginea biroului. Milovan îi surprinse privirea scurtă aruncată ceasului de pe perete. Era 01:44 de minute, ceea ce în-

semna că până la prima geană a zorilor mai erau aproape trei ceasuri.

— Băieți, v-am derulat sinopsisul acestei acțiuni nu pentru că am vrut să deveniți mai informați, ci doar ca domnul chestor să-și facă o idee despre evenimentele ce vor urma. Pentru că mâine va trebui să dea o dovadă fermă de adeziune la acțiunile Legiunii. Avem nevoie de oameni hotărâți, devotați cauzei și curajoși până dincolo de moarte. Așa că nimeni nu a intrat în rândurile noastre doar punând mâna pe o Biblie și jurând credință și supunere. Ia spune, Haidamac, care a fost proba ta de credință.

— La mine, domn' șef, treaba a fost simplă ca bună ziua.

Bărbatul scuipă chiștocul pe covorul albastru și îl strivi sub talpă. Apoi împinse cu țeava uneia dintre arme în cozorocul șepcii, dând-o mai pe spate. Avea o frunte îngustă și ochi mici, porcini, remarcă Milovan, simțindu-se straniu de detașat de toate câte se petreceau în jurul său. Probabil că era efectul combinat al lipsei de odihnă și al paharului de vodcă pe care-l băuse dintr-o răsuflare.

— Așa, îl încurajă Scărlătescu, zi odată, că n-avem toată noaptea la dispoziție!

— Hmm, dacă așa ziceți dumneavoastră. Șeful nostru de la Popoveni mi-a poruncit să-i fac felul lui Gheorghiceanu, ăla de-aduna taxele pentru domnu' Jean. Nici că putea să găsească unu' mai potrivit pentru treaba asta decât mine. Știți, eu n-am avut toți banii să plătesc pentru lotul ăla de mi l-a vândut 'mnealui, acu' un an și jumate. Că-i pierdusem la cărți, străduindu-mă să-i înmulțesc. Așa că atunci când mi-a intrat în curte să ceară banii, i-am

luat gâtul cu cuțitul, ca la găină. I-am legat de piept un pietroi și l-am aruncat în baltă, acolo unde e trestia mai înaltă.

— Asta a fost tot?

— Cred că tot. A doua zi, m-au chemat în casa lu' dom' Florescu, unde e cuibul din cartier, și m-au pus să jur pe Biblie credință Legiunii și Căpitanului, apoi mi-au dat insigna.

Scărlătescu bătu cu palma în masă.

— De ce crezi că te-am pus să-ți istorisești aventura, omule? Ori poate crezi că n-o știam?

Haidamac țâțâi printre dinții lați de pe maxilarul de sus.

— Dumneavoastră știți totul, dom' avocat.

— Ei bine, toți ne facem o legătură de sânge cu Legiunea și astfel devenim frați. Mâine, domnul Alexandru Milovan va primi insigna, la rândul său, după ce va vărsa sângele unuia dintre dușmanii noștri. Căpitanul l-a desemnat personal să fie cel care-l va executa pe Carol al II-lea.

Dacă i-ar fi căzut cerul în cap și tot n-ar fi rămas mai uluit. Să-l ucidă pe Rege? El, un polițist care jurase credință Regatului și conducătorului său legiuit, Regele țării? Și, apoi, dincolo de toate considerațiunile astea mai degrabă filosofice decât practice, nu era un criminal cu sânge rece. Ei da, ar fi tras ca să-și apere viața, ori pe a vreunui coleg sau prieten. Dar ca să apese pe trăgaci la comandă... Pentru asta îl țineau în viață? Pentru asta îi dăduseră funcția? Ca să fie brațul care execută?

Vru să tragă o înjurătură, dar se abținu în ultimul moment. Își aminti de ce îi spusese celălalt în camera secretă

despre faptul că totul era în regulă atâta vreme cât se dovedea o persoană supusă. Ce îl costa să joace puțin teatru?

— Și de ce ar trebui să fiu chiar eu călăul? întrebă, cu speranța că avocatul nu va remarca ironia din spatele cuvintelor.

— Ți se va spune la momentul potrivit, domnule. Oricum, e bine să știi încă de pe acum că, în această privință, au fost de acord toate persoanele prezente în fotografia aia afurisită, despre care am fost informat că ai luat cunoștință aseară. Până atunci, gândește-te bine cum să răspunzi la întrebarea care ne frământă pe toți: unde e ascunsă blestemata de hartă?

Reveneau la punctul de plecare. Le aruncă o privire scurtă celor doi bărbați din fața sa, care-și mutau greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, așteptând nerăbdători să li se permită să plece. Fața lui Mardare Iulian Constantin părea să exprime o suferință ascunsă și se întrebă dacă nu cumva bărbatul era bolnav de ceva.

— Și dacă ți-aș spune că știu răspunsul la întrebare? Ai vrea să-l afle toată lumea de față? De ce nu mă pui, mai bine, să scot capul pe geam și să-l strig în gura mare?

Scărlătescu se uită la el cu un început de uimire. Ca și cum descoperea în fața sa o persoană necunoscută, care afirma că deține puteri miraculoase.

— În regulă. Domnilor, timpul trece și vine vremea acțiunii. Haidamac, știi ce ai de făcut. Treci la treabă și fii cu ochii în patru. Mardare, dumneata iei doi oameni de încredere și îl scoți în secret pe domnul Caraiman din palatul lui Vorvoreanu și îl duci la Spitalul din Valea

Vlăicii. Omul nostru de acolo, doctorul Papadopol, se va ocupa de el, ca să fie în formă mâine la prânz, pentru cel mai important spectacol politic din viața sa. Tu, împreună cu oamenii tăi, vei face de pază pe coridor și afară, până primești comanda să-l aduci în fața prefecturii. Ați înțeles?

Cei doi dădură din cap, dar Mardare nu părea încă hotărât să plece.

— Mai e ceva?

— Păi... Mardare înghiți în sec și-și scutură pletele umede. Pentru Haidamac e clar: dacă vreunul nu vrea, pac! – îl curăță și gata. Dar dacă Reg... dacă domnul Caraiman nu vrea să mă urmeze?

— E la fel de simplu, rânji avocatul. Zdrang! Una la căpățână, iar oamenii tăi îl cară cu targa până la mașină. Ai dreptul să rechiziționezi orice vehicul de care ai nevoie. Mai sunteți încă aici?

Tonul ușor poruncitor, ușor ironic, îl făcu pe Milovan să-și amintească de al lui Aioanei când, în urmă cu nici două ceasuri, își trimitea la drum oamenii. Printre ei și pe agentul Mardare Iulian Constantin. Oare ce se întâmplase cu sergentul?

— Un moment, vă rog, îi opri, când cei doi se răsuciră să plece. Aș putea să știu ce s-a întâmplat cu Aioanei?

Mardare își dădu părul într-o parte de pe frunte și se uită întrebător la Scărlătescu. Acesta dădu ușor din cap.

— Cred că la ora asta tratează cu sfântul Petre să-i deschidă poarta Raiului. Putem să plecăm acum?

Ușa se deschise și cei doi ieșiră unul după altul. Când să închidă ușa, Mardare vârî din nou capul înăuntru.

— Și cu tâmpiții ăia doi care păzesc la palat ce facem?

Avocatul își frecă maxilarul cu mâna stângă. Un fulger umplu ferestrele de străluciri, apoi tunetul le făcu să zăngănească puternic.

— O să... se ocupe de ei Gavrilescu. Sau Gramatopol. Care va termina primul ce are de făcut. Hai, trage ușa după tine odată.

Rafalele de ploaie izbeau în sticla ferestrei și porneau la vale în pârâiașe vioaie.

— Mda, se strâmbă gânditor celălalt, turnând din nou în pahare. Dacă potopul ăsta continuă și mâine, o să avem ceva probleme cu adunarea mulțimii afară. Servește, domnule chestor, că altul nu mai primești.

Milovan se gândi că avea dreptate: nimeni nu avea să-i mai ofere de băut, așa că era mai bine să profite acum de ofertă. Ridică paharul și îl duse la buze. Sorbi puțin și înghiți încet. Scărlătescu se îndreptă cu paharul spre fereastră. Ținea pistolul în mâna cealaltă, cu țeava în jos. Nu se îndoia însă că l-ar fi ridicat într-o clipă și ar fi tras fără să clipească, dacă ar fi încercat vreun gest... cum îi spusese? Necugetat, da.

— Am nevoie de hartă, vorbi încet bărbatul, cu ochii pe fereastră. Fără ea se prăbușește aproape totul, înțelegi, băiatule? Nae i-a promis lui Zelea, când a pornit totul, în urmă cu 25 de ani, că tu vei avea informația despre ea fără să știi că o ai. Și că ai s-o livrezi atunci când va veni momentul. Nu am amănunte, totul a fost numai între ei, dar zău că nu pricep cum ar fi putut să facă o chestie ca asta, care ar părea că ține de magie.

— Cine este Nae?

Avocatul își drese glasul și desenă un cerc pe geam cu degetul.

— Nae Ionescu.

— Profesorul de filosofie?! Credeam că a murit într-un accident de circulație.

— Mda. Așa au auzit mai toți. Se numește camuflarea adevărului. Au făcut-o în mod inteligent, trebuie s-o recunosc. Toată presa vremii a scris despre asta. Profesorul era o personalitate puternică, îl cunoștea multă lume. Dar tu cum ai auzit de el?

— Bunicul... hm.

Se opri o clipă, realizând cât de greu îi era să admită că omul acela nu era cu adevărat bunicul său. Își mușcă buza de jos înainte de a continua.

— Mă rog, cel despre care credeam că-mi e bunic avea în bibliotecă două cărți de-ale lui: „Curs de metafizică" și „Curs de filosofie a religiei". Mi-a plăcut cel de metafizică, l-am citit când aveam 16 ani, fără ca el să știe. Are acolo o chestie care sună cam așa: „Omul e singurul animal care se poate rata". Asta mi-a dat de gândit, un an mai târziu, când m-a întrebat ce meserie aș vrea să-mi aleg. Pe atunci însă... hm, habar n-aveam că o scrisese el. De ce l-a arestat poliția legionară?

Virgil Horațio Scărlătescu râse și se întoarse spre birou. Puse paharul pe masă, apoi luă sticla și o ascunse sub tăblia acestuia. Îi răspunse fără să se uite la el:

— Planul a fost ca atunci când pornește tăvălugul, el să fie adus la București pentru a-și ocupa postul.

— Nu înțeleg.

— Mda. Cred că nu înțelegi. Când s-au împărțit viitoarele funcții în viitorul stat legionar, Nae Ionescu nu a vrut una care să-l pună în fața reflectoarelor. Așa că a ales să fie consul în Germania. Bănuiesc că a avut el și alte alea în minte, dar nimeni nu poate să ghicească cum gândește filosoful Nae Ionescu. Logica lui e puțin diferită de cea a avocaților. Nu a fost arestat, ci a plecat pur și simplu cu garda sa de corp, dar totul a trebuit să fie o înscenare care să nu dea de gândit vecinilor. Și acum, că ai aflat tot ce voiai să afli, poate te mai gândești la harta aia.

— Mă gândesc, bravă el, hotărât să nu îl lase pe celălalt să preia inițiativa. Bunicul... în fine, domnul Nae Ionescu a avut dreptate: cel mai bine ascunzi un lucru dacă îl lași în locul cel mai vizibil și îi faci pe toți să se uite la el.

— Până aici cred că suntem de acord. N-ar fi mai bine să-mi spui direct unde o găsesc?

— Păi... n-am spus că știu. Doar că aș putea să bănuiesc.

— Fie și așa. Ridică paharul. Beau în cinstea afurisitei de hărți, care o să ne conducă spre comoara ascunsă. În două cuvinte: unde e?

— Tot timpul, bunicul mi-a vorbit de apă și de binefacerile pe care le aduce ea. Nu a trecut zi de la Dumnezeu fără să pomenească despre ea.

Și era adevărat. Abia acum, când se concentra asupra subiectului, realiza că exact asta se întâmplase, încă de când fusese copil și stătea cu gura căscată, ascultându-i poveștile. Poate că nu trebuia să caute vreo explicație psihologică, putea să fie vorba doar de prezența permanentă

a Dunării dincolo de dealul cimitirului. Sau a mării nesfârșite, al cărei litoral se întindea la doar 60 de kilometri de Cernavoda. Apă, apă, peste tot numai apă. Și chiar poveștile pe care le ascultase când era mic vorbeau despre apă. Misterioasa apă vie și apă moartă. Apa morților, cea care se vărsa pe drum, după trecerea coșciugului. Apa fermecată numită rouă, care avea proprietăți vindecătoare.

— Așa, și?

— Cred că... nu există o apă prin apropiere?

— O apă? Avocatul arătă spre geamul pe care curgeau șiroaiele la vale. Alta decât cea din nori?

— Un râu, un fluviu, un lac. Pentru că bănuiesc că marea e prea departe de aici, ca să întreb de ea.

— Un râu, Jiu. Curge la marginea orașului, despărțind două sate de la periferie, Mofleni și Bucovăț. Dunărea, dar ea e cam la 70-80 de kilometri distanță, nu știu exact. Și, da, este și un lac, cel din parcul Bibescu, lângă cimitirul Sineasca. Cred că mai există și vreo două-trei bălți mai întinse, la Popoveni și...

— Cred că e de ajuns, îl opri Milovan. Care e cea mai apropiată de oraș?

— Păi... lacul Bibescu, desigur.

— Există vreo legătură între lac și domnul Jean Mihail?

Scărlătescu își lăsă capul într-o parte, privindu-l brusc cu interes.

— Știi că nu ești prost deloc, băiete? Abia acum încep să înțeleg de ce a insistat Nae să te facă polițist. Există, da. Domnul Mihail a ridicat acolo, prin intermediari, o construcție gen castel. Cu donjonuri crenelate, cu poartă fe-

recată în aramă la intrare, mă rog, tot tacâmul. Și nu a făcut niciodată nimic cu el. Din câte știu eu, doar uneori, în miezul verii, se ducea cu câțiva amici acolo și organiza un grătar. Trebuie că era o chestie romantică să perpelești mititei, cârnați și costiță de porc la umbra turnurilor medievale. Acum, însă, dacă stau și mă gândesc bine, e destul de posibil să fi construit toată chestia aia doar ca să ascundă o hartă înăuntru. Cui i-ar fi dat prin cap să scotocească prin șandramale părăsite? Gata, pregătește-te de plecare! Mergem să recuperăm documentul.

— Cred că poți să te duci și singur. Milovan se mișcă ostentativ pe scaun. Nu mă mișc de aici.

Scărlătescu se frecă cu țeava pistolului de frunte. Arăta la fel de uimit ca un hipopotam care a descoperit că nu știe să înoate.

— Ce dracu'-ți veni, mein Herr? Crezi că dacă ți-am vorbit despre intrarea în Legiune și despre teste de credință, nu-ți pot găuri scăfârlia aia neghioabă? Sau ești de părere că Nae o să lase treburile baltă și o să vină să-și salveze falsul nepot, dintr-un vechi sentiment creștinesc, dacă de rudenie nu poate fi vorba?

Îl lăsă să se holbeze la el ca la un miriapod ajuns din întâmplare pe o masă de restaurant și întinse mâna către pahar. Îl ridică, închinând în bătaie de joc, și dădu restul de alcool pe gât.

În sfârșit, se simțea mai bine și nu neapărat pentru că începuse să-și revină din declinul fizic. Mai degrabă pentru că reușise să-l pună în încurcătură pe avocatul diavolului. Doamne, cum i se mai potrivea titulatura asta! Îi

venea ca o mănușă. Ba chiar ceva mai bine, iar gândul ăsta îi stârni înfiorare în suflet. Era un creștin ortodox obișnuit, adică nepracticant, la fel ca 95% din populația Regatului. Dar fusese crescut cu ideea de Dumnezeu deasupra capului și chiar credea că există o entitate superioară care le guvernează existențele, după o logică superioară, cu care cea pământeană nu are suprapuneri, și deci îi este cu desăvârșire inexplicabilă.

— Nu am nevoie să mă salveze cineva, domnule avocat. Știu foarte exact că nu vei apăsa pe trăgaciul acela. Cel puțin până în clipa în care veți avea harta aia în mâini. Și chiar nici atunci, nu? Pentru că asta a fost condiția domnului Nae Ionescu, atunci când a renunțat la 25 de ani din viața lui, ca să pregătească minuțios Marele Plan: eu nu va trebui să pățesc nimic. Absolut nimic. Pentru că...

Făcu o pauză pentru a observa cu atenție comportamentul celuilalt.

Parcă Johann Caspar Lavater, celebrul fizionomist elvețian, spusese despre caracterul unei persoane că ar putea fi elucidat prin examinarea „liniilor feței". Lumina strălucitoare a becului decupa profilul capului bărbatului aflat de cealaltă parte a biroului și, dacă se concentra puțin, reușea chiar să identifice în umbra pe care acesta o arunca pe peretele din spate capul unui uliu. Pasăre de pradă, agresivă, mare și puternică, care nu ratează decât o pradă din zece, deoarece are o vedere excelentă. Dacă Scărlătescu era un uliu, atunci vânatul nu era el, deoarece ar fi fost mort până acum. Brusc, o idee îi ciocăni la marginea conștienței.

— ... pentru că deținerea documentului nu rezolvă situația existentă, nu?

Celălalt puse arma pe birou și îl amenință cu degetul arătător.

— I-am spus lui Nae, dar și lui Zelea că în cazul tău se cam joacă cu focul. Și nu m-au crezut. Nu, nu pot să te ucid, chiar dacă aș fi în pericol, din pricina asta. Dar pot să te rănesc și să te imobilizez pentru o perioadă. Vreau însă să te cumpăr, mi se pare mai în regulă așa. Spune foarte clar ce anume dorești?

— Să aflu toată povestea. Milovan surâse și se lăsă pe spate, aproape relaxat. Dar cred că mai bine ai începe cu otrăvirea subsemnatului.

Virgil Horațio Scărlătescu se lăsă greoi pe scaun, parcă îmbătrânit brusc cu douăzeci de ani. Ceva dispăruse din trăsăturile sale și Milovan realiză abia mult mai târziu că era vorba chiar de conturul dominant de uliu.

— A fost vorba despre o eroare.

— O eroare! spuse și vocea îi sună fără voia lui batjocuritor. Chiar și un om cu experiența dumitale face erori.

— Nu chiar. În ce mă privește, eroarea e doar parțială. Avocatul dădu din mână, ca și cum ar fi alungat o muscă. I-am explicat doctorului Papadopol în ce concentrație să facă substanța, dar nu am mai avut timp să și verific. Până la pragul indicat, digoxina acționează asupra sistemului nervos într-un mod foarte asemănător scopolaminei, la care din păcate noi, în Europa de est, nu avem acces. Dincolo de el, devine otrăvitoare și pățești exact ce ai pățit dumneata.

— Scopolamină? Ai spus scopolamină, domnule Scărlătescu?

— Ei, da, chiar așa am spus. Voiam să aflu cât mai rapid unde se găsește harta, dar se pare că nu aș fi reușit, chiar dacă substanța era dozată cum trebuia. Informația nu era una pe care să o deții în mod conștient.

— Și... cum a ajuns în corpul meu?

— Cafeaua pe care ai băut-o chiar în acest birou. A fost un fleac să o strecor în ceașcă, după ce domnișoara secretară a luat ibricul de pe foc.

— Să înțeleg că m-ai urmărit tot timpul.

— Nu aveam voie să te scap din ochi până ce nu primeam mesajul. Realizezi, domnule chestor? Un sfert de secol de pregătiri, bani cheltuiți mai mult decât să cumperi un emirat prin Arabia, oameni care au murit sau au dispărut în acest răstimp... totul în zadar, dacă informația despre locație nu ajungea la timp unde trebuia.

— Și acum?

Avocatul se uită lung la el și bătu cu degetul arătător în patul armei.

— Noaptea cea mai lungă a Regatului, băiatule. Până în zori trebuie să am informația, ca să pot acționa. Dacă nu... un glonț în cerul gurii poate rezolva multe. M-am pregătit sufletește și pentru victorie, și pentru el. Nichita măcar nu-și mai poate face astfel de probleme. Acum putem să mergem?

— Asta e toată povestea?! Cred că ai omis, pe ici, pe colo câte ceva din părțile esențiale.

— Nu mai avem timp pentru asta. Dar promit că o să afli absolut tot, după ce voi avea harta pe masă și voi fi reușit să trimit oamenii pentru a pune în mișcare Planul.

Se uita la el oarecum rugător, dar fără să fie insistent. Se aflau într-o situație de egalitate perfectă. Își aminti că bunicul Eliade numea lucrul acesta „pat" în jocul de șah și părăsea tabla fără să își dorească să mai dispute încă una pentru a vedea care dintre adversari e mai puternic. Ca și cum s-ar fi mulțumit cu egalitatea. Sau ca și cum i-ar fi fost indiferent rezultatul, pentru că numai jocul în sine era acela care conta.

— Jocul în sine e acela care contează cu adevărat, nu-i așa?

— Pardon? Scărlătescu se aplecă spre el, peste birou, ca să-l audă mai bine. Despre ce fel de joc este vorba?

De-a șoarecele și pisica, zâmbi în sinea sa Milovan. Numai că, în acest caz, șoarecele era mult mai important viu decât sub formă de carne moartă.

— În șah, situația de egalitate se numește pat. Pat, precum acesta în care ne găsim noi acum. Avem forțe egale și nimeni nu pare mai bun decât este, ca să câștige meciul.

— Am promis că-ți spun...

— Nu, domnule avocat, știi foarte bine că nu este un târg corect: eu îți spun o informație cu care dumneata și camarazii pe care-i ai veți manipula viețile a milioane de oameni, iar eu va trebui să mă mulțumesc doar cu o poveste. Care nici nu voi avea certitudinea că este întrutotul reală.

— Îmi pui cuvântul la îndoială?

— Ești un uliu, domnule. Și, ca orice pasăre de pradă, ai face orice ca să-ți prinzi prada.

Scărlătescu își încrucișă mâinile deasupra armei, zâmbind subțire.

— Un uliu, zici?

— Liniile feței fiecărui om generează portrete-umbră care conduc la mai multe efigii de animale și păsări. Mai exact la șapte din fiecare. Johann Caspar Lavater este primul care a descifrat personalitatea unui om prin cea a animalului sau a păsării pe care o sugerează umbra lui.

Buzele avocatului se destinseră larg și bărbatul râse zgomotos.

— Al naibii Nae ăsta, ne-a luat pe toți, domnule! Știi că ne-a vorbit pe vremuri despre chestia asta? Nu credeam că o să ți-o bage în cap, ca să o folosești acum împotriva mea. În fine, să admitem că ai dreptate, că sunt un prădător înaripat și că am un caracter precum al uliului. Ce-ar trebui să fac ca să te determin să îmi predai informația aia mai repede?

Ideea de adineauri, care se zbătuse fără efect la marginea conștienței sale, reveni clară precum apa de izvor. Îl trecu un fior și trebui să înghită de două ori mai înainte ca să poată vorbi:

— Să o eliberezi pe Cornelia Mihail și să o lași să plece fără să o urmărești.

Bărbatul se ridică încet de la birou și se întoarse le fereastră. Își lipi fruntea de geam, părând că vrea să primească invazia lichidă de afară direct pe piele.

— De unde știi că este în mâinile noastre? întrebă într-un târziu, cu o voce foarte calmă.

— Pentru că m-ai urmărit pe tren și ai văzut că am vorbit cu ea. Pentru că ți-ai imaginat că, odată intrat în hățișurile acestei probleme, vei avea nevoie de o pârghie pe care să apeși, pentru a mă ține conectat la intențiile voastre. În fine, pentru că mi-am imaginat că acea pârghie ar fi putut fi bunicul, dar am aflat chiar de la dumneata că nu era. Așa că m-am gândit la singurul suflet de care mi-ar fi putut păsa în urbea asta. Iar dumneata ai făcut la fel. Și mai cred că ai și urmărit trăsura cu care m-a luat de la spital, am dreptate? Dă-i drumul și merg să rezolv problema hărții.

— Chiar așa ai să faci? Întoarse capul spre el, privindu-l cu îndoială. Îmi ceri să renunț la singura pârghie de control pe care o am asupra dumitale. Îi dau drumul, fata dispare, iar domnul Alexandru Milovan îmi spune din nou că habar n-are despre harta în discuție. Și eu cum aș putea să reacționez atunci, ca să rezolv problema? Altfel decât să-i trag un glonț în genunchi, o modalitate barbară, recunosc, dar destul de eficientă.

Milovan își puse palmele pe genunchi. Îi tremurau ușor, dar el știa deja că nu era din cauza oboselii, ci din a încordării provocate de cele ce aveau să urmeze. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, era hotărât să nu cedeze nici măcar cu un pas. Așa că îl privi lung pe bărbatul cu profil de uliu și clătină ușor din cap.

— În fine, bănuiesc că trebuie să-mi asum niște riscuri. Bălane! Ia bagă capul încoace, că am treabă cu tine.

Ușa se întredeschise și un cap cu o chelie pronunțată își făcu apariția între tăblie și toc.

— Da, șefu'.

— Unde o țineți pe fată?

Capul lui Bălan clipi din ochi de mai multe ori, ca și când l-ar fi deranjat lumina.

— Păi, în boxă, șefu'. Acolo a dat ordin nea Mardare. E cam strâmt, da' mai bine să fim siguri că nu are cum să iasă, decât să stăm să o păzim.

— În cutia portarului, mă?

— Păi unde altundeva, șefu'? Că în rest, toate încăperile sunt încuiate și ar fi trebuit să spargem vreo broască. Poate doar s-o fi dus în pod, da' cine să stea cu ea și s-o supravegheze?

Virgil Horațio Scărlătescu își masă ceafa gânditor. Se uită iar la Milovan, oftă și ridică din umeri.

— Du-te și dă-i drumul.

— Să-i dau drumu', șefu'?! păru că se miră capul fără trup. Păi de-aia ne-am chinuit s-o prindem și s-o aducem aici? Eu ca eu, că m-a zgâriat numa' pe mâini, da' lu' Oțelea i-a jupuit jumătate de obraz.

Dintr-un salt, Scărlătescu ajunse la ușă, mai înainte ca el să apuce să se mire de sprinteneala și de viteza sa de reacție. Îi prinse gâtul între degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă și șuieră ca o locomotivă cu aburi:

— Idiotule, te tocmești cu mine? Ce ești tu, reprezentantul Casei Regale? Al Ligii Națiunilor? Te bag în mă-ta în doi timpi și trei mișcări, de nu o să-ți dai seama când o

să-ți iasă sufletul prin gaura pe care o să ți-o fac în creștet. Încă n-ai plecat?

— Șe... șefu'... horcăi capul, înroșindu-se puternic, de parcă ar fi fost împroșcat cu un acid peste obraji. Nu mai... am aer...

— Nici c-o să mai ai, dacă mai pui vreo întrebare nelalocul ei. Ai priceput, idiotule?

De departe, conturul de uliu părea atât de evident, încât Milovan nu avea nevoie de prea multă imaginație ca să vadă scena unui atac aerian, soldat cu capturarea guzganului.

— Am... am pri... ceput, reuși să articuleze capul, în cele din urmă.

Brusc, Scărlătescu își lăsă mâna în jos și reveni spre masă fără să arunce vreo privire înapoi. Capul se retrase din ușă, dar aceasta nu ajunse să se închidă, când Milovan spuse cu o voce clară:

— Aș prefera să mergem împreună, dacă se poate.

— Încă nu ai încredere, se strâmbă celălalt, frecându-și palmele una de alta.

— Am motive?

— Mda, s-ar părea că nu ți-am dat prea multe. Hai să vedem cu ochii noștri operațiunea.

Ieșiră pe coridor. Becurile străluceau orbitor, făcând umbrele să treacă din față în spate, ca într-o magie neînțeleasă. Ocoliră stâlpii de susținere din marmură gri-albăstruie de Carrara și coborâră scara îmbrăcată în covor roșu. Bălan dispăruse deja pe treptele care coborau mai departe către subsol. Se opriră în dreptul cabinei portaru-

lui. Dinăuntru se auzea un fel de murmur, iar Milovan își dădu seama că era vorba despre un plâns înăbușit. Avocatul se aplecă și întinse mâna către ceva atârnat pe peretele din lemn. Când o readuse în față, ținea între degete o cheie mare, din fontă. O vârî în broască și deschise larg ușa.

— Poftiți, domnișoară Cornelia. Schiță o plecăciune, oarecum batjocuritoare. Și vă rog să îi scuzați pe mitocanii ăia care v-au admonestat, din prea mult zel. Sunteți liberă să mergeți unde doriți. Sfatul meu, care am fost mai apropiat de tutorele dumneavoastră, conu' Jean, este să plecați degrabă la vreuna din moșii, pentru că pe aici lucrurile vor începe să se încingă. Iar unii vor deveni violenți.

— O voi conduce eu până la trăsură, spuse el hotărât și o apucă de cot. Durează numai un minut. Găsim vreo umbrelă pe undeva?

Scărlătescu se uită în jur și ridică din umeri. Ușa principală se deschise brusc și trei bărbați îmbrăcați în fulgarine ude intrară repede, scuturând din mâini și împrăștiind stropi. Când trecură prin fața lor, ridicară brațul drept, schițând salutul legionar, apoi o luară pe scări în jos, către subsol.

— Vino, Cornelia!

O împinse ușor către ușă, neluând în seamă pasul făcut către ei de celălalt.

— Ai promis...

— Mă întorc, aruncă peste umăr. Grăbește-te, Cornelia!

Împinse în ușă și îi făcu loc să treacă pe lângă el. Fata i se agăță de braț și nu vru să iasă decât odată cu el. Afară, ploaia îi luă în primire chiar din prag, înmuindu-i până

la piele în câteva clipe. Bărbatul râse și își ridică fața în sus, ca să fie biciuită de șuvițele lichide. Când își apleca privirile o văzu pe fată uitându-se la el ca la un arhanghel de lumină. Abia acum îi zări urmele vinete de pe obraji și tăietura subțire de pe tâmplă. Își apropie buzele de urechea ei și o întrebă dacă o bătuseră.

— Da. Cei doi care m-au adus aici m-au dat cu capul de pereți, răspunse ea, abia respirând. Când m-am trezit, eram închisă în cabină.

O apucă pe după umeri și o trase ușor către el. Fata tremura și părul i se lipise de frunte și de tâmple.

— O să aflu cine au fost și o să am grijă să plătească, promise.

— Nu vreau decât să ajung acasă, gemu Cornelia. Și să uit toată nebunia asta.

— O să ajungi. Uite acolo, în stânga e o trăsură. Te voi urca în ea și vei merge la palat. Nu pot să te trimit la drum de noapte, în răzmerița care o să urmeze, până la vreuna dintre moșiile unchiului tău. Dar nu intri în palat. Te duci, fără să te vadă nimeni, și te ascunzi în camera servitoarei, până mâine, când voi ajunge să te iau. Să nu pleci cu nimeni, oricine ar veni și orice ți-ar spune, înțelegi, Cornelia? Numai cu mine.

— Așa... așa o să fac, Alexandru.

— Și, dacă se strâmbă rău de tot lucrurile în noaptea asta și se va lăsa cu bătăi și împușcături, o iei de mână pe fata aia și vă refugiați prin portița din spate în livada vecină. Nimeni nu va intra acolo pe ploaie.

Se aplecă puțin deasupra ei, ca să o protejeze de rafalele furibunde de apă, și alergară până la trăsură. Auzind zgomot, calul răsuci capul spre ei și îi privi trist din spatele ochelarilor din piele. Se opriră în fața portierei închise și bărbatul bătu cu pumnul în ea. După câteva clipe, auziră o voce spartă, care le spuse să plece, pentru că serviciul se încheiase la orele 11 ale nopții.

— Poliția! Scoate capul birjar sau îți împușc calul!

Vocea dinăuntru sudui de mamă, apoi portiera se deschise de un lat de palmă și chipul bărbos și oțărât al muscalului se ivi pe jumătate în cadrul ei.

— Ce vreți?

Milovan scoase pistolul din ham și i-l vârî sub nas.

— Deocamdată doar să cobori și să o lași pe domnișoara să urce în locul tău.

Celălalt se holbă la țeava armei și mai mult se rostogoli pe caldarâmul ud decât coborî.

— Să nu tragi, dom' șef, pupa-ți-aș mâinile, că am familie mare și rămâne pe drumuri! Fac orice, orice!

— Ridică-te, omule și lasă temenelele. Nu ți-am spus că sunt polițist? Nu o să trag, dacă nu-mi dai prilejul.

Birjarul se ridică, ținându-se la distanță de ei.

— Dom' șef, acu' umblă legionarii cu arme pe toate străzile și trag în oricine nu le place cum se uită la ei. Numai ce plecară vreo zece, i-am auzit dinăuntru, că vorbeau tare să se audă prin ploaie. Ziceau că se duc să-i facă felul lui Vorvoreanu și oaspeților lui.

Milovan vârî gânditor arma în toc.

— Așa au zis?

— Așa, dom' șef. De vreo trei zile tot scot lumea pe străzi, tot vin și pleacă din piața prefecturii, da' acu' parcă au înnebunit de tot. Sunt ca viesparul ăla în care mesteci cu o creangă. Roiesc în toate părțile și înțeapă. Unde s-o duc pe domnița?

— La palatul domnului Mihail.

— A, păi e colea, la doi pași. Nici nu urcați scările înapoi și am și ajuns. Suiți-vă, domniță, că v-a udat de tot.

Îi făcu semn să urce și așteptă până ce se așeză pe perna din piele neagră, umplând totul cu apă în jur. Scoase o hârtie de zece lei din portofel și i-o întinse birjarului. Acesta se trase înapoi și clătină din cap.

— Lasă, dom' șef, că nu iau parale de la poliție. Ce, dumneavoastră nu ne păziți pe noi? Ne luați vreun ban pentru asta?

— Ia, mă, de-aici, se strâmbă Milovan și îi îndesă banii în buzunar. Nu vreau să mergi pe drumul cel scurt. Ocolești prin spatele grădinii lui Duduleanu și vii pe partea ailaltă. Și nu pleci imediat ce coboară domnișoara, aștepți până ce o vezi trecută de porți, ai înțeles? Iar apoi te duci la tine acasă sau unde-oi vrea, pentru că aici o să fie tămbălău mare încă de la prima oră. Și n-ai vrea să-ți rechiziționeze trăsura și calul vreunul din ăștia care se salută între ei cu „Trăiască legiunea și Căpitanul".

Omul îndesă banii în fundul buzunarului și salută cu codirișca biciului la pălăria tuflită pe ceafă.

— Așa o să fac și Dumnezeu să aibă grijă de noi!

Se săltă pe capră dintr-o mișcare, scutură de hamuri și trăsura se puse greoi în mișcare. Milovan așteptă câteva

secunde să iasă în stradă, apoi se răsuci pe călcâie și porni spre clădirea masivă a prefecturii. De pe treapta cea mai de sus îl privea, pe sub borul unei umbrele mari, negre, Virgil Horațio Scărlătescu, înconjurat de patru bărbați înarmați cu carabine militare și îmbrăcați în mantale din piele, lungi până aproape de călcâie.

— Începe balul, își spuse și scuipă în balta din fața sa. Și mă tem că o să fie unul cam ud.

Capitolul 6
Tablou cu hartă veche și castel

Aleile parcului erau pline de apă. Ploaia cădea fără încetare, se aduna pe frunzele care atârnau grele deasupra capetelor lor și se scurgeau la vale în scurte cascade minuscule, producând un fâșâit lipicios. Grupul de patru persoane care-l înconjura pe Scărlătescu și pe Milovan, nu scotea o vorbă, mulțumindu-se să tropotească zgomotos și să lumineze cu lanternele tufișurile și trunchiurile care luceau umed, aruncând sclipiri stranii. Avocatul mergea sub corola unei umbrele uriașe, dar Milovan refuzase să se bage sub ea.

Intraseră în parc de pe aleea centrală a unui cimitir, care-i scosese repede în dreptul câtorva cuști cu animale sălbatice, dincolo de care se zărea vag apa unui lac. Automobilul care-i adusese până acolo rămăsese la intrarea în cimitir, cu consemnul să-i aștepte acolo.

— Pare mare parcul, spuse Milovan, mai mult ca să rupă tăcerea.

— ·Este mare, confirmă celălalt, înclinând umbrela și lăsând să se scurgă la vale o șuviță groasă de apă. Aici se afla pe vremuri o pădure bătrână, care se întindea până aproape de centru.

Grădina lui Duduleanu, realiză Milovan.

— Acum vreo 30 de ani a fost ales un băiat deștept, școlit prin Franța și prin Elveția, băiat de mari moșieri, Nicolae Romanescu. A făcut un concurs, l-a câștigat evident un francez și ne-am ales cu parcul ăsta, pe care l-a făcut public.

— Mai e mult, domn' Scărlătescu? întrebă un bărbat care mergea pe partea stângă.

— Mă, Pandele, tu n-ai fost niciodată prin parc? Avocatul râse fără veselie. Că stai la doi pași de el.

— Ce să caut eu prin pădure, coane? Am copaci și prin curte, nu trebuie să vin aici ca să-i văd.

— Te-ai sălbăticit de tot, Pandele. Dacă mai ieșeai și tu duminica cu nevasta la iarbă verde, mai cunoșteai lumea, lumea te băga și ea în seamă.

— Lasă, coane, că nevastă-sa are destulă iarbă verde de plivit în grădină, nu mai are chef și de a parcului, ripostă cel din fața lui, iar grupul de bărbați izbucni în râs.

— Poate acu', dacă luăm puterea, s-o scoată s-o dea cu barca, că o să aibă bani și pentru fleacuri.

— Sandule, tu să te însori mai întâi și abia apoi o să ai dreptul să vorbești de față cu ăia care au familii.

Ricanele continuară o vreme, cu voce scăzută, dar nici avocatul și nici Milovan nu mai interveniră.

Aleea începu să urce, lăsând lacul în partea dreaptă, apoi se opri în fața unor trepte late, din cărămidă.

— Acolo e castelul, spuse Scărlătescu și se opri brusc. Sandule, ia-o înainte și vezi dacă e careva pe-acolo. Dacă nu e, strigi să venim și noi.

Bărbatul se desprinse de grup, își aduse arma în față și trase piedica. Lumină treptele cu fascicolul galben și porni pe urma lui.

— Să nu uiți să strigi, îl zeflemi unul, dar avocatul îi făcu semn să tacă și rămaseră cu toții în așteptare, sub răpăiala puternică.

Un firicel de apă reuși să i se strecoare printre gât și gulerul cămășii, alunecându-i pe spate, până fu absorbit de maiou. Milovan își șterse ceafa udă și vru să-l întrebe pe avocat dacă lacul din dreapta lor, pe care picurii de ploaie făceau cercuri-cercuri, era natural sau nu, când un fluierat ascuțit le dădu de știre că drumul era liber. Scărlătescu îl apucă de cot și-l împinse înainte.

— Voiai să mă întrebi ceva?

— Eu? Mda... adică nu. Ceva legat de lac, dar nu are importanță.

Celălalt săltă umbrela deasupra lui, creând un adăpost improvizat. O pasăre nevăzută cârâi strident deasupra capetelor lor, făcându-i pe cei din jurul lor să ridice armele.

— Ce e, Donde, te-ai speriat de-o cioară? râse o voce groasă în întuneric.

— Du-te mă naibii, nea Pandele, cu cioara ta cu tot! se înfoie vocea tremurată a numitului Donde, după care discuțiile încetară.

O lanternă marca linia fiecărei trepte, ferindu-i să nu se împiedice. Până ce ajunseră în vârful pantei, apa îi intrase și în pantofi. Era atât de ud, încât dacă ar fi putut să se stoarcă de unul singur, ca pe un burete, ar fi umplut cu siguranță două găleți de tablă. O construcție întune-

cată, masivă, se ivi amenințătoare spre dreapta, făcând să dispară copacii. După ce se uită mai bine, lui Milovan i se păru că descifrează silueta pătrățoasă a unui turn, dar n-ar fi putut să spună cu certitudine că așa și era. Lanterna lui Sandu le făcu semn să înainteze.

De aproape, castelul chiar părea unul adevărat, cu două turnuri mari, unul de o parte, altul de cealaltă a intrării, păzită de două porți din lemn masiv, întărite cu cercuri de aramă, legate între ele prin șine late. În stânga, însă, zidul părea dărâmat în partea superioară, ca și cum ar fi fost atins de pietrele unei catapulte.

— Așa a fost construit, spuse avocatul surprinzându-i privirea. Ca să pară autentic și nu o făcătură modernă. Donde, ocupă-te tu de lacăt. Vezi, găsește un pietroi, ceva.

Nici nu trebuia să caute prea departe. Chiar lângă aripa de vest a construcției se zărea o grămăjoară de pietre cubice de caldarâm, sclipind în lumina lanternelor. Tânărul cu favoriți lungi până la bărbie își duse pușca la spate, luă un bolovan și se apropie de lacătul uriaș, care păzea interiorul de intruși.

Intruși așa ca noi, se gândi Milovan, simțindu-se ciudat de tot pentru că tocmai lua parte, fie și involuntar, la o spargere. Dar nu avea ce face, așa că strânse din umeri ca și cum i-ar fi fost frig și încercă să fie atent la evenimente. Deplasarea asta la Craiova îi crease o mulțime de amintiri pentru când avea să fie bunic, înconjurat de nepoți care să-l tragă de mânecă cerând povestea.

Lacătul se dovedi însă mai rezistent decât se așteptase Donde, a cărui piatră i se sparse în mână la cea de-a treia

izbitură. Unul dintre bărbații care nu scosese nicio vorbă până atunci se apropie de Scărlătescu și-i spuse ceva la ureche.

— Bine, Avrame, să nu mai pierdem timpul. Fă-o!

Bărbatul își trase pușca de la spate, verifică dacă avea glonț în magazie, apoi ținti lacătul și le făcu semn să se dea mai în spate. Trase un singur foc, după care scoase bucata sfărâmată de metal de pe toartele mari de fier ale ușii. Avocatul îl apucă de braț și îl împinse către cele două trepte de piatră.

— Donde, tu rămâi în ușă. Iar ceilalți luați în primire ferestrele. Vreau ca unul dintre voi să stea de pază în spatele clădirii. Să intrăm, domnule chestor, și să verificăm dacă ipoteza dumneavoastră este corectă.

Trase de una dintre uși, care se deschise cu un scârțâit ascuțit. Înăuntru era întuneric, iar locul era uscat. Scărlătescu plimbă lumina lanternei pe ziduri, ca și cum ar fi sperat să descopere din prima ceea ce căutau. Încăperea de la intrare era un fel de salon spațios, mobilat sumar cu o sofa, câteva scaune cu spătar și două fotolii din piele, acoperite cu huse. Pe o masă rotundă din fier forjat era așezată o tavă din lemn, cu mai multe pahare și o sticlă burtoasă din cristal, în care lucea stins un lichid maroniu.

— Ia te uită! exclamă bărbatul și se apropie de masă. Pun pariu că asta a rămas de la cheful din mai, pe care l-a dat conu' Jean în cinstea lui Tănase, ăla de la teatrul „Cărăbuș". Atunci era plecat la Paris, dar am auzit, când m-am întors, că au benchetuit bine. Ia să vedem ce-au mai lăsat și pentru noi.

Scoase dopul de sticlă și duse butelca la nas.

— Hm, pot să pun pariu că ăsta a fost aperitivul: coniac Courvoisier, din regiunea Charente. Trebuie să aibă cel puțin 20 de ani.

Trase un gât direct din sticlă și pufni încântat.

— Al dracului, nea Jean ăsta, zău așa! N-a uitat că nu am participat la șueta dumisale. Vrei un gât?

Milovan clătină din cap. Deja i se făcuse foame după alcoolul consumat în ascunzătoarea lui Columbeanu. Dacă i-ar fi făcut pe plac avocatului, ar fi început să-i chiorăie mațele, iar mintea limpede de care avea atâta nevoie acum s-ar fi dus la culcare.

— Cum zici. Dar habar n-ai ce pierzi. Ei, să fie pentru sufletul celui dus, atunci, continuă el, după care vărsă un strop pe podea și puse sticla la loc pe tavă, lăsând-o destupată. Hai, ce mai aștepți, se răsti plimbând rotocolul de lumină pe tavan și pe pereți, nu cauți harta?

Îi făcu pe plac și se uită cu atenție pe fiecare perete, apoi în spatele sofalei, pe care o pipăi cu buricele degetelor. Scărlătescu îl urmărea răbdător cu fasciculul strălucitor, dar nimic nu părea să semene a hartă.

— Câte încăperi sunt?

— Trei aici, dar una e mai mult o cămară decât o cameră, și două la etaj. Plus un beci mic, cu câteva butoaie și mai multe rafturi pline cu sticle.

Se gândi câteva clipe și întinse mâna.

— Dă-mi lanterna și lasă-mă singur, te rog. Sunt sigur că aici e ceva. Dar am nevoie de liniște, ca să mă pot concentra. Dacă stai lângă mine, mă distragi.

Virgil Horațio Scărlătescu medită câteva clipe, măturând podeaua cu lumina. Apoi se hotărî și îi întinse lanterna cu coada înainte.

— Poate că ai dreptate. Te las singur, dar te avertizez: nu ai pe unde să ieși din castel decât pe ușile din față. Toate ferestrele au zăbrele și nu există uși secrete. Asta dacă-ți vine cumva în minte ideea că ai putea s-o ștergi pe furiș. Încearcă să găsești chestia aia cât mai repede, pentru că s-a făcut deja trei fără zece. Peste două ceasuri se luminează de ziuă. Și ar trebui să avem obiectul de negociere cu delegațiile alea.

Întinse mâna, apucă lanterna și îi lumină drumul către ușa dublă, care se închise încet în urma lui. În sfârșit, era singur, dar nu știa ce trebuia să facă în continuare. Era convins că Scărlătescu îi spusese adevărul: nu avea cum să plece pe furiș din castel, așa cum o făcuse din palat.

Se învârti câteva clipe prin încăpere, lovind cu pumnul în pereții de piatră și căutând crăpături în podeaua din cărămizi. Într-un târziu, se lăsă păgubaș, deschise ușa și trecu în camera alăturată. Un pat de o singură persoană, într-un colț, un scrin de modă veche, probabil cumpărat de la un anticar, o masă lungă, ovală, cu patru scaune de jur-împrejur, două tablouri, așezate unul lângă altul pe peretele dinspre răsărit, un dulap plin cu cărți și o arbaletă masivă atârnată deasupra ușii.

Se apropie de fereastra dublă și se uită afară. Zări o luminiță desenând un rotocol prin aer și înțelese că unul dintre bărbații de pază aruncase țigara. Ploaia bătea cu degete ude în geamurile prăfuite, pătate de muște. Era

limpede că nu mai intrase nimeni în castel de o bună bucată de timp. Oftă și reveni spre interiorul camerei.

Era posibil să o găsească printre paginile unei cărți. Dar avea impresia că era vorba despre o hartă mare, desenată pe o hârtie groasă, care ar fi umflat prea vizibil paginile unei cărți. El unul nu ar fi ascuns-o acolo. Așa că își propuse să lase pe ultimul moment cercetarea dulapului. Pentru orice eventualitate, se coborî într-un genunchi și cercetă podeaua de sub el, apoi spațiul dintre acesta și zid. În afară de ațe de păianjen nu descoperi nimic altceva.

Își scutură palmele de praf și se hotărî să urce la etaj. Ceva parcă îl reținea în încăperea aceea, dar nereușind să-și dea seama ce, deschise din nou ușa și reveni în prima încăpere. Așezată pe unul dintre scaune, picior peste picior și cu voaleta de la pălăriuță ridicată, doamna Elena Farago trăgea dintr-un țigaret de abanos și sufla încet fumul spre tavan. Când îl văzu intrând, îi zâmbi și își duse degetul arătător de la mâna stângă la buze. Dacă n-ar fi știut că îi cerea să nu scoată un cuvânt, pentru a nu le trezi atenția celor de afară, ar fi crezut că îi trimite un sărut imaginar, așa cum fac îndrăgostiții atunci când se despart pe un peron de gară.

Închise ușa cu grijă în spatele său și rămase înțepenit aproape de prag.

Cu siguranță că era ultima persoană din lume pe care s-ar fi așteptat să o găsească în castelul lui Jean Mihail, mult după miezul nopții, într-o noapte în care nu ai fi avut inima să dai afară din casă nici măcar un câine. Iar ea era proaspătă ca un trandafir scos pe terasă dimineața

să prindă primele raze ale soarelui. Nu avea nici măcar un strop de apă pe haine, iar umbreluța de muselină stătea închisă și așezată alături de cotul ei, pe masă.

Femeia așeză țigaretul pe marginea tăvii de lemn și arătă cu mâna către ce se găsea în fața ei.

— Îți imaginezi că nicio gospodină nu ar fi lăsat un asemenea dezastru, chiar și după un chef mai mare al soțului ei? Se simte lipsa unei mâini de femeie care să conducă așa cum trebuie o casă. Cu toate servitoarele pe care le angaja mereu Jean, niciuna nu se potrivește cu rolul de soție. Nu ți se pare, domnule Milovan?

Domnul Milovan tresări auzindu-i vocea, de parcă l-ar fi pălmuit. Dumnezeule, fix de asta mai era nevoie în haosul în care intrase fără voia lui: de o discuție despre problemele generate de statutul matrimonial al defunctului moșier. Dar, pe undeva, indiferent de ceea ce-i spunea, vocea femeii îi venea în ajutor, permițându-i să se concentreze asupra clipei prezente.

— Scumpă doamnă... reuși el să articuleze în cele din urmă și făcu doi pași, apropiindu-se de masă. Ce naiba căutați aici, la acest ceas nu prea potrivit unor... unor vizite, ca să spunem așa? Și cum ați reușit să treceți de legionarii domnului Scărlătescu, fără ca ei să vă vadă? Și...

Dădu ocol scaunului pe care era așezată femeia, luminând poalele rochiei lungi cu lanterna.

— ... și, mai ales, de ce nu sunteți udă deloc? Sau pentru dumneavoastră nu plouă afară?

— Ba plouă, râse ușor Elena Farago și mișcă umbreluța pe tăblia mesei. Pentru asta mi-am luat umbrela, nu?

Milovan își trase un scaun și se așeză de partea cealaltă a mesei. Simțea că-l lasă picioarele și întinse aproape ca un automat mâna după sticla cu coniac, aflată în dreapta.

— Da, cred că poți să te servești, este un alcool tare și chiar ai nevoie de asta în minutele următoare.

— Vă bateți joc de mine, doamnă? întrebă și rămase cu sticla în aer.

— Nu, domnule... pot să-ți spun Alexandru? Oricum, ne cunoaștem de atâta timp, încât ne putem permite să ne tutuim.

Vocea femeii era caldă și nu sesiză în felul în care articula sunetele nimic care să semene cu ironia sau batjocura.

— Ne cunoaștem de atâta timp? repetă, pe un ton interogativ, în timp ce trăgea un pahar mai aproape și înclina sticla.

Zgomotul lichidului curgând în pahar fu acoperit de răpăitul ploii.

Parcă ar ploua cu coniac, își spuse și dădu conținutul paharului peste cap. Alcoolul îi arse drevele gâtului și apoi coborî leneș în stomac, încălzindu-l. Elena Farago așteptă să așeze paharul pe masă, apoi întinse mâna și îi puse palma pe încheietura mâinii.

— Ne-ar trebui o eternitate ca să-ți pot spune povestea unei eternități. Și nu cred că avem mai mult de un sfert de ceas la dispoziție, mai înainte ca mamelucii ăia de-afară să dea buzna aici și să tragă în toți pereții. Așa că, te rog, permite-mi să o iau într-o anumită ordine. Și să răspund doar la câteva din întrebările pe care le-ai pus și pe care ai de gând să le pui. Și ar fi bine să te concentrezi, pentru

că într-un anume fel soarta lumii ăsteia atârnă de felul în care îți vei rezolva tu problema. Iar astea nu sunt vorbe mari, de poetă care se gândește cum le-ar sta într-un poem. Ești pregătit?

Aruncă o privire fugară asupra mâinii ei delicate, care îl strângea ușor de antebraț și dădu din cap. Lumina lanternei bătea spre peretele cu ușa interioară, pe deasupra capului ei.

— Ce caut aici? Chiar pe tine, băiatule. Pe tine și afurisita aia de hartă după care aleargă toată lumea, de la moartea amicului Jean. De paznicii de afară nu a fost nevoie să trec, pentru că nu am venit pe alei, prin ploaie, ci printr-un pasaj secret, lângă ușa căruia am coborât din trăsură. Cu toate afirmațiile bătăioase ale domnului Scărlătescu, există ieșiri secrete din castel, altfel Jean nu l-ar fi construit. Tainițele, asemenea vizuinilor de vulpe, au mai multe intrări și ieșiri, pentru ca răufăcătorii să nu te poată prinde înăuntru. Știu de existența lor, pentru că Jean le-a construit la sfatul meu și a fost mândru să-mi fie călăuză prin ele, atunci când le-a terminat. Iar acum...

Ridică mâna și făcu un gest larg, arătând spre restul încăperii austere.

— Acum, sper că nu mai ai întrebări imediate, pentru că trebuie mai întâi să găsești harta, ca să putem ieși de aici mai înainte ca Scărlătescu să-și dea seama că te pregătești să-l lași cu buzele umflate. Gândește repede și precis: harta se află aici, la parter. La etaj, camerele sunt nemobilate și nu au ascunzători secrete, altfel Jean mi-ar fi spus de existența lor.

— De ce le-a lăsat așa?

— Îi trebuia o ascunzătoare, nu o locuință. Așa că a mobilat doar catul unde a pitit harta.

Nici măcar nu se mai întrebă de ce doamna Elena Farago nu părea să mai facă parte din clanul avocatului. Pentru o clipă, și-o aminti în lumina tremurătoare a lumânărilor, prezentând istoria FOTA în fața unor membri și susținători locali, la fel de uimiți ca și el să constate vechimea acelei organizații și scopurile ei, păstrate secrete vreme de atâtea milenii. Ridică din umeri. Pentru întrebări va fi cu siguranță un timp numai al lor.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere, reexaminând vizual mobilele și pereții. După câțiva pași, se opri și se uită lung la masă. Exista o posibilitate de ascunzătoare, realiză și îngenunche lângă ea. Lumină cu spotul lanternei blatul pe dedesubt, apoi pipăi marginile lăsate în jos.

Se ridică și făcu același lucru cu fiecare scaun în parte. Femeia se ridică în tăcere și îi permise să facă același lucru și cu scaunul pe care stătuse până atunci. Ridică husele de pe fotolii și îl răsturnă pe fiecare într-o parte. Sofaua era prea grea pentru a fi ridicată, așa că se mulțumi doar să pipăie învelișul de catifea.

Clătină din cap, cu o ureche la zgomotele de afară și la fâșâitul tot mai puternic al ploii. Se îndreptă spre ușa care separa cele două camere și o deschise din nou. Refăcu traseul vizual, neștiind de unde să reînceapă căutarea. Mătură pereții cu lumina galbenă, apoi tavanul și, în cele din urmă podeaua. Nu mai rămăsese nimic necercetat, ci

doar sạ reia acțiunea de inspectare a fiecărei piese de mobilier în parte. Și chiar atunci realiză că mai văzuse unul dintre tablouri undeva.

Se apropie de perete și le cercetă cu atenție. Unul reprezenta un conac de țară, așezat între câțiva ulmi înalți, pe vârful unui deal, probabil vreuna din casele de la țară ale moșierului. Nu recunoscu niciun pictor cunoscut care să semneze Ionescu, în colțul din dreapta. Dar semnătura lui Luchian îi sări în ochi imediat și descoperi cu uluire că anemonele din vasul de lut erau identice cu cele din tabloul de la palat.

Cum naiba? se întrebă fără voce, îndepărtându-se doi pași, ca să observe mai bine pânza. Oare să fi realizat pictorul două tablouri identice, iar lumea iubitoare de artă să nu fi știut nimic? Să fie cel de aici doar o copie, iscusit realizată de vreun anonim dedicat acestui tip de pictură imitativă?

Nu, înțelese el brusc, nu punea întrebarea care trebuia. Iar aceasta trebuia să fie de ce ținuse să aibă Jean Mihail două tablouri identice. Pentru că, își aminti vocea bunicului, pentru că, băiatule, cel mai ușor ascunzi un lucru punându-l la vedere.

— Doamnă, șuieră el, vino încoace!

Auzi pașii în spate și îi întinse lanterna, fără să se uite dacă o ia.

— Luminează într-acolo!

Îi arătă către tablouri, apoi, când femeia îi luă lanterna din mână, ridică pânza cu flori de pe zid și îi făcu semn să îndrepte lumina spre cartonul gros. Scoase din buzu-

nar un briceag, desfăcu lama și începu să scoată cuișoarele care-l țineau lipit de rama grea. Desprinse cartonul și fluieră ușor. Vârî două degete sub el și scoase o hârtie cretonată, împăturită în patru.

— Ingenios, spuse apreciativ. Există deci un spațiu secret între cartonul de sprijin și pânza pictată. Hai să o desfacem și să vedem despre ce este vorba.

Reveniră în prima încăpere și depliară hârtia groasă, iar Milovan o netezi cu palma pe suprafața de metal a mesei. Era o „cartografie", așa cum le spunea bunicul său hărților foarte vechi, care se aflau la limita dintre reprezentarea geografică simplistă a unui loc și cea edilitară a unei așezări. Era un desen făcut cu pana, cu cerneală neagră, iar clădirile și gardurile din piatră care le înconjurau erau colorate în sepia.

Se aplecară amândoi și Milovan ținu lanterna ridicată deasupra.

— Craiova de altădată, spuse poeta, trasând cu arătătorul conturul unui gard. Uite aici casele Băniei, cu paraclisul bisericii, iar peste drum casele slugerului Costache Pandia. Harta asta nu e foarte veche, cred că de pe la mijlocul secolului al XVIII-lea.

Degetul coborî spre stânga hârtiei, ocolind curtea Caselor Bănești.

— Uite și drumul ce coboară la fântâni, iar aici casele paharnicului Fota Vlădoianu.

Milovan îndreptă pentru câteva clipe lanterna către fața femeii. Aceasta tresări și-și feri ochii cu palma dreaptă.

— Doamnă, vorbești de parcă ar fi scrise acolo aceste denumiri. Eu nu văd decât niște linii ce par desenate de o mână de copil. De unde știți acele nume?

Elena Farago ridică mâna împăciuitor. Cum stătea, cu capul lăsat într-o parte și cu umbra degetelor atingându-i conturul grațios al bărbiei, părea o efigie de pe o monedă grecească, abia scoasă la lumină de sub praful secolelor. Și, pentru prima oară de când o vedea, bărbatul se întrebă dacă nu cumva o mai întâlnise undeva.

— Ar fi multe, mult prea multe de spus. Din păcate, nu mai avem decât o fărâmă de timp până ce oamenii lui Scărlătescu or să intre. Cred că ar fi cazul să ne pregătim de plecare. Deși...

Își coborî palma pe hartă și bătu cu degetele peste linia dublă care întruchipa gardul de piatră al caselor Băniei.

— Uite, dincolo de gard ar trebui să fie biserica Sfântul Dumitru, cu clopotnița veche și cea nouă. Aici, în partea dreaptă, Târgul Vechi, iar în stânga gardului se văd cinci...

Punctă cu degetul în cele cinci pătrățele desenate unul lângă altul, situate dincolo de un alt zid de piatră, ceva mai gros decât celelalte.

— Ăsta e zidul de apărare al orașului dinspre apus. Iar pătratele astea minuscule fac parte din celebrele Șapte Fântâni, care aprovizionau jumătate din târgul de atunci cu apă potabilă.

— Nu văd decât cinci, spuse încet Milovan, fixând spotul luminos asupra lor.

— Exact, cinci. Patru înăuntrul cetății și unul în spatele zidului. Lipsesc două, dintre care cea mai importantă e

Fântâna lui Matei Vodă. În trecutul încă și mai îndepărtat s-a numit Fântâna Ponsionei, adică Fântâna de la Podul peste Jiu.

— Ei, și?

— Harta nu e întreagă, clătină din cap Elena Farago. Lipsește o bucată bună din ea. Cea care ne arată cum să ajungem la Ponsiona.

— Păi fără ea nu se poate găsi? La urma-urmei, e vorba despre o fântână, nu despre un grajd. E o construcție publică, trebuie să existe măcar mărturii orale despre existența ei.

— Au trecut aproape 250 de ani de la ultima ei menționare într-un act. O fântână se astupă cu vremea, dacă nu mai e folosită. Ghizdurile se adâncesc în sol și pereții de piatră se surpă. E de ajuns o ploaie puternică după aceea și pământul dus la vale de ape se așează deasupra și nu mai rămâne niciun semn din ea. E obligatoriu să găsim și partea a doua a hărții, altfel drumul spre adâncuri s-a pierdut poate pentru totdeauna.

De afară se auzi un zgomot de picioare care se scuturau de apă pe treptele scării de piatră. Milovan împături hârtia și o vârî sub haină, apoi se repezi în camera vecină, cu tabloul desfăcut și îl atârnă în cui. Un ciocănit puternic îi făcu să încremenească în loc.

— Domnule chestor, mai stăm mult? Ne-am murat de tot.

Vocea avocatului părea mai degrabă plictisită decât nerăbdătoare. Femeia îi făcu semn să răspundă.

— Cred că o rezolvăm în cinci minute.

— Atât să fie, iar dacă nu, intrăm și te ajutăm după puterile noastre.

Elena Farago îl apucă de braț și îl împinse către ușa care dădea spre holul minuscul al scării ce urca la etaj. Odată intrați aici, închise ușa cu grijă în urmă, apoi trecu drugul greu de lemn prin încuietoarea metalică.

— Și acum ajută-mă, te rog, să împing în zidul ăsta.

Îi arătă cum să pună palmele, una sus și alta jos, iar ea făcu același lucru aproape de capătul scării de lemn. Îi făcu semn din cap și împinseră amândoi o dată. Zidul tresări sub apăsare, ca o ființă vie. Încet-încet, partea de jos prinse să se ridice către peretele opus, făcându-i să se lipească de el.

— Dă-i drumul, o să rămână în poziția asta. Are un resort înăuntru, care nu-i permite să cadă din cauza propriei greutăți, decât dacă îl împinge cineva din exterior.

Se grăbiră să se lase în patru labe și să meargă târâș până în golul întunecat care se întrevedea de cealaltă parte. Lumină cu lanterna în sus și constată că se putea ridica în picioare. Se aflau într-un fel de firidă de circa doi metri pătrați, la fel de înaltă ca și holul pe care îl părăsiseră. Femeia desprinse un felinar atârnat de zidul din dreapta, frecă un băț de chibrit de perete și atinse flăcăruia de fitil. Lumina tresări vioaie, alungând întunericul.

— Stinge lanterna. S-ar putea să avem nevoie mai târziu de ea. Și acum ajută-mă să cobor peretele la loc.

Pe partea dinspre ei erau fixate două mânere groase de aramă. Le apucară și traseră de ele în jos. Peretele-panou se lăsă încet în jos și clămpăni scurt atunci când se

îmbucă în rama de piatră. Doamna Farago împinse în două zăvoare metalice mari, situate de o parte și de cealaltă, fixându-l definitiv pe poziție.

— Numai dacă reușesc să introducă un berbece de metal ar putea să-l spargă, ca să ne ia urma. Dar nimeni nu vine la castel cu așa ceva după el. Iar când vor putea să o facă, vom fi departe. Vino, așa cum spune Scărlătescu – timpul nu mai are răbdare.

Îl apucă de mână și îl trase după ea. Coborâră douăzeci de trepte și intrară într-un tunel atât de îngust, încât nu puteau să-l străbată decât mergând unul în spatele celuilalt. O lăsă prima, deoarece cunoștea locurile și avea felinarul. Tavanul era destul de coborât și de mai multe ori se văzu nevoit să-și aplece capul ca să nu se izbească de el cu creștetul. Aerul mirosea a rânced și a mătasea-broaștei, iar din tavan, din loc în loc, picura apă.

— Pe vremuri, deasupra, a fost o mlaștină, îi spuse femeia, ocolind o băltoacă și pășind cu atenție peste alta. Pe aici trecea o vale celebră pentru hoții de altădată, Valea Fetii. Dinspre răsărit venea un pârâu care se risipea pe tot cuprinsul ei. Un primar de acum o jumătate de secol, Romanescu, a venit cu ideea să o sece și să facă un parc. Dar apa din pânza freatică a rămas și, la ploi puternice, mai pătrunde prin construcțiile tainice ale lui Jean.

— Mai bine mi-ai spune de ce ai părăsit barca lui Scărlătescu, mormăi el, atent să nu se lovească. Când ne-am despărțit, acum câteva ceasuri, păreai în relații foarte bune cu el. Erai secretara unei fundații la care el era președinte. Și parcă ideea de a găsi harta era a amândurora.

Elena Farago se opri brusc și se răsuci spre el, ridicând felinarul ca o pavăză între ei. Milovan clipi repede, orbit de lumină. Vru să se tragă un pas înapoi, dar ea nu-i dădu drumul la mână.

— Ai un spirit de observație foarte bun, băiatule, dădu ea din cap și îi zâmbi.

Avea cei mai frumoși ochi albaștri din lume, hotărî brusc bărbatul, aproape pierdut în azurul lor fără margini. Și nu știu de ce inima începu să-i bată mai repede și un val de căldură îi urcă de-a lungul trunchiului, făcându-l să transpire. Își feri din nou ochii, dar fără vlagă. Un șarpe care hipnotizează o broască, își spuse fără cuvinte, apoi gândul dispăru și respirația îi deveni sacadată.

— Dar ne-ar trebui mult, mult prea mult timp ca să îți lămuresc toate dedesubturile. Pentru început, să spunem numai atât: nu puteam să fiu de acord cu uciderea Regelui. Chiar dacă impunerea Legiunii în plan politic și social părea să coincidă cu scopurile noastre.

— Știai despre Rege? întrebă el și avea gura atât de uscată, încât cuvintele îi zgâriară bolta palatină. Cum e posibil? Eu însumi am aflat abia în urmă cu câteva ceasuri.

— Doar nu-ți închipui că a asasina un rege este o idee care îți vine la cină și o pui în practică la ceaiul de seară, râse ironic femeia și coborî mâna cu felinarul. Este vorba despre un plan la care s-a lucrat vreme de aproape un an și pentru a cărui punere în mișcare a trebuit să fie trase o mulțime de sfori. Pe unele le-am mișcat eu însămi. Dar asta nu înseamnă că mi l-am asumat.

Întinse un deget și îi ridică bărbia, continuând să-l privească fix.

— Și acum, gata cu explicațiile. Pornim mai departe, ieșim din afurisitul ăsta de tunel și mergem să căutăm și bucata cealaltă din hartă. Dacă va fi posibil să o mai găsim. Apoi purcedem să-l scoatem pe Carol Caraiman din palatul lui Vorvoreanu, până nu se luminează.

— Va fi, răspunse Milovan, abia mișcând buzele. Cred... cred că știu deja unde se află.

Ochii femeii sclipiră în flacăra jucăușă, iar apăsarea degetelor se intensifică. Îi venea din ce în ce mai greu să respire, descoperi, dar nu mai avu suficientă energie ca să se și sperie. Se lăsă spre dreapta încet și se sprijini cu umărul de zid. Un gând aproape lipsit de contur îi spuse că se simțea ca atunci când dăduse peste mașina lui Scărlătescu, la gară, și îi venise atât de rău încât căzuse din picioare.

— Ce mi-ai făcut? o întrebă, dar nu știu dacă buzele i se mișcaseră sau doar visase asta.

Ochii femeii se măriră nemăsurat, devenind două lacuri de munte, reflectând cerul de deasupra, piscurile, zăpada de pe ele și norii pufoși. Când se aplecă îngrijorată spre el, văzu dunga rozalie, puțin oblică, dintre sprâncene, a unei tăieturi.

— Ce să-ți fac?! îl întrebă ea mirată, dar cuvintele ajunseră până la el ca de la o mare depărtare. Te simți rău, Silvan? Bea din licoarea asta, te rog!

Se scotoci într-un buzunar al rochiei și scoase de acolo o sticluță plină cu un lichid galben-castaniu.

— Deschide gura! îi porunci și îi atinse buzele cu recipientul călduț.

Câteva picături îi alunecară pe limbă și reflexul condiționat îl determină să le înghită. Elena Farago înclină încă și mai mult șipul translucid și alte câteva picături urmară aceeași cale. Bărbatul se înecă și tuși, dar reuși să înghită, în cele din urmă.

— E de ajuns, pentru început. Femeia băgă sticluța la loc în buzunar și își vârî umărul sub al lui, sprijinindu-l să nu cadă. Peste câteva clipe ai să te simți mult mai bine. Ai să vezi pe pielea ta care sunt efectele apei din izvorul magic. Știi cumva ce ți s-a întâmplat?

Aproape că nu își mai simțea buzele și nu știu dacă va reuși să le folosească pentru a rosti cuvinte. Încercă și realiză că efectul otrăvirii nu mai fusese atât de puternic ca în urmă cu șase ceasuri. Sau poate că era vorba despre apa amară pe care o înghițise.

— Digoxină, șuieră cu voce spartă. O otravă... Am fost otrăvit în prefectură. Am avut noroc cu domnul... avocat. M-a dus cu mașina la spital. Acum, însă...

— Degețelul lânos. Elena Farago dădu din cap. E-n regulă, a fost numai o reacție întârziată a inimii tale, care doar a *adormit* pentru câteva clipe. O să-ți revii imediat. Poți să mergi? Nu mai e cazul să întârziem în subteranele astea, când deasupra noastră se pun la cale revoluții.

Dădu din cap și porniră din nou, cu pași mici, femeia înainte, el cu o mână pe umărul ei. După un timp, privirea i se limpezi și se simți stabil pe picioare. Umezeala

din aer creștea, semn că se apropiau de un punct de tranzit către lumea de deasupra capetelor.

În cele din urmă, urcară mai multe trepte, iar călăuza sa se opri și ridică felinarul. Un grilaj metalic stătea pe jumătate deschis în canaturi, protejând o ușă de lemn. Apăsă pe clanța grea de fier și aceasta se deschise scârțâind. O pală de vânt făcu flacăra lămpii să se aplece într-o parte, dar lumina pe care o împrăștie în jur se dovedi suficient de puternică pentru a lăsa să se vadă un gard metalic înalt, aproape ascuns de tufe agitate de vânt, iar dincolo de el o trăsură mică, cu vizitiul pe capră, vârât sub o pelerină grea de apă.

— În stânga e o poartă. Cea pe care am venit eu. Treci prin ea, urcă în trăsură și așteaptă-mă. Trebuie să închid ușa și să pun cheia la loc. Cine știe când va mai fi de folos...

Îi făcu loc să treacă pe lângă ea. Rochia mirosea a parfum franțuzesc, poate Emeraude, poate Arpège, o nuanță delicată care nu se potrivea deloc cu locul în care se găseau, dar care ținea să-i amintească faptul că poeta era o femeie de lume, cu gusturi aristocratice. Asemenea matroanelor din secolele trecute, nu se dădea în lături să ia parte la intrigi, la aventură și chiar la moarte. Pentru că lumea de dincolo de gard se pregătea de revoltă, de bătălii și de sânge.

Poate că era vreo poetă homeriană, care dorea să participe personal la evenimente pentru a putea să le transpună în versuri. Sau poate era agentul secret al cine știe cărei puteri străine, un fel de Mata Hari locală, pregătin-

du-se să intre în paginile de istorie. O depăși, dar înainte de a ieși, se răsuci către ea și o întrebă:

— Ce fel de versuri scrii, dacă nu te superi?

Elena Farago râse și îi făcu o bezea pe deasupra felinarului.

— Poeme pentru copii. Despre viața câinilor fără stăpân, a vrăbiilor, a florilor. Nu au nimic eroic, dacă la asta te-ai gândit.

— M-am gândit doar că mi-ar fi plăcut să stau într-un balansoar și să-ți citesc versurile, nu să mă aflu aici, gata să intru într-o bătălie care nu este a mea.

— Atunci ar fi trebuit să te faci profesor, ca bunicul tău, nu polițist. Femeia îl amenință cu degetul. Și mai cred că ar trebui să te pregătești pentru lupta de gherilă. Peste câteva ceasuri, orașul ăsta se va transforma în iad.

Păși dincolo de prag și aversa îl înmuie până la piele. Făcu trei-patru pași, apoi răsuci capul. Parcă privea printr-un geam afumat. Zări un turn, pe jumătate ruinat, cu o ușă solidă, din lemn, în pragul căreia silueta ușor mișcătoare a poetei era decupată pe fundalul nopții lichide de lumina felinarului așezat pe podea.

Am să-mi amintesc mereu imaginea asta, își promise el, tulburat, apoi se răsuci și alergă până la trăsură. Deschise portiera cu o mișcare zvâcnită și se cățără în adăpostul uscat, mirosind slab a levănțică. Se așeză cu fața spre vizitiu și bancheta se umplu imediat de apă. Oftă și închise ochii, ca să nu mai vadă dezastrul. După câteva clipe, cealaltă portieră se deschise și o pală de stropi pătrunse înăuntru, împreună cu foșnetul rochiei ample.

— Sper că ai încă lanterna la tine. Am fost nevoită să las felinarul în turn.

Dădu din cap, fără să realizeze că nu putea fi văzut prea clar în penumbra groasă.

— Și acum? întrebă femeia, punându-i o mână ușoară pe antebraț.

Înghiți în sec, gândindu-se că în clipa în care se urcase în tren nimeni nu-l avertizase că o mulțime de oameni avea să-i ceară într-un răstimp foarte scurt să ia nenumărate decizii în numele lor. Școala de poliție îl formase să asculte de ordine și să le execute, nu să le dea altora.

— Știu unde se află cealaltă parte a hărții, răspunse. Pentru a pune mâna pe ea, vom fi obligați să ne întoarcem la palatul lui Jean Mihail.

— Acolo o ținea, deci, râse femeia, strângându-l de mână. Despre prima, mi-a spus că va construi un castel care s-o protejeze. Și s-a ținut de cuvânt. N-am avut idee unde era ascunzătoarea propriu-zisă, dar știam locul. Credam că o vom găsi într-o singură bucată. A fost mai șiret ca o vulpe, Jean. Nu credeam că va avea curajul să-și folosească palatul pentru asta. Prea era în văzul tuturor. Unde crezi că o ține?

— Asta era și ideea, să fie foarte la vedere. Știi tabloul de deasupra pianului din holul de la intrare?

— Luchian? Păi... Aha, iscusită alegere! A făcut o copie după el și a pus harta în cele două rame. Ha-ha, original ca întotdeauna. De-aia l-am iubit, avea în sânge finețea nobililor de altădată. Să pornim spre palat, în cazul ăsta,

până nu le dă prin minte creierelor astea de bibilică să se întoarcă acolo. Petre, dă-i bice, mergem iar la palat!

Ciocăni cu vârful umbrelei în peretele de lemn din față și un geamlâc invizibil până atunci se deschise spre interior, împrăștiind alți stropi.

— Unde mergem, doamnă?

Vocea sergentului Aioanei îl făcu să tresară și îndreptă spotul lanternei spre chipul ridat, împodobit cu mustața căruntă pe care o știa deja.

— Tu ești, sergent? Credeam că...

Lăsă propoziția neterminată, neștiind ce să mai spună.

— Ce credeați, domnu' chestor? Că m-au dat gata pricăjiții ăștia îmbrăcați în mantale? E adevărat că m-au ciuruit nițel, dar nu îndeajuns, așa că am reușit să ajung la doamna Farago, care a avut bunăvoința să mă doftoricească, iar acu' iată-mă! Sunt pe baricade, gata să vă ajut să le punem pielea-n băț ălora care s-au apucat de răzmeriță. Ce crede el, domn' avocat, că nu mai există altcineva în țara asta decât Legiunea aia blestemată? Țineți-vă bine, că ne luăm zborul!

Ferăstruica se închise cu un hârșâit, apoi se auzi clar pocnetul biciului în aer și trăsura porni la drum cu o zvâcnitură puternică.

Capitolul 7
Moartea unui faun

Ajunseseră în spatele palatului, la ușa de serviciu.

Trăsura oprise pe Calea Bucureștilor, acolo unde strada îngustă și destul de răsucită aproape că se lipea de gardul livezii lui Duduleanu, iar Aioanei îi ajutase să sară peste gardul scund de zăplaz, punându-și palmele căuș sub tălpile lor și ridicându-i, pe rând, peste vârfurile ascuțite ale scândurilor înnegrite de vreme. Abia atunci, în lumina palidă a unui bec îndepărtat, îi văzuse umărul stâng bandajat cu o bandă lată de tifon, care căpătase o culoare rozalie de la sângele spălat de ploaie.

— Un fleac, domn' șef, spusese nepăsător sergentul, surprinzându-i privirile. O să se vindece singură, o să vedeți.

Sper să mai apuc să văd, gândi Milovan, ridicându-se în mușchi pe linia zimțată a gardului. Ploaia cădea cu furie asupra lor, făcând aerul aproape irespirabil, iar grădina se dovedise a fi o adevărată mlaștină în pantă, al cărei noroi se scurgea la vale precum lava dintr-un vulcan. Când ajunseseră, în sfârșit, pe caldarâmul de granit al aleilor din spatele clădirii, erau atât de murdari și de uzi, încât păreau niște paiațe căzute în glod.

Apăsaseră pe clanță, dar ușa se dovedise a fi închisă cu cheia.

— Ce facem? întrebă femeia dârdâind de frig.

Hainele i se lipiseră de corp și, chiar prin întunericul încă gros ca un magiun, Milovan putea să-i întrezărească proporțiile aproape perfecte, de statuie a unei zeițe antice. Elena Farago era frumoasă într-un fel pe care nu l-ar fi putut descrie în cuvinte, ci mai degrabă l-ar fi desenat în peniță, dacă ar fi avut talentul acesta.

— Să o căutăm pe subretă, sugeră el, ștergându-și apa de pe față cu dosul palmei.

— Ileana? Bună idee, s-ar putea să aibă o cheie de rezervă la îndemână.

Ocoliră clădirea chiar pe lângă gard și ajunseră la intrarea în casa servitorilor. Elena Farago vru să apese pe clanță, dar bărbatul o prinse de braț.

— N-ar fi bine să ne mai vadă și alții. Mai bine să îi batem în geam, îi murmură la ureche. Care este cel de la camera ei?

— Cel de la capăt.

Îi făcu semn să rămână pe loc și se apropie de colțul clădirii scunde, pășind cu fereală, deși răpăitul furios al ploii acoperea orice zgomot. Îndoi degetul arătător și ciocăni de două ori. Nu se întâmplă nimic. Ciocăni din nou, în timp ce-și trecea vârful limbii peste buzele reci. Apa căzută din cer avea un gust amar, descoperi. Și parcă ușor sărat. Sau poate că gustul era cel al pielii sale.

Îndoi încă o dată degetul arătător, dar perdeaua de muselină se trase într-o parte și capul fetei își făcu apariția

în ochiul de geam. În spatele ei tremura limba de lumină a unei lumânări groase, din acelea cu dungi de vopsea, care marcau jumătățile de oră, punând paiete stinse pe zulufii risipiți în dezordine pe umeri. Buzele i se strâmbară în semn de surpriză și se grăbi să deschidă cadrul de lemn.

— Domnule chestor! exclamă înăbușit. Vai, sunteți ud de tot și înghețat! Să vă des...

— Nu, nu deschide ușa, Ileană, nu vreau să mai afle și altcineva că mă aflu aici, cu doamna Farago. Lucrurile stau urât, drăguțo, dar tu poți să ne ajuți. Am nevoie de cheia de la ușa din spate.

Fata deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, se întoarse și scotoci într-un sertar, pe care Milovan îl auzi clămpănind când reveni pe poziție și se închise. Ileana Condurache își făcu din nou apariția în cadrul ferestrei, strângându-și cămașa de noapte în jurul corpului.

— Asta e cheia care stă mereu la mine, cum a hotărât domnul. Să vin să vă deschid...

— Întoarce-te în cameră și fă-ți bagajul. Scoală-l pe grădinar, luați cabrioleta de vară a lui Jean și plecați la una din moșii. Nu foarte aproape.

Vocea poruncitoare a Elenei Farago răsună peste umărul lui, făcându-l să tresară. Femeia se apropiase fără să o simtă și își sprijini o mână de umărul său. Sau poate că voia numai să-l încurajeze.

— Ileana, ai auzit ce ți-am spus? Încă din zori, în orașul ăsta afurisit se vor da lupte pe străzi. Vor muri oameni, vor da foc la case. Va fi un fel de... revoluție.

— Da, doamnă, spuse fata, iar fața i se schimonosi de spaimă. Și cu casa stăpânului ce facem?

— Punem noi drugurile pe dinăuntru și apoi ieșim pe ușa din spate și o închidem cu cheia. Unde e Cornelia?

— Nu știu, nu am văzut-o deloc în noaptea asta.

— Am urcat-o eu în trăsură și am trimis-o aici, să doarmă cu Ileana, iar în zori să plece la moșie.

— N-a ajuns, doamnă, se văietă fata și începu să plângă. Doamne, ce s-o fi ales de biata de ea?

Milovan îi aduse aminte că îi poruncise birjarului să o aducă la palat și încercă să nu se gândească la nimic rău.

— O s-o găsim, promise. Acum avem altceva de făcut. Intrăm în palat?

Ocoliră din nou prin spatele palatului, descuiară broasca și intrară grăbiți, ca să scape de șuvoaiele cerului.

În primele clipe, rămaseră nemișcați în spatele ușii, trăgând cu urechea la eventualele zgomote. În afară de răpăitul ploii pe acoperișuri, nu se mai auzea nimic. Milovan se uită cu nespusă milă la balta pe care o lăsaseră pe marmura de Carrara și se gândi că a doua zi nu va mai fi fiind nimeni acolo ca să o șteargă și să curețe după ei. Gândul îi fugi pentru o clipă la cei doi morți care așteptau în liniștea de mausoleu a casei să vină cineva să se ocupe de ceremonialul înmormântării. Oare urmau să ajungă în vreunul dintre cimitirele Craiovei sau revoluția legionară avea să umple străzile cu cadavre și nimeni n-avea să mai fie interesat atunci de doi morți în plus sau în minus?

Alungă gândurile cu mâna, ca pe o muscă sâcâitoare, o luă de cot pe Elena Farago și o împinse ușor pe hol, în

direcția ușii principale. Tocmai atunci lanterna își găsi să se stingă și, speriat și furios, lovi cu ea în peretele cel mai apropiat, făcând o adâncitură în tencuială. Lumina reveni, se stinse din nou, apoi se reaprinse, dar mai slab decât înainte. Ajunseră repede în fața pianului și fixă spotul auriu pe tablou.

— „Anemonele" lui Luchian, murmură femeia. Care din ele o fi originalul?

— Aioanei era sigur că acesta a fost prin expozițiile domnului Mihail și că despre el i-a spus că valorează cât salariul lui pe nu știu câți ani. Oricum, pentru noi nu are importanță decât cartonul care-i acoperă spatele, cu restul de hartă. Să-l dăm jos. Ține, te rog, lanterna.

Îi dădu torța electrică, apoi se întinse pe deasupra pianului, apucă de marginile tabloului, îl ridică, desprinzându-l din cui, apoi îl puse cu fața în jos pe pian și scoase din nou briceagul din buzunar. Degetele îi alunecară de mai multe ori, din cauza umezelii, pe cuiele subțiri bătute în lemnul ramei, însă reuși să le scoată și să ridice dreptunghiul de carton care susținea pânza. Între el și tablou se găsea o bucată de hârtie împăturită.

— Harta! exclamară amândoi în același timp.

Elena Farago întinse mâna, o luă și o deplie alături de ramă, pe capacul pianului. O netezi cu dosul palmei, apoi ridică lanterna deasupra. Era chiar bucata lipsă.

— Ei, se întâmplă ceva necurat aici! spuse ea, cu buzele strânse.

Apropie lumina de marginea din stânga.

— Uite aici, vezi? A tăiat cu foarfeca o șuviță de vreo zece centimetri. Exact cea cu fântâna lui Matei Vodă. Harta e incompletă.

— Trebuie să presupun că asta e fântâna a cărei ascunzătoare o proteja FOTA în partea asta de țară?

— De ce naiba crezi că se petrec toate lucrurile ăstea aiuritoare de afară? îl întrebă femeia, punându-i lanterna în ochi. Ori speri că numai întâmplarea a potrivit venirea delegațiilor, care preced niște declarații de război ce vor aprinde Europa într-un conflict cum nu a mai fost altul, cu moartea lui Jean și cu căutarea isterică a hărții din vechime? Crezi că întâmplare este faptul că bunicul tău ți-a umplut capul cu poveștile apei amare? Ori că am venit să te caut în castelul din parc, la ceas potrivit mai degrabă pentru bântuitul stafiilor? Asta e fântâna Ponsionei și e musai să o găsim înaintea oricui altcineva. Altminteri, universul ăsta o să ne îngroape pe toți.

Nu înțelese prea bine ce voise să spună cu universul pe post de gropar, dar îi era clar că mai aveau de căutat ceva: bucățica de hartă cu afurisita aia de fântână a...

Milovan își îndreptă brusc spatele și ridică un deget.

— Ce nume ai zis că avea fântâna?

Elena Farago coborî spotul lanternei asupra pianului. Undeva, la etaj, o pendulă bătu ora exactă, făcându-i să își îndrepte privirile spre scara din spate.

— Fir-ar să fie! exclamă ea, prinzându-și fruntea în podul palmei stângi. E ora cinci și, dacă nu ar fi plouat, ar fi început să se lumineze de ziuă.

— Cum se numește fântâna?

— Fântâna lui Vodă Matei.

— Cealaltă denumire.

— Fântâna Ponsionei.

O luminiță sclipi undeva, asemenea unui licurici: „Cu VHS (în stânga) și cu CZC (în dreapta), la fântâna Ponsionei. 1930". Parcă așa îi spusese Florin Petrescu la telefon. Fotografia bunicului cu cei doi amici, Virgil Horațiu Scărlătescu și Corneliu Zelea Codreanu, fusese făcută chiar la fântâna pe care o căutau. Iar pe spatele pozei, între ea și cartonul de protecție, trebuie că se găsea un fragment de vreo 15-20 de centimetri care completa ceea ce avea în față și fără de care toată zbaterea lor devenea inutilă.

— Cred că tocmai am dat și de ultima bucată. Trebuie numai să avem noroc și să ne răspundă la un telefon un bătrân care s-ar putea să nu fi dormit întreaga noapte, cu gândul la prietenul său de peste drum, săltat de poliția legionară. Hai să urcăm în biroul domnului Mihail și să cerem o legătură.

Femeia se uită la el cu o privire care-i spunea că nu pricepuse nimic. Milovan întinse un deget, îi ridică un zuluf căzut peste obraz și i-l puse după ureche. După atâta umezeală, din parfumul franțuzesc nu mai rămăsese nimic.

— Fiecare dintre ei a primit o bucată de hartă: Scărlătescu una, Zelea Codreanu alta, iar bunicul pe ultima. Dacă nu aveai întreaga hartă sub ochi, nu reușeai să identifici pe teren locația, oricât de mult te-ai fi străduit. Au lucrat ingenios, trebuie să recunosc. Numai toți trei puteau să meargă acolo. Nu știu cum au ajuns cele două bucăți în mâinile lui Jean Mihail. S-ar putea să nu aflăm nicio-

dată. E posibil ca Scărlătescu și Codreanu să-l fi făcut păstrătorul lor comun tocmai pentru că nu aveau deplină încredere unul în altul. În fine, habar n-am. Dar știu exact unde se găsește cea de-a treia și cum am putea să ajungem la informația care ne interesează, în mai puțin de zece minute.

O apucă ușor de cot și o împinse în direcția scării. Rochia udă i se lipise de piele și femeia tremura ușor.

— Poate o să găsim și vreun prosop uscat, o încurajă.

Întoarse tabloul cu fața în sus și îl împinse spre marginea capacului pianului. Elena Farago atinse cu degetul o clapă albă și un sunet neașteptat de clar și de muzical se răspândi pe toată casa holului.

— Am cântat la instrumentul ăsta, zâmbi ea și își trecu podul palmei peste mai multe clape, mângâindu-le. „Sonata lunii", „Poloneza în La bemol major" și câte altele. Chiar și la patru mâini. Jean era un adevărat virtuoz.

Arătă cu mâna prin întunericul din jur.

— Ce-o să se aleagă acum de toate astea?

Milovan îi urmări gestul cu spotul lanternei. Cristalele de Veneția din candelabru sclipiră asemenea unor pietre prețioase, aruncând paiete colorate pe pereți, pe podea și pe treptele de marmură.

— Cine știe? oftă el ușor. Par să se apropie vremuri tulburi, iar un război pe continent bate la ușă. Distrugere, praf și multă moarte. Haide, însă, la etaj, să încercăm să ne forțăm norocul cu harta. Soarta locului ăsta nu o poate schimba nimeni, oricum.

Urcară încet, pășind cu grijă, să nu se împiedice, și împrăștiind stropi de apă peste tot. Intrară în biroul moșierului, lăsând ușa întredeschisă. Femeia se apropie de fereastră și privi în curte. Chiar și lumina celor doi stâlpi era slabă, de parcă becurile ar fi fost scufundate într-o apă adâncă și nu tocmai curată. Se auzi un uruit surd și scârțâitul unor porți.

— Pleacă trăsura, îl anunță ea. Bine că au reușit să înhame repede caii.

Uruitul deveni mai puternic pentru câteva clipe, apoi slăbi și se stinse, pierzându-se în plesnetul picurilor pe acoperiș. Milovan ridică receptorul, așteptă o vreme, apoi bătu în furcă. Repetă operațiunea de câteva ori și, în cele din urmă, operatoarea nevăzută introduse o fișă la locul potrivit și îl întrebă unde dorea să îi facă legătura. Era aceeași voce, așa că îi ceru să repete ultima comandă venită de la acel post telefonic.

— Adică doriți aceeași legătură cu orașul Cernavoda, în plasa Medgidia, la numărul 146, familia Petrescu, recită vocea, care i se păru ceva mai nesigură și mai obosită.

— Exact.

— Este tot o urgență, nu?

Își aminti că asta îi spusese când sunase prima dată și nu știu dacă telefonista își bătea joc de el sau doar îi cerea o informație pe care s-o bifeze într-un formular intern.

— În urmă cu câteva ceasuri mi-ați spus că toate apelurile de după miezul nopții sunt urgențe.

— Va să zică e tot o urgență, concluzionă femeia. Așteptați la aparat, vă rog.

Se așeză pe scaun și o urmări cu privirea pe poetă. Se oprise în dreptul sicriului și pusese palma dreaptă pe lemnul lăcuit. Probabil că se roagă pentru sufletul lui, își spuse și tresări când vocea telefonistei îi spuse că are legătura cu familia Petrescu.

— Alo, nea Florine, mata ești? Tot eu, Alexandru, te deranjez din nou.

— L-ai găsit, băiete? suflă greu vocea celuilalt, de parcă s-ar fi oprit dintr-o cursă de alergare. E bine? Ai reușit să-l scapi?

Se hotărî să nu-i spună nimic concret. De altfel, nici nu ar fi avut ce, pentru că nu reușise să-și găsească timp și pentru bunicul său. Ceva îi spunea însă că, în privința sa, nu trebuia să-și facă prea multe griji.

— Încă nu am dat de urma lui. E noapte, nea Florine, și nimeni nu răspunde la telefoane. Dar mâine dimineață am să încep căutarea. Presimt că o să fie bine și că nu i se va întâmpla nimic.

— Bine, atunci, oftă celălalt și Milovan îl simți cum se detensionează. Ce nevoie te mână de data asta?

Îi spuse, pe scurt, că dorea să scoată tabloul de unde-l băgase, să-l desfacă din ramă și să caute între cartonul de protecție și fotografie.

— Trebuie să fie un fragment dintr-o hartă desenată de mână, cu o cerneală destul de ștearsă. Vreau să îmi povestești tot ce vezi pe ea, cum te uiți de jos în sus, și să măsori distanțele până la fiecare element de acolo cu rigla. Încerc să o reproduc aici, la telefon, ca să o pot folosi.

Petrescu tăcu o vreme, răsuflând apăsat, în încăperea lui îndepărtată.

— La ce e nevoie de toate astea? întrebă într-un târziu și Milovan și-l închipui trecându-și degetele umflate de artrită prin părul grizonat.

— Cred că harta aia e un semn, nene Florine. Care să mă ajute să dau de el, dacă i se întâmplă ceva.

Nu era tocmai adevărul gol-goluț, dar nici o minciună gogonată.

— Bine, atunci, repetă celălalt. Așteaptă până îl scot de unde l-am băgat și până îl desfac din ramă.

Acoperi microfonul cu palma și se aplecă peste blatul biroului.

— Caută o hârtie și un creion, un toc, ceva cu care să desenez. Ah, și o riglă. Trebuie să fie ceva pe aici, nu? Și pune aici cele două bucăți, ca să le am sub ochi când o să mă apuc de lucru.

Așteptară un timp care li se păru nesfârșit. Încet de tot, stăpânirea nopții începea să se restrângă, iar păcura ei era înlocuită cu cenușiul de granit al diluviului care se revărsa asupra pământului. Lumina becurilor stradale devenea din ce în ce mai anemică, dar undeva, în depărtarea încă invizibilă, inima mare a orașului prindea să pulseze din nou. Milovan își trecu privirile de la fereastră la locul unde femeia stătea înclinată, cotrobăind într-un sertar al scrinului. Rochia îi atârna udă, iar zulufii ieșiți de sub pălărie se mișcau când într-o parte, când în cealaltă a capului.

— Nu văd aproape nimic, se plânse ea, mutând lanterna dintr-o mână în cealaltă.

— În regulă, am să risc atunci să aprind lustra.

Așeză cu grijă receptorul pe birou și merse grăbit către întrerupătorul aflat lângă tocul ușii. Răsuci de el și o lumină puternică inundă încăperea. Femeia stinse lanterna și i-o întinse.

— Ai mare grijă de ea, îl sfătui. O să mai avem nevoie, acolo unde mergem.

O luă și o așeză lângă telefonul de ebonită. Ridică receptorul și așteptă.

— Am găsit, anunță Elena Farago, simultan cu revenirea la celălalt aparat a bătrânului domn Petrescu.

Îi așeză înainte colile, două creioane, o riglă de lemn și un stilou mare, negru, cu peniță de aur.

— Să știi că are și culori, dacă vrei, îi șopti și își mișcă șuvițele ude, împroșcând cu stropi mărunți.

— Alo, ești acolo, Alexandre? Am găsit ce m-ai rugat.

Vocea celuilalt era mult mai calmă și, cumva, intrigată. Milovan încercă să-și închipuie cum ar fi fost să fi primit el însuși un astfel de telefon nocturn și să descopere o bucată dintr-o hartă misterioasă. Oare ce fel de sentimente l-ar fi încercat? Nu știu să-și răspundă, așa că luă un creion în mâna liberă și trase foile în față.

— Te ascult, nea Florine. Nu te grăbi. Vreau să-mi spui fiecare linie cum este desenată, în ce direcție și sub ce unghiuri. Orice denumire apare și deasupra cărei linii. Chiar și un simplu punct, dacă e făcut cu cerneală, înseamnă ceva.

Vocea începu să facă descrierea, iar el îi făcu semn Elenei să îi țină receptorul lipit de ureche, pentru ca să își

poată folosi amândouă mâinile să deseneze. Chiar și numai din felul în care își construia enunțurile, îți dădeai seama că bătrânul Forin Petrescu fusese cândva dascăl. Și încă unul bun, așa cum îi spusese de mai multe ori bunicul său. Sau cel despre care crezuse până atunci că fusese bunicul său, se corectă, în timp ce mișca rigla în sus și în jos pe foaie, urmând instrucțiunile venite de la sute de kilometri distanță.

Curios lucru cum se organiza materia în funcție de cuvântul vorbit, întocmai ca în Scriptură, se gândi, în timp ce hașura un pătrățel.

„La început a fost Cuvântul". Iar Cuvântul acela a generat prima propoziție din Univers, iar materia a început să se organizeze în jurul ei. Oare Dumnezeu o fi vorbit atunci cu cineva la telefon, așa cum făcea el acum?

Când termină, nu realiză dacă apa care i se scurgea pe tâmple, cobora pe gât și apoi se strecura pe sub gulerul cămășii era de ploaie sau era transpirație. Așeză creionul și rigla alături de foaie și luă receptorul.

— Mulțumesc mult de tot, nene Florine. Cred că amândoi am făcut o treabă grozavă în dimineața asta. Mai am încă o rugăminte. Aprinde un chibrit și arde bucata aia de hârtie.

— Ei, ei, băiatule, crezi că dacă am predat muzica și caligrafia, iar asta mai mult la turci și la tătari, nu știu ce înseamnă acela un document istoric? Chiar și numai după grosimea hârtiei și după felul în care sunt desenate literele poți să-ți dai seama că e vorba despre o hartă foarte veche. Mai bine aș ascunde-o undeva până se mai

potolesc lucrurile și apoi aș preda-o la muzeul de istorie din Constanța.

— Știu că e o hartă veche, nea Florine. Dar mai știu că ea aduce moartea celor cu care a venit în contact. Nu vreau ca nenorocirea să se abată asupra dumitale. Arde-o!

Bătrânul mormăi ceva în telefon, iar Milovan nu fu sigur dacă trebuia să fi fost un „Am înțeles" sau un „Asta s-o crezi tu". Nu insistă, totuși, pentru că timpul le devenea treptat un dușman, a cărui putere părea să se alimenteze de la ziua ce se furișa tot mai aproape, la adăpostul norilor cenușii. Își luă rămas bun, după ce mai întâi îl sfătui să nu iasă din casă măcar până în ziua următoare, indiferent ce avea să se întâmple pe străzi.

— Am informații, nene Florine, că vor urma răzmerițe și lupte de stradă. Că se va trage cu arma și că vor muri oameni. Dacă o să auzi împușcături, ia-o pe tanti Sevastița, coborâți în beci și așteptați acolo fără să faceți zgomot, până ce se va încheia daraveaua asta, într-un fel sau altul.

— Și tu ce-ai să faci, băiatule?

Înghiți în sec și se uită în ochii Elenei Farago, care îi aștepta nemișcată răspunsul.

— Ce mi-o dicta conștiința. Fii sigur, însă, că n-o să pățesc nimic. O să încerc să vă mai dau un telefon noaptea care vine. Rămâneți cu bine.

Când așeză receptorul în furcă, se simțea ca și când ar fi tras capacul peste un sicriu. Părea că o întreagă lume se pregătea să închidă ochii, iar alta nouă nu dădea semne că avea să se nască prea curând. Blestemată ploaie! se

trezi înjurând. Trebuie că gândurile negre nu veneau numai din cauza evenimentelor la care asistase până atunci, ci și din pricina averselor neîndurătoare, care parcă îi spălau creierii.

Ridică din umeri și o chemă pe femeie să vină lângă birou și să-l ajute să potrivească bucățile de hartă. Ceea ce desenase el era cu câteva procente mai mare decât harta veche, dar vedeau în sfârșit un ansamblu veridic.

— Ah, da, e bine! Elena Farago bătu din palme și bucuria din vocea ei era autentică. Uite aici Hanul Hurez. Știu unde-i sunt ruinele, deci putem să începem de acolo căutarea. Iar noi vom merge mai întâi spre sud, până la Fântâna Purcarului. Cred că acolo s-a făcut, în urmă cu vreo cincizeci de ani, o cișmea, o țeavă de metal care merge orizontal în malul de pământ al dealului până la pânza de apă subterană. Fântâna dinainte era una cu cumpănă, dar într-o bătălie cu turcii a fost dărâmată, iar apoi pământul s-a surpat în interior, astupând-o. Uite, trebuie să ajungem aici, la colțul acesta al zidurilor care împrejmuiesc biserica Sfântu' Dumitru. Nu, ridică ea arătătorul în sus, nu m-am exprimat bine: împrejmuiau biserica. Zidurile au fost dărâmate la 1889, după ce un cutremur a făcut să plece o bucată din deal la vale, cu zid cu tot.

Capetele aplecate peste harta compusă din fragmente se aflau la câteva palme unul de celălalt. Milovan își ridică fruntea încet și o privi drept în ochi.

— Cunoști foarte multe lucruri despre locurile astea, nu ți se pare? Mai multe decât și-ar putea aminti cineva

foarte în vârstă, care ar fi trăit în acea epocă. Iar tu nu pari să ai mai mult de 40-45 de ani.

— Să spunem... ăăă... că am fost pasionată de istoria locurilor. Femeia zâmbi palid. Că am adunat informații despre ele de la cei în vârstă, pentru că... în fine, pentru că voiam să scriu o epopee asemănătoare „Iliadei" sau „Odiseei", a cărei acțiune să se petreacă aici.

— Aha.

Bătu cu degetul în colțul zidului.

— De ce ar trebui să ajungem aici?

— Pentru că de acolo, în linie dreaptă, până la fântâna pe care o căutăm sunt exact 310 pași.

— Și asta te-a pasionat, în legătură cu istoria locurilor? Să faci aprecieri ale distanțelor? Și, mai ales, să le ții minte cu precizie?

— Poate. Femeia își apropie zulufii de capul lui. Poate că anumite lucruri sunt mai importante decât altele. Și ele trebuie ținute minte așa cum sunt. Îți vine să crezi?

Părea că râdea de el, dar cuvintele nu aveau nici urmă de ironie.

— Trebuie să-mi promiți ceva, spuse încet, ajungând la un deget de fruntea ei.

— Ce? îl întrebă ea, încă și mai încet.

— Că ai să-mi spui întreaga istorie mai înainte să dăm de urmele fântânii Ponsionei. Altfel...

— Altfel...?

— Am să mă trag înapoi din această poveste și am să vă las să o descurcați singuri.

— Și-ai să te urci în tren, sperând că la București ai să-ți reiei viața normală de până acum.

— De ce nu?

— Pentru că nu există nicăieri o viață normală pentru Alexandru Milovan. Pentru că lumea asta... în sfârșit, nu mai avem timp pentru astfel de confruntări. Promit tot ce dorești.

Milovan își linse buzele și își îndreptă trupul. Sub acțiunea curentului de aer, hârtia pe care o desenase tresări și se îndepărtă puțin de celelalte.

— Să căutăm deci colțul acela. Ești sigură că îl mai putem găsi? Dacă a fost prins sub malul de pământ, greu de crezut că am putea să mai dăm de el.

— Îmi amintesc că... Elena Farago își îndreptă spatele, la rândul ei. Ei bine, există amintirile unor oameni în vârstă despre un ulm secular, care crescuse în afara incintei, la numai câțiva pași de acel colț. Se poate să fi rezistat cutremurului și să dăm de el.

— Și dacă nu?

— Mai există o posibilitate. O carte veche, aflată în biblioteca bisericii, care consemnează câteva informații despre Casele Băniei și, în special, despre Sfântu' Dumitru. Va fi mai greu să ajungem la ea, pentru că biserica e închisă de aproape un an. Dar nu imposibil. Asta dacă vom avea timpul să o facem.

Bărbatul își mușcă ușor buza de jos.

— Și dacă nu? repetă întrebarea.

Fu rândul femeii să își muște buza.

— Nu știu ce o să se întâmple. Va trebui să te descurci.

— De ce tocmai eu? Nu fac parte decât accidental din această... operațiune.

— Ți-am promis că o să primești explicații. Dar nu acum. Nu există timp pentru ele. Ar fi bine să mergem.

Milovan dădu din cap, strânse bucățile de hartă, le împături și le vârî sub cămașă. Înainte să iasă din cameră, stinse lumina și aruncă o ultimă privire. Cenușiul zorilor continua să capete consistență și să pătrundă prin geamurile mătuite de pânza de apă ce părea nesfârșită.

Holul era încă scufundat în întuneric, așa că aprinse lanterna, o prinse de cot pe Elena Farago și se grăbiră către scară. Coborâră treptele pășind cu fereală, să nu facă prea mult zgomot. Milovan o luă înainte, către intrarea dublă și întinse mâna spre clanță. Când să o atingă, ușa se deschise cu violență și aproape că îl izbi în piept. Avocatul Scărlătescu năvăli înăuntru, răspândind în jur o ploaie de stropi. Își pierduse pălăria pe drum, iar părul îi stătea lipit de pielea capului, încât Milovan nici nu-l recunoscu în prima clipă. Realiză că era el numai când văzu mâna cu pistolul întinsă înainte.

— Pleci undeva, domnule chestor? îl întrebă cu voce batjocuritoare. Sau crezi că vei reuși să mă mai tragi în piept o dată, ca sus, la castel? Nimeni nu-l înșeală pe Sc...

Nu apucă să termine însă propoziția. Corpul i se înmuie, de parcă s-ar fi transformat în gelatină și se prăbuși într-o parte, izbindu-se de o vază monumentală, cu desene orientale. Aceasta se lovi de perete, sfărâmându-se în cioburi. Elena Farago îl împinse cu piciorul într-o parte și

puse amorașul de aramă pe stativul de lemn de abanos, de pe care-l ridicase.

— Îmi pare rău de vaza aia, spuse și îi făcu semn către ușă. Ne grăbim sau îi așteptăm și pe ceilalți?

Alexandru Milovan își scutură capul, străduindu-se să iasă din șoc. Nu-și imaginase niciodată că va fi salvat de o poetă, cu atât mai mult că se va implica într-o aventură despre care cu numai o zi înainte nu știuse nimic.

— Plecăm tot prin spate, hotărî și o luă înainte, cu ochii în patru, să nu fie surprins de legionarii lui Scărlătescu.

Se părea însă că acesta venise singur sau că ajunsese pur și simplu înaintea celorlalți. O apucă pe aleea care ocolea palatul prin partea dreaptă, târșindu-și picioarele prin bălțile adânci. Auzea plescăiturile pașilor femeii în urma sa și știu că îl urma îndeaproape. Poarta era încă întredeschisă, așa că se strecurară în spatele gardului și porniră printre trunchiurile negre. Alunecară, căzură, se ridicară, dar nu se opriră până la gard.

Milovan se sprijini cu palmele murdare de scândurile ude și se uită peste ele. Undeva, în dreapta, se zărea burduful negru al unei trăsuri. Își vârî degetele în gură și șuieră cu putere. Un cap apăru într-o laterală, apoi sergentul se coborî de pe capră și alergă în direcția lor.

— Pune-te capră! îi spuse, arătând spre însoțitoarea sa. Trebuie s-o ajutăm să sară gardul.

Sergentul se lăsă în genunchi, scrâșnind din dinți. Milovan făcu același lucru de cealaltă parte a scândurilor verticale. Poeta șovăi o clipă, apoi se descălță, lăsă încălțările pe pământ, se urcă pe spatele său, se forță în mâini și își

trecu corpul de partea cealaltă. Sergentul mai gemu o dată și Milovan se întrebă cât de grav rănit era în realitate. Îi dădu pantofii pe deasupra gardului, își luă avânt și reuși să se salte din prima peste vârful ascuțit al scândurilor. Când ateriză în stradă, își prinse călcâiul sub el și se rostogoli pe caldarâm. Aioanei îi întinse mâna și îl ajută să se ridice.

Alergară până la trăsură, urcară repede în interiorul uscat și oarecum mai cald decât aerul umed din exterior și se așezară gâfâind pe banchete. Sergentul trase gemulețul de deasupra capetelor lor și își vârî nasul înăuntru.

— Și acum încotro?

— La spitalul orășenesc. Elena Farago tuși și își duse mâna la piept. Avem un rege de salvat.

Sergentul fluieră uluit.

— Legiunea îi vrea capul Majestății Sale?

— Dacă nu ne grăbim, chiar îl vor avea.

Geamlâcul se trânti în cadrul său de lemn și trăsura se urni din loc cu un zvâcnet care-l făcu pe bărbat să alunece într-un cot.

— Ai vreun plan, scumpă doamnă?

— Un plan e mult spus. Mai tuși o dată, după care întoarse capul și scuipă în batistă. Scuze, cred că am răcit. Trebuie să-l oprim pe Mardare și pe oamenii lui să intre cu domnul Carol Caraiman în spital. Cât timp sunt pe drum, sunt vulnerabili. Dacă apucă să se baricadeze în spital, nu mai putem ajunge în veci la ei. Și cred că Mardare a primit un ordin în plus în ceea ce-l privește pe Rege.

Milovan se apleacă în față și îi așeză o mână pe genunchi, încercând să-și păstreze echilibrul printre hurducăturile vehicolului. Materialul ud al rochiei era rece și, oarecum, neplăcut la pipăit. Îi stârnea aceeași senzație ca și cum ar fi ținut o meduză în palme.

— De unde știi de domnul Mardare?

Femeia arătă cu degetul către gemulețul de deasupra capului.

— Când a ajuns la mine, ardea de nerăbdare să se întoarcă la palatul Vorvoreanu și să-l strângă de gât pe trădător. Cu greu l-am convins să stea locului și să mă lase să-l pansez. I-am promis că va avea timp pentru ce-și propusese.

— Poate că au ajuns deja la spital, sugeră cu blândețe și își lipi spatele de spătarul tare al banchetei. Suntem doi bărbați, dintre care unul rănit, și o femeie. Cu o singură armă. Iar ei, trei. Cu trei arme și cu un ostatic pe care nu se vor sfii să-l împuște dacă vor simți cea mai mică primejdie. Elena, nu știu dacă...

— Spune-mi Daphne. Nu mi-a mai spus nimeni așa de o sută de secole.

Milovan zâmbi, deși știa că femeia nu-i putea vedea fața.

— Ce fel de nume e acesta?

— Grecii mi-au spus așa, în primele lor cântece, numite lamentații, pentru că eram aproape ca o zeiță pentru ei. Orice ființă născută din dragostea unui zeu și a unei muritoare era dincolo de umanitate. Tatăl meu a fost Helios, iar mama mea naiada Aegle, considerată de toți drept cea mai frumoasă dintre naiade.

Se uită lung spre bancheta din față și începu să râdă obosit.

— Nu mă crezi.

— Ba da. Își șterse picăturile din păr cu dosul palmei și se aplecă din nou spre ea. Poezia e frumoasă, inspiră sentimentele, dar ca să fiu sincer n-am auzit de naiade răcite. Știam că sunt făpturi ale apelor, așa că puțină ploaie nu are cum să le facă rău, nu?

Dădu din mână.

— Am să-ți spun, totuși, Elena, dacă nu te superi. Și aș vrea să știu cum te gândești să-l scoatem pe domnul Caraiman nevătămat din trăsura sau mașina cu care-l vor transporta legionarii la spital.

— Și naiadele răcesc, dacă aparțin unei ape calde, iar ele sunt scufundate în una rece. Știai că trupurile lor sunt formate dintr-o condensare până la materialitate a apei pe care le protejează cu energiile lor? În fine, ai dreptate, mai important acum e domnul Caraiman. Știu exact traseul pe unde îl va aduce acel Mardare către spital pe domnul Caraiman.

— În afară de naiadă, acum mai ești și un fel de ghicitoare?

— Nu chiar. Știu pentru că eu i-am spus pe unde să o ia, ca să ajungă în siguranță la destinație.

— Tot nu înțeleg, se plânse Milovan.

— Am promis că o să afli tot ce dorești să afli. Dar nu în clipa asta. Pentru că acum e nevoie să acționăm, nu să spunem povești. Dar, punctual... Ei, da, i-am sugerat la telefon domnului Scărlătescu un traseu sigur pentru un

transport atât de important. Când am făcut-o, mi s-a părut important să știu că va intra prin capătul dinspre Școala Obedeanu al străzii Tuturor Sfinților, nu prin cel dinspre Valea Vlăicii. Asta e toată magia.

Trăsura încetini și, cu un scârțâit de osii, luă o curbă strânsă la stânga. Mai înaintă puțin și se opri de tot. Vizitiul sări de pe capră într-o baltă, împroșcând peretele de lemn cu un jet de apă murdară. Se auzi clănțănitul mânerului și portiera se deschise larg.

— Daphne, poți să cobori, nu e nimeni aici.

— Daphne?! întrebă uimit Milovan. Am intrat deja în poveste?

Femeia dădu din cap, își ridică palele rochiei și coborî pe lângă el. Se ridică și el, după câteva clipe, și puse piciorul pe prima treaptă. Lumina încenușată a dimineții lăsa să se vadă clar mustața sură a bărbatului cu uniforma udă și în dezordine. Îi zâmbi, dar nu știu dacă să-l bată prietenește pe umăr sau să-i atragă atenția asupra vestimentației. Se hotărî să își spună că nu a văzut nimic.

— Iei trăsura, o întorci și mergi cu ea chiar la colț, unde începe Valea Vlăicii. Elena Farago desenă un cerc prin aer, cu degetul. O pui de-a latul și priponești calul de picior, ca să nu plece din loc. Trebuie să fim siguri că nu o să intre nimeni din partea aia, înțelegi?

Sergentul dădu din cap și luă calul de dârlogi.

— După asta, vii în capătul celălalt al străzii și te ascunzi pe după pomii de pe strada vecină. O să vină cu o trăsură și, în afară de vizitiu, vor sta înghesuiți toți înăuntru, la adăpost de ploaie. Te apropii din spate, cu bastonul pre-

gătit, și aștepți. Primul va coborî Mardare, care se va apleca deasupra mea. Atunci...

— Ce faci, iar ghicești viitorul? o întrebă, fără vreo urmă de ironie în voce.

— Nu e viitor, ci doar o extensie a prezentului. Una în care eu fac anumite proiecții și încerc să le impun în fața celor care se derulează în mod natural, obținând o imagine de viitor care să fie mai în regulă decât cea la care ar fi ajuns de una singură. Se numește plan de acțiune, în limbaj polițienesc, nu? Am să mă culc în fața trăsurii și am să mă prefac leșinată. Mardare este șeful operațiunii de răpire, așa că el va coborî să vadă ce se întâmplă. O să se aplece deasupra mea, iar tu, sergent, te furișezi și-l izbești în cap. Nu vreau să-l omori, însă.

— N-am să-l omor, Daphne, mormăi bărbatul scoțându-și șapca și dând cu ea de gardul metalic, ca s-o scuture de apă. Dar am să-i fac ceva de care să-și aducă aminte toată viața lui măruntă de muritor. Întorc trăsura imediat.

— Așteaptă. Voi, faunii, nu vreți să vedeți niciodată mai departe de vârful nasului.

— Asta pentru că avem nasul prea lung și un întreg viitor se poate ascunde după el, rânji Aioanei și, în mod straniu, lui Milovan i se păru că zărește un pavilion ascuțit de ureche, acoperit cu peri scurți, negri, printre șuvițele ude de păr.

Își scutură capul și se strădui să rămână în realitate. Începea să-i vină foame, iar somnul pândea după un colț foarte apropiat, gata să intervină în clipa în care ar fi lăsat garda jos.

Parcă înot în melasă, se gândi, surprins că încă își mai amintea expresiile preferate ale bunicului.

— După ce-l lovești, rămâi aplecat peste el, continuă femeia. Cel care va coborî ca să vadă ce se întâmplă, nu trebuie să se uite în altă parte, așa că va fi cu ochii pe tine, ca să te omoare. Iar tu, Alexandru, îl împuști în picior. La semnalul ăsta, domnul Caraiman va încerca să-l anihileze pe cel rămas înăuntru, lăsându-ne timp să ne apropiem de portieră.

— Un singur punct slab, se strâmbă Milovan și își șterse fruntea de apă cu dosul mâinii.

— Istoria umană e plină de ele, ricană femeia. Care să fie?

— Vizitiul.

— Ăla?! râse disprețuitor Elena Farago. E un birjar oarecare. Nici nu se va clinti de pe capră când va auzi împușcătura. Dă-i bătaie și du trăsura la colț.

Aioanei plecă în fugă, târșind ușor din piciorul drept. Apucă frâul și forță calul să meargă cu spatele și să împingă trăsura înapoi.

— A îmbătrânit și el, clătină din cap femeia. Până la urmă, viața foarte lungă nu e totuna cu nemurirea.

— Pentru o zeiță căzută din Olimp pe plaiurile astea mioritice, nu ești foarte romantică. Mă gândeam așa, pur și simplu, că ești o poetă care tocmai pui la cale un atac armat, iar eu un polițist care participă la el. În ce cântece ale aezilor mitici se vorbește de așa ceva?

— Toate cântecele ce au ajuns până azi sunt pline numai de atacuri, ucideri, proslăvire a forței, mișelii și înșelă-

ciuni cărora imaginaţia umană le-a conturat o aură de romantism. Dar, după faptele lor, o mulţime dintre eroii antichităţii, fie ei oameni, semizei şi zei, ar merita să înfunde puşcăriile sau să fie condamnaţi la moarte.

Milovan dădu să răspundă, dar nu mai apucă s-o facă. O trăsură intră prin capătul îndepărtat al străzii în galopul cailor şi înaintă spre ei împroşcând cu jerbe de apă. Cu un reflex pe care nu-şi închipuise niciodată că l-ar fi putut avea, bărbatul se împinse în călcâie, ţâşni din loc ca împins dintr-o catapultă şi aproape că o strivi pe poeta-naiadă de gardul de metal al spitalului. Trăsura trecu la numai o palmă de trupurile lor, îi depăşi şi se ciocni cu violenţă de cealaltă, prinzându-l pe sergent între ele. Zgomotul asurzitor aproape că acoperi ţipătul înnebunit al femeii. Aceasta îl împinse cu putere, se desprinse din îmbrăţişarea lui forţată şi se repezi către locul accidentului.

Milovan alunecă într-o parte, simţind o durere ascuţită în genunchiul drept, în care căzuse pe caldarâm. Se ridică aproape fără suflu şi se sprijini de gard. Genunchiul îl săgetă din nou şi îşi muşcă buzele ca să nu ţipe. O fereastră se deschise la etajul spitalului şi un trup îmbrăcat în halat alb se ivi în cadrul ei, aplecându-se în afară.

— Hei, ce se întâmplă acolo? răsună tare vocea doctorului Valerian Papadopol. E cineva rănit?

Dădu să răspundă, dar ceva îi spuse că nu trebuie să facă asta. Se puse în mişcare, şchiopătând, către capătul apropiat al străzii, unde unul dintre cai horcăia, cu pieptul străpuns de o bucată ascuţită de lemn ieşită din carcasa sfărâmată a primei trăsuri. Elena Farago îngenun-

cheașe între hamurile încâlcite și luase în poală capul sergentului. Trupul acestuia era prins sub una dintre roți, peste care se urcase cutia de lemn a trăsurii celeilalte.

Se apropie și se apleacă, la rândul său. Pieptul polițaiului era plin de sânge și, în prima clipă, Milovan crezu că rana de glonț din umăr se reactivase, din cauza izbiturii. Apoi văzu bucata de fier a scaunului vizitiului ieșindu-i prin gât și știu că acelea erau ultimele clipe de viață ale bărbatului.

— Să nu pleci nicăieri, Sylvain, spuse încet femeia, mângâindu-i părul țepos și, din nou, Alexandru Milovan avu impresia, pentru o clipă, că zărește urechea ascuțită îndreptată spre el. Nu acum, când aproape am izbândit. Să nu mă lași singură, auzi?

Nu plângea, dar vocea ei, ușor răgușită, lungea silabele ca și cum ar fi implorat zeii să nu-l ia la ei pe bărbatul a cărui față aproape că nu se mai vedea din șuvoaiele de apă. Așa trebuia să fi fost o lamentație, realiză el și căzu într-o parte, cu o pulsație de foc în genunchiul atins. Nu pentru sufletul care se duce către alte zări, mai bune, ci pentru amintirea care rămâne să mai dăinuie un timp, mai înainte ca stingerea să fie definitivă.

Sergentul clipi ca și cum i-ar fi făcut semn din pleoape să se apropie. Ei sau lui? Se aplecară, la unison, aproape atingându-se.

— Nu suntem ne... nemuritori, Daphne. Doar... avem vieți... mai lungi. Să-l duci... acolo.

Culoarea din ochi se stinse și ploaia deveni încă și mai cenușie. Femeia icni, ca și cum s-ar fi străduit să vomeze.

Alături, calul mai horcăi o dată, prelung, apoi tăcu și el. Ceilalți doi stăteau încâlciți în hamuri, bot lângă bot, tremurând.

Milovan auzi zgomot de pași tropăind prin bălți și o poartă metalică deschizându-se cu zgomot. Valerian Papadopol se opri alături, strângându-și halatul pe lângă corp.

— Dați-mi voie, îi trase el înapoi de deasupra cadavrului. Ce-a pățit?

— A murit puțin, doctore, răspunse Elena Farago ridicându-se încet. Nu mai poți să faci nimic pentru el. Ajută-l pe domnul Milovan să îl scoată de sub roată și duceți-l în spital. Direct la morgă. Am să vin și eu cât de repede pot.

— Unde vrei să te duci? Milovan îi puse o mână pe umăr. Elena, cred că ar fi mai bine să...

— Nu înțelegi, nu-i așa? Uită-te puțin în trăsura cealaltă.

Răsuci capul în direcția indicată. Trei cadavre alunecaseră spre caldarâm, unul peste celălalt, atârnând pe scara de lemn.

— Domnul Caraiman a dispărut. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat, mai înainte de a continua căutarea fântânii. Dacă nu dăm de el, mă tem că multe lucruri au să se încurce aici. Până atunci, mă aștepți înăuntru. Domnul doctor o să-ți dea să bei un extract de cofeină, ca să mai poți rămâne treaz câteva ceasuri.

Plecă cu pași hotărâți în josul străzii și știu cu o certitudine dureroasă că se îndrepta spre palatul lui Jean Mihail. De ce toate explicațiile porneau și se întorceau în acel punct?

— Și, Valerian...

După câțiva pași, se întoarse pe jumătate și îi amenință cu degetul.

— ...să stați lângă telefon. Să nu deschideți nimănui ușile spitalului. Indiferent din partea cui vă vor spune că vin.

Capitolul 8
Potop și cutremur, în drum spre cimitirul evreiesc

Doctorul Papadopol aprinsese lumina puternică de deasupra capului, iar morga arăta cu adevărat dezolant, deși în interior nu mai exista vreun alt ocupant. Puseseră cadavrul pe masa mare, din metal, fixată în buloane în mijlocul încăperii, și se aplecase deasupra lui, cu ochii sclipind de curiozitate. Îl întrebase politicos dacă mai rezistă un sfert de oră treaz, dar se vedea că nu era interesat neapărat de un răspuns, cât mai degrabă de respectarea protocolului social al politeții. La răspunsul lui afirmativ, își frecase mâinile cu evidentă plăcere, apoi ridicase și deschisese trusa de piele de la picioarele mesei. Instrumentele chirurgicale din oțel cromat sclipeau asemenea unor stele îmbrăcate în gheață.

— Nu vă ascund că încă nu am avut ocazia să fac vreo autopsie până acum.

Își linse buzele aproape vinete și ridică un bisturiu cu lamă îngustă.

— Sincer, regret că mi se oferă șansa să-mi fac mâna pe domnul sergent Aioanei. Îl cunosc de multă vreme și nu o dată am stat de vorbă la colțul spitalului sau în curtea bisericii despre te miri ce. Dar dacă se află în spital, indi-

ferent cum a ajuns aici, protocolul spune că autopsia cadavrului este obligatorie. Dacă nu suportați disecția, puteți să așteptați pe hol sau în incintă, la camera de gardă. Știți unde se află.

— Rămân, spuse Milovan, deși numai de o disecție nu avea chef.

Participase și în școala de poliție, și apoi ca polițist, la câteva disecții și constatase că nu se tulbura precum o parte dintre colegii lui, care ieșeau afară să vomeze sau să fumeze, cu chipuri galbene sau palide și cu ochii ieșiți din orbite.

Papadopol vârâse cuțitul sub haina năclăită de sânge și tăiase de-a lungul, apoi îndepărtase pulpanele de o parte și alta. Făcuse același lucru și cu cămașa și rămăsese cu mâna în aer, cu gura căscată.

— Domnu' Milovan, vreți să vă uitați puțin? Ați mai văzut așa ceva?

Se apropie de masă, cu inima strânsă. Și rămase, asemenea doctorului, cu gura căscată.

Trupul sergentului era uman până la piept. Blana scurtă și deasă, de culoare roșcată, începea puțin deasupra buricului, cobora spre bazin și se pierdea sub haine. Bisturiul despică prohabul și coborî pe unul dintre cracii pantalonului, apoi îl sfâșie și pe celălalt. Picioarele mortului aveau partea superioară groasă, iar funiile mușchilor se distingeau clar sub pielea acoperită de peri. De la genunchi în jos se subțiau, ajungând ca pe mână. Doctorul îi desfăcu pantofii și îi trase de pe labele picioarelor.

— Dumnezeule mare!

Picioarele se terminau cu un fel de călcâi mare, încopitat, restul încălțămintei fiind umplut cu cârpe.

— N-am mai văzut așa ceva până acum, spuse el încet. Trebuie să fie o boală degenerativă, dar o astfel de transformare... Hm! Bietul om, cât trebuie să fi suferit! Și încă nu pot să-mi explic prea bine cum de reușea să-și mențină echilibrul pe... pe copitele astea.

Milovan își linse buza de jos și își făcu curaj să întindă mâna. Atinse perii scurți și elastici, cu sentimentul că săvârșea o blasfemie.

— Sylvain... murmură, în transă.

— Ați spus ceva, domnule comisar?

— Da. Autopsia asta se va face mai târziu. E cazul să mergem la telefon și să așteptăm un semn.

— Dar nu e nevoie de amândoi ca să păzim aparatul! protestă Papadopol. Prefer să petrec timpul aici, făcând ceva folositor.

— Folositor cui? aproape că se răsti Milovan, înălțând capul. Crezi că ai să-l readuci la viață pe bietul sergent, dacă-i deschizi burta?

— Ei nu, sigur că nu, bătu în retragere celălalt. Mă gândeam că ar fi spre binele științei medicale să constat ce alte efecte degenerative a adus cu ea maladia asta stranie. Și n-ar strica să vedem dacă a murit din cauza scurgerii de sânge prin perforația gâtului sau a făcut infarct înainte.

— Lasă treaba asta în seama unui medic legist. Pentru asta s-a pregătit și știe mai bine ce are de făcut. Acoperă-l și să mergem în spital.

Valerian Papadopol ridică din umeri și se supuse. La urma-urmei, mortul nu avea să părăsească prea curând morga, iar el putea să revină acolo și după ieșirea din tură. Deschise dulapul de lemn de lângă ușă și luă o pătură cenușie de pe raftul cel mai de sus. O scutură de două ori și o întinse peste cadavru. Apoi stinse lumina și îl pofti să iasă din încăpere.

Până la camera de gardă de la etaj nu mai scoaseră niciun cuvânt. Intrară și doctorul întinse mâna către întrerupător.

— Las-o stinsă, îl sfătui celălalt. Dacă cineva pândește afară, ar fi bine să nu știe că tocmai am intrat aici.

Găsi că sfatul era cuminte și merse până la dulapul de sticlă cu medicamentele de primă necesitate, luă de acolo o fiolă cu cofeină, îi reteză gâtul subțire cu o lamă cu dinți și turnă conținutul într-un pahar cu apă. Îl așeză pe colțul dinspre el al mesei.

— Extractul de cofeină. Are un gust cam amărui, dar o să vă țină treaz măcar până după prânz. Încercați să-l dați pe gât tot o dată.

Milovan duse paharul la buze, înghiți și făcu efortul să nu se strâmbe. Nu reuși. Lichidul era amar ca fierea. Își șterse buzele și se mai strâmbă o dată. Chiar atunci, telefonul sună, făcându-l să scape paharul, care se rostogoli pe suprafața ușor rugoasă a mesei. Se uită la Papadopol. Acesta îi făcu semn să ridice receptorul.

— Alo, spuse încet, cu inima zbătându-i-se în piept.

Oare ce vești avea să îi aducă vocea? Doctorul își împreunase palmele ca pentru rugăciune și se uita la el.

— Bună dimineața, domnule chestor! Deși nu-i vedea chipul, Milovan știa că avocatul rânjea cu toți dinții. Nu te așteptai să ne mai reîntâlnim, nu-i așa?

— Ce vrei, domnule Scărlătescu?

— Oho, ce supărați suntem, încă de la prima oră! Nu ți se pare că mai supărat ar trebui să fiu eu, pentru că m-ați lăsat întins pe podeaua aia de marmură, expus răcelii? Dar eu sunt o fire blândă, domnule chestor, un adevărat creștin, cum ar zice părintele Colea, de la Sfântul Dumitru. Nu doresc răzbunare. Numai dreptate. Să-ți reamintesc că ai fugit de mine de două ori și că nu m-ai pus în posesia obiectului pe care-l căutam? Nu, știu că nu e nevoie, că memoria ta e una excelentă, atunci când e folosită cum trebuie. Așa că intenționez să mă folosesc de ea. Cască urechile puțin...

Se auzi un zgomot, ca și când receptorul s-ar fi frecat de ceva.

— Să nu faci ce-ți cere, mă auzi? Să nu... țipă vocea ascuțită de furie și de spaimă a Elenei Farago.

— Ajunge, scumpa mea poetă, un singur vers e de ajuns, nu crezi? Vocea avocatului reveni, triumfătoare. Deci, treburile stau cam așa, domnule chestor: dumneata deții un obiect de care eu am absolută nevoie, iar eu sunt în posesia unei doamne a cărei companie sunt convins că ți-o dorești. Cum propui să facem schimbul?

Și dacă totul nu era decât o cacealma menită să-i distragă atenția? Își frecă bărbia cu un deget, căutând o soluție. Se hotărî brusc și îi făcu semn doctorului să se apropie. Acoperi microfonul cu palma și îi spuse repede:

— Sunt doi bărbați care încearcă să se strecoare în spital. Ia pistolul meu și pândește-i în spatele ușii de la intrare, ia-le armele și adu-i aici. Nu e timp să pui vreo întrebare. Du-te!

Scoase pistolul din ham și i-l întinse. Papadopol dădu să spună ceva, apoi ridică din umeri, prinse arma de țeavă și se grăbi să iasă. Milovan ridică mâna de pe telefon.

— ...să încerci să mă păcălești pentru a treia oară. Nu...

— Lasă gargara, domnule avocat. Nu am nici timp și nici chef să ascult o perorație la bară. Vrei harta? De ce nu spui așa? O vei avea atunci când doamna Elena va intra pe ușa spitalului. Dacă nu ne înțelegem, voi arde cartonul acela afurisit chiar în scrumiera pe care o am în față. Și, fără ea, nu știu cu ce curaj te vei prezenta la negocieri peste numai câteva ceasuri. În plus, s-ar putea să nu stai chiar atât de bine cum presupui, blufă el, trăgând cu urechea cealaltă spre coridor, pentru a surprinde zgomotele de acolo. Am auzit că în Capitală trupele paramilitare ale domnului Codreanu nu au reușit să ocupe toate punctele pe care și le propusese.

Urmă o clipă de pauză și vocea avocatului șuieră în șoaptă o frază de neînțeles.

— Ai prins viață, domnule Milovan. Asta înseamnă...

Pe hol se auzi zgomot grăbit de pași și ușa se deschise spre perete. Doi bărbați îmbrăcați în mantale negre cu apa șiroindu-le prin păr, intrară, cu mâinile la ceafă și cu priviri hăituite.

— A fost mai ușor decât am sperat, zâmbi strâmb doctorul, întinzându-i arma. Ei au fost mai speriați decât mine,

când m-au văzut cu pistolul în mână. Veniseră cu puștile la spate, ca la nuntă.

— Leagă-i cu ceva. Cu tifon, eventual.

Arătă spre ei cu pistolul.

— De mâini și de picioare.

— Ai spus ceva, domnule Milovan? Vocea avocatului părea ușor confuză și nesigură. Ei bine, poate că lucrurile nu au evoluat exact așa cum a fost planificat la București. Sunt sigur însă că până la căderea serii armata va trece în întregime de partea noastră și că guvernul va ajunge acolo unde-i este locul. Adică la Văcărești. Așa că nu te prosti: nu uita că Zelea Codreanu te-a numit chestor în poliția legionară. Pe linie ierarhică, îți sunt șef direct. Iar ca șef, îți ordon...

— Nu ordoni nimic! Milovan înghiți greu, căutându-și cuvintele. Îi am aici pe cei doi proști pe care i-ai trimis după mine. Tocmai îi leagă doctorul de mâini și de picioare. Îți recomand un schimb echitabil: femeia pentru cei doi.

La celălalt capăt, Scărlătescu rămase tăcut un timp. Vaga șușoteală care răzbea prin receptor îi dădea de știre lui Milovan că avocatul purta o discuție cu prizoniera lui.

— Va fi posibil, prietene, dacă vei pune, la pachet cu cei doi, și harta despre care făceam vorbire.

— Ce-ai spune de un schimb la modul următor? Doi legionari împușcați în genunchi contra una poetă, în stare fizică perfectă?

— Te joci cu mine, domnule chestor? Nimeni nu face asta fără să plătească timpul pe care mă fac să-l pierd.

Se auzi un clic și apoi sunetul ascuțit al tonului. Milovan puse receptorul în furcă. Jucase la cacealma și, deocamdată celălalt preluase inițiativa. Nimeni nu ceda, doar ploaia continua să cadă. Îl ajută pe Papadopol să termine de făcut legăturile și să le pună călușuri, apoi să-i transporte cu un pat pe rotile într-una din camerele învecinate și să-i întindă pe paturi. Când terminară, era ud de transpirație și din păcate nici o idee viabilă nu-i trecea prin minte, să-l ajute să descurce situația.

O soluție ar fi fost să continue aventura de unul singur. Avea harta, dar nu și cunoștințele tactice din teren. Într-o zi normală, întrebând în stânga și în dreapta, poate că ar fi reușit să ajungă la destinația finală. Dar chiar și așa era îndoielnic, deoarece harta era veche de două secole și multe lucruri se schimbaseră de atunci în configurația urbanistică a Craiovei. Și chiar de ar fi ajuns la locul exact unde era fântâna acelui Matei Vodă, ce ar fi trebuit să facă mai departe? Era destul de clar că fundația condusă de Scărlătescu și Elena Farago deținea multe informații încă necunoscute de el și că fără ele, scopul în care fusese angrenat în această aventură rămânea pe mai departe necunoscut.

O altă soluție ar fi fost să încerce să o elibereze pe poetă prin forță și viclenie. Numai că el era singur, iar la palatul lui Jean Mihail se adunaseră pesemne mai mulți legionari, chemați la apel de avocat, atunci când se trezise din leșin. Probabil că ei îl ajutaseră să o captureze pe femeie și la fel ar fi procedat și cu el, dacă ar fi îndrăznit să calce pe acolo. Nu mai beneficia nici de protecția nopții și nici

de atu-ul surprizei. Ar fi îndrăznit să creadă că era chiar așteptat, iar cursa pentru el fusese deja pregătită.

Și ar mai fi fost varianta negocierii. Problema era, însă, că nu voia să negocieze. Dacă Scărlătescu ar fi pus mâna pe hartă, nu ar fi ezitat să o rețină în continuare pe poetă, ca să îi folosească cunoștințele pentru a ajunge la fântână. Ar fi fost practic o cedare, nu o negociere. Cine avea oamenii, deținea puterea. Și își impunea voința.

Când intrară din nou în camera de gardă, o idee începuse să i se contureze în minte. Cine avea oamenii, deținea puterea...

Scărlătescu avea legionarii de partea sa. Dar el fusese numit chestor al poliției legionare. Și avea actul semnat de Căpitan în buzunarul de la piept al hainei. Se așeză pe scaun și scotoci după el. Îl descoperi repede și îl întinse pe masă, netezindu-l cu dosul palmei. Era ud pe la colțuri, dar scrisul la mașină rămăsese neatins. La fel ștampila Legiunii și semnătura simplă, mai mult o scriere cursivă a numelui, cu punctul lui „i" deplasat deasupra literei „n" și cu litera „o" atât de caracteristică, având bucla de unire cu „d"-ul ieșind pe verticală și abia apoi luând-o spre dreapta.

— Trebuie să mă ajuți, doctore, se hotărî, după câteva clipe. Dacă vrei să faci ceva pentru fundație și pentru Regat, acum e momentul. Doamna Elena Farago ar aprecia mult de tot asta.

Paul Averian Papadopol era palid la față și avea trăsăturile încordate de nesomn și spaimă. Precipitarea lucrurilor din ultimele clipe, morții din trăsură, moartea ser-

gentului, atacul celor doi legionari, toate contribuiseră la a-l goli de voință și de energie.

— Dar președintele fundației e domnul avocat, protestă slab, înainte de a capitula complet. V-am ajutat până acum să acționați împotriva președintelui.

— Domnul Scărlătescu a trădat cauza fundației. Nu știu dacă a făcut-o pentru bani sau pentru putere. Dar a făcut-o. S-a aliat cu legionarii și îl ajută pe Zelea Codreanu să răstoarne guvernul legal al acestei țări și pe Rege. Trebuie să mă ajuți să îl opresc din această operațiune nebunească.

— Domnule Milovan, mi se pare ciudat să vorbiți astfel împotriva lui. Domnia-sa v-a adus aici, vă amintiți?

— Îmi amintesc foarte bine, domnule doctor. După ce m-a otrăvit cu digoxină, m-a adus ca să înlăture efectele acesteia și să se folosească de mine în realizarea planurilor și ambițiilor sale politice.

Papadopol își trecu o mână peste față. Lumina tulbure a dimineții devenea tot mai puternică, permițându-le să se vadă destul de bine unul pe altul.

— E o acuză foarte gravă. De ce v-aș crede?

— Pe doamna Farago ai crede-o?

— Păi... cred că da.

— Ei bine, Scărlătescu a luat-o ostatică, în tentativa de a negocia cu mine. Și au fost colegi buni înainte. În plus, mai am o *dovadă de încredere* să ți-o arăt. Ești un bun cetățean al Regatului, doctore?

— Cred că da. Sigur, se bâlbâi celălalt, neștiind ce să facă cu mâinile.

— Atunci sigur ai să recunoști o hârtie eliberată de Casa Regală a României și semnătura Majestății Sale postată în partea de jos.

Se scotoci în același buzunar, extrase de acolo cea de-a doua numire și i-o întinse. Doctorul o luă, ținând-o între două degete de parcă ar fi fost fierbinte, se apropie de fereastră cu ea și o studie câteva clipe. Apoi se întoarse și i-o înapoie.

— Am înțeles situația, domnule chestor, dădu din cap. Sigur că vă ajut. Ce trebuie să fac?

— Să dai două telefoane. Pe primul, la palatul domnului Mihail, să-l ceri pe domnul avocat și să-l ții de vorbă 10-15 minute. Cam cât am eu nevoie să ajung la clădirea Prefecturii. Poți să-i torni orice fel de gogoși dorești. Ideea e să nu se miște de la aparat. Ce zici, te simți în stare de asta?

— Habar n-am. Doctorul zâmbi nehotărât. N-am mai jucat niciodată teatru, dar da, am să încerc. Și al doilea?

— Din clipa în care am ieșit pe porțile spitalului, după fix 25 de minute, dai telefon la Prefectură. Dacă nu răspund eu, închizi și pleci acasă. Cât mai repede. Dacă răspund, îmi spui ce poveste vrei tu, până când te opresc eu. Asta este tot.

— Nu va fi nicio problemă.

— Să ne potrivim ceasurile, atunci.

Cel de buzunar, cu lanț de argint și capac cu monogram, al doctorului, era cu un minut înaintea celui de mână al lui Milovan. Doctorul îl dădu în urmă, apoi își strânseră mâinile.

— Mult noroc, domnule chestor!

— Va fi nevoie, domnule doctor. Din plin. Pentru că, dacă nu-l voi avea, multe lucruri se vor schimba radical în realitatea aceasta.

Și chiar dacă îl va avea, multe se vor schimba, oricum. Dar nu-i mai spuse asta, deoarece nici el nu știa în ce fel se va produce schimbarea. Când ieși în curtea îngustă a spitalului, înainte de a porni prin ploaie, aruncă o privire spre geamul salonului de gardă. Papadopol stătea nemișcat în cadrul ferestrei, cu palmele sprijinite pe pervazul de lemn. Îi făcu un semn de rămas bun cu mâna, își ridică gulerul de la haină și o luă cu pași grăbiți către poarta de metal. Nu putea decât să spere că actul emis de Căpitan avea să fie ferit de umezeală, cel puțin până va ajunge la Prefectură.

Străzile erau încă pustii, dar pe ici pe colo se zăreau semnele unei viitoare animări: câteva ferestre întredeschise pentru aerisirea de dimineață, uși care se deschideau și se închideau cu zgomote înfundate, în interiorul caselor, vocile ireale ale oamenilor nevăzuți care se sculau ca să-și reia activitățile cotidiene, majoritatea neștiind ce schimbare majoră de situație le pregătea ziua cea nouă.

Când ajunse în dreptul palatului lui Jean Mihail, lumina de la fereastra biroului cu deschidere la stradă se stinse, de parcă cel dinăuntru ar fi vrut să-i transmită un semnal. Ridică mai sus gulerul și grăbi pasul, sperând ca persoana din spatele perdelelor să nu-l fi recunoscut.

Încă mai putea să renunțe, își spuse, în timp ce traversa pe trotuarul celălalt. Încă mai avea timp să se întoarcă din drum și să se îndrepte spre gară. În cel mult trei sferturi

de ceas ar fi ajuns sub acoperișul ridicat pe stâlpi de metal și ar fi putut să-și cumpere un bilet până la București. S-ar fi urcat în vagon și ar fi adormit în legănarea lui, lăsând în urmă toată nebunia asta. Pentru câteva clipe, încetini pasul, atras de moliciunea acestui gând. În fond, nimic nu-l ținea legat de orașul care, până în urmă cu 24 de ore, fusese complet străin de persoana sa. Apoi, pe fundul retinei îi defilară, ca un caleidoscop de fantome de lumină, chipul Corneliei, al bonei Claire, al subretei Ileana, al chestorului Columbeanu, al lui Carol Caraiman, al sergentului Aioanei și ale Elenei Farago și realiză că nu era chiar atât de străin cum crezuse.

Ieși în piațeta din fața Prefecturii, chiar în clipa în care un clopot îndepărtat începu să bată cu putere. Câteva clipe mai târziu, un altul îi răspunse în dreapta, parcă mai aproape, apoi altul și altul, până când dimineața se umplu de dangăte dogite. Încercă să-și amintească dacă era vreo sărbătoare religioasă, dar nu reuși. Sântă Măria Mare trecuse deja. Știa asta pentru că, exact ca în fiecare an de când plecase din casa bunicului, acesta îi scria pe la mijlocul lui august, să-i povestească despre cum era întâmpinată sărbătoarea în orășelul de la poalele podului lui Saligny.

Poate că băteau să anunțe victoria legionară în capitală, își spuse și se grăbi și mai mult, în timp ce traversa piața în diagonală, ocolind cele două taximetre parcate chiar la intrarea în clădire.

Pe treptele de beton așteptau mai mulți bărbați, înarmați cu puști și îmbrăcați în mantale negre de ploaie. Măcar atât făcuse Legiunea pentru ei, își spuse Milovan, pă-

șind grăbit spre primul grup, adunat lângă unul din taxiuri: le dăduse haine negre și ideea de naționalism împins la extrem.

Se opri în dreptul lor, îi salută și întrebă cine era șeful. Oamenii îl priviră circumspecți, dar îi arătară cu mâna pe un zdrahon care stătea chiar în pragul ușii duble, fumând o mahoarcă și discutând cu alți doi legionari rezemați în arme.

— Casapu îi zice. E șeful de cuib de la Mofleni. Da' ce treabă ai cu el?

Dădu din mână și plecă fără să-i răspundă. Urcă, sărind din două în două trepte, și când ajunse în fața bărbatului tuns perie ridică mâna în salutul Legiunii, copiat după cel al Partidului Nazist.

— Casapule, deschide ușa și hai cu mine la birou! porunci, fără să ia în seamă privirile uluite ale celorlalți doi. Și spune-le ălora de colo să nu mai stea degeaba în ploaie, să intre în Prefectură și să aștepte dispozițiile pe hol.

Zdrahonul lăsă mâna cu țigara să alunece pe lângă corp.

— Cine spune asta? întrebă cu voce răgușită.

— Ce-a făcut Scărlătescu, a lăsat un imbecil la comandă? se răsti Milovan. Știi să citești, domnule?

— Dacă nu știam, nu ajungeam șef de cuib, mormăi indispus celălalt, dar nu îndrăzni mai mult de atât.

— Atunci, citește asta!

Vârî mâna sub haină, scoase documentul legionar, îl desfăcu și i-l întinse.

— Cunoști semnătura Căpitanului?

— Da, domnule, răspunse Casapu, retrăgându-se doi pași în interior, pentru ca ploaia să nu ude hârtia. Văd că ați fost numit chestor al poliției legionare.

Îi întinse hârtia și îi făcu loc să intre.

— Ce ordonați?

— Ți-am spus deja înainte: să mergem la biroul chestorului. Și mai ia doi-trei oameni cu tine. Avem de lucru, nu jucărie.

Porni spre scara interioară, urmat îndeaproape de cei trei. Cineva strigă la cei care stăteau în ploaie să intre pe hol. Urcă scările în grabă și pătrunse ca o furtună în birou. Spera din toată inima că nu ajunsese prea târziu. Își dezbrăcă haina udă și o așeză pe spătarul scaunului de la birou, lăsând să se vadă hamul pistolului. Casapu și oamenii lui rămăseseră pe hol și se uitau înăuntru, prin ușa deschisă.

— Intră, Casapule, și lasă ușa așa cum este. Să intre aer curat.

Chiar atunci, telefonul țârâi, făcându-l să tresară. Întinse mâna și ridică receptorul.

— Alo, da. Da, aici e chestura poliției din Oltenia. Ce doriți?

Ascultă câteva clipe, privind cu coada ochiului la cei de pe hol. Aceștia își apropiaseră capetele de cadrul ușii, străduindu-se să surprindă câte ceva din discuție. Ulterior, aveau să iasă în piață și să se laude că auziseră cu urechile lor ce-i poruncea Căpitanul chestorului.

— Da, domnule Codreanu, sigur că v-am recunoscut. Sunt Alexandru Milovan, cel pe care l-ați numit... ăăă...

Sigur că da, suntem aici strânși mulți legionari, gata de acțiune. Au cărat arme și muniție toată noaptea. Ați reușit să intrați în sediul Guvernului și i-ați arestat pe miniștri? Asta da, e o mare realizare. Felicitări.

Tăcu o vreme, părând că ascultă vocea de la capătul firului. Dădea din cap, din când în când, iar cei de pe coridor îl imitau, cu gravitate.

— Și domnul Horia Sima? E ministru de Interne? Mă bucur tare mult să aud asta. Merita, pentru cât zel a dovedit. A dat o circulară deja? Nu știu, eu de-abia acum câteva minute am intrat în sediu. O să caut să văd dacă au primit-o. Spuneți că ex-regele Carol a fost deja arestat, la Craiova? Asta da noutate! Cred că presa noastră o să vuiască chiar de la prima oră. Ce spuneți că trebuie să fac cu ostaticul? Să-l mutăm în mediu rural, la o adresă sigură, până ce se va hotărî ce să faceți cu el? Am înțeles. Și ordinul de arestare și reținere? O clipă, vă rog, nu aud tocmai bine.

Îndepărtă receptorul de la ureche, acoperi microfonul cu podul palmei și făcu un pas spre cei trei.

— Băieți, cine mama dracu' face gălăgie pe hol? Nu pot să discut câteva minute în liniște cu președintele țării? Ia vezi ce se întâmplă, Casapule! Ba nu, trimite pe unul din băieți. Să nu mai aud nici musca.

În realitate, nu se auzea nimic altceva decât răpăitul ploii și fâșâitul vântului. Dar dădea bine la impresia generală să facă nițel scandal și să-și arate mușchii pentru ca restul legionarilor să știe cu cine aveau de a face. Reveni la telefon și își ceru scuze pentru întrerupere. Demonstrația fusese făcută: oamenii văzuseră că aveau un șef care își per-

mitea să-l întrerupă și pe președintele țării, dacă socotea el că era nevoie de asta. Cu toate că habar nu aveau ce era ăla un președinte de stat, abia se abținu el să rânjească, deoarece neamul românesc nu cunoscuse de-a lungul existenței sale decât voievozi, domnitori și regi.

— Am înțeles, domnule președinte. Așa vom face. Mai este ceva sau purcedem la treabă?

Ținu telefonul lipit de pavilionul urechii, părând că ascultă cu atenție. Apoi luă un carnet de pe colțul biroului, îl deschise, scoase stiloul din paharul de metal plin cu creioane și tocuri, și scrise ceva pe prima foaie.

— Domnul Scărlătescu? Sunteți sigur, domnule președinte? Mă scuzați că insist, dar am înțeles că dumnealui era creierul de aici al mișcării. Cum înaltă trădare? Cine-l acuză are și dovezi?

Tăcu din nou, bătând cu arătătorul în tăblia mesei.

— Am înțeles. Și ordinul de arestare? Îl trimiteți chiar acum prin fax? Este în regulă, îl vom reține și îl vom închide la izolare. Nu, nu va putea să discute cu nimeni până nu va veni echipajul să-l preia și să-l ducă în Capitală. Am înțeles, domnule președinte. Voi face întocmai și vă voi raporta personal, la prânz. Să-i reținem la hoteluri și pe membrii delegațiilor străine, până la sosirea domnului Sima? Am înțeles, voi proceda întocmai. Să trăiți, domnule președinte, să trăiți. Avem onoarea.

Răsuflă prelung, de parcă tocmai ar fi terminat de urcat în fugă un deal înalt și așeză receptorul în furcă, mișcând brațul cu încetinitorul. Era convins că scena jucată fusese convingătoare și spectatorii îl priveau ca pe un semizeu.

Acum, că existaseră martori la discuția cu Căpitanul-președinte de stat Corneliu Zelea Codreanu, se putea baza pe sprijinul nemijlocit al legionarilor din Craiova. Era nevoie însă să țină cont de faptul că lucrurile se precipitau cu fiecare clipă care trecea și că oricând putea să intervină un factor exterior care să anuleze tot succesul dobândit până atunci. Așa că trebuia să se miște repede și să obțină rezultate imediat.

Se îndreptă încruntat către ușă.

— Cine făcea gălăgie, în timpul convorbirii mele?

Luat prin surprindere, Casapu se trase un pas înapoi și luă o aproximativă poziție de drepți.

— Nu știu, domnu' chestor, cred că striga vreunul de afară. Vreți să merg și să-i iau la purecat?

Era momentul să se arate generos, hotărî Milovan. Așa că dădu a lehamite din mână.

— Să lăsăm asta, sunt treburi mult mai grabnice care trebuie rezolvate. L-ați auzit pe domnul președinte, nu? Du-te și pregătește oamenii în holul de la intrare. Cobor imediat să le vorbesc. Până atunci... unde naiba l-ați ascuns pe Carol?

Cei trei se priviră neliniștiți și unul dintre ei se trase un pas în spate.

— Păi...

— Ce păi, băieți, care păi? Sunteți legionari și n-ați învățat să ascultați de un ordin direct? Ce v-a citit șeful vostru din „Cărticica șefului de cuib"? Nu scrie pe prima pagină că „Legiunea este o organizație întemeiată pe ordine și disciplină"? Sau nu știți ce e aia disciplină?

— Ba știm, domnu' șef, mormăi Casapu, că altfel n-am fi aici, în clipele astea grele pentru țară. Dar să-l arestuim pe domnu' avocat Scărlătescu? Asta e ceva la care nu ne-am gândit vreodată că s-ar putea întâmpla.

— Și pe Fecioara Maria, dacă așa ordonă Căpitanul! strigă Milovan de se cutremurară geamurile. Nimeni nu pune la îndoială poruncile lui și dacă se mai găsește printre voi cineva care să gândească altfel decât o cer interesele Legiunii, am să-l împușc cu mâna mea, mai înainte să termine de gândit lucrurile alea spurcate! S-a-nțeles?

Smulsese pistolul din ham și îl flutura ca un apucat în direcția ușii. Bărbații se făcură mici și se buluciră înapoi pe coridor.

— Am înțeles, să trăiți!

Milovan vârî arma la loc în toc și-și trecu mâna dreaptă prin păr.

— Așa vă vreau, bărbați adevărați, nu babe care se smiorcăie. Coborâți, vin și eu imediat!

Telefonul țârâi din nou, mai înainte de a apuca să se întoarcă.

— Răspunde, Casapule, și vezi ce vrea.

Bărbatul uriaș se strecură pe lângă el și ridică cu grijă receptorul, de parcă s-ar fi temut că o să-l sfărâme.

— Alo. Alo, da, aici Chestura. Cu cine? Cu domnul chestor? Da, imediat.

Întinse receptorul spre el, ridicând din umeri.

— O doamnă, spuse el încet. Vrea cu dumneavoastră.

— Mergeți jos, dădu din cap Milovan. Alo, da, chestorul Milovan.

Auzea în receptor o răsuflare ușoară și grăbită, apoi o voce cunoscută îl luă prin surprindere:

— Alexandru, mă bucur că te-am prins acolo. Credeam că ai plecat deja.

— Elena? De unde... cum ai reușit să ajungi la telefon? Nu mai ești ostatică?

Femeia râse slab, ca și cum ar fi pus palma pe microfon.

— Ei, e o poveste lungă. Și nu avem timp de ea.

— Toate sunt povești lungi dacă au legătură cu tine, constată el, cu amărăciune. Am vreo șansă să ascult vreodată una până la capăt?

— Nu știu. Lucrurile stau cam rău pe aici. Bona Claire l-a împușcat în cap pe Scărlătescu și legionarii încearcă să spargă ușa de la intrare și să dea jos grilajele de la ferestre. Or să reziste o vreme, dar vor veni cu scări și cele de la etaj nu au grilaje. Așa că noi o să...

— L-a împușcat pe Scărlătescu în cap?! repetă neîncrezător, apropiindu-și buzele de carcasa microfonului.

— Ei da, Claire nu este chiar ceea ce pare, mă înțelegi? Se află aici ca să mă protejeze pe mine. Ca și Aioanei.

— Și ce este bona Claire, atunci? întrebă abia mișcându-și buzele. Femeia asta a împușcat doi oameni în cap, cu sânge rece și tu îmi...

— E o amazoană. Vocea poetei părea rece și îndepărtată, ca și cum ar fi vorbit printr-un perete de gheață. Regina celor zece mii de femei-soldat care trăiesc pe insula Amazoniei, în sudul Marii Ape Sărate. Ți-am spus că e o altă poveste. Și ca să ai șanse să o afli, trebuie să mă asculți și să faci întocmai cum îți spun acum.

Își mușcă buza de jos până la sânge. Mâna care strângea receptorul aparatului îi tremura atât de puternic, încât se lovi de câteva ori cu el de osul tâmplei. De pe hol se auzea un murmur slab, semn că oamenii se adunaseră și îl așteptau.

— Și dacă nu vreau? Dacă, pur și simplu, plec la gară, mă urc în primul tren și dispar din viața voastră? Din viața ta?

— E o opțiune, nu? Femeia râse din nou, dar simțea cumva sub pojghița lui ironică un început de teamă. Și atunci nu vei mai afla niciodată povestea pentru care bunicul tău te-a pregătit încă din clipa în care te-a găsit, mic și gol, în căușul pietrei din peștera Sfântului Andrei. Și pentru care te-a crescut cu atâta grijă și dăruire. Pentru care el, filosoful Nae Ionescu, și-a părăsit catedra universitară și capitala, mutându-se în orășelul acela prăfuit de pe malul Dunării și coborându-se la rangul de profesor de istorie, într-o școală cu elevi turci și tătari. Asta-ți dorești?

Răsuflă greu, apoi înghiți în sec. Până când ajunsese în Cetatea Banilor, habar n-avusese că era, de fapt, un copil al nimănui și că Buciuc Eliade nu era bunicul său adevărat. Dădu să spună ceva, dar vocea femeii reveni.

— Iar lumea aceasta... lumea oamenilor va începe să apună. Vor urma războaie cumplite și cataclisme naturale cum nu s-au mai văzut. Ploaia asta nu e decât începutul potopului. Vor fi cutremure, se vor trezi vulcani. Și marea sărată de dedesubt își va rupe lanțurile și va ieși în lumina soarelui. Dacă-i ajuți, va fi mai puțină suferință.

— O amazoană, repetă încet de tot.

— Ai spus ceva, Alexandru?

— Cine sunt eu, de trag toți de mine în toate părțile?

Elena Farago tăcu din nou câteva clipe, ca și cum căuta un răspuns. Un răspuns pe care să-l înțeleagă și care să nu-l rănească.

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Dar nu știu. Nici eu și nici cei asemenea mie, care veghem în lumea oamenilor, pândind semnul nașterii tale. Poate că, într-o bună zi, vei afla. Vom afla. Mergem înainte împreună?

— Am altă opțiune?

— Nici asta nu știu. Dar până să descoperi dacă ai sau nu, eu voi pleca cu Claire prin tunelul de sub palat. Caută un om care să cunoască orașul și să te conducă la Cimitirul Evreiesc. Te vom aștepta la poarta lui. Și scapă de ghid înainte să ajungi, altfel Claire va trebui să-l omoare și pe el. Închid acum, aud zgomote la fereastra de pe hol, cred că au găsit o scară la Duduleanu. Și, Alexandre...

— Da?

— Dacă se întâmplă ceva rău și nu ne mai putem revedea... să știi că mi-a părut bine că te-am întâlnit. Am trăit în lumea asta aproape 120 de secole în acest scop și nu credeam că lucrul ăsta se va mai întâmpla.

Alexandru Milovan simți că se înăbușă și trase cu putere de gulerul ud al cămășii.

— Și asta face parte tot din poveste? întrebă cu voce răgușită, auzind bubuitul sângelui în urechi. Sau e o simplă bătaie de joc?

— Ne întâlnim la cimitir, spuse glasul grăbit de la celălalt capăt al firului și închise.

Așeză telefonul în furcă, se sprijini cu palmele de birou și închise ochii. Tăvălugul evenimentelor se pusese în mișcare și îl purta cu el la vale. Știa că oricât de mult s-ar fi împotrivit, nu ar fi reușit nici măcar să-l încetinească, necum să-l oprească. O zi și o noapte de nebunie, doar pentru a ajunge la trei bucăți de hârtie închipuind o hartă venind din trecut. Un atentat la viața Majestății...

Regele! tresări atât de puternic, încât aproape că își mușcă limba. Trebuia să-l salveze pe rege. Chiar dacă nu-i era clar pentru ce. Părăsi biroul, închise cu grijă ușa după el și porni cu pași grăbiți către scară. Știa ce trebuia să facă în continuare. Nu reușea să aibă o privire de ansamblu. Fie. Dar putea să ia problemele pe rând și să încerce să le rezolve. La sfârșit, ar fi putut să descopere acea vedere atotcuprinzătoare.

Peste douăzeci de oameni așteptau în holul principal al clădirii. Unii se așezaseră pe trepte, alții stăteau rezemați de ziduri. Aproape toți vorbeau cu glas scăzut și tăcură imediat ce îl văzură punând piciorul pe treapta cea mai de sus. Cei așezați se ridicară în grabă, sprijinindu-se în arme. O mică oaste, îmbrăcată în mantale și înarmată cu puști din Marele Război. Pe care bănuia că numai câțiva aveau idee cum să le folosească. Ca mișcare paramilitară, Legiunea nu ezitase să facă instrucție cu oamenii ei, presimțind că va veni și vremea ridicării armelor.

Îi salută cu brațul ridicat și le vorbi scurt, la obiect, fără să le dea posibilitatea să-l întrerupă. Știa că mulți dintre ei nu făceau parte din poliția legionară, dar nu avea ce să facă, așa că îi trată pe toți la fel. Solicită să se organizeze

un corp expediționar de zece inși, care să-l ridice pe Carol de la locul provizoriu de detenție și să-l ducă... Unde să-l ducă?

Făcu o pauză scurtă, părând că meditează la mai multe posibilități. În realitate, nu era decât una. Harta îi dăduse de înțeles că Fântâna lui Matei Vodă se găsea nu departe de o apă curgătoare, cel mai probabil râul Jiu. Iar lângă Jiu se găsea satul Mofleni, în care era imposibil să nu existe o biserică.

Le ordonă să-l închidă acolo, iar ei să se poziționeze în jurul ei și să o apere de orice fel de intruși, până când va veni personal să-l ridice pe ex-rege. Îl numi șef pe Casapu și îi ceru să îi aleagă pe ceilalți nouă și să pornească imediat.

Se iscă o mică bulucеală, fiecare voind să participe la acțiune. Era o treabă aparent ușoară și îi scotea din teatrul de luptă în care avea să se transforme orașul în mai puțin de două ceasuri.

Îi lăsă să se agite și se rezemă cu coatele de mâna de marmură cenușie a scării. Își aminti de cafeaua pe care o băuse cu o zi înainte în biroul de la capătul culoarului și simți cum salivează. Cofeina administrată de Papadopol își făcea treaba, nu îi era somn deloc, dar gustul pe care-l simțea sub limbă era unul de fiere. Și tare l-ar mai fi îmbunătățit cu cel al unei cafele adevărate.

Simți cum mâna scării îi fuge de sub palme și se trezi la doi pași de ea, fără să realizeze cum de ajunsese acolo. Auzi un sunet scrâșnit, sec, ca și cum două cărămizi s-ar fi frecat cu putere între ele. Ceva asemănător unei pulberi

albe îi dansa prin fața ochilor și constată că îl lasă picioarele. Brusc, se descoperi așezat în fund, în timp ce oamenii din hol strigau de spaimă. O bucată din scară se desprinse și se prăbuși peste ei. Coloana cea mai apropiată se frânse ca un băț de chibrit și căzu pe urmele ei, făcând să amuțească urletele de groază. Apoi din nou podeaua de sub el se smuci cu putere și văzu crăpătura lată de o palmă cum avansează fulgerător spre el, îi ocolește capul și se repede spre zidul din spate. Undeva, departe, câteva geamuri căzură de la etaj și se sparseră cu un zgomot strident de pavaj.

Mișcarea telurică încetă la fel de neașteptat cum își făcuse apariția. Încă întins pe burtă, gândul îi zbură fără voia lui la întrebarea lui Columbeanu referitoare la mesajul verbal pe care trebuia să i-l transmită: *Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului şi să se arate uscatul!" Şi aşa a fost. Apoi uscatul s-a cutremurat de trei ori, scuturându-se de apă și lăsând semințele lumilor să încolțească în noroi.* Întâi începuse ploaia asta diluviană, care părea să nu se mai termine. Apoi îi lovise cutremurul, care avea să scuture pământul de apă.

Mesajul fusese doar o metodă de verificare a faptului că ajunsese unde trebuia sau ascundea un înțeles atât de profund încât îi scăpa încă printre degete? Cutremurul avea să fie singular sau urma să mai aibă loc două replici, la fel de puternice? Și ce urma să se întâmple cu orașul de afară, în acest ultim caz?

Se ridică, în cele din urmă, și se scutură de praful care își întinsese peste tot pudra albă. Îi intrase în nări, îl sim-

țea pe gât și în ochi. Tuși și scuipă de câteva ori, reușind să-și elibereze laringele. La picioarele lui, oamenii se grăbeau să părăsească clădirea, ridicând încă și mai mult praf în agitația lor nebunească. Se întoarse în cameră alergând, deschise ușa și se repezi la birou. Dulapul căzuse peste marginea mesei și strivise scaunul. Rama uneia dintre ferestre atârna într-o parte, iar bucățile de geam se împrăștiaseră peste tot.

Desprinse receptorul din furcă, dar linia era moartă, nu se auzea nici măcar sunetul ascuțit al tonului. Îl așeză la loc și încercă să se concentreze. Poate că palatul lui Jean Mihail rezistase zgâlțâielii. La urma-urmei, părea o construcție la fel de solidă ca și Prefectura. Poate că Elena Farago și bona Claire reușiseră să ajungă în subteran înainte de începutul mișcării telurice. Existau mai multe posibilități pozitive și avea pe ce să-și bazeze speranțele. Oricum, nu mai putea să facă nimic pentru ele.

Reveni în hol. Scara se desprinsese de la îmbinarea cu etajul și se deplasase aproape un metru spre dreapta, atârnând deasupra golului de dedesubt. Parterul era pustiu, doar praful continua să se depună pe trepte și pe covoarele care acopereeau marmura podelei de la parter.

Măsură din ochi distanța, se trase doi pași înapoi, își luă avânt și sări. Ateriză într-un genunchi și simți din nou durerea surdă dându-i târcoale. Se ridică, tremurând. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să nu mai poată să meargă. Se sprijini în vârful piciorului și apăsă. Durerea era suportabilă. Răsuflă ușurat și coborî treptele strâmbându-se ușor și mușcându-se de buza de jos.

Nu ieși decât doi pași pe scara exterioară și văzu turla unei case din partea dreaptă prăbușită peste unul dintre automobile. Trei legionari se străduiau să deschidă portiera și să-l scoată pe șoferul prins înăuntru. Îl descoperi pe Casapu lângă colțul dinspre nord al clădirii, dând o mână de ajutor celor trei răniți întinși pe jos, sub răpăiala nesfârșită a ploii. Se îndreptă spre el, împingându-i la o parte pe cei care îi stăteau în drum, comentând cele întâmplate.

— E o nenorocire, îi spuse, apucându-l de cot. Dar nu trebuie să ne ocupăm acum de morți. E timp începând de mâine. Lasă aici doi oameni care să-i ducă pe răniți la adăpost de ploaie. Trimite pe cineva la spital, să-l aducă aici pe doctorul de gardă, să se ocupe de ei. Găsește-mi repede un om care să cunoască bine orașul. Trebuie să ajung urgent la Cimitirul Evreiesc. Iar cu restul care sunt valizi, ia-l pe Rege și du-l la biserica despre care am vorbit mai înainte, în Prefectură. Lasă trei care să-l păzească și vino cu ceilalți înapoi, să dați o mână de ajutor la ce va fi nevoie pe-aici.

Casapu dădu din cap și porni repede printre oamenii strânși în grupulețe, împărțind ordine și arătând cu mâna încotro s-o ia. Apa se strânsese în bălți mari care șiroiau pe pantele ușoare către casele din apropiere. Dacă avea s-o țină tot așa, până la venirea serii toate zonele situate în cartierele mărginașe urmau să fie inundate, își spuse Milovan, urmărindu-le cu privirea.

După câteva minute, Casapu reveni, însoțit de un bărbat mărunțel care abia reușea să-și țină pușca pe spate.

— El e Miron și locuiește chiar lângă cimitirul ăla, îl prezentă. Mai aveți vreo dispoziție, domnule chestor?

Milovan se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Numai ce-am discutat până acum. Trebuie să așteptăm telefon de la centru, ca să vedem ce au hotărât acolo, în urma cutremurului. Când se va restabili legătura telefonică, vom pune un om de pază la biroul meu, să ne anunțe când sună. Cred că ar...

Pământul îi fugi din nou de sub picioare și se trezi cu fața în jos, cu obrazul stâng proptit într-o piatră. O cărămidă șuieră și se sparse de caldarâm, la o palmă de capul său. Un braț puternic i se strecură pe sub piept și îl ridică în picioare cu grijă. Era ud din cap până-n picioare și plin de noroi.

— V-ați lovit rău, domnule chestor?

Casapu încă îl susținea pe după umeri, în timp ce îi făcea semn lui Miron să treacă de cealaltă parte și să-l sprijine.

— Un fleac, domnule. Nu te mai gândi la mine, vezi de cei răniți și apoi de Rege. Ne vedem către prânz.

Porni către primul rând de magazine, de la parterul clădirilor cu un etaj care se întindeau în direcția Parcului Bibescu, însoțit la doi pași de bărbatul scund.

— Și de aici?

Miron arătă cu țeava puștii drept în față, către turla unei biserici.

— La Madona Dudu mai întâi, șefu'. De acolo, o s-o luăm pe niște ulițe de cartier și ajungem repede.

Ploua delirant și cu cât strada se lăsa mai la vale, cu atât stratul de apă care o acoperea devenea mai consistent. Cutremurele nu dărâmaseră încă nici o clădire, cel puțin nu în acea parte a orașului. În schimb, smulseseră coșurile de pe case și spărseseră o mulțime de geamuri, umplând caldarîmul cu cioburi. Pe ici, pe colo, apăreau în cadrul ferestrelor oarbe femei cu părul despletit, chipuri plânse de copii și fețe bărboase, speriate, de bărbați care nu știau cum să reacționeze. Unii începuseră să bată deja scânduri în golul creat, pentru ca rafalele de ploaie să nu pătrundă în odăi.

Înaintau greu, împrăștiind jerbe de stropi la fiecare pas. În dreptul bisericii unde o întâlnise pe Pauleta Vorvoreanu punând masa sărăcimii din cartier, văzu o trăsurică răsturnată, luată de șuvoi și dusă încet la vale. Noroc că vizitiul sau vreun alt om milos dezlegase calul mai înainte să se întâmple pocinogul.

Parcă a trecut o eternitate de atunci, își spuse Milovan, încercând să-și aducă aminte de chipul femeii, dar fără să reușească. Ocoliră cabrioleta ușoară și urmară calea șuvoiului până ce ajunseră în spatele catedralei monumentale a banilor olteni. Madona Dudu își înălța sfidătoare turlele ascuțite către cerul furios. Se opriră câteva clipe să-și tragă răsuflarea, chiar în stația de taxicouri, pustie la ora aceea.

— Drept în față și apoi la dreapta, dom' șef. Miron arătă cu mâna direcția și adăugă: N-aș fi crezut niciodată că poate să plouă în halul ăsta. Parcă s-a pornit potopul lui Noe, nu alta. Să mergem, până nu ne îneacă în...

Restul cuvintelor se pierdu în bubuitura teribilă care îl asurzi pe jumătate pe Milovan, făcându-l să se lase pe ciuci și să-și astupe urechile cu podul palmelor. Închise ochii și încercă să se încurajeze cum că n-a pățit nimic și că simțurile aveau să-i revină în curând. Când redeschise pleoapele și își coborî palmele, constată că dreapta era plină de sânge până la încheietură. Alături, Miron făcea pantomimă, ca într-un film mut, prefăcându-se că vorbește, dar de fapt mișcând numai din buze și arătând cu pușca undeva, deasupra capetelor lor. Închise iar ochii, dorind să fi murit și să nu se mai trezească în acel coșmar.

Când își reveni, își dădu seama că râdea, pentru că ghidul lui mustăcea și el a râs, privindu-l. Continua să mimeze că vorbește, mișcând buzele și făcând semne ciudate cu mâinile. Din când în când, ridica pușca și arăta cu ea spre înaltul cerului.

Poate își închipuie că suntem morți și că urmează să urcăm treptele cerului spre Rai, se gândi Milovan, lăsându-și capul în jos, printre genunchi. Apoi, brusc, ridică fruntea și se holbă îngrozit spre norii groși, către care se înălța un șuvoi apocaliptic de apă. Sau poate că numai curgea spre pământ din cerul găurit, își luă el seama, fără a găsi puterea să-și explice ceva.

Într-un târziu, își scutură capul și se ridică în picioare, clătinându-se. Miron se uita la el, așteptând ceva. Își linse buzele și constată că apa de ploaie era sărată și ușor amăruie. Arătă cu mâna la vale și pronunță ceva care ar fi trebuit să fie „cimitirul evreiesc". Nu știu dacă celălalt auzise

ce se străduise el să rostească, dar sigur pricepuse ce voia, fiindcă îl apucă de braț și îl trase spre capătul străzii.

Trecură pe lângă un gard de lemn, prăbușit, a cărui poartă rămăsese, surprinzător, în picioare. O femeie se uita la ei cu mâna la gură și fustele pline de apă lipite de corp. Miron strigă ceva, dar ea rămase neclintită în continuare și Milovan văzu un firicel de sânge diluat în apă, ieșind din ureche și strecurându-i-se pe lângă gât. Ajunseră în dreptul unui grajd foarte lung, al cărui acoperiș atârna pe jumătate prăbușit, pe jumătate încă agățat de căpriori. Mai multe vaci ieșiseră în ploaie și se îngrămădeau unele în altele, într-un colț al curții. Doi băieți slabi, desculți și pe jumătate dezbrăcați alergau în jurul lor cu nuiele în mâini, încercând să le țină cât mai departe de construcția care pârâia din toate încheieturile.

După o vreme care i se păru interminabilă ajunseră într-o piațetă îngustă, în care intrau patru capete de străzi. Dincolo de ea începea fruntea unei păduri de stejari, printre ale cărei trunchiuri rare, din când în când, licărea cenușiul unei ape. Miron îl împinse spre dreapta, pe ulița de pământ care părea că se desprinde de oraș și se pierde printre copaci. Cu cât înaintau prin apa adâncă deja de o palmă, cu atât vâjâitul coloanei care lega cerul de pământ se făcea mai puternic. Abia atunci realiză că putea să audă din nou. Pesemne că timpanul își revenea treptat din șoc și începuse cu sunetele grave, cele care depășeau un anumit număr de decibeli.

Nu îndrăznea să se uite prea des către ciudățenia aceea, datorată în mod clar celor două seisme, care pesemne

afectaseră scoarța pământului. Ceva nu era tocmai în regulă cu ea. Un șuvoi care să se ridice la peste o sută de metri înălțime și să aibă o grosime de mai mulți metri nu era un fenomen pe care să-l întâlnești de prea multe ori în viață. Dacă nu avea să se epuizeze în următoarele ore, apa care avea să se adune în partea aceasta a orașului, situată mult mai jos decât centrul, urma să intre în pivnițe și să afecteze trăinicia pereților caselor, multe din ele construite din chirpici întărit la soare.

Merseră de-a lungul unor case ale căror acoperișuri atârnau într-o parte. După cea de-a șasea, intrară într-un crâng de salcâmi tineri, dincolo de care se vedea un gard din lemn, dat cu var.

— Acolo... cimitir..., îl auzi pe celălalt bolborosind.

Dădu din cap și îl luă de braț, răsucindu-l cu fața spre el. Bărbatul mărunțel era atât de ud, încât părea scos de-a dreptul din albia unui râu.

— Poți să te întorci, acum. De aici mă descurc singur.

Știa că buzele sale formulaseră silabele, dar nu era sigur că ele se articulaseră coerent și suficient de tare pentru a fi receptate și înțelese de celălalt. Ca să fie sigur, îi arătă cu mâna spre ulița din spate și apoi îl împunse cu degetul în piept. Miron îl privi nesigur, apoi ridică din umeri, salută vag, se răsuci pe călcâie și porni spre oraș.

Rămase un timp pe loc, privind cum se topea în cenușiul șuvițelor de ploaie. Ce avea să se aleagă de el într-un oraș în care clădirile continuau să se prăbușească, ploaia să inunde străzile, iar oamenii să iasă din case cu armele în mâini, gata să se măcelărească între ei pentru o idee

politică necunoscută? La urma-urmei, îi era greu să realizeze ce urma să se petreacă cu el însuși în ceasurile următoare, dar să-și mai facă griji și pentru alții.

Se apropie cu pași înceți de gard, străduindu-se să zărească ceva prin bura fină de stropi. Bucățile de piatră, așezate ordonat la capetele mormintelor, păreau o machetă la scară redusă a cetății banilor. Aleile erau sinuoase și înguste, acoperite cu pietriș mărunt.

Se strecură printre trunchiuri și ieși din nou în uliță. Merse de-a lungul gardului, cu ochii la singura casă de peste drum. Era o clădire cu etaj, din cărămidă aparentă, îmbrăcată pe exterior cu intarsii de lemn vopsite în verde. În față, între ea și drum, creșteau doi brazi uriași care își aplecaseră crengile sub greutatea apei, dezvelind un balcon mic, de asemenea din lemn. Cât timp se uită într-acolo, o ușă se trase înapoi, dispărând în obscuritatea camerei și o siluetă apăru pe jumătate în afară, făcându-i semne cu mâna.

Se opri și se uită cu atenție. Silueta ieși cu totul în ploaie, se aplecă peste balustradă și îi făcu din nou semn. Traversă, stârnind stropi în jurul picioarelor, împinse portița și urcă treptele de lemn. Apa depășise deja nivelul primeia. Apăsă pe clanța mare, de fontă, și pătrunse într-un hol întunecat. I se năzări că aude scârțâitul treptelor scării interioare, pe care o zărea răsucindu-se în jurul unui stâlp gros, asemenea unui șarpe. Își înfundă degetele arătătoare în urechi și le răsuci în interiorul pavilioanelor de câteva ori. Când le scoase, pline de cruste de sânge închegat, auzi din nou scârțâitul și apoi glasul aspru, inconfundabil, al bonei:

— Ai reușit să ajungi, domnule? Hai, urcă repede, că ești așteptat.

Se răsuci pe călcâie și porni în sus fără să mai aștepte să vadă dacă o urmează.

Etajul era format dintr-un palier lung, cu camere doar pe partea dinspre curtea interioară. Spre drum, nu exista decât ușa cu balconul, iar pe perete, în stânga ușii, era un tablou pictat, reprezentând un bărbat îmbrăcat în costum de vânătoare, cu un ogar culcat la picioare.

— Domnu' Jean, spuse bona, în spatele lui. E un tablou din vremea când venea la vânătoare prin lunca râului. Îl cunoștea pe un pictor, Burada, căruia îi dăduse o bursă de studii la un liceu de artă, în București. Drept mulțumire, i-a pictat tabloul ăsta pe vremea când aici, până în cimitir, era numai un teren mlăștinos plin de becațe, sitari și rațe sălbatice.

Se trase un pas înapoi și deschise ușa din spate, poftindu-l să intre.

Păși peste prag cu inima strânsă.

Elena Farago stătea pe un scaun-balansoar din răchită, legănându-se înainte și înapoi, cu o mână sprijinită pe brațul lui și cealaltă ținând un evantai din mătase, pictat cu motive japoneze. Era îmbrăcată într-o rochie galben-pai, cu desene florale roșii și albastre. Mânecile lungi îi acopereau antebrațele pe jumătate, lăsând dantela ușoară să fluture la fiecare mișcare. O pălărioară de pai, cu câteva cireșe și o minusculă pasăre-a-Paradisului fixate deasupra urechii stângi cu un ac de păr din argint, îi dădea o înfățișare de femeie foarte tânără, abia trezită din somn.

În stânga sa, trântit picior peste picior pe o sofa, cu o pușcă de vânătoare de calibru mare așezată alături de o pălărie verde de vânător, cu pană de păun fixată la cordeluță, un bărbat trecut de 50 de ani, cu un aer distins și păr grizonat, își poleia mustața între degetul mare și arătător.

Milovan realiză că domnul din fața sa nu-i era complet necunoscut. În mod sigur îl mai văzuse undeva, chiar dacă numai întâmplător și nu pentru mult timp. Nu avu însă vremę să se concentreze asupra acestui aspect, că femeia se ridică dintr-o mișcare, aruncă evantaiul în jilț și se repezi la el, cuprinzându-l în brațe.

— Ai venit, Alexandru! Ai ajuns, în sfârșit! Credeam că ți s-a întâmplat ceva pe drum și mă dojeneam că te-am chemat tocmai aici, atât de departe de sediul Prefecturii.

Îl sărută fugar pe obraz și se trase înapoi, ținându-l încă de mână.

— Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu o persoană foarte dragă mie, care de-a lungul anilor a făcut tot ce a depins de el ca să mă ajute să mă întorc... să mă întorc acolo...

Arătă cu mâna spre ușa încă deschisă, dar Milovan știa că ea se referea la tărâmul magic despre care îi vorbise și despre care el tot mai credea că era doar o glumă bună.

— ... în fine, acolo, în lumea mea, încheie și-l trase către sofa. Domnul este Alexandru Milovan, chestor al poliției din regiunea Olteniei și chestor al poliției legionare din Craiova și din împrejurimi, vorbi tare și cu un fel de emoție abia decelabilă, împingându-l în față. Iar dumnealui este domnul Jean Mihail și altceva chiar că nu mai știu ce ar mai trebui să adaug.

Părea încurcată, dar Milovan știa deja că nu era vorba decât de un scheci care, tocmai datorită minimalității sale, nu avea nevoie de repetiții ca să reușească din prima. Într-adevăr, își dădu seama, bărbatul din fața sa semăna destul de mult cu cel din tabloul de pe hol. Nu ca și când ar fi fost o fotografie a sa mai veche, ci mai degrabă una a fiului său adult, dacă s-ar fi întâmplat să aibă vreunul.

Se înclină grav, cu o mână lipită de piepții jilavi ai hainei.

— Domnule Mihail, vă felicit pentru regia acestui minispectacol la care m-ați împins să particip. V-au reușit toate scenele, chiar și aceasta, care m-a luat cu totul pe nepregătite. La naiba, de ce a fost nevoie să vă înscenați propria moarte, când ar fi fost mult mai simplu să dispăreți pur și simplu din peisaj și să așteptați derularea evenimentelor, poate chiar din casa aceasta, care bănuiesc că vă aparține, nu?

Moșierul se ridică și își potrivi hainele cu un gest elegant. Apoi îi întinse mâna dreaptă.

— Mai degrabă, eu ar trebui să te felicit, domnule Milovan. Ai fost unicul spectator al acestui – cum i-ați zis? – ah, da, minispectacol. Te-ai gândit vreodată că se poate monta o piesă grandioasă doar pentru un singur om? Ei bine, ai norocul să fii chiar persoana aceea și pentru asta, sincer, te invidiez. Nici măcar regii nu au avut parte de acest privilegiu absolut rar: acela de a fi unicul spectator al unei piese de teatru. De regulă, majestățile lor aveau în preajmă o minicurte care le acompania peste tot, inclusiv la spectacole. Acum, însă, actele s-au derulat și a rămas ca finalul, neclar și chiar confuz în unele locuri, să se limpezească

în mintea acestui spectator deosebit. Vrei să iei loc, domnule chestor și, ca în orice antract, să bei un pahar cu vin înainte ca spectacolul să-și spună ultimul cuvânt, iar cortina să cadă de final?

Îi făcu semn către cealaltă parte a canapelei, apoi bătu din palme. Bona intră și făcu o reverență scurtă.

— Ești bună, Claire, să aduci vinul acela de Porto, din care obișnuiam să beau cu prietenii? Și trei pahare. Adică nu, patru. Avem de sărbătorit ceva.

Capitolul 9
Înger de pază

Ciocniseră, apoi băuseră. Vinul avea, într-adevăr, un buchet spectaculos. Şi, pentru prima dată de când o cunoştea, Elena Farago avea paiete sclipitoare în pupile şi abia reuşea să-şi ascundă zâmbetul. Chiar şi bona părea o idee mai destinsă şi chiar îşi permisese să se rezeme cu cotul de una dintre poliţele sobei de teracotă din spatele încăperii. Dacă nu ar fi fost nebunia umedă de afară, precum şi revolta legionară care avea să umple în curând străzile de sânge, Milovan s-ar fi crezut într-un tablou clasic cu subiect postcinegetic, pictat de un Rembrandt sau de un Rubens în perioada lor de maturitate.

Mai gustă o dată din licoarea parfumată şi îi păru rău că, într-un fel sau altul, totul avea să se încheie curând. Aşeză paharul de cristal pe tava de argint, îşi încrucişă palmele pe genunchi şi aşteptă.

— Poate că vrei să afli ceva anume mai înainte de orice, îl ispiti poeta, ţinând paharul în podul palmelor ca pentru a-l încălzi.

Se gândi şi se răzgândi. Îl asaltau o mulţime de întrebări şi fiecare se voia prioritară. De aceea, fu extrem de surprins să-şi audă vocea spunând altceva decât sugerau ele:

— Cât timp ne-a mai rămas de petrecut împreună?

Elena Farago îi aruncă o privire moșierului, zâmbind nesigură. Și nu mai existau paiete de lumină în ochii ei, realiză el, înghițind în sec. Poate că pusese întrebarea nepotrivită. Sau poate...

— Depinde din ce parte privești lucrurile, domnule Milovan, răspunse Jean Mihail, aplecându-se ușor spre el. Nu te supără dacă-mi aprind o țigară de foi? Pe amica mea o supără, așa că voi fi grobian și nu o voi mai întreba, pentru că știu dinainte răspunsul.

— Jean, ai idee cum stă treaba cu plămânii tăi, îl amenință cu degetul poeta.

— Doctorii pun întotdeauna răul înainte, draga mea. Și apoi, gândește-te, poate că aceasta va fi ultima mea țigară de foi.

Elena Farago ridică din umeri.

— Domnul acesta își închipuie că vrea să ne însoțească, pe mine și pe Claire, în călătoria spre lumea... de Dincolo.

— Nu îmi închipui. Moșierul clătină din cap. Nu a fost o negociere, ci un contract, ai uitat? În fine, domnul chestor așteaptă un răspuns, nu? Ei bine, dragul meu, pentru noi trei a rămas puțin timp. Chiar foarte puțin. Doar cât să găsim trecerea secundară și să coborâm în adâncurile pământului. Pentru dumneata, însă...

Făcu un gest neclar cu mâna.

— Jean vrea să spună că nu știm absolut nimic în ce te privește, Alexandru. Doar ce am aflat de la amicul Nae Ionescu, iar asta se referă strict numai la bebelușul care ai fost cândva și pe care el l-a găsit în peșteră, după cum

ți-am spus deja. Nu știm de unde vii, cine ești și nici ce rost ai pe lumea asta. Bănuim doar că ești una din aparițiile magice care marchează schimbarea la față a lumilor. Și că, dacă este așa și nu ne înșelăm prea mult, ai fost trimis aici să veghezi la tranziția lor în bună orânduială. Un fel de înger păzitor din religia care domină astăzi lumea oamenilor.

— Un fel de înger păzitor, murmură el, cu privirea pierdută în gol.

Moșierul extrase un trabuc dintr-o cutie de lemn și îl decapită cu lama unui briceag scos din buzunarul hainei. Scăpără un chibrit de tocul cizmei de piele și pufăi de câteva ori îndelung.

— Ei, da, un înger păzitor, dar nu uita că religiile principale ale lumii acesteia au făcut din ei niște damnați. Moșierul trase din trabuc, apoi îl așeză pe marginea tăvii. Îngerii de pază nu mai au dreptul să revină în Rai, alături de semenii lor. Când o misiune de pază se încheie, alta începe imediat. Dacă ești așa ceva, atunci nu te invidiez și nu-mi doresc rolul tău. Chiar dacă pentru asta ți s-a oferit o viață nesfârșită în comparație cu cea a oamenilor. Ești un înger de pază al lumii umane?

Se ridică brusc și merse spre fereastra care dădea în curtea interioară. Aceasta era mărginită de o perdea de brazi mai scunzi, care făceau gardul de lemn aproape invizibil. Apa picura de pe vârfurile crengilor plecate spre pământ, în balta care acoperea solul în întregime, stârnind zeci de cercuri concentrice care se întretăiau permanent și valuri mărunte, topite repede în cele ce veneau din urmă.

Așa e și cu oamenii, își spuse, strângând scândura groasă a pervazului între degete. Valul din față e absorbit de cel din urmă, care la rândul lui se incorporează în cel ce-i calcă pe urme îndeaproape. Oameni grăbiți să-și risipească energia, într-o viață scurtă de o clipă. Oare de ce am fost trimis aici? Sunt oierul care păzește turma aceasta pentru un stăpân ce nu s-a întors încă?

Se răsuci cu fața spre încăpere. Bona Claire aproape că se făcuse una cu penumbra, dar ochii îi luceau sălbatici și reci, precum cei ai unei feline pornite la vânătoare. Poeta își cuprinsese brațele cu palmele, ca și când i s-ar fi făcut frig. Pălăria minusculă îi făcea chipul prelung, asemănător celui al femeilor din înalta societate din secolele trecute.

De unde știa asta? Milovan își trecu speriat degetele prin păr. Nu văzuse prea multe tablouri cu acest subiect. Acestea făceau parte din colecții private, deschise numai cercurilor de cunoscuți și de apropiați. Nu îi povestise nimeni despre cum arăta aristocrația vremurilor apuse. Așa că singurul răspuns viabil ar fi fost că văzuse el însuși aceste lucruri și că nu-și mai aducea aminte. La urma-urmei, de ce ar avea nevoie un înger de pază de o memorie foarte bună? Lumea se transforma permanent, iar imaginile se învecheau și deveneau desuete.

Se uită precaut spre moșier. Bărbatul adusese pușca mai aproape, cu un gest calm și firesc, de parcă și-ar fi propus să îi lustruiască patul și acum își găsise timpul necesar să o facă.

— Nu știu, mormăi indispus. Și dacă da, ce ar trebui să fac?

Jean Mihail duse trabucul la buze și mai trase un fum. Îl suflă drept în sus și, preț de câteva clipe, îl urmări cum se împrăștia în șuvițe groase.

— Sunt un simplu muritor, domnule Milovan. Povestea dumitale mi-a fost spusă atunci când împlinisem 24 de ani și mă îndrăgostisem iremediabil de doamna aceasta frumoasă, din fața noastră. Inutil să-ți spun că în ultimii patruzeci de ani nu am crezut cu nimic mai mult în ea decât am crezut atunci, în clipele în care mi s-a relatat. Dar m-a convins să preiau o străveche asociație filosofică, condusă la timpul său de domnul Petriceicu Hașdeu, și s-o adaptez la cerințele culturale ale secolului XX. Aș putea spune că existența FOTA ți se datorează, într-un anume fel.

Întinse mâna dreaptă, luă paharul și sorbi o gură de vin.

— Nici acum, când te văd și când îți vorbesc, nu-mi vine să cred că exiști cu adevărat. Și dacă nu aș fi văzut cu ochii mei scara de piatră de la buza dealului Bucovăț, care se coboară spre hrubele nemăsurate ale pământului, către marea fierbinte, sărată și amară, la suprafața și în adâncurile căreia își duc existența ființele despre care ți-a vorbit până acum Daphne, nu aș fi crezut nici în povestea asta nebunească în care m-am prins cu toată ființa mea.

— Scara? întrebă, mai mult ca să își audă vocea.

— Este o construcție a titanilor, de pe vremea când încă se luptau cu zeii pentru putere, explică Elena Farago, destrămând volutele de fum cu evantaiul. Au încercat să se coboare în lumea oamenilor, care pe atunci trăiau sub scoarța pământului, și să le ceară ajutorul. Dar zeii, aliați cu semizeii și cu himerele, au reușit să-i înfrângă mai

înainte ca ei să termine lucrarea. Cu timpul, pământul și nisipul le-a acoperit, dar au rămas locuri în care bortele te ajută să ajungi la piatra curată și să cobori pe ele către adâncuri. Spre acel loc vom pleca imediat ce vom încheia această discuție. Și cred că ar fi cazul să o facem cât mai repede, mai înainte ca legionarii să ocupe podul de peste Jiu și să pună interdicții de trecere.

— Nu se vor grăbi, pe ploaia asta, clătină din cap moșierul. Acum, că a murit și Scărlătescu, e un mare haos în rândul mișcării.

— De ce a trebuit să moară Scărlătescu? Și Columbeanu?

Câteva clipe, nu se mai auzi decât răpăitul apei pe acoperiș și pe geamuri. Mâna cu evantaiul înțepeni în aer. Milovan surprinse privirea scrutătoare pe care Elena Farago o aruncă în direcția umbrei în care părea că se învăluise bona, ca într-un cocon de protecție.

— Domnul avocat voia să o prindă pe Daphne și să o supună la chinuri, ca să afle secretul scărilor, spuse încet dar clar femeia scundă și dolofană. L-am împușcat pentru a câștiga timp să fugim prin tunel. Iar bărbatul acela... chestorul poliției... a descoperit că sicriul în care ar fi trebuit să se afle trupul domnului Jean închidea în el un sac de ciment. Când l-am împușcat, tocmai se pregătea să telefoneze după un tâmplar care să deschidă tronul.

Se uită la ea cu multă atenție: o femeie oarecare, aproape intrată în vârsta a treia, despre care n-ai fi crezut că știe să manevreze altceva decât polonicul și cârpa de praf.

— Unde-ai învățat să tragi atât de bine cu pistolul? întrebă el cu suspiciune.

— N-a fost nevoie de prea mult antrenament, mormăi Claire și strânse buzele în semn că nu voia să mai spună altceva.

— Talestri este ultima regină a amazoanelor și cea mai bună luptătoare dintre ele. Poeta arătă cu evantaiul către ea. Deprinde folosirea unei arme după numai câteva clipe de când o ia în mână. Nu ți-ai dori să fii dușmanul ei, în niciun fel de luptă. Te-ar putea ucide până să apuci să clipești măcar, chiar și cu o lingură.

— Este o vânătoriță minunată, confirmă și moșierul. Nu e indicat să pleci cu ea la vânătoare, pentru că nu apuci să tragi niciun foc. Nu-i scapă nimic.

— Domnul Jean este prea amabil, răspunse femeia. De fapt, el însuși este un mare vânător.

Dădu din cap, încercând să-și adune gândurile. O mulțime de lucruri nu se legau, dar, într-un fel pe care nu reușea să și-l explice, știa că nu aveau să rămână prea mult timp în starea aceea.

— Nu m-ai chemat aici ca să-mi arăți lumea aceea, nu-i așa? Ci ca să-mi spui că trebuie să rămân aici, spuse cu răceală.

— N-ai fost niciodată până acum în lumea mea. Pesemne că locul ce ți-a fost hărăzit este aici și, când lumea oamenilor va coborî sub picioarele noastre, vei rămâne tot aici. Adormind din nou până la o nouă Schimbare. Ca un înger de pază.

— Organizația aceea a voastră... FOTA... trebuia doar să supravegheze intrările?

— Și să te găsească.

— Nu înțelegi, domnule Milovan? Jean Mihail stinse trabucul de tavă și alungă fumul cu palma. Scufundarea asta este un proces, iar procesele durează ani. Nimic nu se face de azi pe mâine. Noi, oamenii am fost lăsați în grija ta. De către cine? Habar n-am și nici nu mă interesează. Problema ta e să faci acest proces cât mai lin cu putință. Oamenii nu trebuie să intre în conflict cu ființele Lumii de Jos. Iar pentru asta trebuie să le oferi ceva care să-i țină ocupați. Ne gândim la treaba asta de 40 de ani. Și am ajuns la concluzia că pentru a înlătura un conflict e nevoie de altul. Treptat, lucrurile s-au mișcat așa cum am vrut noi și acum Europa se află în pragul unui război de durată. Îți lăsăm pe mână această situație și va trebui să o administrezi bine.

— De ce îl sperii, Jean? La urma-urmei, nu e decât un băiat.

— E tot atât de tânăr necopt cât îl consideri tu, Daphne. Nu e nevoie decât să-ți amintești că făcea treaba asta când tu nu apărusei pe lume. Și ai avut parte, cum mi-ai spus de câteva ori, de o viață destul de lungă și de plină.

— Tot un băiat rămâne, Jean. Nicio amintire dinainte și numai 25 de ani, iată coctailul perfect pentru a transforma lucrurile într-un haos complet.

Moșierul ridică o sprânceană, surprins.

— Tu ai insistat să nu i se administreze nicio informație în mod direct. Bietul Nae a avut mult de furcă în legătură cu asta.

— Pentru că nu știam dacă era vorba chiar despre el. Un paznic de lumi nu se naște cu eticheta legată de gât.

Nici chiar acum nu putem fi siguri până la capăt că nu greșim. Alexandru ar putea să fie un tânăr obișnuit ajuns la maturitate dintr-un copil abandonat în peștera aia de cine știe ce lehuză chinuită de remușcări. Dacă-i pe-așa...

— Atunci? făcu bărbatul curios, aplecându-se spre ea.

— Atunci vom porni un război oribil absolut degeaba. Vor muri milioane de oameni fără niciun rost. Fără niciun țel.

— De ce ți-ar păsa de ei?! se prefăcu a se mira moșierul. De când îi pasă unei nimfe de muritorii de rând?

— Am mai purtat discuția asta de câteva ori, Jean. Nu întinde prea tare coarda. Destinul nu poate fi schimbat.

— Și atunci de ce-ți mai faci griji?

Femeia își strânse evantaiul cu un plesnet sec. Părea nervoasă, remarcă Milovan, dar cum să ai puterea să-ți păstrezi calmul când totul în jur pare că se dărâmă?

Dumnezeule, regele! își aminti dintr-odată. Ce s-o fi întâmplat cu regele?

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu el. Domnul Caraiman se află la loc sigur și te așteaptă ca să-i negociezi libertatea și plecarea în vest.

— Ce naiba faci, îmi citești gândurile? se trase el speriat înapoi.

Se împiedică de piciorul unui scaun și îl răsturnă cu zgomot. Bona tresări, dar nu se mișcă din loc.

— Să zicem numai că gândurile tale erau prea expresive ca să-ți aparțină numai ție. Femeia îi făcu cu ochiul. Și, oricum, urma să mă întrebi despre el, nu?

Fu nevoit să admită că avea dreptate.

— Atunci, dacă nu puteți fi siguri, ce mai caut eu aici? întrebă, dar deja știa răspunsul, fără să fie nevoie să-l mai audă.

— Sisteme duble de protecție. Femeia îl privi cu atenție, dar parcă și cu un pic de milă filtrată printre genele lungi. Așa au stabilit Cei Vechi, în clipa Formării Timpurilor. Îți dai seama ce conflicte nesfârșite și teribile s-ar isca dacă lumile care se înlocuiesc una pe cealaltă s-ar trezi brusc față în față? Este nevoie ca tranzițiile să fie lente. Uneori pot dura sute de ani. Și, obligatoriu, lumea care coboară trebuie să fie slăbită, pentru a nu mai putea continua lupta de acolo, din adâncuri. Aici și acum lucrurile par să fie coapte pentru schimbare. Un război mondial a decimat populația globului, iar altul se pregătește acum, la numai două decenii după el. Numărul oamenilor va scădea până la minimumul de care era nevoie. A început o ploaie care ar putea să fie potopul, cel care a ajutat dintotdeauna la creșterea apelor amare de sub mantaua de piatră. Și au fost deja cutremurele care au rupt o parte din pilonii de susținere ai bolții interioare, lăsând coloanele premergătoare de apă să țâșnească spre cer. Dar încă...

— Încă nu puteți fi siguri de asta, nu?

— Nu.

Elena Farago clătină din cap și așeză evantaiul pe masă, alături de pahar. De afară se auzeau trozniturі ușoare, care acopereau parțial duruitul degetelor ploii pe acoperiș.

— Au mai fost premise false de-a lungul secolelor. Când a murit Iisus, pământul s-a cutremurat de trei ori, iar ploaia a durat aproape două săptămâni, făcând apele Ior-

danului să se ridice până la zidurile exterioare ale Ierusalimului.

— Dar nu a apărut paznicul.

— Vezi, Daphne, deja intuiește despre ce este vorba. Mai ai nevoie de vreun semn?

— De ce crezi că stăm la taclale aici, Jean? Pentru că vinul tău e bun? Ori pentru că ne-a fost frică de legionari și am fugit din oraș? Așteptăm cel de-al treilea semn. Și îl vom aștepta atâta timp cât va fi nevoie.

— Au fost cutremure, Daphne. Plouă cum nu s-a mai văzut în ținuturile acestea. Iar coloana urcă spre cer, ca un semn indubitabil. În plus, băiatul din peștera sfântului Andrei este aici. De câte semne mai e nevoie ca să crezi, în sfârșit?

— Așteptăm, Jean, hotărî femeia și se lăsă pe spătarul tare al balansoarului. Acesta începu să se legene scârțâind.

— Așteptăm, ridică din umeri moșierul. Claire, umple din nou paharele, te rog. Dacă este priveghi, atunci să ne comportăm ca atare. Și să bem pentru iertarea păcatelor omenirii, care va muri pentru a putea apoi renaște.

Bona se desprinse din umbră, luă sticla și se aplecă deasupra tăvii. Tăcură un timp, ascultând ploaia și foșnetele lemnului casei, care se așeza mai bine pe burta pământului înmuiat de atâta apă.

— Voi doi știați unde se găsește fântâna aceea afurisită, nu? Chiar și fără hartă v-ați fi descurcat să o găsiți.

Poeta dădu din cap.

— Te întrebi pentru ce a mai fost nevoie de toată istoria asta cu harta împărțită în trei.

— Da, răspunse Milovan și întinse mâna după pahar. Am bănuit de la o vreme că e ceva necurat în privința asta. Erai interesată, dar nu păreai disperată să o găsești.

— Trebuia să existe o dovadă materială venită din vechime, pentru ca membrii fundației să creadă în misiunea lor. Și, mai ales, trebuia să te verificăm pe tine.

— Dacă nu m-ar fi interesat, aș fi plecat spre capitală.

— Exact. Am fi avut o certitudine, măcar. Acum chiar că nu mai avem niciuna.

Era părere de rău sau doar o simplă constatare amară a unei imposibilități, în vocea ei bine timbrată? Alexandru Milovan nu știu ce să-și răspundă, așa că mai roti puțin cristalul paharului între degete. Moșierul ridică un deget în aer.

— Dacă tot stăm și așteptăm... Claire, nu vrei să cobori și să ne aduci câteva uscături, din bucătărie? Niște felii de salam vânătoresc, câteva bucăți de brânză, măsline. Vezi ce se găsește. De când m-am retras la periferie, nu am prea mai stat la masă ca oamenii cumsecade. Sau poate că ploaia asta e de vină că mi s-a făcut foame.

Bona se uită la Elena Farago, iar poeta ridică din umeri.

— În regulă, cred că și mie mi s-a făcut puțin foame. Pe domnul chestor nu-l mai întreb, știu că n-a mai apucat să pună nimic în gură de ieri după-amiază.

Bona dădu din cap și ieși aproape neauzită pe ușă, lăsând-o întredeschisă. Ca și cum ar fi vrut să fie sigură că o să audă orice zgomot suspect care ar fi putut să se producă în încăperea pe care o părăsise, își spuse bărbatul, încă răsucind paharul între degete.

— Presupunând... că totul este așa cum ați prezentat voi situația, oftă el după câteva clipe.

— Adică luând drept bună afirmația că tărâmul de jos există, asemenea celui de sus, râse femeia.

— Ei bine, da, exact așa. De ce nu vrei să-l lași să te însoțească? Spune că te iubește suficient de mult ca să riște orice, nu? Chiar și viața.

— Când trăiești atât de puțin ca el... ca voi... în fine. E un lucru prostesc să vrei să riști într-atât. Majoritatea oamenilor care au descoperit întâmplător trecerile și au coborât au murit, din cauza *manei*.

— *Manei*?

— Un fel de zid de aer care separă lumile. Dar nu e solid, ca un zid, și mai ales nu e de aer. Mai degrabă...

— O energie, o ajută Jean Mihail, ridicând paharul. Beau pentru coborârea mea.

— O energie, da, încuviință femeia dând ușor din cap. E adevărat că unii, foarte puțini, au trecut și au rămas o vreme printre noi. Apoi s-au întors să propăvăduiască Schimbarea.

— Zamolxe. Moșierul acoperi gura paharului cu palma. Ți-a povestit Nae despre peștera în care s-a retras mai mulți ani, după care a revenit cu atâtea cunoștințe noi, încât dacii au crezut despre el că devenise un zeu. Iar mai înaintea lui, Orfeu, fiul regelui trac Oeagrus, care a trăit tot prin părțile noastre, a coborât după iubita lui, nimfa Euridice. Vezi? Tot o nimfă! Și el s-a întors. Așa că, să nu facem din dorința mea o tragedie antică.

— Și dacă nu reușești, Jean?

— O viață fără tine, Daphne? Și fără poveștile tale? Ar fi atât de tristă, încât nici nu vreau să mă gândesc la posibilitatea asta. Poate că ar fi mai bine să-i spunem prietenului nostru cum...

Și atunci pământul se mișcă pentru a treia oară, mai puternic și mai îndelung decât până atunci. Casa gemu slab, ca un animal rănit, iar zgomotul geamurilor sparte acoperi pentru câteva clipe mugetul vântului. Capătul gros al unei grinzi de lemn căzu chiar lângă scaunul pe care stătea și Milovan se întrebă dacă fusese pur și simplu noroc sau la mijloc era mâna destinului. În momentul acela, mai mult ca oricând înainte, știu că trupul care-l purta prin lume era unul muritor. Întoarse capul, uitându-se după ceilalți doi.

Elena Farago se lipise de zidul cel mai apropiat. Stătea în genunchi, cu capul aplecat și cu brațele deasupra lui, protejându-l. Ca o minge de cauciuc rostogolită de pe balansoarul răsturnat până acolo. Nu părea să fi pățit ceva, chiar dacă icnea speriată la fiecare mișcare a pământului.

Răsuci capul în cealaltă parte. Bârna care-l ferise pe el îl prinsese dedesubt pe moșier, strivindu-i pieptul. Tava de argint căzuse pe podea, alături de el, iar paharele și sticla cu vin se rostogoliseră pe podeaua de lemn lăcuit, împrăștiind lichidul până la ușă.

Dădu să sară de pe scaun și să se repeadă către sofa, dar își simți capul de parcă ar fi fost despicat în două de o lovitură de secure și rămase în continuare pe loc, străduindu-se să nu leșine. Reuși să ridice mâna stângă și să-l pipăie cu multă grijă. Nu părea despicat și nici chiar rănit,

dar palma i se umplu de sânge până la încheietură. Urechea, realiză el după un timp, care i se păru nesfârșit de lung. Explozia care rupsese scoarța pământului și permisese primei coloane de apă să se ridice spre cer, trimițând apele mării amare în nori, trebuie să îi afectase timpanul, care cedase din nou acum, probabil din cauza vibrațiilor produse de cutremur.

După alte câteva spasme, pământul se liniști și doar vuietul înfundat al coloanei de apă care lega cerul de borta prin care țâșnea se mai făcea auzit.

— Talestri! strigă ascuțit Elena Farago, ridicându-se încet în picioare.

Capul bonei se ivi prin deschizătura ușii. În haosul instaurat de cutremur își pierduse legătura de cap și Milovan îi văzu pentru prima oară părul negru, buclat, strâns cu grijă într-o coafură simplă spre creștet. Din doi pași, femeia ajunse lângă moșier și se aplecă deasupra lui. Apucă de capătul bârnei și se forță în el, încercând să o ridice. Dar fie că era mult prea grea, fie că pe hol era prinsă sub alte bârne prăbușite, nu reuși să o salte mai mult de două degete.

— Ajută-mă, domnule Milovan, șuieră ea, respirând sacadat.

Se ridică tremurând, dar picioarele nu-l susținură și se lăsă la loc pe scaun.

— Nu cred... că pot, spuse încet, dar nu știu dacă ceilalți îl auziseră sau nu.

— Claire!

Jean Mihail îi făcu semn din pleoape să se apropie de buzele lui. Femeia își propti umărul drept sub bârnă și își

aplecă fruntea cât de jos putu să o facă, fără să lase lemnul să cobóare.

— Nu mai e cazul. Cred că am coaste rupte. Și cel puțin una mi-a perforat... plămânul.

Scuipă alături o spumă sângerie.

— Lasă lemnul... la loc.

— Nu-l asculta! țipă poeta apropiindu-se cu pași nesiguri. Scoate-l de acolo!

— Până aici mi-a fost, rosti clar rănitul și ochii îi luciră straniu. Iată... că ți se în... îndeplinește voia, Daphne. Nu voi... veni cu voi, acolo jos.

Elena Farago ajunse lângă el și apucă lemnul cu amândouă mâinile.

— Saltă odată! porunci, dar cealaltă clătină din cap.

— Are dreptate. Are plămânul străpuns. Spitalul e prea departe, iar orașul e plin de dărâmături. Nu-l putem duce până acolo. Va muri, Daphne, și dacă tot e să se întâmple, mai bine să nu-l chinuim.

Lăsă la loc stâlpul gros, cu o precauție aproape inutilă. Poeta se lăsă în genunchi și-i puse mâna pe frunte.

— Jean, nu trebuie să pleci, mă auzi? Nu acum.

— Nu noi alegem, spuse el cu buzele încleiate. Nici chiar voi, care aveți... alt contract cu moartea, nu aveți de ales.

— Lasă-mă să te scot de aici! îl imploră și lacrimile îi stricară tenul pal pus de fard în jurul ochilor. Sunt sigură că putem încropi o targă, iar Alexandru și Talestri te vor putea duce până la scara uriașilor. Voi coborî și voi aduce din adânc un șip cu apă amară, care-ți va vindeca rănile.

Rănitul clătină ușor din cap. Șuvița de vin îi ajunsese chiar lângă guler și Milovan realiză, cu o supremă detașare, că dacă mișcarea ar fi fost o idee mai amplă obrazul i s-ar fi atins de lichidul negru.

— Ar trebui... mai întâi o intervenție chirurgicală, ca să-mi scoată... coasta din plămân. Și nici atunci... nici atunci nu cred că ar mai fi posibilă... vindecarea. Du-te, Daphne, ia-o pe Claire și du-te! E o poruncă, mă auzi? În curând... nimic nu va mai fi posibil.

Tuși hârâit de câteva ori, cu ochii închiși de durere. Scuipă din nou aceeași spumă sângerie și, câteva clipe, păru că nu mai respiră. Apoi redeschise pleoapele.

— Ultimul... cutremur a fost mai... puternic. Poate că podul de pe Jiu... a căzut. E mult de mers... pe jos. Du-te și spune lumii tale... că cerul s-a deschis pentru ea. Că vor vedea din nou... lumina soarelui.

— Nu te las! Femeia îi prinse fața în mâini. Jean, nu pot să te las în urmă, înțelegi? Pur și simplu, nu pot!

Bona îi așeză o mână pe umăr și ea tresări atât de puternic, încât chipul bărbatului i se zbătu între palme. Milovan respiră profund. I se părea că se afla într-un vis de a cărui irealitate nu era pe deplin convins.

— Are dreptate, Daphne. I-a sosit ceasul, lasă-l să se ducă. Cândva...

— Nu există cândva, mă auzi, Talestri? Există numai acum, iar el...

— Mă voi întoarce, promise în șoaptă muribundul, închizând iar ochii, cu fața strâmbată de durere. Așa cum am mai făcut-o. Când te numeai Euridice, iar eu Orpheus.

Te voi găsi din nou... nu te îndoi de asta. Du-te! Rămân cu domnul Milovan. Tu găsește scările și începe pregătirile. Aici... îi voi spune cum să mai țină... lumea asta pe loc, până când... schimbarea va deveni posibilă.

Bona veni în spatele ei și o ajută să se ridice în picioare. Îi spuse ceva într-o limbă necunoscută, ce semăna cu elina, apoi o luă de cot cu fermitate și o împinse spre ușă.

— Să ai grijă de ea, Claire, șopti răgușit rănitul, urmărindu-le cu o privire pierdută. Dacă podul a căzut...

— E o nimfă. Spiritul ei și spiritul apei sunt totuna. Vocea bonei era atât de groasă, încât Milovan avu impresia că vorbea un bărbat. Dacă va fi nevoie, Jiul însuși va forma o punte lichidă pe care să putem păși. Sunt unele lucruri pe care voi, oamenii, nu le veți putea înțelege niciodată. Să mergem, Daphne. Acum!

Ieșiră, iar ușa alunecă ușor în urma lor, dar nu se închise. Le auzi pașii făcând treptele să scârțâie și îi mulțumi în gând cutremurului că nu prăbușise scara. O scândură căzu undeva, cu un pocnet sec, acoperind ultimii pași pe scara holului, iar vântul pătrunse cu putere prin ușile care nu se mai închideau, aducând cu el plânsul ploii.

— O să fie bine, spuse, încercând să se încurajeze mai mult pe el însuși decât pe rănit. Va veni cineva până la urmă și o să încercăm să ajungem la spital.

Jean Mihail îi făcu semn din pleoape să se apropie. Făcu doi pași și se lăsă în genunchi, lângă capul lui. Undeva, departe, înspre centrul orașului se auziră distinct două bubuituri, una după alta. Tăcură amândoi, așteptând și altele, dar acestea nu mai veniră.

— Tunuri de 75 mm, gâfâi moșierul. Modelul Reșița. A început să tragă armata. Înseamnă că legionarii... nu s-au înțeles cu generalii.

Se opri, gâfâind. Avea fața aproape lividă.

— Ești bun, domnule Milovan? Aș... aș bea un strop de vin. De rămas bun.

Se ridică repede în picioare și își roti privirile prin cameră.

— La parter... în bucătărie. E o ladă cu sticle.

Coborî cât putu de repede, sărind câte două trepte odată. Mobilele de jos erau toate prăbușite, iar cioburile umpluseră podeaua. Când călca pe ele, trozneau sec și se spărgeau din nou. Sări peste un scaun cu spătar și căută bucătăria. Parterul avea patru uși, dar prima era deschisă și se vedea colțul unei plite cu lemne. Un dulap căzuse chiar în intrare, blocând accesul. Încălecă peste el și trecu în partea cealaltă.

Coșurile din răchită cu sticle erau așezate pe podea, sub masa lungă, acoperită cu moloz. Luă o sticlă, la întâmplare, și o lingură, cu coada căreia împinse dopul de plută pe gâtul sticlei, în jos. Bău o gură, pufni, apoi mai bău una. Vinul era gros, negru și sec. Atât de aspru, încât aproape că îi zgârie gâtul. Se grăbi să părăsească bucătăria și urcă treptele alergând.

În salon era atâta praf, încât Milovan putea să zărească fuioarele răsucindu-se în lumina ternă a zilei. Jean Mihail îl aștepta cu ochii pe jumătate închiși, mușcându-și buza de jos ca să nu geamă. Cu un efort supraomenesc, reușise să scoată mâna dreaptă de sub bârnă și să o aducă lângă trup. Degetul mic era rupt și se vedea cum atârnă sub piele.

Îngenunche lângă el și-i vârî mâna sub cap, săltându-i-l câțiva centimetri. Apoi apropie gâtul sticlei de buze și lăsă să curgă o șuviță subțire ca un fir de păr printre ele. Rănitul înghiți de două ori, după care se înecă și tuși.

— E de ajuns pentru o închinare. Voiam...

Tuși încă o dată și își linse buzele.

— ... voiam doar să-ți urez noroc. Pentru că vei avea nevoie... de el, în lumea care vine după noi.

Săltă cu mare greutate mâna în aer. O rază rătăcită de lumină făcu să sclipească diamantul mare, romboidal, îmbrăcat într-o montură complicată din aur, de pe degetul inelar.

— Ia-l. Vei avea nevoie.

— Mă voi descurca, clătină din cap Milovan. Nu am nevoie. M-am descurcat mereu. Nu pot...

Se opri, neștiind cum să-și formuleze gândul până la capăt fără să-l jignească pe celălalt.

— Ce?! Moșierul râse, aproape ca un lătrat, hârâi din piept și scuipă iar sânge. Nu poți... să jefuiești un viitor mort? Ia-l! insistă. Dacă nu... pentru tine, măcar pentru Cornelia.

— Pentru Cornelia?! se miră el. Nu știu unde am s-o pot găsi pe Cornelia în haosul ăsta.

— Știu eu. Ia inelul!

I-l trase de pe degetul plin de sânge uscat, ferindu-se să-l atingă pe cel rupt.

— Valorează cel puțin cincizeci de mii de lei. Jean Mihail gâfâi. Cornelia e la conacul de la Palilula. Treci podul

peste Jiu și mergi drept. Drumul te va duce în satul Bucovăț. Din el se rupe o uliță la stânga, spre pădure.

Gâfâi și tăcu o vreme, străduindu-se să-și recapete puterile. Loviturile tunurilor se auziră din nou. Mai întâi două, apoi alte două și după aproape un minut, încă trei.

— Trag în Prefectură. Înseamnă că la București... au pierdut... controlul. Armata o să preia puterea. Gâfâi, iar lumina ochilor se îngustă cât o linie. Vom avea o guvernare militară. Va fi război.

Urmară alte trei lovituri de tun, una după alta. O grindă nevăzută se mișcă puțin în schelăria de lemn de deasupra capetelor.

— Apropie-te, oftă vocea aproape inaudibilă a muribundului. Majestatea Sa Carol...

— Dacă legionarii mi-au ascultat ordinul, ar trebui să fie la biserica din Mofleni.

— La biserică? Ingenios. Dar nu se află acolo.

Poate că deja creierul, insuficient irigat cu oxigen, începuse să fabuleze. Milovan își aplecă încă și mai mult urechea de buzele celuilalt.

— Nu se află nici în casa lui Vorvoreanu. Aia... a fost o capcană pentru trădător. A plecat cu Cornelia la conac.

— Și cel pe care l-au arestat legionarii? întrebă el curios.

— A fost paznicul său de corp. Pălăria, trenciul și o mustață falsă... fac minuni, când vrei... să ascunzi... pe cineva. Poți să-l transformi în orice. Chiar și într-un birjar.

Vocea îi devenise aproape inaudibilă. Milovan înghiți în sec, străduindu-se să-și adune puterile pentru final.

— Nu e nevoie să vorbiți. Am înțeles ce am de făcut. Îi voi salva pe amândoi.

— Nu am terminat.

Tuși și, cu un efort care-i aduse boabe de sudoare pe frunte, ridică mâna rănită spre el.

— Înainte de asta... am vândut cea mai mare parte din moșii. Și casele. Chiar și palatul. Banii sunt la Nae. Trebuie...

Tuși prelung și horcăit, cu ochii dați peste cap. Milovan crezu că atât i-a fost și se uită în jur după o lumânare. Miraculos, însă, moșierul își reveni încă o dată.

— Nu mai am mult. Îl prinse de mână și îl strânse slab. Nae vă așteaptă la Berlin. A obținut promisiuni din partea lui Von Papen că Regatul va deveni Protektorat. Banii sunt zestrea... de nuntă pentru Cornelia. Se va mărita cu Carol pentru ca el... să poată dispune oficial de banii ei. Va mitui și va cumpăra pe oricine trebuie, ca să... se întoarcă în Regat. Ca rege. Sau ca un conducător de land. E neamț, așa că... știe ce are de făcut.

Milovan era atât de uluit, încât uită să închidă gura. Se holbă lung la muribund, apoi își scutură capul. Bubuiturile se reluară într-o altă cadență, iar pocnete ușoare, ca de artificii, le răspundeau când și când, aproape ascunse în fâșâitul ploii.

— De ce? întrebă răgușit. De ce îți vinzi nepoata? Ce fel de mașinațiune este asta?

Chipul strâmbat de suferință se destinse pentru o clipă și Jean Mihail zâmbi ca și cum ar fi văzut un înger. Îngerul lui de pază, plutind pe deasupra, se gândi el și, aproape fără voie cercetă pe furiș zona tavanului pe jumătate pră-

bușit. Nu se zărea niciun înger acolo, dar poate că numai cei aflați în clipa **marii treceri** puteau să îl vadă.

— Nu e o mașinațiune, răspunse celălalt, iar vocea îi era surprinzător de puternică și de calmă. E un plan. Un plan... care va porni războiul, pentru că nemții și rușii... toți vor să folosească marea subterană... în scopuri militare. Sub președinția de aproape 25 de ani... a mareșalului Von Hindenburg, secretarul său... cu probleme militare, Adolf Hitler a construit o mie... de submarine. Iar atât timp... cât va fi război, lumea nu se va gândi la Schimbare. Rolul lui Carol este să-i aducă pe nemți la București. Și să-i ațâțe împotriva rușilor. Mă înțelegi, domnule... Milovan? Nae va face tot... ce poate, ca să te ajute. Dar și el e bătrân. Greul va trebui să-l duci singur.

Vorbea atât de fluent și cu atâta forță, încât părea să nu știe de bârna care-i strivise pieptul.

— De ce?

— Nu. Nu poți pune întrebarea asta. Un înger de pază nu știe ce păzește. De ce i-ar păsa unui lacăt ce se găsește dincolo... dincolo de toartele de metal pe care le închide?

Toată viața urmărise un ideal, realiză Milovan trecându-și vârful limbii peste buzele amărui din cauza prafului. Un ideal care să-l țină cât mai aproape de iubirea vieții sale. De Daphne.

Se gândi apoi la Cornelia și la seninătatea neștiutoare în care-și trăise viața până atunci. O viață care-i fusese predestinată de alții până în cele mai mărunte detalii, fără a fi întrebată dacă-i plăcea sau dacă măcar era de acord cu ea. O viață spre conceperea și realizarea căreia contribuia

și el, ca piesă în angrenajul general. Propria lui viață fusese plănuită și predestinată ca să atingă acel moment și tot ce trăise până atunci fusese un alt plan, întru realizarea căruia piesa din angrenaj fusese Nae Ionescu. Ciudat cât de detașat se gândea la cel pe care până numai în urmă cu o zi îl considerase bunicul său, de fapt un străin care-și sacrificase un sfert de secol de viață ca să-l crească și să-l educe pe el. Un străin care crezuse într-un plan pus la cale sub influența unei ființe care, dacă istoria asta se dovedea cât de cât adevărată, nici măcar nu aparținea speciei umane.

— O matroșcă! descoperi el uimit și înspăimântat.

O păpușă din ceramică, având în interior o altă păpușă identică, care la rândul ei purta în golul interior o altă păpușă, care... Cine să fi fost păpușarul care continua să facă alte și alte păpuși și să le înghesuie una în cealaltă, la infinit? Poeta aceea, Elena Farago? Bona Claire? Sergentul Aioanei? Avocatul Scărlătescu?

— Suntem cu toții doar un șir nesfârșit de păpuși, nu-i așa? întrebă cu voce tare, coborându-și privirea asupra rănitului.

Acesta se uita la el cu ochii larg deschiși și cu gura împietrită într-un surâs strâmb.

Poate că acolo unde ajunsese, în sfârșit, era mai multă liniște și pace, își spuse bărbatul înghițind în sec. Întinse degetele și îi coborî pleoapele. Găsi în buzunarul pantalonilor o cutie de chibrituri cerate și reuși să scapere unul, frecându-l de podeaua de lemn. Îi luă mâinile, i le așeză pe piept și puse chibritul între degetele care nu apucaseră

încă să se rigidizeze. Rosti „Tatăl nostru" în surdină, iar când chibritul arse până la capăt îl înlocui cu altul.

Când se ridică în picioare, știa că omul de pe podea îi orânduise viața în cele mai mici detalii. O viață în care trebuia să trăiască doar pentru a păzi marea Schimbare. Înger de pază, parcă așa îl numiseră.

Părăsi încăperea, fără să se uite în urmă. Coborî treptele una câte una, mirându-se cum de rezistase scara aceea de lemn, când cea de beton și marmură a Prefecturii se prăbușise încă de la prima zvârcolire a pământului. Se oprea din când în când și trăgea cu urechea să audă scândurile tresărind și scârțâind în urma sa ca niște animale vii.

Cum suna povestea aceea veche, pe care bunicul i-o spusese de mai multe ori, pe vremea grădiniței, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu o va uita niciodată? Universul întreg era o oglindă care-l reflecta pe cel care i-a dat naștere. Când acesta s-a mișcat, oglinda a căzut și s-a spart în miriade de cioburi. Și fiecare dintre ele continua să-l reflecte la infinit. Erau oare miriade de Creatori sau numai unul? Miriade de universuri sau doar acela creat inițial? În căutarea unui răspuns din care să afle cine era el însuși, Creatorul continua să rătăcească printre cioburi. Pentru că, deși fiecare îl reflecta pe el, o făcea din unghiuri infinitezimal diferite. Iar imaginea Creatorului devenea ea însăși, în felul acesta, infinitezimal diferită.

Ca în istoriile alternative, descoperise el atunci, fericit că reținuse termenul. Lumi-ciob, care erau și nu erau aceleași. Dar toate se îndreptau către același final aflat undeva la capătul timpului.

— Istoria noastră, dragule, este o perpetuă alternativă, îi spusese Bunicul, punând pipa pe masa de pe verandă. Nu ai observat cum orice descoperire nouă modifică aliniatele în cărțile de istorie? În linii mari, faptele par să rămână aceleași: Attila rămâne Attila și năvălește asupra Europei, Antoniu cucerește Egiptul și inima frumoasei Cleopatra, Traian intră în Dacia și înfrânge armata lui Decebal. Dar un înscris grec găsit pe un ciob de lut spune ceva despre o bătălie pierdută la Tapae și, dintr-odată, pare că trăim o alternativă în care romanii sunt înfrânți și armatele daco-gete stabilesc o altă frontieră imperiului vrăjmaș. Vom crede în existența ei sau în cea pe care deja o știm?

Rămase cu mâna pe ușa de la intrare. Și dacă s-ar întoarce să se mai uite o dată? Cum ar reacționa dacă ar constata că sub grinda căzută transversal în încăpere nu s-ar mai afla nimeni? Dacă el era îngerul de pază, iar Jean Mihail factorul care aducea cu el Schimbarea? Unul, obligat să se nască perpetuu ori de câte ori una din lumi se răsucea, opintindu-se să iasă la lumina soarelui, celălalt obligat să moară de fiecare dată, pentru a pecetlui cu moartea sa nașterea noii lumi?

Deja aluneca în mirajul mitologiilor primitive, constată și alungă gândurile cu o fluturare de mână, după care apăsă pe clanță și ieși în ploaia rece. Vântul răsucea stropii, proiectându-i asupra lui ca o palmă uriașă și udă. Alergă până la poartă și intră sub ramurile unuia dintre brazi. Casei i se prăbușise partea din dreapta a acoperișului, umplând aleea de așchii, de sticlă spartă și bucăți de tablă.

Clătină din cap ca și cum și-ar fi luat rămas bun, deschise poarta și ieși în stradă. Traversă spre trotuarul celălalt și o apucă în sensul invers celui pe care-l avusese la sosire. Din câte înțelesese, pentru a ajunge la râu trebuia să meargă drept înainte și să treacă prin satul numit Mofleni.

Zidul cimitirului era scund și putea să zărească lespezile cele mai apropiate. Ici și colo, la câte una se zărea o ulcică de lut cu flori la capul mortului. Cele mai multe aveau doar pietricele așezate la marginea lespezilor, ca semn de amintire a faptelor bune săvârșite de cel dus în cea lume. Dacă lumea aceasta avea să se prăbușească în abis, lăsând-o pe cealaltă să urce, faptele alea bune nu aveau să le folosească la nimic, își spuse el, strângând haina pe lângă trup și grăbind pașii care azvârleau jerbe de apă în toate direcțiile.

După un timp, se trezi în plin câmp și numai drumul din piatră cubică îi mai dădea de înțeles că nu se rătăcise. Înspre stânga, acolo unde ar fi trebuit să se afle orașul, înghițit de valurile de ploaie, se auzeau serii de mitralii, păcăniturile puștilor solitare, cele ale carabinelor Mausser și, din vreme în vreme, bubuitul înfundat al tunurilor. Părea că bătălia se mutase din centru spre capătul celălalt al orașului, pe strada cea lungă care ducea în drumul Bucureștilor.

Apoi se trezi în mijlocul unor case sărăcăcioase de țară, înconjurate de curți marcate de zăplazuri aplecate într-o parte sau alta. Ici și colo, câte un pom aproape desfrunzit, iar sub el o căruță păzindu-l tristă, în așteptarea unor vremuri mai bune. Nu se vedea nici țipenie de om, cu toții se

închiseseră prin case și sperau ca răul să treacă pe lângă ei fără să-i ia în seamă. Abia când ajunse la marginea satului auzi un lătrat de câine, dar animalul nu se îndură să iasă din adăpostul în care se culcușise.

Era ud, speriat și îi era foame. Așa încât atunci când zări falia uriașă care înghițise restul câmpiei, până la râu, și departe în inima ploii satul următor, doar câteva case ridicate pe spinarea dealurilor înalte, care înconjurau locul, nu își dădu seama dintru început ce eveniment se petrecuse acolo. Așa că își continuă drumul cu același pas săltat, asemenea unui atlet ce se apropie de sfârșitul unei curse pe care trebuie s-o câștige cu orice preț. Abia atunci când percepu, dincolo de sunetele luptelor și de fâșâitul puternic al ploii, vuietul apei râului prăbușindu-se de la înălțime în hăul fără fund, înțelese că acolo avusese loc o catastrofă geologică greu de înțeles.

Merse încet, apropiindu-se cu inima cât puricele de marginea crevasei. Pârâiașe de noroi negru se scurgeau vijelios și se aruncau în gol, pe lângă picioarele sale. Scoarța pământului se prăbușise, dând naștere la o prăpastie lată de aproape un kilometru, a cărei lungime se pierdea în ambele direcții sub faldurile cețoase ale ploii. Apele Jiului cădeau furioase și nevăzute, mult prea departe de cât putea răzbate el cu privirile, răspândind un muget de fiară apocaliptică rănită de moarte.

Se răsuci cu fața spre cimitirul evreiesc. Coloana uriașă continua să se ridice imperturbabilă spre cer, amestecându-se cu norii și ploaia. O vedea asemenea unui fuior gros de abur răsucindu-se și urlându-și victoria. Își stăpâni

tremuratul și se gândi la cele două femei care porniseră mai devreme în aceeași direcție. Oare apucaseră să treacă în partea cealaltă înainte de crearea faliei sau fuseseră obligate, ca și el, să rămână de partea asta a ei?

Era o nimfă, își aminti de spusele bonei. Dacă era nevoie, Jiul însuși urma să se transforme într-o punte lichidă pe care să poată păși pe spinarea ei fluidă. Poate că da, ajunsese unde trebuia să ajungă. Poate că deja coborâseră în adâncuri, către marea caldă și amară care le aștepta de milenii. O nimfă și o amazoană. Un înger de pază. Și un destin ininteligibil care îl mâna spre Cornelia Mihail și spre Carol Caraiman, pentru ca împreună să aducă pârjolul războiului asupra lumii în care se născuse și crescuse.

Avea să treacă, știa asta. Destinul îi fusese scris cu mii de ani înainte de a se fi născut.

Se întoarse către stânga și începu să alerge de-a lungul faliei, în direcția opusă orașului, acolo unde râul se curba spre adâncuri. Undeva, blestemata de prăpastie urma să se termine. Acolo, avea să treacă prin albia râului, indiferent cât de adâncă ar fi fost apa, și să se întoarcă atât cât ar fi fost nevoie pentru a ajunge în satul unde cea mai bogată moștenitoare din Regat și monarhul fără tron așteptau scrierea destinelor lor.

După un timp, se descălță, legă șireturile pantofilor între ei și îi fixă în jurul gâtului. Dacă ploaia asta era cu adevărat potopul lui Noe, atunci nu va mai avea nevoie de ei niciodată. Dar dacă nu era, nu putea să se prezinte nicăieri în lumea civilizată cu ei scâlciați, rupți sau atât de umflați de apă încât să devină inutilizabili.

Capitolul 10
Epilog la un diluviu

Vagonul scârțâia la fiecare înclinare a rambleului căii ferate. Ploaia cădea cu furie asupra ferestrelor, strecurând șuvițe subțiri prin locurile unde cauciucul care făcea îmbinarea lemnului cu geamul se măcinase de la căldura soarelui sau plesnise de la gerurile iernilor trecute. Chiar, se întrebă Milovan, uitându-se printre gene la fața prelungă a Corneliei, cu cearcăne în jurul ochilor mari, chiar, cum avea să fie iarna care avea să vină? Oare ploaia asta blestemată avea să înceteze vreodată?

Închise ochii, propunându-și să ațipească. Dar gândurile îi fugiră înapoi, spre clipa în care se trezise blocat pe malul fostului râu. Își aminti de drumul aproape fără sfârșit către marginea prăpastiei, de lacul în care se strânsese apa râului, din cauza unui deal pornit la vale, de înotul disperat prin apa rece ca gheața către malul celălalt.

Calea înapoi fusese mai puțin chinuitoare, deoarece după ce tăiase în lat o pădure ajunsese într-un drum forestier, apoi în cel național și, după multe ocoluri printre dealuri, ajunsese în zona fostului Bucovăț. De aici, cu ajutorul unui bătrân care se chinuia să tragă o vacă pe spinarea dealului către un adăpost improvizat, găsise poteca

ce șerpuia printre coline către Palilula. Cornelia și Carol tocmai terminaseră de servit cafeaua și se pregăteau să părăsească balconul, atunci când el ajunsese la poartă și căzuse în genunchi de oboseală.

Îl luaseră înăuntru aproape pe sus, îl hrăniseră, îi dăduseră ceai cu rom și îi schimbaseră hainele cu unele din garderoba moșierului, care aveau lungimea potrivită, dar erau cam largi. După două ceasuri, își revenise suficient cât să le povestească ce se petrecuse. Îi spusese lui Carol despre planul moșierului, iar acesta îl aprobase, gânditor. Își împachetaseră strictul necesar, urcaseră în trăsură și îi spuseseră vizitiului să îi ducă până în satul Podari, unde exista un pod de lemn care traversa albia râului spre oraș. Asta dacă aveau noroc și prăpastia nu ajunsese până acolo. Dacă nu aveau, urma să meargă mai departe până la următoarea punte, cea din apropiere de Segarcea. Până la urmă trebuia să găsească o cale de a se întoarce spre Craiova și spre gara din care ar fi putut să ia un tren.

Avuseseră noroc. Prăbușirea scoarței nu atinsese Podariul, iar podul era întreg și putea fi străbătut. Ocoliseră satul, apoi suburbia din acea parte a orașului, încă zguduit de tirul puștilor și de țăcănitul înfiorător al mitralierelor. Carol recunoștea fiecare armă după zgomot și era capabil să urmărească mișcarea liniei frontului cu ochii închiși. Îi plăcuse armata și urmase cursuri de strategie militară. Probabil că ar fi ajuns cel puțin colonel, dacă soarta nu l-ar fi urcat pe un tron care nu-l atrăgea prea mult.

Gara principală a orașului fusese bombardată încă de la primele ore ale dimineții de către legionari, pentru ca

armata să nu poată să aducă trupe pe drumul de fier. Șinele fuseseră demontate pe aproape doi kilometri și baterii de mitraliere păzeau capetele contorsionate de metal. Dar pichetul de la Bordei rămăsese neatins, iar linia secundară dinspre Filiași, care venea dinspre nord, ocolind orașul, era intactă.

Avuseseră un noroc orb ca, aproape la căderea serii, un tren de marfă, care avea agățat la capăt un vagon de persoane pentru clasa a III-a, să oprească în haltă, pentru ca mecanicul să se intereseze dacă linia era liberă către Slatina. Urcaseră, se înghesuiseră printre ceilalți, care stăteau ca sardelele, și la miezul nopții coborâseră obosiți și înfometați în orașul de la poalele Oltului. Mecanicul unui tren de pasageri, format de urgență pentru a duce ajutoare medicale în capitala unde încă se dădeau lupte violente, le permisese urcarea pentru suma de o sută de lei și oprise special pentru ei ca să-i lase să coboare în apropierea ruinelor bisericii Doamna Chiajna.

În sat ajunseseră la venirea zorilor. Erau uzi și prăpădiți de oboseală, dar nu își permiseseră luxul de a se culca la hanul pe care-l găsiseră chiar la intrarea în localitate. Când văzuse suta de lei, hangiului îi trecuse supărarea că îi pierdea de clienți și aranjase în mare grabă să închirieze o căruță, care îi hurducase o zi întreagă până ce ajunseseră la Ciulnița, tăind mai mult peste dealuri și ferind drumurile principale, pe care mărșăluiau trupe și circulau camioane ale armatei. Pe drum, Milovan le propusese să meargă la Constanța și să încerce să urce pe un vas de pasageri sau de marfă care avea ca punct final Germania. Drumul pe

apă era mult mai lesnicios și nici controale nu erau așa de multe ca pe calea ferată. În plus, dacă Legiunea i-ar fi urmărit, le-ar fi pierdut urma mai lesne.

Și din nou avuseseră noroc: două trenuri de persoane, venite dinspre Brașov și dinspre Arad, staționau de 12 ceasuri, așteptând să primească undă verde ca să-și poată continua drumul spre mare. Găsiseră chiar și locuri, în cel venit de la Arad, se urcaseră și așteptaseră, împreună cu ceilalți, până mult după miezul nopții. Când se treziseră din somnolență, trenul înainta agale, și de n-ar fi fost țăcănitul roților pe îmbinările de șine, nu și-ar fi dat seama de asta. Carol mormăise ceva despre serviciile drumului de fier, amenințând în limba germană, apoi se întorsese pe o coastă, rezemase capul de tetieră și adormise ca un prunc. Se trezise în zori, când se apropiau de Fetești și, descoperind că în compartimentul vecin nu mai era decât o singură persoană, lungită pe canapea, intrase acolo, se întinsese pe cea liberă și se culcase la loc.

Trenul opri cu un scârțâit prelung în gară. Nu-i fusese dat să doarmă, oftă el și deschise ochii. Constată că fata îl privea de multă vreme, aproape fără să clipească. Era palidă și oasele fine ale obrazului aproape că se lipiseră de piele.

Clipi, ca și când i-ar fi intrat un fir de praf sub pleoapă. Nu, nu i se părea drept ca întreaga ei viață viitoare să se subordoneze, fără știința și fără voia sa, unui concept politic ce urma să declanșeze o catastrofă umanitară europeană, dacă nu cumva chiar mondială. Amândoi fuseseră crescuți și educați din perspectiva îndeplinirii

acestui unic scop din viața lor. Cine se juca astfel cu viețile lor, de parcă le-ar fi fost numai închiriate și nu le-ar fi aparținut cu adevărat?

Clătină din cap și se uită cu intensitate în ochii albaștri.

— Cornelia, ai încredere în mine?

Fata surâse și își mușcă buza de jos.

— Crezi că altfel aș fi plecat în aventura asta nebunească?

O femeie cu un copil trecură prin dreptul ușii glisante, îndreptându-se spre toaletă. Se uită după ei câteva clipe, apoi reveni, întinse palmele și o prinse de vârfurile degetelor. Erau reci și fragile, de parcă ar fi fost modelate din ceramică japoneză.

— Am să-ți cer ceva și va trebui să te hotărăști pe loc. Mai târziu, am să-ți spun și de ce. Bine?

Fata își desprinse mâna dreaptă și își îndreptă o șuviță rebelă care îi alunecase pe frunte. Dădu încet din cap, fără să-și ia privirile dintr-ale lui.

— Peste o jumătate de oră, trenul acesta va opri în gara Cernavodei. Lăsăm tot bagajul în plasă, iar noi coborâm acolo, în așa fel încât domnul Caraiman să nu ne simtă.

— S-a întâmplat ceva rău, nu-i așa?

Ridică din umeri. Cum să-i sintetizeze, în numai câteva fraze, tot ce se petrecuse în 36 de ore? Nici măcar nu încercă.

— Să spunem că am o presimțire. Fii gata să mă urmezi când îți fac semn.

Trenul porni din nou și timp de câteva minute făcu o boltă largă în jurul unui cartier cu case sărace, risipite până pe malul fluviului, apoi trecu zgomotos peste pod,

făcând să-i zăngănească tăblăria. Sub ei, Dunărea se scurgea la vale, umflată și mâloasă, cărând zeci de trunchiuri de plopi și de salcie, pe care le ridica și le cobora pe suprafața agitată a apei. Câmpia de pe ambele maluri era deja inundată pe o mare suprafață, încât părea că totul devenise un lac uriaș. Dacă ploaia avea s-o țină tot așa, în două-trei zile terenul de sub șine avea să cedeze, iar circulația feroviară să fie întreruptă.

Se aplecă spre ea și, timp de aproape trei sferturi de ceas, cât dură străbaterea fâșiei de pământ dintre brațul Borcea și orașul pe care-l considera localitatea sa natală, îi povesti în linii mari ceea ce făcuse după ce se despărțiseră în fața părculețului englezesc din centrul urbei. Avu grijă să omită istoria stranie a Elenei Farago și a bonei Clara, mulțumindu-se să-i spună că plecaseră să se ascundă de vâltoarea evenimentelor, la Viena, iar despre învierea și moartea unchiului ei nu pomeni nicio vorbă.

Când trenul intră pe podul construit de inginerul Anghel Saligny în urmă cu aproape 50 de ani, ziua se înstăpânise de tot peste fața lumii. Alexandru Milovan se ridică de pe banchetă, scoase capul pe coridor, privi în stânga și în dreapta, apoi deschise larg ușa și îi făcu semn să-l urmeze. Ajunseră din câțiva pași la capătul vagonului și se traseră pe bucățica de coridor dinspre toaletă, ferită de privirile celor ce ar fi ieșit din compartimente să-și dezmorțească oasele. Vagonul tremură și zdrăngăni un timp, din cauza vibrației uriașei structuri din metal, apoi trenul ieși pe pământ ferm, încetini de tot și se opri, cu locomotiva depășind cu mult linia gării.

Se opinti în mânerul lucios, deschise ușa și coborî. Apoi întinse mâna și o ajută pe Cornelia să facă același lucru. Porniră cu pași repezi de-a lungul caldarâmului peronului, către ultimul vagon. După primii zece pași, erau muiați până la piele și, în mod ciudat, apa căzută din cer era amară și ușor sărată. Răsună un fluier și trenul se puse brusc în mișcare, tresărind și păcănind din roți, la câteva palme de ei.

Se opriră și așteptară ca ultimul vagon să-i depășească pentru a putea să traverseze peste linii, către clădirea gării. Ca și cum ar fi auzit o chemare, Cornelia ridică fruntea și se uită de-a lungul trenului ce căpăta treptat viteză.

— Alexandru! îl atenționă, strângându-l de mână. Cineva ne face semne.

Se uită și el și încremeni. Aplecat pe fereastra vagonului pe care îl părăsiseră, un bărbat le făcea semne de rămas bun, fluturând o batistă albă. Cu toate că se găsea la ceva distanță, iar ploaia deasă îi estompa claritatea liniilor chipului, recunoscu cu ușurință trăsăturile îmbătrânite și ascuțite ale lui Buciuc Eliad și i se păru că vede chiar și zâmbetul bonom și viclean pe care-l afișa de fiecare dată când îl punea într-o situație-capcană. Apoi trenul se înclină spre dreapta, ocolind buza unui deal, și imaginea dispăru.

— Era o cunoștință? îl întrebă fata, privindu-l cu încordare.

— Nu cred că de la noi își lua rămas-bun, rosti cu răceală, apoi o apucă de cot și o împinse ușor în direcția liniilor. Să mergem în gară, până nu ne cară ploaia la vale, către fluviu.

Traversară patru rânduri de linii și se opriră sub streașina clădirii îmbrăcate în cărămidă aparentă. Impiegatul tocmai se întorcea și el, sărind peste linii. Se opri la doi pași de ei, studiindu-i curios. Era aproape de pensie, cu părul surit ieșit în dreptul urechilor pe sub șapcă. Lăsă steagul verde lângă zid și se scutură de apă ca un câine bătrân.

— Ați venit pentru sărbătoarea de Sfânta Maria? Apoi, dragilor, ați întârziat cu vreo două săptămâni. A fost mare balamuc atunci, au trimis și de la Guvern o telegramă de felicitare. Știți, ziua orașului, primarul e liberal și bla-bla-bla. Mai bine trimiteau niște mititei și un butoi cu bere.

— Am venit acasă, răspunse încet Milovan, apucând-o protector pe după umeri pe fată. N-am idee cât de bun e momentul, dar casa te primește întotdeauna.

— Ehei, da' mătăluță oi fi nepotul profesorului Buciuc! Nu te-am mai văzut de vreo șapte ani și de-aia nu te-am cunoscut din prima.

— Eu sunt, dădu el din cap. Pe-aici e vreun semn de răzmeriță?

— Păi ce, noi suntem de la capitală? râse impiegatul. Pe-acolo tot ies în stradă și se încaieră unii cu alții: ba țărăniștii cu liberalii, ba comuniștii cu conservatorii, ba troțkiștii cu regaliștii, ba legionarii cu toți. Acilea, mai iese Mustafa cu măgarii la piață, să care varză și roșii și se sfădește cu vardistul că s-au răhățit animalele pe drumul orășenesc. Se mai iau la sfadă bețivanii de la „Marinarul vesel", se mai încaieră flăcăii pentru câte-o fată. Ce treabă avem noi cu politica dumnealor?

Clătină din cap, luă steagul de jos și porni spre intrarea în gară. Se întoarse din prag și îi întrebă cu importanță:

— Da' parcă plecaseși la București, să te faci polițai. Te-ai scârbit așa degrabă de slujba la stat?

— M-am gândit să mă întorc, răspunse el împăciuitor. Unde e mai bine ca acasă?

Pășiră în ploaie și o luară pe drumeagul care ocolea dealul și cobora până în Viroagă. Pantofii le alunecau mereu, dar reușiră să rămână în picioare, sprijinindu-se unul pe celălalt.

Cum de se găsea Nae Ionescu în trenul pe care-l luaseră, la nimereală, în gara Ciulniței? Părea să fi scos capul chiar din compartimentul în care trecuse Carol Caraiman să își continue somnul, întins pe banchetă. Moșierul îi spusese că îi va aștepta pe toți trei la Berlin, dar abia acum, când se gândea mai bine la asta, realiza că, de fapt, nu fusese clar deloc. Berlinul era un oraș uriaș și era puțin probabil ca doi străini să reușească să dea de urmele unui al treilea în timp util. Pesemne că dacă nu îi dăduse nicio adresă, Nae Ionescu nici nu avea vreuna, pentru simplul motiv că nu ajunsese încă acolo. Era mai probabil că rămăsese în țară să îl ajute să pornească evenimentele și să-l supravegheze pe el. Pentru că, în mod ciudat, abia acum realiza că bunicul său știuse tot timpul ce făcea, chiar și fără scrisorile pe care i le trimitea lunar. Poate că îl însoțise, fără să aibă habar, și la Craiova, iar apoi plecase odată cu el. Dar cum? Cum să fie atât de aproape, iar el să nu-și fi dat seama?

Viroaga era plină de apă. Dunărea se revărsase peste mal și inundase firul văii cât vedea cu ochii. De obicei, când

se întâmpla așa ceva, mai ales primăvara, adâncimea bălții nu trecea de genunchi. Dar acum viitura părea să fi împins apa până departe, spre cetatea Axiopolis, iar treptele de pământ care urcau pe peretele celuilalt deal către oraș aproape că se ștersese sub ronțăiala șuvoaielor.

Deodată, zări în partea dreaptă, chiar sub mal, o barcă și un bărbat cu un sac pe cap și pe umeri, stând pe scândura ce ținea loc de scaun între vâsle.

— Hei! strigă cât putu de tare, ca să acopere răpăiala apei. Hei, cel cu barca! Nu ne duci și pe noi în oraș?

Barcagiul se aplecă în față, ridicând sacul de pe ochi. Îi văzu și vârî ramele în apă. Scoase luntrea din adâncitura malului și înaintă repede spre ei.

— Am venit cu trenul, spuse repede Milovan, apucând de marginea bărcii și trăgând-o aproape de mal. Nu putem să trecem pe jos.

— Suiți, zise bărbatul și se aplecă pe vâsle.

O ajută pe Cornelia să urce, apoi se cățără și el și împinse cu piciorul în mal. Barca merse câțiva metri cu spatele, apoi barcagiul o răsuci din vâsle și începu să taie apa către malul opus.

Așezată pe scândura îngustă din spatele bărcii, Cornelia tremura lângă el. O strânse la piept, sperând din toată inima că nu o să răcească.

Cum să-l fi urmărit bunicul într-un oraș în care de-abia sosise cu două zile în urmă? Își aminti de vecinul Petrescu și de îngrijorarea exprimată la telefon, cum că legionarii îl arestaseră în zorii zilei în care el însuși ajunsese în Craiova, îl suiseră în mașină și dispăruseră cu el. Cât să

fi durat o călătorie până în Cetatea Banilor? Zece-unsprezece ceasuri, cel mult. În seara în care el era dus la spital de Scărlătescu, bunicul putea să coboare la palatul lui Jean Mihail. Putea să își lipească o mustață, să își pună o perucă și să urce pe scaunul din față al unei trăsuri, cu un bici în mână. Putea să-i fi dus pe ei prin centrul orașului, apoi pe Cornelia la moșia de la Palilula, să fi revenit la palat, ca să se sfătuiască împreună cu moșierul și să ticluiască cursul evenimentelor ce stăteau să vină. El îi va fi dus apoi de la Palilula la gara din Bordei și se va fi urcat în tren după ei, ferindu-se să fie văzut. Coborâse odată cu ei și urcase odată cu ei în celelalte trenuri. Iar acum rămăsese în tren să aibă grijă de Carol, să-l conducă la Berlin și să-l prezinte lui Von Papen ca pe un aliat credincios al Germaniei Mari. Ca pe un viitor conducător de Protektorat, plin de bani și de fantezie politică.

Își plecă bărbia în piept și strânse pleoapele, forțând picăturile de apă sărată să alunece la vale. De ce îi făcuse semn cu batista? Doar ca să-i arate că știa că a coborât? Și dacă știa, atunci el coborâse din proprie voință, pentru că așa se gândise și luase decizia? Sau chiar și asta făcea parte dintr-un plan, iar el rămânea eternul pion mișcat de colo-colo pe eșichierul veșniciei timpului?

Barca se zgudui, dându-i de știre că botul intrase în malul noroios. Barcagiul se ridică, luă frânghia legată de ciocul de metal și sări pe pământ. Se agăță de tufele de iarbă, îi găsi echilibrul, apoi merse în diagonală către o tufă de păducel și petrecu funia de două ori în jurul lui. Apoi reveni spre ei, se propti bine cu picioarele desculțe

în pământ și le făcu semn să se apropie. O împinse înainte pe fată și o ajută să pășească peste copastie. Apoi făcu el însuși același lucru, ținându-se de frânghie. Urcară unul în spatele altuia până la podeaua de lemn a unei foste simigerii, demult dărâmată, alunecând mereu și căzând în genunchi.

— Mulțumesc pentru ajutor, îi spuse barcagiului. Douăzeci de lei ajung pentru traversarea asta?

Celălalt îi împinse mâna cu banii înapoi.

— Domnul Buciuc mi-a dat deja cincizeci de lei. Și mi-a spus să vă însoțesc până acasă.

Alexandru Milovan își ținu respirația o clipă, apoi reuși să zâmbească. Se înclină în fața bărbatului necunoscut.

— Cunosc drumul către casă, nu e nevoie să ne mai însoțești.

— Așa o fi, ridică celălalt din umeri, iar sacul făcu o mișcare caraghioasă deasupra capului. Dar lumea pe aici s-a făcut mai rea de când ai plecat, domnu' Alexandru. Unii au trecut la legionari și umblă vorba că ar vrea să te prindă dacă te-oi întoarce, cumva. Am să merg înainte, chiar dacă nu o să vrei asta, așa am convenit cu bunicul dumitale, iar eu sunt om de cuvânt, așa să știi.

Porni cu pași mari spre dumbrava ce se întindea ca o linie șerpuită drept înaintea lor. Milovan strânse din dinți, dar nu ripostă. Nu voia să se certe cu nimeni și să atragă atenția asupra lui. Asupra lor. Să ajungă mai întâi acasă și apoi urma să vadă ce avea de făcut.

— Să ne ținem de el, o îndemnă pe Cornelia, care tremura tot mai puternic. În cinci minute ajungem, facem

focul în sobă și punem de-un ceai fierbinte. O să fie bine, ai să vezi. Dă-mi mâna, te rog, nu vreau să te împiedici tocmai acum.

— Ar fi bine să ai lemne uscate, râse ea, clănțănind din dinți și îi întinse mâna stângă. Altfel, la flacăra chibritului nu... nu prea sunt șanse să mă încălzesc.

— E o magazie plină, o asigură și o prinse de degete.

Simți cerculețul inelului și îi ridică mâna spre buze, ca să o sărute. Apoi, în cenușiul murdar al zilei văzu asemenea unui semn al destinului diamantul mare, romboidal, îmbrăcat în montura complicată din aur, și știu că nu ajunsese la ultima matroșcă. Dacă va fi existat o ultimă matroșcă vreodată.

— Știi, îi spuse, în timp ce o trăgea după el, uneori mi se pare că am trăit o mulțime de vieți, fiecare doar cu puțin de tot diferită de aceasta în care mă găsesc acum. Că te-am cunoscut într-o mulțime de ipostaze și că mereu ne-am îndrăgostit unul de altul, dar niciodată nu am reușit să rămânem prea mult timp împreună, indiferent de ce am făcut pentru asta. Ca o oglindă spartă în mii de bucățele, în care fiecare ciob ne reflectă pe amândoi, iar noi suntem acolo, în ele, într-o mie de lumi și nu știm cum să facem să ne întoarcem la noi înșine, cei de la începuturi. Uneori, stau și visez cu ochii deschiși că suntem Adam și Eva, plecați din Paradis să colonizeze aceste mii de lumi în care s-a spart universul primordial în clipa în care diavolul și-a vârât coada și a fisurat timpul.

Răsuflă adânc, în timp ce treceau pe lângă moschee și o apucau spre stânga, către dealul cimitirului.

— Îți place povestea mea? râse el și o bătu peste degete.

Fata își întoarse fața spre el.

— Ai uitat să spui care era rolul Evei în povestea ta.

— N-am uitat. Ridică din umeri. Nu m-am gândit prea mult la asta, dar dacă mi-ai amintit... Nu știu, poate să ajute la nașterea lumilor și să le aducă în lumina soarelui.

— Atunci poate că lumea asta va muri foarte curând, deoarece soarele a apus deja pentru ea. Mai avem mult?

Milovan se uită lung la ea și clătină din cap.

— Aproape am ajuns. Mă bucur să prind sfârșitul lumii alături de tine.

O trase înainte, fără să-i dea timp să răspundă. Ocoliră o biserică masivă și după colț se ivi căsuța cu verandă. Peste drum, casa înaltă, cu cerdacul acoperit cu viță-de-vie a domnului Petrescu. Își spuse că trebuia să traverseze și să ia cheia de la intrare.

— Știi, Alexandru? Chiar dacă întreaga lume va muri, eu tot nu o să fiu vreodată tristă. Pentru că, deși o să ți se pară ciudat ce-ți spun acum, așa cum ți s-a părut și atunci, în trăsură, *oncle Jean* va fi mereu alături de mine.

De ce trebuie să știe un lacăt ce se ascunde dincolo de toartele de metal pe care le închide? Înghiți în sec și se uită lung înainte.

Bărbatul cu sacul pe cap le făcu semn să intre în curte, apoi se îndepărtă spre capătul celălalt al străzii, călcând prin bălți ca un sturz însingurat.

Sfârșit

Seria **Reziduuri cronozofice**
este formată din romanele:

1. **Atacați legiunea** - Caracal

2. **Lichidați-l pe Rommel!** - Bechet

3. **Umbra Regelui** - Slatina

4. **Corabia scufundată** - Corabia

5. **Îngerul Apocalipsei** - Craiova

Citeşte întreaga poveste a comisarului Alexandru Milovan în Seria „România sub Asediu", numai la Editura Pavcon!

www.pavcon.ro

CUPRINS

Enigma pe care tânărul comisar Alexandru Milovan este chemat să o rezolve îl poartă, în acest al cincilea volum care încheie superba serie ***Reziduuri cronozofice***, în capitala Olteniei, Craiova.

În desfăşurarea unor evenimente premergătoare declanşării celui de Al Doilea Război Mondial, care se succed cu o rapiditate ce ține cititorul cu sufletul la gură, sclipitorul comisar primeşte o sarcină relativ uşoară, să ducă o scrisoare şi un mesaj verbal de la Bucureşti în cetatea Băniei. Acesta se dovedeşte însă a fi doar începutul unui plan ciudat ascuns într-un alt plan, care, la rândul său, se găseşte într-un alt plan şi care, în final, îl conduce la o descoperire uluitoare: ceva straniu şi înspăimântător, ceva care are puterea de a schimba cu totul destinul omenirii, se învolbură sub oraşul de pe Jiu, gata să iasă în lumea noastră.

Îşi va asuma oare comisarul rolul care i se relevă, acceptând să joace piesa pentru care a fost pregătit toată viața sa sau îşi va scrie singur destinul?

ISBN 978-606-9625-66-8
9 786069 625668

www.pavcon.ro